SEVERI ANTIOCHENI OBATIONES AD NEPHALIUM

EIUSDEM AC SERGII GRAMMATICI

EPISTULAE MUTUAE

INTERPRETATUS EST

IOSEPHUS LEBON

LOVANII E TYPOGRAPHEO LINGUARUM ORIENTALIUM APUD L. DURBECQ

MDCCCCXLIX

PRAFFATIO

Opus suum Ad Nephalium Severus composuit ut defenderet christologiam monophysiticam, quam Nephalius diphysita in aliqua oratione impugnaverat. Quae Nephalius dixerit ut doctrinae duarum in Christo naturarum, sicque simul Tomo Leonis et definitioni synodi chalcedonensis patrocinaretur, amisso textu orationis eius, nonnisi ex opere Severi deduci et assignari potest. Controversiam positive, ut aiunt, magis quam dialectice, id est, allegatis et explicatis textibus Patrum potius quam propositis subtilibus argumentationibus et speculationibus, inter adversarios agitatam esse apparet. Hinc in operibus suis neque claram partium distinctionem, neque logicam earum dispositionem atque concatenationem curasse videntur. Quod praesertim nostra interest, doctrina utriusque satis elucebit assignata, per summa tantum capita, serie sententiarum, quae in opere Severi reperiuntur.

Prior Severi oratio fere tota periit. In fragmentis et fine servatis, declarat et ostendere conatur Nephalii doctrinae non prodesse dicta Patrum, qui de Christi naturis, vel de Christo ut duplici, vel de Verbo hominem assumente, locuti sunt. Etenim Patres aut ante exortam haeresim Nestorii, aut adversus insaniam Apollinarii, huiusmodi locutionibus usi sunt, quin tamen unquam, ut Diodorus, Theodorus et Leo, aliquem errorem impugnando, in oppositum errorem videantur delapsi. Ex duabus, non in duabus naturis Christum esse dixerunt, semperque unam esse Christi post unionem naturam incarnatam asseruerunt. Ita se quoque sentire et confiteri Severus affirmat, seque immunem esse contendit ab erroribus confusionis divinitatis et humanitatis Christi atque theopaschismi, quorum a Nephalio insimulabatur.

In altera oratione Severus, exposita sua fide, contra Nephalium contendit asserere Christum esse ex duabus naturis non idem esse ac confiteri Christum esse in duabus naturis unitis et individuis. Etenim, ait, confessio duarum naturarum post unionem prorsus et necessario hypostaticam illam unionem destruit, quam Theodoretus quidem aperte respuit, Leo autem neglexit, cuique synodus chalcedonensis, etsi unam in Christo hypostasim confessa, re vera tamen assertione dualitatis naturarum contradixit, dum sanctus Cyrillus et personae et naturae et hypostasis in Christo unitatem semper docuit.

Urgente Nephalio atque negante unionem hypostaticam impedire quominus duae admittantur naturae in Christo post unionem, respondet Severus ex ipsis verbis patronorum diphysitismi apparere unione hypostatica unam tantum absolvi hypostasim seu naturam incarnatam. Neque dicant adversarii hac ipsa voce «incarnata» alteram in Christo indicari naturam. aut post unionem tantum asseri unam esse naturam, aut Cyrillum solummodo prohibere quominus naturae dividantur, dum ipsi declarant eas esse unitas. Ad haec omnia iterum opponit Severus agnitionem dualitatis naturarum post unionem separationem earum necessario inducere. Neque, sicut Nephalius eorum dicta interpretatur. Patres plurali naturarum locutione quandoque usi sunt, ut ostendit accurata exegesis effatorum Cyrilli, Gregorii nazianzeni, Procli et Iohannis Chrysostomi, quam Severus instituit. Ipse autem amplum florilegium congerit, ut ostendat omnes Patres de Christo tanquam de una natura Dei Verbi incarnata locutos esse; explicat insuper, adductis Cyrilli testimoniis, quomodo una ex duobus et inconfuse sit Christi natura et impassibilis Deus carne passus sit.

Reclamante Nephalio atque contendente sic a monophysitis Patres anathematizari, qui pluraliter de naturis in Christo locuti sunt, hoc Severus negat, additque dualitatis patronos, Theodoretum cyrensem et Andream Samosatenum, re vera Christum divisisse duasque personas, duos christos et filios docuisse, et tandem eos, qui vel unitas vel individuas post unionem naturas profitentur, in manifestam secum ipsis contradictionem incidere.

Quae in epistulis mutuis Sergii et Severi habentur, breviter quidem in praefatione editionis textus syriaci (p. III-IV) indicavimus, fuse autem olim, in appendice II nostri operis Le monophysisme sévérien (p. 538-551) descripsimus, neque iam dicta hic exscribere iuvat. Paucis perstringere praestat controversiae doctrinalis inter adversarios praesertim in quatuor prioribus epistulis motae evolutionem.

In prima epistula, ad Antoninum halebensem missa, Sergius, qui proprietatum, sieut et naturarum, pluralitatem in Christo reiciendam censet, miratur a quibusdam episcopis monophysitis separatas tantum proprietates negari. Hanc sententiam fatetur se non intelligere, quia manifestum est Christum, Deum inhumanatum, proprietatibus frui, quae qua tales neque Dei, neque hominis sunt: in Christo enim Deus, qui visui et tactui non subiacet, visus et contrectatus est, caro autem non, ut caro hominis, ex duobus genita est neque vidit corruptionem. Ad vitandum diphysitismum, Sergio videtur proclamanda una ex duobus, sicut natura, ita et proprietas Dei Verbi incarnata, et dicendum est per supremam unionem Deum incarnatum humanam proprietatem praetergressum esse.

Severus, in sua prima responsione, inquisitionem dilatat examinando doctrinam tenendam non de proprietatibus tantum. sed et de operationibus et passionibus in Christo, Tuetur conservationem proprietatis naturalis tum divinitatis tum humanitatis post unionem, hancque sententiam non a se confictam, sed iam a Cyrillo propositam esse asserit. Est autem haec proprietatis dualitas conservatio differentiae velut in qualitate physica naturarum, quae ad unionem incarnationis concurrerunt. neque negari potest quin incidamus in insaniam synousiastarum. Sicut caro et spiritus, quibus homo constat, unam naturam et hypostasim efficient, utroque inconfuse manente in sua naturali qualitate, ita divinitas et humanitas, servata sua naturali qualitate seu proprietate, in Christo sunt inconfusae, sed unam ex duobus efficiunt hypostasim et naturam, quia separate iam non exsistunt; sola enim separatio proprietatum, sicut et naturarum, non distinctio et dualitas, excluditur: secus iam non possemus confiteri Christum ex duabus naturis esse.

De operationibus Christi Severus, posita iuxta sanctum Basilium definitione agentis, operationis et effectus, incipit

dicere ostendendo, ex analogia cum activitate hominis, in Christo quodlibet operante unum esse agentem, nempe Verbum incarnatum, unam quoque operationem, seu motum operativum ab agente procedentem, plures autem et varios effectus, qui non possunt inter duos, Deum et hominem, ut vult Leo in suo Tomo, separatim distribui. — Sequentia de Christi operationibus et passionibus desunt propter lacunam in codice notatam. - Deinde Severus irridet Sergium dicentem in Christo unam ex duabus esse proprietatem sicut et naturam. cum ens non ex proprietatibus, sed ex naturis, constituatur. In sensu quem Sergius intendit, multae sunt proprietates tum divinitatis tum humanitatis Christi, sed utrique servanda est proprietas in qualitate physica. Ob mirabilem carnis eius conceptionem non sunt Christo denegandae proprietates vere humanae, nam Christus quandoque, ut dicunt Patres, carnem suam ad tempus a propriis eius legibus subtrahebat. Confiteatur proinde Sergius conservationem proprietatis naturalis divinitatis et humanitatis in Christo, caveatque tantum a divisione Christi, quae ex assertione dualitatis naturarum etiam unitarum oritur.

Respondet Sergius et, postquam Severo gratias egit, quod potuerit, explicationibus eius adiutus, adversarios tum eutychianistas tum chalcedonenses compescere brevique pace frui. novam exponit difficultatem e textu quodam Cyrilli a patriarcha allegato exortam. Etenim Pater non solum confusionem, sed et mixtionem naturarum in Christo reicit. At, exclusa divina et ineffabili mixtione, Sergius non intelligit quomodo adhuc dici possit unam esse naturam Dei Verbi incarnatam, non autem duas naturas. Ceterum, ipse Gregorius Theologus. de incarnatione vocem σύμφυσις adhibere non dubitavit. Haec mixtio si admittatur, naturae in Christo non solummodo iuxtaponuntur, vitatur quaternitas in Trinitate, voxque «incarnata» non indicat physicam qualitatem secundae cuiusdam naturae seorsum exsistentis: si vero respuatur, perit vera unio hypostatica itemque compositio in Christo et diphysitismus resurgit. Impar Sergio videtur exemplum constitutionis hominis a patriarcha adductum ad ostendendum ridiculum esse dicere

ens quoddam e duabus proprietatibus sicut et naturis esse. Ipse tandem Cyrillus videtur proprietates in Christo miscere, ubi eas et humanas et suprahumanas vocat.

In secunda sua epistula, Severus primo gaudet, quod Sergius conservationem distinctionis et proprietatis in qualitate physica divinitatis et humanitatis in Christo agnoverit. Difficultatem ex negatione mixtionis naturarum adversus veram unionem ipse Cyrillus solvit, qui proponit doctrinam participationis, nempe Verbi carni et sanguini, itemque Paulus, qui insuper compositionem corporis et animae in homine ut exemplum incarnationis adducit. Haec compositio simul mixtionem et juxtapositionem excludit, etsi mirabilis et ineffabilis est. Neque Patres, neque ipse Severus, dum mixtionem reiciunt, in separationem diphysiticam decidunt. Gregorii Nazianzeni verba probe sunt intelligenda : aliis in locis etiam explicatione indigent, ubi carnis Christi transformationem et Christum duplicem docere videntur. Compositio excludit confusionem, quam Synousiastae asserunt: non obstante negatione confusionis aut confessione duplicis consubstantialitatis Christi, nempe cum Patre atque nobiscum, non inducitur quaternitas pro Trinitate, quamdiu separatio nestoriana removetur. Gregorius nazianzenus eo sensu voce σύμφυσις usus est, quo Cyrillus naturalem concursum et hypostaticam unionem nominavit. In sermone christologico, qui a theologico differt, istae voces et locutiones ita adhibentur sicut de unione animae et corporis in homine. Qui ad mutationem essentiae Verbi in carnem recurrendum esse putant ad servandam Trinitatem, iam ab Athanasio confutati sunt. In formula christologica vox «incarnata», quae additur, non secundam naturam indicat. sed compositionem; quae nequit omitti, ne tollatur realitas carnis Christi, Ceterum, compositio naturalis et unio hypostatica non sunt mera honoris coniunctio, quae a nestorianis praedicatur. Non intelligitur quomodo Sergius conservare possit distinctionem divinitatis et humanitatis, ubi Christum unius essentiae et qualitatis esse asserit. Non a philosophis paganis requirenda est definitio vocum « essentia, proprietas », quae insuper metaphorice tantum de Deo et plerumque de Christi humanitate usurpantur.

Rescribit Sergius ad epistulam Severi et primo protestatur se minime insaniae Synousiastarum indulgere, fidemque suam in Christum perfectum Deum et perfectum hominem esse puram nullaque agnitione transformationis humanitatis per unionem vitiari. Argumenta in se a patriarcha allata refellit, animadvertendo voces « mixtio » et « contemperatio » ab ipsis Patribus quandoque esse adhibitas, voces « natura » et « essentia » esse synonymas, dari etiam essentias compositas, sieque assertam essentiae unitatem non necessario auferre ab incarnatione rationem compositionis. Neque versatilis ipse fuit, tribuendo et postea denegando Christo proprietates humanas, neque transformationem humanitatis Christi docuit, neque affirmavit Christum sive meris proprietatibus sive essentiis absque proprietatibus componi. Patriarchae cum doctrina concordat idque a Severo publice significari petit.

Ad haec Severus, desperans de obstinati Grammatici emendatione, silere maluisset, victus tamen fraterna caritate, ad Sergium tertiam suam epistulam dirigit. Relata ab initio et ex ordine tota controversiae historia, ostendit Sergium ad errorem unitatis essentiae et proprietatis in Christo perpetuo redire, dum cauto sermoni Patrum garrulitatem philosophorum profanorum praefert. Negat se unquam, sive viva voce Antiochiae docendo, sive in epistulis suis unam tribuisse Christo essentiam, qualitatem vel proprietatem. Sergium non accusare, sed corrigere voluit; quem pertinacem prorsus dimittet.

Tandem, in quarta et ultima sua epistula, Sergius fidem suam trinitariam et christologicam exponit et recitatis muitis locis epistularum Severi reiectisque haeresibus et haereticis, doctrinae patriarchae, quem laudibus extollit, se consentire profitetur.

Editorum textuum latinam versionem aggressi sumus, de qua ea iterare praestat, quae in praefatione nostrae versionis Libri contra impium Grammaticum (huius seriei t. IV) iam monebamus: «... eam autem accuratiorem, fideliorem et ad usum theologicum atque historicum aptiorem quam elegantio-

rem elaborare maluimus. In ea conficienda lectiones varias. quae meliores nobis visae sunt, tacite secuti sumus et, ubi sensus nobis dubius remansit (quod praesertim accidit in vertendis epistulis Sergii qui, grammaticorum more, tumidiore quandoque suae artis sermone, haud sine claritatis detrimento, delectari videtur), sincere et ingenue hoc confiteri non dubitavimus. Syriacas voces et locutiones, quas « technicas » dicunt. seu quae ad sermonem theologicum pertinent, ne error aut confusio oriretur, iisdem semper latinis vocibus, ab antiquis interpretibus quandoque mutuatis, reddere sollicite curavimus; ideo etiam graecas voces et locutiones saepe adnotavimus aut suggessimus. Textus Patrum et antiquorum scriptorum a Severo et Sergio recitatos in editionibus reperire et indicare. quantum fieri potuit, conati sumus; siglis, ut aiunt, aut solo editoris nomine lectorem remisimus ad notissimas collectiones vel editiones, quae sunt : Patrologia Latina et Patrologia Graeca J.-P. Migne: Sacrorum Conciliorum nova et amplissima collectio J. D. Mansi (Concil., edit. Welter): H. Lietz-MANN, Apollinaris von Laodicea und seine Schule, t. I; F. Loofs, Nestoriana; P. E. Pusey, S. P. N. Cyrilli archiepiscopi alexandrini, In D. Iohannis Evangelium, t. III. Praeter Sacrae Scripturae testimonia, textus etiam Patrum et antiquorum scriptorum recitatos in peculiarem indicem, distinctis auctoribus et operibus, congessimus, quo clarius pateret Severi (et Sergii scripta)... promovendae cognitionis antiquae litteraturae christianae et dogmatis christologici historiae uberrimum fontem exsistere ».

Meritam iterum Societatis dictae « Fondation Universitaire » moderatoribus gratiam libenter persolvimus, quibus liberaliter iuvantibus hunc quoque tum textus tum versionis tomum edere potuimus.

I. L.

ORATIONES

SANCTI SEVERI

PATRIARCHAE ANTIOCHIAE

AD NEPHALIUM

[ORATIO PRIMA]

Sed ex iis quoque, quae ad Nephalium scripsi, partem in medium proferam ... Scribitur autem sic : PATRIARCHAE verba, EX orationibus ad Nephalium: « Neque mihi iterum dicas hac 5 voce duarum naturarum nonnullos ex patribus usos esse; non enim ea usi sunt vestro sensu, etiamsi hoc assertioni concedamus. Tempore enim sancti Cyrilli, morbo vaniloquiorum Nestorii in ecclesiis grassante, plerumque vox reiecta est; nam ad morbos remedia. Ergo non possunt voces aliorum Patrnm, si 10 reperiantur, — tanquam coniectura rursus hoc dico, — adversus sanctum Cyrillum proferri, qui contra morbum ingruentem remedium invenit; imo, plus dico : etiamsi ipsius Cyrilli sint voces antea dictae. Neque enim si eximius quidam medicus, exitiali morbo aliquam civitatem invadente, aquae potum 15 prohibeat, potest aliquis, in medium progrediens, dicere • p. 2. ad illum: En medici patrum nostrorum aquae potum permittebant, imo tu ipse, anno proxime praecedente, non interdicebas ne aquam biberemus. Iure enim diceret ad illum: Stulte! Ergo non vides morbum, cuius causa bibentibus 20 aquam damnum accidit, sed ex bona valetudine vis perniciosae conditioni normam constituere 1? ».

¹ De textu gracco loci cfr P. Gr., LXXXIX, 109, 112 et 280.
CSCO. -- 120.

. 5.

ea quoque, quae in orationibus, quas ad Nephalium scripsi, habentur, stulte reprehendere audet [Grammaticus]. Sic autem se habent : Patriarchae, ex orationibus ad Nephalium: « Rursus post abscissionem Nestorii, reprehensioni subiacet dicere Christum esse duplicem, quia iste dixit : NESTORIUS : « Duplices apud 5 Christum naturas distinguo: duplices enim sunt secundum naturam, sed secundum dignitatem singulares 1, » Ideo ergo et Cyrillus in epistula sua ad Nestorium apparet dicens: Cyrillus: « Voces autem in evangelio de Salvatore nostro prolatas neque duabus hypostasibus, neque duabus personis 10 dispertimus; non enim duplex est unus et solus Christus, quamvis ex duabus rebus in unitatem indivisibilem coaluisse intelligatur, quemadmodum etiam homo ex anima et corpore constitutus intelligitur, non tamen duplex est, sed potius unus ex utroque 2. » Et iterum, in libris adversus blasphemias 15 Nestorii, in tomo secundo, dicit : Cyrillus : « Non enim quia Verbum, quod ex Deo est, cum carnem assumpsit, prodiit homo nobis similis, ideo et duplex appellandus est 3. » Attamen videtur Gregorius Nazianzenus, in oratione de nativitate Christi, hac voce irreprehensibiliter usus, dicendo: Gregorius 20 Nazianzenus: « Missus quidem est, sed ut homo: duplex enim • p. 3. est 4 », postquam * paulo ante dixerat : « Progressus autem Deus cum assumptione, unus ex duobus inter se contrariis 5. »

Etenim scripsi in orationibus ad Nephalium: Patriarchae ad Nephalium: « Post vaniloquia Nestorii suspicioni obnoxium ²⁵ est dicere: « Hominem assumpsit Deus Verbum », sicut et sanctus Cyrillus, in prima epistula ad Succensum, dixit: « Igitur factus est homo, non hominem assumpsit, ut Nestorio placuit ⁶. » Attamen Gregorius Nazianzenus, in epistula ad Cledonium, recte usus est hac voce. Cum enim totam epistu-

¹ Loofs, Nestoriana, p. 354. — 2 P. Gr., LXXVII, 116. — 3 P. Gr., LXXVI, 84. — 4 P. Gr., XXXVI, 328. — 5 Ibid., 325. Totus locus ut excerptus ex orationibus Severi ad Nephalium graece non servatus est. — 6 P. Gr., LXXVII, 236.

lam conscriberet adversus infausti nominis Apollinarium, asserentem absque mente esse carnem Domini, volens ostendere ea omnia, quibus constat homo, assumpta esse a Deo Verbo, sic dixit : Gregorius Nazianzenus : « ... prius quidem non hominem, sed Deum et Filium solum et saeculis antiquiorem, corpori non mixtum neque omnibus, quae corporis sunt, in fine autem etiam hominem pro salute nostra assumptum 1 ». Voces autem $\pi \varrho o \sigma \lambda \eta \varphi \vartheta \eta v$ at et åva $\lambda \eta \varphi \vartheta \eta v$ at nihil inter se differre, quod sensum attinet, omnibus notum est 2 . »

Cum enim stultus Nephalius et sodales eius, defensores synodi chalcedonensis, dicerent hanc synodum pugnando adversus phantasiam Eutychetis crassis verbis usam esse, ipsam instantiam apposui, in iis quae ad illum scripsi, sic: Patriarchae, ex scripto ad Nephalium: « Quodnam ergo est castum eorum verbum ad illos? ». Ipsius patriarchae, tanquam ex persona haereticorum: « Cum sententiam phantasiae Eutychetis, aiunt, vellent radicitus evellere, nullo autem modo * oppositae parti stude- * p. 4. rent, ita locuti sunt: hic enim mos est eorum, qui adversus haereses pugnant. » Ipsius patriarchae adversus haereses pugnant. » Ipsius patriarchae adversus haereses pugnant ad illos: O boni, hoc convenienter dicit quis: eum exoritur aliqua quaestio, is qui contra hanc quaestionem pugnat, ex altera parte non observat sermonem suum de quacumque re circa quam hoc tempore nulla prorsus quaestio habetur 3. »

Sequentia eorum, quae ad Nephalium scripsi, ... apponam. ...
 Porro sequentia se habent sic : IPSIUS PATRIARCHAE, EX IIS, QUAE
 AD NEPHALIUM : « Exempli gratia, Patribus adversus immunditiam Arii pugnantibus recte venia conceditur, quod saepe crassius locuti sint de incarnatione Domini, quia de illa tunc
 nulla prorsus quaestio movebatur. Crassius autem eos locutos esse dico quoad unam alteramve vocem; non quod omnibus

¹ P. Gr., XXXVII, 177. — ² Locum patriarchae graece non repperi. — ³ Locum non repperi.

suis verbis deciderit aliquis Pater in reprobum sensum 1, sicut Diodori et Theodori asseclae fecerunt, sed quia, exorta hoc ipso tempore disputatione, verbi gratia Arii atque Sabellii, voces Patrum reperire est velut in aequilibri trutina consistentes. Nunquam Patres in alterutram partem inclinabantur. sed ab omni deflexione cavebant et tanquam regia via incedebant. Et videas quid Gregorius Theologus, in prima ex orationibus de divinitate habitis, dicat : GREGORII NAZIANZENI locus, QUEM ADDUXIT PATRIARCHA IN scripto AD NEPHALIUM: « Adoramus Patrem et Filium et Spiritum sanctum, proprietates 16 quidem separantes, divinitatem vero unientes; neque in unum p. 5. tria contrahimus, ne morbo Sabellii laboremus, neque * in tria extranea et diversa dividimus, ne Arii insaniam insaniamus. Quid enim necesse est ut, velut plantam in alteram partem propendentem et undique inclinatam per vim ad alteram par- 15 tem inflectentes, distorsione quadam distorsionem corrigamus, non autem eam ad medium dirigentes intra pietatis fines consistamus²?» Sic proinde oportebat et epistula Leonis utraque inquisitione exorta et invalescente atque circa eandem rem, Domini incarnationem dico, claudicante, per inclinatio- 20 nem ad unam non videretur quidem alteram impietatis partem sanare sed decidendo in primam, neque tota sermonis dispositione duarum naturarum cantilenam foveret. Etenim Diodorum quoque causam praetendentem, dicendo se pugnare adversus Synousiastas, — id est, adversus eos, qui carnem 25 Domini miscebant cum divinitate et stulte dicebant eam in substantiam Dei conversam esse, — et delapsum ad oppositam sententiam, scilicet ad id, ut diceret unum Christum esse duos Filios, increpat sapiens Cyrillus, dicendo: CYRILLUS: « Itaque Paulum quoque samosatenum corona dignum aestimemus, qui 30 accuratius quam tu mysterium oeconomiae dissecat 3. ».

¹ Cfr fortasse Rom., 1, 28: εἰς ἀδόκιμον νοῦν. — 2 P. Gr., XXXV, 1072. — 3 Locum Cyrilli videas apud Pusey, In Iohann., t. III, p. 508 (syriace tantum). De loco scripti Patriarchae ad Nephalium cfr P. Gr., I.XXXIX, 112.

... adulterare omisit [Grammaticus] ea, quae in hac ipsa oratione ad Nephalium a me scripta habentur Apposui enim locum epistulae sancti Cyrilli ad monachos, in quo haec habentur: CYRILLUS: « Genitum est enim, ut dixi, ex substantia Dei et 20 Patris Verbum eius unigenitum. Quia vero carnem assumpsit suamque effecit et vocatum est Filius hominis et factum est nostri simile, absurdum nullo modo esse, imo necessario confitendum esse puto eum secundum carnem per mulierem esse genitum, quemadmodum ipsa quoque hominis anima una cum 25 proprio corpore generatur et velut unum quidpiam cum ipso censetur, licet natura sua ab ipso diversa intelligatur et sit secundum propriam rationem. Et si quispiam matrem alicuius dicere voluerit esse carniparam, non autem simul et animiparam, prorsus inanes voces fundit. Genuit enim, ut 30 dixi, ens vivum concinne compositum ex dissimilibus, et ex duobus quidem constantem verum unum hominem, cum utrumque remaneat id, quod est, concurrerint autem illa duo in naturalem unitatem et quasi inter se miscuerint id, quod unumquodque quasi proprium habebat 3. » Ad haec, postquam illa

¹ P. Gr., XXVI, 849. — ² Locum Severi non repperi. — ³ P. Gr., LXXVII, 21.

apposueram, sic addidi: «Vides eum tradidisse ex duobus

p. 7. illum unum intelligendum esse, cum contulerit * inhumanationem Salvatoris nostri constitutioni omnis hominis, neque
permiserit sectionem in duo, sed unionem sine confusione
servaverit dicendo: «cum utrumque remanserit id, quod s
est, concurrerint autem illa duo in naturalem unitatem» 1.

Et eum ad Nephalium scripsissem : « Nos unum quid sumus unaque natura utrumque simul², id est, anima et corpus : hic enim est homo, unus secundum naturam, id est, secundum hypostasim, qui idem agnoscetur secundum substantiam ³ ».... ¹⁰

Etenim, in oratione ad Nephalium ... ipsis verbis sic habetur : « Doctrinis autem deiferorum Patrum sine adulteratione adhaerentes. Dei gratia sumus in bona sententia et super petram stamus, confitentes Deum Verbum incarnatum esse ex sancta Dei genitrice semperque virgine Maria et de Spiritu 15 sancto, carne nobis consubstantiali animata anima rationabili et intelligente : nam consubstantialis nobis est Virgo, ex qua Spiritus sanctus hoc sanctum corpus plasmavit; non enim ex humano semine erat, absit. Itaque eundem confitemur consubstantialem Patri secundum divinitatem, eundemque 20 consubstantialem nobis secundum inhumanationem : eundem dicimus, non autem alium atque alium; aliud enim et aliud sunt ea, ex quibus Salvator noster, non autem alius et alius. Nam ex duabus naturis credimus illum esse unum, id est, ex perfecta divinitate et ex perfecta, absque peccato, humani- 23 * p. 8. tate, sine mutatione, sine confusione, * nulla facta confusione aut mixtione, ut supra diximus 4. » Rursusque post pauca « Si quis e caelo dixerit carnem Domini descendisse, vel per Virginem quasi per canalem transisse, non autem dixerit eam ex illa secundum legem conceptus, licet absque viro, plasmatam 30 esse, anathema sit. Neque enim conceptus, neque nativitas

¹ Locum Severi non repperi. — 2 τὸ συναμφότερον. — 3 Locum Severi non repperi. — 4 Locum Severi non repperi.

ex Maria, neque conversatio cum hominibus, neque crux, neque sepultura, neque resurrectio ex mortuis, neque ascensio in caelum secundum phantasiam evenerunt, sed omnia secundum veritatem : vera enim sanatione indigebamus nos, qui vere 5 peccavimus. Itaque etiam secundum veritatem venturum Christum exspectamus, in hoc ipso corpore in quo salutarem crucis passionem tulit; sic enim videbitur ab iis, qui eum transfixerunt 1. Neque enim sic dictum theopaschismum mente tenemus, absit; sed dicimus, sicut scriptum est. carne passum Dominum gloriae 2. Quamvis enim proprium corporis sit quod natiatur, tamen impassibile Verbum corpori passionis capaci uniebatur; et quia corpus proprium Eius est, Eius etiam dicitur passio. At neque sine anima, neque sine mente, sed animatam et mente et intellectu dotatam credimus inhuma-5 nationem Domini. Anathematizamus enim phantasiam Eutvchetis et Valentini et impietatem Manichaeorum et dementiam

* Apollinarii et malam oeconomiae divisionem Nestorii 3. »

Haec autem ad christianos scripta sunt a nobis propter defensionem, non per contradictionem 4. Neque enim impuris auribus divina quidem dogmata inicimus, ut iudicent nos, neque rursus illegitimas aures inveniemus. Nam quomodo iudaeus aut paganus sancte nostra suscipiet, quibus scandalum et derisio crux 5 reputatur? Et hic sermo non est meus, sed legem invoco Gregorii Theologi immodestum et levem aria-5 norum morem redarguentis. Dicit enim sic in tertia oratione de pace : Gregorius : « Ac prius quidem nec supervacaneum aliquod verbum dicere periculo carebat 6, nunc autem etiam religiosissimos conviciis proscindimus; et olim quidem neque legem foris legere licebat, neque confessiones, hoc est, ut mihi o videtur, populi assensum exposcere, nunc vero etiam de rebus ineffabilibus profanos adhibemus arbitros, proicientes sanctum canibus et margaritas ante porcos mittentes 7. Neque id solum, verum etiam aures corum pascimus mutuis in nos ipsos contumeliis: ac ne illud quidem perspicere possumus, minime

¹ Cfr Ioh., xix, 37. — ² Cfr I Petr., iv, 1; I Cor., ii, 8. — ³ Locum graece non repperi. — 4 ἀντιλογία. — 5 Cfr I Cor., 1, 23. — 6 Cfr MATTH.. XII, 36. - 7 Cfr MATTH., VII, 6,

odit, sermonem adversus christianos 1. » Rursusque in oratione adversus Eunomianos dixit : Gregorius : « Sit etiam contentio nostra legitima. Cur generationem audit et creationem, atque Deum ex non exsistentibus, et sectionem et divisionem et 5 resolutionem saevus dictorum auditor? Cur accusatores ipsos p. 10. iudices constituimus? Cur * gladios hostibus committimus? Quomodo, putas, accipiet de his rebus sermonem, aut qua mente is, qui adulteria laudat et puerorum corruptiones, et passiones colit, qui nihil supra corpus cogitare potest, qui 10 heri et nudiustertius deos sibi constituit eosque turpissimis facinoribus notos? Annon crasse? Non foede? Non indocte? Non ut solet? Nonne deorum suorum et passionum suarum defensionem efficiet theologiam tuam? Si enim has voces ipsi calumniemur², aegre illis suadebimus ut in nostris doctrinis 15 philosophentur: et si illi a nobis ipsis malorum inventores fiant, quando tandem a traditis recedent? 4 »

Haec sunt legislatio patrum; ut ea sequamur, oramus; ita credimus, ita sentimus; cum hac fide et vivere pietas est et mori lucrum, in Christo Iesu Domino nostro, quocum Patri 20 cum sancto Spiritu gloria in saecula saeculorum. Amen.

ABSOLUTA EST PRIMA SANCTI SEVERI, PATRIARCHAE ANTIO-CHIAE, AD NEPHALIUM ORATIO, QUAM HABUIT ANTEQUAM AD EPISCOPATUM ACCESSIT.

ORATIO ALTERA

25

Rursus, eiusdem Severi oratio altera ad Nephalium; ad eosdem, qui dicunt Christum post unionem cognosci in duabus naturis, et addunt « unitis et individuis ».

Nos autem, secundum salvificum et vere divinum symbolum
 p. 11. CCCXVIII Patrum, credimus * et confitemur Filium Dei 30
 Unigenitum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta

1 P. Gr., XXXV, 1137. — 2 ἐπηρεάζομεν. — 3 παρ' ἑαυτῶν. — 4 P. Gr., XXXVI, 17.

sunt, descendisse in fine dierum et incarnatum et inhumanatum esse, id est, unitum esse carni rationabilem et intelligentem animam habenti, secundum unionem veram et hypostaticam, ex Spiritu sancto et semper virgine Dei genitrice Maria, unamque eius esse naturam etiam cum incarnatum est Verbum, quemadmodum instituerunt nos deiferi et mystagogi doctores Ecclesiae; ipsumque, simplicem et compositionis expertem, secundum quod Deus intelligitur, novimus etiam compositum secundum quod homo factus est. Etenim, ex duabus naturis perfecte se habentibus, ex divinitate, dico, et ex humanitate, credentes esse Emmanuelem, eundemque Deum Verbum incarnatum, novimus unum Filium, unum Christum, unum Dominum; non dicimus eum cognosci in duabus naturis, sicut synodus chalcedonensis dogmatizavit, apponendo, quasi ad defensionem suae formulae, vocem « indivise ».

Non enim idem esse dicere ἐκ δύο [φύσεων] atque dicere έν δύο [φύσεσι] Christum post unionem, etiamsi addatur vox «unitae naturae», testatur ipsa synodus. Nam hypomnemata synodi sic se habent : « Magnifici et gloriosi principes 20 dixerunt : Dioscorus dicebat : Formulam ἐκ δύο φύσεων recipio; formulam vero ἐν δύο [φύσεσι] non recipio. Sanctus autem archiepiscopus Leo duas naturas unitas dixit esse in Christo uno Filio Unigenito et Salvatore nostro inconfuse et immutabiliter. Cui ergo adhaeretis, utrum sancto Leoni 25 an Dioscoro? Casti episcopi clamaverunt : Sicut Leo, ita credimus; qui altercantur, * eutychianistae sunt. Leo orthodoxe * p. 12. scripsit 1. » Vide quomodo formulam ἐκ δύο vocem haereticam vocaverint, formulam autem δύο ένωθεῖσαι orthodoxiae esse decreverint, per eam parantes ut Christus duae naturae post 30 unionem diceretur. Et tamen, si idem intellexissent hanc et illam formulam significare, oportuisset dicerent manifeste Dioscorum contentiosum esse atque frustra pugnare de vocibus eandem vim et significationem obtinentibus. At accurate noverant formulam : « ex duabus naturis est Christus » paren-35 tem esse assertionis: « unus est per compositionem », valde autem solliciti erant ne diceretur una natura Verbi incar-

¹ Mansi, Concil., VII, 105,

nata; sed receperunt formulam ἐν δύο, addita voce « unitis », seu indivise ad deceptionem, et iuxta sententiam suam, non observantes consequentiam.

Etenim formula ex dévo negat quidem duos esse, ostendit autem ipsum unum esse per compositionem, minimeque periisse ea, ex quibus est ille unus, quia inconfuse unita sunt et manet ille unus firmiter et inconcusse propter sublimitatem unionis; formula vero qua duae naturae dicuntur post unionem, ex non naturalibus est : nam si duae remanserunt, neque unitae sunt, siquidem dualitatis destructiva est unio. Et hoc ex iis, quae postea adducentur, conabor manifestum efficere, scilicet unionem hypostaticam non admittere sectionem in duo.

Audi igitur quid dicat abominabilis Theodoretus, in contradictione 2 adversus anathematismum secundum, cum et duas 15 p. 13. naturas dicit et eas unitas confitetur, verum * hypostaticam unionem negat, quam synodus quoque chalcedonensis silentio praeteriit. Dicit enim sic : [Theodoretus] : « Oportet autem credere Domino ostendenti duas naturas, dicendo Iudaeis: « Solvite templum hoc et in tribus diebus suscitabo illud 3 ». 20 Si autem mixtio facta fuisset, neque Deus permansisset Deus, · neque templum cognitum fuisset templum 4, — hoc enim exigit ratio mixtionis, - et superflue Dominus noster dixisset Iudaeis: « Solvite templum hoc et in tribus diebus suscitabo illud ». Oportebat enim eum dicere : « Solvite me et in 25 tribus diebus suscitabor », siquidem mixtio quaedam facta fuisset et confusio: nunc autem ostendit templum solutum et Deum suscitantem illud. Superflua itaque unio hypostatica, quam pro mixtione, uti puto, proponunt; sufficit autem dicere unionem, quae et naturarum proprietates ostendit et #0 unum edocet adorare Christum 5. » Rursusque, in contradictione adversus anathematismum decimum, sic dicit : [Theo-DORETUS]: « Sed quod ex semine David assumptum est ab eo, quod mortale, quod passibile, quod timuit mortem, licet hoc

¹ ἐκ τῶν φύσιν μὴ ἐχόντων. — 2 ἀντιλογία. — 3 ΙοΗ., 11, 19. — 4 Omisit translator verba textus graeci: ἀλλὰ καὶ ὁ ναὸς θεὸς καὶ ὁ θεὸς ναός. — 5 P. Gr., LXXVI, 400.

ipsum postea mortis potestatem destruxerit propter suam unionem ad Deum, qui ipsum assumpsit; quod per omnem ambulavit iustitiam et ad Ioannem dixit: « Sine modo; sic enim decet nos complere omnem iustitiam 1 »; hoc appellationem accepit pontificatus secundum ordinem Melchisedech. 2»

Isto igitur confitente duas naturas et dicente etiam unionem.

consideremus quid dicat sanctus Cyrillus in defensione ipsius anathematismi decimi: [CYRILLUS]: « Quomodo ergo unitum esse dicis illud ex Deo Verbum * ei, qui ex semine David est, si soli * p. 14. 10 ei. qui ex semine David est, pontificatum attribuisti? Si enim vera est unio, non duo omnino sunt, sed unus et solus ex duabus concipitur Christus. Manifestum itaque est quia fingunt quidem se confiteri unitatem, simpliciorum mentes decipere volentes, adhaesionem vero sapiunt extrinsecam et habitudinalem, quam et nos consecuti sumus, cum demonstrati sumus participes divinae eius naturae per Spiritum³. » At forsan dices : «Theodoretus, quia dixit: «qui ex semine David», iuste reprehensionem tulit, quasi unionem personarum dicens. » At potius quidem « quod ex semine David » dixit; deinde autem 20 ipse etiam sanctus Cyrillus, in effatis praecedentibus, propter naturam culpat eum, sic dicens : [CYRILLUS] : « Diligens autem imitator abominationis illius Nestorii, egregius iste Theodoretus, non erubescit dicens quia humanam naturam assumpsit et hanc supra communes pontifices statuit 4. »

At ipse quoque lamentabilis Theodoretus, in reprehensione eiusdem anathematismi, dicit: [Theodoretus]: «In experimento autem passionum nostrarum facta est natura ex nobis pro nobis assumpta, non qui eam assumpsit nostrae causa salutis 5.» Quemadmodum iste redarguitur in verbis suis quod sursum deorsum personam atque naturam absque timore vocet id, quod ex semine David, ut ipse dicit: «Quis ille, qui laboribus virtutis perfectus est 6 ?», rursusque: «Quis ille, qui cum reverentia vixit 7 ?», et iterum: «Natura ex nobis pro nobis assumpta 8 »: ita et Leo in tomo suo nune quidem dicens:

¹ Matth., 111, 15. — ² P. Gr., LXXVI, 437. — ³ Ibid., 445. — ⁴ Ibid., 444. — ⁵ Ibid., 437. — ⁶ Ibid., 436. — ⁷ Ibid. — ⁸ Ibid., 437.

p. 15. « Videat quae natura * transfixa sit clavis et in ligno pependerit 1 », nunc autem : « Quamvis enim potius in Domino nostro Iesu Christo Dei et hominis una persona sit 2. »

Quis enim ex iis, qui intelligentia praediti sunt, cum audit in Domino nostro Iesu Christo Dei et hominis unam esse personam, non statim opinatur de ipsa locutione, quia personarum unionem nobis inducit, non autem unionem hypostaticam ex duabus rebus factam, ex divinitate, dico, et ex humanitate? Si enim meditatus esset unum eundemque nobis ostendere, oportuisset eum dicere : « Nam quia Dominus noster Iesus Christus unus est ex perfecta divinitate et humanitate, idem Deus simul et homo »; illud autem, quod dixit : « In Domino nostro Iesu Christo una est persona Dei et hominis », ostendit alium quidem esse Deum separatum, alium autem hominem, iamque illam appellationem «Christus» utrumque colligare, sicut 15 Nestorius quoque dicit : « Ideo etiam « Christus » appellatur Deus Verbum, quandoquidem adhaesionem habet ad Christum continuam³». Idem etiam in alio loco appellationem « Christus» duarum naturarum dicit esse indicativam, sicut etiam appellationes « Dominus » et « Filius », et separatim huius et 20 illius, ita ut duo sint Christi et duo Domini et duo Filii et uterlibet rursus simul cum altero propter adhaesionem. Sic autem dicit: NESTORIUS: « Cum ergo divina Scriptura dictura est sive Christi generationem ex beata Virgine, sive mortem, nusquam apparet ponens vocem « Deus », sed « Christus », vel 25

- p. 16. «Filius», vel «Dominus», quia tria illa nomina duarum * naturarum indicativa sunt, nunc huius, nunc illius, nunc huius atque illius 4.»
 - At dicere potes synodum chalcedonensem hypostaticam unionem intellexisse; dixit enim, in sua definitione, agnosci 30 « unum eundemque Christum et Filium et Dominum et Unigenitum in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter, nusquam sublata differentia naturarum propter unionem, magis autem servata proprietate uniuscuiusque ex duabus naturis et illis concurrentibus in unam personam et 35

¹ P. Lat., LIV, 775. — 2 Ibid., 769 — 3 Loofs, Nestoriana, p. 275. — 4 Ibid., p. 273.

unam hypostasim 1 ». Sed manifestum est iis omnibus, qui vel modice educati et eruditi sunt in dogmatibus pietatis, contrarium esse de uno Christo duas quidem naturas, unam vero hypostasim dicere. Qui enim unam hypostasim dicit. necessa-, rio et unam naturam dicet. Audi enim quid dicat Athanasius. lumen ecclesiae Alexandrinorum, in oratione de fide : [Atha-NASIUS]: « Et abierunt, ex quaestionibus « quomodo et qualiter et qua consequentia », in infidelitatem et ipsi; et pro incarnatione inhabitationem constituerunt, et pro unione atque compositione humanam efficientiam, et pro una Domini nostri Iesu Christi hypostasi duas hypostases et personas, et pro sancta Trinitate quaternitatem indecenter et illegitime cogitarunt 2. » Et iterum, in libris de incarnatione Verbi dicit sic : [ATHANASIUS]: « Confitemur Filium Dei, genitum ante omnia saecula aeterno ex Patre, natum esse secundum carnem in fine saeculorum ex Maria propter salutem nostram, sicut docet divus Apostolus dicens : « Cum autem * venit plenitudo temporis, misit * p. 17. Deus Filium suum factum ex muliere 3 », eundemque esse Deum et Filium Dei secundum spiritum, filium autem hominis 20 secundum carnem, non duas naturas illum unum Filium, unam adorandam et unam non adorandam, sed unam naturam Dei Verbi incarnatam et adoratam cum ipsius carne una adoratione 4. » Vide quomodo unum Christum dixerit unam personain, et unam naturam et unam hypostasim.

Iisdem ac ille verbis procedit sanctus quoque Cyrillus. Dicit enim in opere contra blasphemias Nestorii : [CYRILLUS]:

« Desine dividere naturas post unionem ⁵. » Sed altercabitur statim auditor dolosus et dicet : « Ecce quominus dividamus naturas post unionem prohibet Cyrillus; ego autem illas unitas dico. » Audiet autem a nobis : « Non ad opiniones tuas attendemus, sed ab ipso patre dicti quaeremus quid definiat esse « naturas non dividere ». Antea enim dixerat in eadem oratione : « Tanquam ab una persona igitur omnia dicentur : una enim intelligitur esse natura post unionem, natura ipsius

¹ Mansi, Concilia, VII, 116. — 2 LIETZMANN, Apollinaris von Laodicea, t. I, p. 296. — 3 Gal., IV, 4. — 4 LIETZMANN, Apollinaris von Laodicea, t. I, p. 250. — 5 P. Gr., LXXVI, 92.

Verbi incarnata 1. » Oportuisset ergo, iuxta te, illum dicere : « Duae enim intelliguntur naturae unitae post unionem. » At scit Cyrillus ipsam unionem mihi unam naturam incarnatam demonstrasse, naturam ipsius Verbi. Quod autem etiam hypostasim dicat ipsum eumdem Christum, nullo labore videre est. Scripsit enim in capitulo tertio suorum anathematismorum sic : [Cyrillus]: « Si quis dividit hypostases in Christo post unionem, eas coniungendo ea tantum adhaesione, quae est secunp. 18. dum dignitatem, * vel auctoritate vel potestate, et non potius congregatione unionis naturalis, anathema sit 2. »

Sed ea, quae dicta sunt, rursus adoriuntur detrectatores et dicunt illam secundum hypostasim unionem permittere ut duas hypostases seu naturas unitas dicamus post unionem. At ad hoc mihi non multis opus est verbis; ab ipsis enim adversariis testimonium afferam, ostendens quod ea hypostasium congre- 15 gatio, quae est secundum unionem naturalem, unam hypostasim incarnatam efficit in compositione ipsius Filii. Dicit enim Andreas, in reprehensione huius anathematismi : [ANDREAS]: « Iterum illum suorum commonefaciemus verborum, ostendentes ipsum duas hypostases dicentem, in iis, quae in primo tomo 3 20 dicit: « Itaque secundum naturam suam non sanctificatum est 'nobiscum illud, quod ex Patre, Verbum; si eum solum, qui genitus est ex sancta Virgine, putaverit aliquis unctum et sanctificatum esse et ideo etiam nominatum esse Christum 4. » Quomodo igitur, quasi suorum verborum oblitus, in unam hypostasim cogit, naturas confundens, naturalem vocans divinam unionem 5 ?»

Ecce manifeste anathematismum reprehendit, quasi inducentem unam hypostasim. Quomodo ergo audes vocare congregationem hypostasium secundum naturalem unionem factam duas naturas seu hypostases unitas, non intelligens ex unione unam naturam seu hypostasim in compositione haberi? Quod autem hoc ita se habeat, audi, cum adversariorum testimonio, ipsam etiam vocem Cyrilli. Dicit enim in ea ad Nestorium epistula,

¹ P. Gr., LXXVI, 60. — 2 P. Gr., LXXVII, 120. — 3 Id est, in epistula ad monachos, ut ipse Cyrillus monet P. Gr., LXXVI, 329. — 4 P. Gr., LXXVII, 25. — 5 P. Gr., LXXVII, 325.

in qua anathematismos posuit : [CYRILLUS]: « Uni ergo personae tribuamus omnes evangelicas voces, uni hypostasi Verbi * incarnatae. Unus enim est Dominus Iesus Christus secundum * p. 19. Scripturas 1. » Evidens ergo est quod ii, qui in Chalcedone 5 congregati sunt, cum in duabus naturis Christum esse dogmatizaverunt, ad deceptionem unam hypostasim iniecerunt. Si enim una sit hypostasis, prorsus una etiam est natura, sicut antea ostensum est. Manifeste enim vox a Deo inspirata Patrum neque duas naturas, neque duas hypostases dixit unum Filium, sive unitas sive separatas dicat quis naturas. Indeterminatio enim, tum iuxta sapientes externos, tum iuxta notiones communes, quia generica est, utriusque est comprehensiva et rejectiva. Etiam et additur praesertim propter impudentia ora. illud : « sed una natura Verbi Dei incarnata ». Neque dicant and dicendo « incarnata » seorsim constituit illam aliam naturam : non enim dixisset vir ille deifer et habens Christum in se loquentem vocem tam turpem et contrariam, sed clare dixisset: « non duas esse naturas divisas, sed duas unitas ».

quoque thaumaturgus dicit, in oratione de fide per partes sic :
[Gregorius] : « Et est verus Deus, carnis expers in carne
manifestatus, perfectus vera et divina perfectione; non duae
personae neque duae naturae : nec enim quatuor adorandos
dicimus, Deum et Dei Filium et hominem et sanctum Spiritum.

Idcirco et eos anathematizamus, qui ita impii sunt, hominem
in divina doxologia ponentes 2. » Considera quomodo hic * p. 20.
quoque absque quacumque distinctione et determinatione,
reiecit generatim tò dicere duas naturas. Attamen, si legitimum
fuisset dicere duas naturas unitas post unionem, hoc speciatim
decrevisset ille, qui verba verbis apostolorum paria loquebatur.

Illi autem Cyrillo similiter atque consequenter Gregorius

Quid ergo terretis vos simpliciores, dicendo: « Ecce sanctus Cyrillus, ad Nestorium scribens, dicit diversas quidem esse naturas quae congregatae sunt ad unionem veram 3 », et producitis iam quae ex corde vestro sunt, dicendo: « Itaque, si ad unionem congregatae sunt naturae, duas naturas unitas oportet eas dicamus ». Ille enim dignior cui credatur quam

¹ P. Gr., LXXVII, 116. — ² P. Gr., X, 117. — ³ P. Gr., LXXVII, 45.

opinio vestra, seu divinatio vestra, quasi seipsum interpretatus dicit : « Unus autem Christus et Filius et Dominus intelligitur ex utroque, sublata naturarum non differentia, sed divisione. propter unionem 1. » Hoc enim nos sapienter addemus : diversae enim sunt naturae, ex quibus unus Christus; non enim s idem est divinitas ac humanitas. At dualitatis causam non efficimus differentiam eorum, quae congregata sunt in unionem, ex quibus componitur Emmanuel. Clamat enim Doctor: « Desine naturas dividere post unionem 2 » : naturas autem non dividere, non est, ut vos dicitis, dicere duas naturas unitas, 10 sed dicere unam naturam incarnatam, ut ipse Cyrillus dicit. Sic enim dicit : « Tanquam ergo ex una persona omnia dicta fuerint: una enim natura esse intelligitur post unionem. p. 21. natura ipsius Verbi * incarnata 3. » Verba autem « post unionem », non secundum distinctionem dicta sunt; non quod, sicut 15 quidam exinde putarunt, ante unionem duae fuerint naturae Christi: haec enim verba inebriatae et delirantis mentis sunt. Etenim ante unionem quidem et incarnationem, simplex fuit Verbum atque carnis expers; cum autem ei placuit ut caro fieret, iuxta Scripturam, id est, ut uniretur carni anima 20 rationabili praeditae, tunc ab ipsa conceptione Verbum Deus erat incarnatus et adductus propter nos ad nostram compositionem inexcogitabili et ineffabili modo et ut ipse solus novit. Non enim constituimus naturam humanam seorsum, stultorum nestorianorum instar, sieque postea habitare facimus in 25 ea Deum Verbum. Hoc enim habitatio est, non incarnatio, et consequenter non Deus incarnatus sed homo deifer invenietur Christus. Cum enim universim quidem consideramus, scimus aliud esse divinitatem et aliud humanitatem, et valde distant haec inter se. Cum autem unionem divinam seu inhumanationem 30 consideramus prout comprehensibilis est nobis, videmus ex

J.

nem.

utraque, ex divinitate et humanitate perfecte se habentibus, compactum Emmanuelem secundum inexplicabilem unionem. x Et hoc est, quod dictum est a sancto Cyrillo: « Desine dividere naturas post unionem », id est, postquam diximus unio- 35

¹ P. Gr., LXXVII, 45. — 2 P. Gr., LXXVI, 92. — 3 Ibid., 60.

Superfluum et stultum valde est eum, qui semel unitus est, duos dicere, perinde ac si quis dicat postquam orta est stella vespertina: « Non occidit * sol », superfluum tale quid osten- * p. 22. dit. Sicut enim vesper demonstratio est clara huius, quod sol 5 occidit, ita unio deletrix est dualitatis, quamvis ostendat ex duobus quibusdam compactum esse unum. Sic enim dicit et sanctus Athanasius, in epistula ad Iovinianum augustum, ubi fidem orthodoxam ei apponit : [ATHANASIUS] : « Itaque perfectio in fide in Patre et Filio et Spiritu sancto est. Sancta ergo Trinitate additamentum non accipiente, prorsus etiam ner voluntatem Patris Verbum eius unigenitum voluntarie communicavit nostris et genitum est ex Spiritu sancto et matre Virgine Maria. Unus Filius est etiam sic cum assumptione per oeconomiam unionis. Simul enim caro, simul caro Dei Verbi; et simul caro anima et mente praedita, simul Dei Verbi caro anima et mente praedita: in ipso enim habuit et subsistentiam 1. Hinc juste, imo et vere ipsius Domini, non autem cuiusdam alius proclamantur propria ea, quae assumpta sunt. Prius enim cum illa Virgine fuit Dominus divinitus, postea 20 ex ea factus est idem secundum oeconomiam Filius. Itaque Virgo-mater etiam est ut Dei genitrix sancta Maria 2, »

Igitur si in ipsa incarnatione Dei Verbi subsistentiam acquisivit caro propria Verbi et Domini, non autem proprie seorsim substitit, sed in compositionem et in unionem ad Verbum venit, et non ex adductione 3, quomodo audebimus dicere duo esse, secundum humanas cogitationes, eum qui secundum compositionem unus subsistit, * qui est Emmanuel? * p. 23. Etsi enim Verbum, qua Verbum est, supra omne « fieri » est, quia coaeternum est Patri; attamen, quia voluit caro fieri propter nos, concipitur aliquo modo etiam ad productionem secundam vocatum propter carnem creatam, quia unita est ipsi, et dicitur tulisse generationem carnalem, quae facta est ex sancta Virgine.

Sane! Sed ecce Cyrillus dicit in Scholiis quod « inconfusas autem mansisse naturas seu hypostases hinc cognoscemus 4 »;

 $^{^{-1}}$ καὶ τὴν ὑπόστασιν. — 2 P. Gr., XXVIII, 532. — 3 ἐπαγωγή — 4 P. Gr., LXXV, 1381.

et iterum : « Non ergo dividere licet unum Dominum Iesum Christum in hominem singillatim et Deum singillatim, sed unum eundemque dicimus esse Iesum Christum, scientes differentiam naturarum et eas inconfusas inter se servantes ¹. » Et iterum : « Intelligitur namque prorsus aliud esse in alio illud quod inhabitat, id est, divinam naturam in humanitate, non passam confusionem quamdam aut effusionem aut mutationem in id, quod non erat. Quidquid enim in alio habitare dicitur, non factum est illud, in quo habitat, sed potius aliud in alio intelligitur ². »

Istas demonstrationes legentes et verba sua dilatantes, dicunt, nos irridendo, quod « si inconfusae manserunt naturae seu hypostases, duae prorsus sunt, si non confundantur etiam post unionem». Nos vero, nimis adversus eos clamantes, dicimus: Scimus et nos inconfusas et diversas mansisse naturas illas 🙃 ex quibus est unus Christus: mansit enim caro caro et divinitas p. 24. divinitas, neutraque discessit * ad naturam alterius. At unio et congregatio unam naturam incarnatam Filii perficiunt nobis secundum compositionem. Neque enim potes mihi ostendere sanctum Cyrillum usquam in scriptis suis dixisse unionem 20 et concursum et congregationem naturarum demonstrare Christum in duabus naturis, sed e contrario, unum Christum ex utroque, unamque eius naturam tanquam incarnati Verbi. Ecce enim cum dixit in Scholiis: « Intelligitur potius aliud in alio 3 », addidit deinde : « Differentiam autem tantum naturae Verbi et humanitatis designat nobis diversitas in eis; unus autem ex utroque intelligitur Christus 4. » Et iterum, duobus passeribus comparat Christum, non quod duo potius sint filii, sed auod unus sit ex duobus, ex divinitate nempe et ex humanitate in unitatem congregatis 5. Non enim solvit unionem 30 id, quod ex diversis naturis sit Émmanuel, neque efficit ut ille unus duo quaedam intelligatur, quemadmodum sanctus Cyrillus dicit adversus reprehensiones Theodoreti in defensione anathematismi tertii 6. Utique ab omni culpa alienum est scire forsitan aliud quidem esse, secundum propriam suam 35

¹ P. Gr., LXXV, 1385. — ² Ibid., 1397. — ³ Ibid. — ⁴ Ibid. — ⁵ Cfr ibid., 1405 — ⁶ Cfr P. Gr., LXXVI, 408.

naturam, carnem a Verbo. quod a Deo et Patre processit. aliud autem rursus secundum naturae suae rationem Unigenitum. Sed haec scire non est naturas post unionem separare : Vaturas autem non separare, non est dicere duas naturas 5 unitas vel individuas post unionem, — hoc saepissime dicere non desinam, -- sed unam dicere, sicut supra iam ostendimus.

Ecce enim, eum dixisset, in scriptis adversus blasphemias Nestorii : [CYRILLUS] : « Desine dividere naturas * post unio- * p. 25. nem 1 » et explicaret quid sit naturas non dividere, adduxit postea 2 : [Cyrnllus] : « Tanquam ergo ex una persona omnia dicentur: una enim intelligitur esse natura post unionem. natura ipsius Verbi incarnata 3. » Dicere enim unionem et postea duas naturas confiteri ipsis quoque haereticis curae fuisse disces clare ex iis, quae dicenda sunt. Si enim condesensione usus fuisset sanctus Cyrillus erga Orientales, qui dicebant : « duarum nempe naturarum facta est unio 4 », non autem addebant : « Unio naturarum unam naturam Filii incarnatam nobis exhibuit 5 », ita ut iam non possent dicere duas naturas post unionem, addiderant autem etiam hoc: « Voces 20 autem evangelicas et apostolicas de Domino, scimus viros theologos nonnullas quidem communes facere, tanquam ad unam personam pertinentes, alias autem discernere, tanquam ad duas naturas pertinentes et illas quidem, quae Deo conveniunt, ad divinitatem Christi, humiles vero ad humanitatem 25 eius tribuere 6 », cum haec lamentabilis Theodoretus expiscatus esset, vide qualem epistulam scripserit ad Iohannem, episcopum Antiochiae: [Theodoretus]: « Deus, qui omnia sapienter gubernat, et prospicit concordiae ecclesiarum et zelatur salutem populorum, effecit ut conveniremus et consonantes inter se 30 Ostendit mentes omnium nostrum. Cum enim communiter legissemus scripta aegyptiaca et scrutati essemus diligenter sensum eorum, invenimus ea, quae illinc missa fuerant, consona nostris esse, et aperte contraria duodecim capitulis, * contra quae, * p. 26.

¹ P. Gr., LXXVI, 92. - 2 Hic Severus leviter erravit, nam locus allegandus locum iam allegatum non sequitur sed praecedit in opere Cyrilli. - 3 P. Gr., LXXVI, 60. - 4 P. Gr., LXXVII, 172. - 5 Cfr ibid., 241. — 6 Ibid., 172.

velut aliena a pietate, hactenus pugnare non destitimus. Illa siquidem habebant carnaliter factum esse carnem Verbum, quod ex Deo est, et unionem hypostaticam et conventum secundum unionem naturalem, et Deum Verbum factum esse primogenitum ex mortuis; reiciebant vero et separationem vocum 5 de Domino dictarum et alia multa insuper habebant a seminibus quidem apostolicis aliena, affinia vero germinibus zizaniorum. Quae autem nunc missa sunt, evangelica generositate decorantur. Deus enim perfectus et homo perfectus praedicatur in illis Dominus noster Iesus Christus, et duae naturae agnos- 10 cuntur et differentia earum, et unio inconfusa, non secundum mixtionem vel temperationem, sed ineffabili quodam et Deum decente modo facta, atque sine laesione naturarum proprietates conservans; et impassibilis quidem Deus Verbum, passibile vero templum et ad breve tempus morti traditum rursus- 15 que virtute Dei ipsi uniti suscitatum; et Spiritus sanctus non a Filio vel per Filium existentiam habens, sed a Patre procedens, Filii autem proprius qua ipsi consubstantialis vocatus. Hanc rectitudinem in scriptis intuiti, eaque opposita quasi e diametro antea scriptis iam invenientes, laudavimus eum, qui 20 linguas balbutientes sanat et vocem deformem in vocem suavem mutat 1, »

Ecce manifeste illud audivimus: dicere duas naturas postquam confessi sumus unionem, tollit unionem hypostaticam,
et dicere duas naturas pugnat adversus capitula sancti Cyrilli
et opponitur omnibus scriptis eius. Videamus autem utrum
p. 27. ipse Cyrillus, * defensionem struens suae erga Orientales
condescensionis, dictum ab istis, duarum scilicet naturarum
unionem factam esse, ita suadeat ut intelligamus, ac si in
duabus naturis sit Christus, an potius ut intelligamus unam
naturam Verbi incarnatam ex unione absolutam esse. Attende
igitur quid dicat in sua ad Acacium, episcopum Melitinensem, epistula: [Cyrillus]: « Differentiam autem vocum nullo
modo sustulimus, quamvis abhorrescamus ab illis dividendis,
tanquam Filio seorsum, Verbo, quod ex Deo et Patre est, 35
rursusque tanquam homini, qui ex muliere, seorsum intellecto

¹ P. Gr., LXXXIII, 1484.

Filio. Una enim certissime est natura Filii: scimus autem eam incarnatam esse atque inhumanatam¹.» Attamen, quid debuisset dicere, si in duabus naturis esset Christus? « Duae enim naturae sunt Filii: incarnatus enim est atque inhumanatus.» At nullus eorum, qui recte sentiunt, ignorat eum, qui unitus est, unum esse, non autem duos. Similiter, in sua quoque epistula ad Eulogium, presbyterum alexandrinum et suum apocrisiarium, scripsit sic: [Cyrillus]: « Si igitur unionem dicimus, carnis anima rationali praeditae et Verbi unionem confitemur, et ii etiam, qui duas naturas dicunt, ita intelligunt. Attamen, unione iam asserta, non amplius a se separantur quae sunt unita, sed unus iam est Filius, unaque natura eius tanquam Verbi incarnati. Haec confessi sunt Orientales, licet quoad ipsam formulam tenebris offusi fuerint².»

* Considera accurate quomodo dixerit eos quoque, qui duas * p. 28 naturas dicunt, ita intelligere, id est, unionem carnis anima rationali praeditae et Verbi factam esse, non autem dixerit eos bene dicere, sed ita intelligere aut ita intelligendum esse dicere; et ostendit eos in contradictionem incidere. Asserta enim 20 iam unione, non amplius a se separantur ea, quae unita sunt. sed unus iam est Filius, unaque eius natura tanquam incarnati Verbi. Cum enim dicunt duas naturas, separant eas; cum autem confitentur unionem, coguntur unam naturam Verbi incarnatam dicere. Et iam velut in densis tenebris offendunt 25 seipsos et accidit ipsis ut quoad ipsam formulam tenebris offundantur, quemadmodum etiam sanctus Iulius dicit in epistula ad Dionysium, episcopum Corinthi: [IULIUS]: « Qui autem Deum in caelis latentem confitentur incarnatum esse ex Virgine et unum cum carne sua esse, frustra conturbantur, ad verba 30 impietatis eorum delati : duas enim naturas dicunt et ipsi, ut audio 3, »

Vides quia dicere unam naturam incarnatam, rursusque dicere duas naturas postquam confessi fuerint unam, eorum est qui commovent et turbant ordinem rerum et exsurgunt adversus sus semetipsos, ut ipse *Iulius* postea addit, irridendo tam tur-

¹ P. Gr., LXXVII, 193. — ² Ibid., 225. — ³ LIETZMANN, Apollinaris von Laodicea, t. I, p. 257,

pem et amentem repugnantiam sermonis 1 eorum. Sic enim dicit: [IULIUS]: « Qui ergo ita sentiunt, ne ad concordiam cum contraria sentientibus egrediantur, ne mente laudantes et glorificantes Christum, verbis illum blasphement. Necesse est enim eos, ubi duas dicunt naturas, unam quidem adorare, alteram p. 29. autem * non adorare, et in divinam quidem baptizari, in humanam vero non baptizari. Si autem in mortem Domini baptizamur, unam confitemur naturam impatibilis deitatis et carnis eius passibilis, ut sic in Deum et in mortem Domini baptisma nostrum sit perfectum². » Neque secundum confusio- 10 nem unam dicit oportere confiteamur naturam, sed ex diversis naturis novit illum unum Emmanuelem. Audi qualia scripserit etiam alio loco: [Iulius]: « Unde necessario et eius corporale 3 de toto et eius divinum 4 de toto dicitur, et qui non potest in diversis, quae unita sunt, agnoscere quid sit unius- 15 cuiusque proprium, in opposita inter se non concordantia decidet; qui autem propria agnoscit et unionem servat, neque circa naturam mentietur, neque unionem ignorabit 5. »

Ecce etiam ubi unam naturam confitetur esse Emmanuelem. novit Iulius differentiam eorum, quae ad unionem adducta 29 sunt, neque proprietates humanitatis humanitati seorsum dividit, rursusque divinitati eius proprie ea, quae Deum decent, sed et corporale eius de toto, et divinum eius de toto dicendum decernit, et quidem convenientissime, nam unus ex ambobus est Christus, At, iterum dicent adversarii : « Ecce sanctus 35 Cyrillus dicit in prima epistula ad Succensum: « Videmus duas naturas inter se congregatas esse secundum indissolubilem unionem 6 ». Quomodo igitur non dicemus in duabus naturis unitis Christum esse?» Sed potius quidem iam ostendimus in supra dictis, ipsius Cyrilli verbis utentes, non 30 ex corde nostro deprompta dicentes, naturarum congregatiop. 30. nem seu unionem unam naturam Filii incarnatam * nobis exhibuisse, itemque duas naturas dicere post unionem esse solutionem unionis. Attamen ex ipsa etiam epistula ad Suc-

censum videamus quid dicat ex congregatione naturarum 35

¹ ἀντιλογία. — 2 Lietzmann, t. I, p. 258. — 3 τὸ σωματικόν αὐτοῦ. — 4 τὸ θεϊκὸν αὐτοῦ. — 5 Lietzmann, t. I, 192, — 6 P. Gr., LXXVII, 232.

absolvi: utrum dicendum esse unam naturam Dei Verbi incarnatam, an in duabus naturis unitis Christum definiendum? Profert igitur post illa effata, quae paulo antea apposita sunt, haec; praestat autem totum locum apponere: [Cyrillus]: "Videmus duas naturas inter se congregatas esse secundum unionem indissolubiliter, inconfuse et inconvertibiliter: caro enim caro est, et non divinitas, etiamsi facta est caro Dei; similiter autem et Verbum Deus est, et non caro, etiamsi propriam sibi carnem effecit secundum oeconomiam. Igitur cum id consideramus, nihil illum in unionem concursum laedimus, ex duabus naturis illum factum esse dicentes; verum, post unionem, naturas alteram ab altera non separamus 1."

Neque praceas rursus dicasque mihi: Nec nos separamus eas, sed unitas dicimus! At, paulisper exspecta ut discas ex hoc is ipso haberi tò non separare, quod una natura incarnata dicatur post unionem. Addit enim Cyrillus: « Neque in duos Filios dividinus illum unum et impartibilem, sed unum Filium dicimus, et, ut Patres dixerunt, unam naturam Dei Verbi incarnatam 2. » Equidem, sed etiam dicit : « Duas naturas unitas esse dicimus ». Sed antea tibi dixit naturarum unionem unam naturam Dei Verbi incarnatam nobis exhibere. Et videas quomodo dicat : « Itaque * quantum quidem ad cogita- * p. 31 tionem attinet et ad animae oculis tantummodo contemplaudum quomodo inhumanatus sit Unigenitus, duas esse naturas, 25 quae unitae sunt, dicimus 3. » Ceterum, quomodo non manifestum et cuilibet clarum est quod, si sciret legitimum esse dicere duas naturas post unionem, non diceret : « quantum ad cogitationem attinet et ad animae oculis tantummodo contemplandum », — quod dicere solet quoad ea, quae per concessionem rationi concordant, in re quae secundum naturam sic se non habet. — ad illustrationem et manifestationem huius, quod antea positum est. Unionem enim tollere vó dicere duas naturas, ipse ostendit in secunda ad Succensum epistula, dicendo: « ita ut illa duo iam non sint duo, utroque autem 35 unum animal absolvatur 4 ». Si enim eveniat ut, dum aliquis de natura una, sed composita, loquatur, et velit ostendere ea,

¹ P. Gr., LXXVII, 232, — 2 Ibid. — 3 Ibid. — 4 Ibid., 245,

duas parat ut intelligat illam unam naturam. Audi quid dicat in defensione anathematismi octavi adversus reprehensiones Andreae: [Cyrillus]: « Etenim cum de una persona

et natura seu hypostasi una sermo diligenter examinans ea s ex quibus est seu componitur naturaliter, subiungit praepositionem σύν vel μετά, servat etiam sic ei, quod significatur, quod sit unum secundum compositionem, et non in duo separate discernit. Cum autem prius distinctis hypostasibus in duo et ad hoc ut utrumque seorsum et singillatim concipien- 10 * p. 32. dum sit, praepositio μετά * vel σύν dicitur, tunc duorum aut etiam plurium, non autem unius compositi dicimus pracpositionem esse significativam. Exempli gratia, si forte dicam animam hominis cum (σύγ) corpore suo cohonorari, quilibet honor a quolibet fiat erga unum, qui ex utroque est, homi- 15 nem, vel si dicat quis animam unum esse animal cum (σύν) proprio corpore, minime in duos homines illum unum definit, sed potius videtur non ignorare ea ex quibus iste homo est vel componitur naturaliter. Cum autem dico Petrum et Iohannem homines coappellari, vel : Cum Petro etiani Iohannem homines coappellari, vel: Cum Petro etiam Johannes ascendebat in templum, praepositio σύν vel μετά non iam unius cuiusdam significationem facit : non enim componitur Petrus cum Iohanne, sed neque ambo in unius hominis constitutionem conveninut. Cur ergo machinantur adversus veritatem, unum illum in duos Christos indocte dividentes 1? »

Et verba quidem sancti Cyrilli haec sunt; deinde bonum est nos observare unam personam et unam naturam et unam hypostasim Christum esse sanctum Cyrillum seire in effatis appositis. Eum enim reprehendebat Andreas utpote dicentem 300 Filium consedisse Patri eum propria carne; et ipse Cyrillus sese defendendo ait : de una persona et una natura et una hypostasi locutus, non peccavi dicendo « cum carne sua » : servavit enim praepositio etiam sic ei, quod significatur, quod unum sit secundum compositionem. Quomodo igitur 300 non erubescunt adversarii ubi dicunt eum, qui dicit « unam

P. Gr., LYXV! 252.

Verbi naturam » et insuper proclamat « incarnatam », alteram illam naturam cum ea numerare?

* Ecce enim propter calumnias et obiectiones sophisticas * p. 33. et dolosas haereticorum Theodotus, episcopus Ancyrae, ne in s subtilibus cogitationibus quidem consentit ut unio dividatur, omnem aditum haeresi praecludens. Dicit enim in oratione quam Ephesi coram synodo habuit, quae Nestorium eiecit: [Theodorus]: « Ubi est, qui Christum dividit? Ubi qui homonymiam nostrum mysterium efficit? Et Christum unum quidem dicit, duos autem ponit, alterum quidem servum, alterum autem Dominum, alterum patientem [alterum impatibilem]1? Quae utilitas unius appellationis, ubi duae res ponuntur? 2 » RURSUSQUE IDEM. IN ORATIONE DE NATIVITATE CHRISTI CARNE, DIXIT SIC: « Quod enim unitum est, iam non duo, sed unum nominatur. Si vero cogitatione rursus dividis, et unumquodque singillatim contemplaris, igitur solvis unionem. Impossibile est enim simul et servare unionem et unumquodque corum singillatim contemplari. Sed quod unitum est, insolubiliter unum factum est, nec amplius fit duo. Sed sola 20 cogitatione separo, inquit. Ergo eadem cogitatione etiam unionem solvisti: nam quo removes alterum ab altero, eo ipso etiam unionem dissecuisti. Quid ergo salutarem dispensationem evertis, duo intelligens et unionem spernens? 3 » Quod autem onnem machinationem et aditum praecludere 25 intendens iis, qui volunt impie secare in duo mysterium dispensationis, haec dieat, non autem, ut putaret quis, mixtionem et effusionem vel id, quod vocatur theopaschismus, * dogma- * p. 34. tizans, exinde facile est videre. Dicit enim in alia homilia de nativitate Christi sic: |Theodotus|: « Quam igitur ob causam hominum passiones sibi proprias fecit? Quia volebat passionem per passionem destruere et morte mortem abolere ac similia similibus condemnare. Ideo sibi appropriat crucem et propriam sibi efficit alapam et vincula, ut Dei factae passiones adversus passiones acciperent potestatem. Neque enim laesa est Dei natura, neque mutationem tulit propter passiones.

¹ Verba Theodoti in textu Severi omissa. — 2 P. Gr., LXXVII, 1388. — 3 Ibid., 1356.

et passiones accipiunt a Deo vim adversus passiones sibi similes. Iam enim, ut Dei facta, mors mortem destruit, et moriens mortis tyrannidem solvit 1. »

At forsitan dicent: Ecce Gregorius nazianzenus dixit: « Naturae quidem duae, Deus et homo, quia etiam anima et corpus duae naturae sunt; Filii vero non duo, neque dii 2. » At illis, ubi hoc dicunt, suademus ut legant ea, quae postea adducuntur. Dicit enim Gregorius: « Aliud quidem et aliud ea, ex quibus est Salvator noster, — quippe cum non idem sit quod cerni non potest cum eo quod in aspectum cadit, et 10 quod temporis expers est cum eo quod tempori subest, non autem alius et alius, absit! Ambo enim haec unum commixtione, cum Deus quidem sit inhumanatus, homo autem deificatus, aut quocumque tandem nomine aliquis utatur 3. » Videas clare quomodo dixerit : « ea, ex quibus Salvator nos- 13 ter », non autem : « ca, in quibus Salvator noster ». Nos enim ex duabus naturis dicimus Emmanuelem, non autem in duabus naturis illum esse credimus : alia enim natura est divinitas et p. 35. alia humanitas: at. * proclamata unione, unus ex utraque est Christus unaque est natura eius tanquam incarnati Verbi.

Ne autem putares illum duas naturas dicere, produxit aliam quoque deletionem dualitatis, dicendo: « Ambo haec enim unum commixtione * », cum per hoc vellet ostendere arctam unionem. Non enim subiit incorporalis mutationem in id, quod non erat: idque praemonuit dicens: « aliud et aliud sunt ea, ex quibus est Salvator noster * ». Impossibile enim est ut eundem et duas naturas esse dicamus, iuxta vos, unum Christum, et in oppositionem commixtionis decidamus. At notum est iis, qui bene sapiunt, Gregorium etiam utramque accusationem vitare, et confiteri indivise et inconfuse unionem hypostaticam. Nam et cum audimus Deum et Patrem dicentem ad Filium in psalmo: « Ex utero ante luciferum genui te * », non carnalem putamus esse generationem propter istud nomen uteri, sed ea, quae naturam incorporalem decent intelligentes, incorporalem consequenter credimus generationem esse, cum formula « ex utero » indicet * 35

¹ P. Gr., LXXVII, 1381. — ² P. Gr., XXXVII, 180. — ³ Ibid. — ⁴ Ibid. — ⁵ Ibid. — ⁶ Psalm. cix, 4.

vere et ex ipsa substantia Patris genitum esse Filium, ita ut sit consubstantialis suo Genitori.

Dixit autem in epistula sua ad Cledonium sic: [Gregorius NAZIANZENUS]: « Quamobrem totum hominem retine, et misce 5 divinitatem, ut me perfecte beneficio afficias »; deinde, sibimet obicit : « At duo perfecta non capiebat », et obiectionem solvit dicendo: « Non utique, si quidem corporaliter intelligas. Vas quidem unius modii capax non continebit duos modios, * p. 36. neque locus unius corporis duo aut plura corpora. Si autem ut intelligibilia et incorporea ea consideres, animadverte quod ego ipse et animam et rationem et mentem et Spiritum sanctum continui, et ante me mundus iste, - hanc, dico, ex visibilibus et invisibilibus structuram, - Patrem et Filium et Spiritum sanctum. Talis enim est intelligibilium natura, ut incorporeo et inseparabili modo et inter se et cum corporibus misceantur, quandoquidem et voces plures uno auditu capiuntur et idem visus plura videt et olfactus plura odoratur odorifera, cum sensus mutuo non comprimantur vel coarctentur, nec res sensiles ob receptionis copiam imminuantur 1. » Ecce lucide 20 estendit quomodo unitus sit incorporeus inconfuse et inseparabiliter corpori, et non sufferat confusionem, quae ex mixtione et contemperatione oritur : corporum enim humidorum est haec proprietas, ut scilicet confundantur et commisceantur ex mutua implicatione et a propriis naturis exeant.

Praeter id, quod non dicebat commixtionem, hypostatice etiam sentiebat unitum esse Deum Verbum carni habenti animam rationalem, non autem solummodo per inhabitationem. Audi quid dicat in eadem epistula: [Gregorius]: «Si quis dicit prius plasmatum esse hominem, Deumque postea in co habitasse, sit damnatus. Hoc enim non Dei generatio est, sed generationis fuga?.» Rursusque: «Si quis dicit Verbum * in eo * p. 37. tanquam in prophetis secundum gratiam operatum esse. non autem secundum substantiam humanitatem divinitati adhaesisse et complasmatam esse, a praestantiori efficacia vacuus sit, imo contraria plenus?.» Rursusque: «Si quis tanquam per canalem dicit Christum per Virginem transisse, non autem in

¹ P. Gr., XXXVII, 184, — ² Ibid., 179, — ³ Ibid., 180,

ea formatum esse divino simul et humano modo: divino quidem, quia absque viro, humano autem, quia iuxta conceptus legem, item atheus est ¹. » Et iterum. « Si quis Mariam non credit deiparam, atheus est ². » Rursusque: « Si quis crucifixum non adorat, anathema sit ³. »

Sane, sed idem Gregorius dicit, in prima oratione de Filio: « Excelsa tribue divinitati naturaeque passionibus et corpore praestantiori, humilia vero composito et propter te exinanito et incarnato: haud incommode etiam dicitur: inhumanato 4. » Quomodo ergo non duas naturas Christum esse dicetur? Sic enim " et Leo in Tomo suo dicit : « Unum quidem horum coruscat miraculis, aliud autem succumbit iniuriis 5, » At in nulla re conformia sunt verba Gregorii iis, quae dogmatizata sunt a vobis. Nam Gregorius, cum dixit excelsa tribuenda esse divinitati eius, non ea, quae Christus secundum dispensationem egit, 15 cum inhumanatus est, dicebat, sed ea, quae habebat ante inhumanationem, cum esset carnis expers et ante saecula : quae paulo ante istum locum enumerabat Gregorius, tu vero malep. 38. fice resecuisti * detorquendo ea, quae bene dicta erant, ad id quod tibi placet. Sic enim dixit : [GREGORIUS] : « Quod in no principio, quod cum principio, quod principium : in principio erat Verbum 6. » Rursusque : « Splendor, et character hypostaseos eius, et imago bonitatis eius; et quem enim Pater signavit Deus, Dominus, Rex, Ens, omnipotens 7. » Haec evidenter ante inhumanationem habebat Deus Verbum, et haec dixit sanc- 25 tus Gregorius tribuenda esse naturae praestantiori, quae nullam prorsus communionem habent cum ratione inhumanationis. antequam deveniret Filius ad voluntariam exinanitionem. Optime autem dixit Gregorius omnia humilia quae ipsi accidere videntur propter incarnationem tribuenda esse, non uni so ex formis seu naturis, - sic enim introduxisset divisionem, - sed Verbo propter nos incarnato.

Audi enim quid dicat in loco a vobis adducto : [Gregorius] : « Humilia vero composito et propter te exinanito, haud incom-

¹ P. Gr., XXXVII, 177. — 2 Ibid. — 3 Ibid., 180. — 4 P. Gr., XXXVI, 97. — 5 P. Lat., LIV, 767. — 6 P. Gr., XXXVI, 96. — 7 Ibid.

mode autem dicitur etiam inhumanato 1. » Non enim stulte dividit eum, qui insecabili modo unitus est carni, sed eum unum eundemque novit, sicut significat cum addit effatis modo appositis dicendo sic: [Gregorius]: « Hic enim qui nunc a te spernitur, quondam etiam supra te erat; qui nunc homo, compositionis expers erat. Quod quidem erat, permansit; quod autem non erat, assumpsit 2. »

Haec quidem sancti sunt verba; vestra vero talia! * Dividitis * p. 39.
ea, quae a Salvatore nostro tempore inhumanationis facta
sunt, tribuentes ea quidem, quae Deum decent, naturae divinae,
humana vero naturae humanae. Nonne enim ita Leo in Tomo
suo instituit suos, dicendo: [Leo]: « Esurire enim et sitire
et lassescere et dormire certissime hominis est. Sed quinque
panibus quinque milia hominum satiare et largiri Samaritanae
aquam vivam unde, cum biberit, praestabitur ei, ne ultra
sitiat; et supra dorsum maris pedibus non madefactis ambulare, fluctuum autem elationem increpando tempestatem sedare,
sine ambiguitate Dei est 3. » Iamque ante ista clare divisit
actiones, dicens: « Corpore quidem exequente singillatim quae
corporis sunt, Verbo autem singillatim quae Verbi; et unum
quidem succumbit iniuriis, aliud autem coruscat miraculis 4. »

Ne ergo inter se misceatis ea, quae misceri nequeunt: nulla enim societas luci ad tenebras ⁵. Aliud enim est dividere Christum in duas naturas, aliud dicere tribuenda esse naturae divinae ea, quae habebat naturaliter Deus Verbum et ipsius erant ante inhumanationem, cum esset carnis expers et ante saecula, etiamsi iis utique, quae Verbum naturaliter habebat, qualia sunt, creare, vivificare et omnia quae modo Deum decenti illi conveniebant ante saecula, locupletatam dicamus etiam carnem eius rationabiliter animatam propter mirabilem et supra naturam illam unionem ad Verbum creatorem et vivificatorem. Etenim, * divina quidem Verbi natura, seorsum et sine carne * p. 40. considerata, ante multum tempus, imo ante omnia saecula est. Necesse est ergo, cum singillatim essentiam eius contemplamur, ut habeat proprietates, illas, dico, quae ante inhumana-

¹ P. Gr., XXXVI, 97. — ² Ibid., 100. — ³ P. Lat., LIV, 769. — ⁴ Ibid., 767. — ⁵ Cfr II Cor., vi, 14.

tionem eius ad ipsum pertinent et apud ipsum videntur, quales sunt tituli « Omnipotens » et « Dominus » et « Rex virtutum ». Natura vero hominis, quam sibi univit Deus Verbum, nunquam exstitit singillatim, sed simul atque voluit homo fieri, statim fuit Deus incarnatus ex Spiritu sancto et ex sancta Virgine, non autem purus homo singillatim exsistens habensque inhabitantem in se Deum : quod necessario introducere debet dualitas naturarum.

Sciens igitur non naturae humanae seorsum consideratae sanctum Gregorium tribuisse humiles sermones vel actiones, sed 10 composito et pro te exinanito, incarnato ac inhumanato Deo Verbo, si reperias illum dicentem, in oratione secunda de Filio, sic : « Remaneret nobis dicendum 1 de eo, quod mandatum accipit et mandata servat, et quod ea, quae placita sunt Patri semper facit; rursus autem de consummatione et exalta- 15 tione, et de eo, quod ex iis, quae passus est, didicit obedientiam; item de summo sacerdotio et oblatione, de supplicatione ad eum, qui potest eum a morte salvum facere; de pavore, sanguinis sudore, et si quid aliud huiusmodi est; nisi cuivis exploratum esset ad passibile elementum huiusmodi nomina referri, non 20 autem ad immutabilem et passionibus sublimiorem naturam 2 ». ex istis noli putare eum prorsus dividere Christum, atque natup. 41. rae humanae * singillatim tribuere passionem; qui enim patitur, sicut dixit Gregorius in praecedentibus, est « compositus, Deus Verbum pro te exinanitus et incarnatus et inhumanatus 3 », 25 patiens in eo. quod pati natum erat, evidenter in carne. Audi quoque eundem Gregorium hoc ipsum rursus dicentem in principio eiusdem orationis secundae de Filio, sic locutus : [GREgorius]: «Sublimiores quidem et Deo dignas voces divinitati attribuimus, humiles autem et humanas novo propter nos 30 Adamo ac Deo adversus peccatum patibili 4. » At forsan dices : « Patibilem divinitatem his verbis inducit. » Absit : nam hac appellatione « Adam », prius introductus est, sieque ostensum est Deum carne, secundum Scripturas, passum esse.

¹ διαλαμβάνειν. — 2 P. Gr., XXXVI, 124. — 3 Cfr ibid., 97. — 4 Ibid., 104.

Rursus dicunt : Ecce in eadem oratione secunda de Filio dicit idem sanctus Gregorius : « Signum autem est, quod cum naturae cogitationibus separantur, simul quoque cum illis nomina dividuntur. Audi Paulum dicentem: « Ut Deus Domini 5 nostri Iesu Christi, Pater gloriae 1 »: Christi quidem Deus dicitur, gloriae autem Pater, Quamvis enim τὸ συναμφότερον, — id est, utriusque congregatio, - unum sit, id tamen non natura, sed coitione fit 2. » At, si intelligerent ea, quae alleganda censent. potius erubescere deberent ubi audiunt : « cum naturae cogita-10 tionibus separantur ». Qui enim hoc dicit, ostendit unum esse secundum veritatem minimeque divisum eum, qui cogitatione tantum dividitur. Qui enim audit Deum Christi esse Patrem, intelligit, quatenus voluit Christus homo fieri, eatenus eum vocare Deum suum Patrem, dicendo: «Ascendo * ad Patrem meum * p. 42. 15 et Patrem vestrum, Deum meum et Deum vestrum 3 »; quatenus autem eiusdem est gloriae et substantiae ac Pater, proprie et vere et secundum naturam eum vocare Patrem suum Patrem. Noster enim per gratiam Pater est Pater, non per naturam. Deinde oporteret intelligerent etiam id, quod dixit iste sanc-20 tus, scilicet τὸ συναμφότερον unum esse, non quidem natura, sed coitione. Natura enim divinitas mansit divinitas et caro mansit caro; coitione vero atque unione unum sunt ambo, minimeque dividuntur, quemadmodum in hac quoque epistula ad Cledonium dicit idem Gregorius: « Commixtis ut naturis ita et nominibus et inter se vicissim commeantibus secundum congermanitatis rationem 4.»

Rursus dicunt adversarii: « Ecce iterum dicit idem Gregorius, in oratione in Epiphaniam: « Missus quidem est, sed ut homo: duplex enim erat 5. » At rursus ad eos dicimus: Vos fugit mens huius sancti! Eum enim duplicem dicit volens ex duobus illum unum ostendere, ut ipse explicat in eadem oratione, dicendo: [Gregorius]: « Processit autem Deus cum assumptione, unum ex duobus inter se contrariis, ex carne et ex spiritu, quorum alterum quidem deificavit, alterum autem deificatum est. O novam mixtionem! O miram contemperationem!

¹ Ephes., 1, 17. — 2 P. Gr., XXXVI, 113. — 3 юн., хх. 17. — 4 P. Gr., XXXVII, 181. — 5 P. Gr., XXXVI, 328.

Qui erat, fit; et creator creatur, et incomprehensibilis comprehenditur 1. » Etenim, secundum aliam cogitationem dicit Gregorius Christum duplicem, ut hec illustret, et secundum aliam cogitationem Nestorius hoc dicit, vosque cum illo. Et vide quid p. 43. dicat : [Nestorius] : « Filium enim Dei genuit * Virgo Christipara; sed quia Filius Dei duplex est quoad naturas, non Filium Dei genuit, sed humanitatem, quae Filius est propter Filium sibi coniunctum². » Et iterum : « Duplices apud Christum naturas distinguo: duplices enim sunt secundum naturam, sed secundum dignitatem singulares 3. » Ideo etiam sanctus Cyril- 10 lus sapienter eum increpat in epistula ad ipsum Nestorium, dicens: [Cyrillus]: « Voces autem de Salvatore nostro in evangeliis prolatas neque duabus hypostasibus neque duabus personis dispertimus; non enim duplex est unus et solus Christus, quamvis ex duabus rebus in unitatem indivisibiliter adductis esse intelligatur, quemadmodum etiam homo ex anima et corpore constitutus intelligitur, minimeque duplex est, sed potius ex utroque unus 4. » Sed et in scriptis adversus blasphemias eiusdem Nestorii, videlicet in tomo secundo, dicit ad eum: [CYRILLUS]: « Non enim quia Verbum, quod ex Deo et Patre 10 est, factum est homo nobis similis, hac de causa et duplex appel-

esse duas naturas post unionem. Qui enim duas naturas dicit, prorsus dividit. Frustra addit dicens: « Individuas confiteor 25 esse illas naturas ». Et haec ita se habere, audi quid dicat sanctus Cyrillus in sua epistula secunda ad Succensum: [Cyrillus]: « Illud autem « indivise » ab ipsis additum censetur quidem quodammodo apud nos rectae sententiae significatip. 44. vum; illi * autem non ita illud intelligunt. Illud enim « indivise » apud ipsos secundum vaniloquia Nestorii alio modo accipitur. Nam dicunt honoris aequalitate, voluntatis identitate et auctoritate indivisum esse a Deo Verbo hominem in quo Verbum habitavit. Itaque haud simpliciter verba proferunt,

Igitur his omnibus ostensum est neminem dicere Christum

labitur 5. »

¹ P. Gr., XXXVI, 325. — ² Loofs, Nestoriana, p. 274. — ³ Ibid., p. 354. — ⁴ P. Gr., LXXVII, 116. — ⁵ P. Gr., LXXVI, 84.

sed cum astutia quadam et dolo 1. » Dicere vero unionem et duas, post illam, naturas confiteri, eorum quoque esse qui unionem solvunt, audi rursus eundem sanctum Cyrillum, quid dicat in defensione decimi anathematismi adversus reprehensiones Theodoreti: [Cyrllus]: « Quomodo ergo unitum dicis ci, qui ex semine David est, illud ex Deo Verbum, si ei, qui ex semine David est, soli tribuas pontificatum? Si enim vera est unio, non duo quidem omnino sunt, sed unus et solus ex utroque intelligitur Christus. Igitur evidens est eos fingere quidem se unionem confiteri, ut simplicium mentes seducant; adhaesionem vero sapere, quae est extrinsecus et habitudinalis, quam et nos habuimus, naturae ipsius participes per Spiritum demonstrati 2. »

Rursus dicunt adversarii: Ecce Proclus, episcopus constantinopolitanus, dixit, in oratione in nativitatem Christi, de Dei genitrice Maria: « officina unionis naturarum » 3; rursusque: « Cuius naturarum coniunctionem [videns] Thomas exclamavit, dicens: Dominus meus et Deus meus » 4: rursusque: « Coierunt naturae et inconfusa mansit unio » 5. At dicimus ad eum. 20 qui hoc profert : Non sinemus te seducere simplices * plurali * p. 45. appellatione naturarum. Etenim nos quoque dicimus ex duabus naturis esse Christum et naturarum coitionem et conjunctionem et unionem nobis unam ostendere naturam Verbi incarnatam. Nam unio iam non permittit duobus ut sint duo, sed unum 25 ex utroque per compositionem absolutum, ut supra ostensum est. Verum ipsum etiam Proclum adducam tibi harum assertionum testem. Scribit enim in sua ad Armenios epistula sic: [Proclus]: «Dicimus igitur, utraque voce scripturistica utentes, Verbum et earnem factum esse et formam servi acce-30 pisse, et utraque pie intellecta salutis nobis est semen. Nam per illud quidem « factum est », summae unionis individuitatem evangelista ostendit : ut enim monas in duas monades non dividitur, - in illas enim divisa non monas esset, sed dyas, - sic quod secundum summam unionem est unum, iam non

3

¹ P. Gr., LXXVII, 245. — ² P. Gr., LXXVI, 445. — ³ P. Gr., LXV, 681. — ⁴ Ibid., 684. — ⁵ Ibid., 689.

dividitur in duo. Porro illud « accepit » [naturae]immutabilitatem clamat 1 », evidenter naturae Dei Verbi.

Neque mihi dicas non in eadem oratione Proclum tum haec tum praecedentia locutum esse, sed haec quidem in una, illa

autem in alia: hoc enim stultissimum est et audacissimum. Cum enim ii, qui dicunt secundum phantasiam inhumanatum esse Dominum, adducunt ea, quae ab Apostolo ad Philippenses scripta sunt, in stabilimentum suae vesaniae, atque corrumpunt ea ipsa, quae sane dicta sunt, et dicunt effata « in simi* p. 46. litudine hominum factus et habitu inventus ut homo » 2 * et 10
« formam servi accipiens » 3 tanquam similitudinem quamdam et imaginem atque phantasiam, non cedimus illis, si nolint ex alia epistula discere sensum verborum Apostoli et mysterium dispensationis, sed producimus illis ex epistula ad Timotheum hoc effatum: « Unus mediator Dei et hominum, homo Christus 15

Iesus » 4, et ex epistula ad Hebraeos: « Quia ergo pueri communicaverunt sanguini et carni, et ipse similiter participavit eisdem » 5.

Utique, sed ecce sanctus Iohannes, qui episcopus constantinopolitanus fuit, explanando effatum « Verbum caro factum est et habitavit in nobis », dicit : [Iohannes] : « Quod autem habitat non idem est ac illud, in quo habitat, sed aliud in alio habitat; alias enim non esset habitatio : nihil enim in seipso habitat ⁶. » Quomodo igitur non duas naturas dicet quis unum Christum, si aliud sit et aliud? At rursus suadebimus illis ne effata abscindant, sed ex iis, quae postea proferuntur, agnoscant negationem dualitatis. Etenim addit : « Aliud vero dixi secundum substantiam. Nam unione et adhaesione unum sunt Deus Verbum et caro ipsius, facta substantiarum non confusione vel corruptione, sed ineffabili quadam et inexplicabili unione, eaque quam ipse solus novit ⁷ ». Quod autem substantiarum vel naturarum unio unam naturam Verbi incarnatam exhibuerit, satis in praecedentibus ostensum est.

Si vero rursus dicant : Ecce Iohannes dicit, in oratione in p. 47. Christi ascensionem : [Iohannes] : * « Ideo exultemus omnes, 35

¹ P. Gr., LXV, 861. — ² Philipp., 11, 7. — ³ Ibid. — ⁴ I Tim., 11, 5, — ⁵ Hebr., 11, 14. — ⁶ P. Gr., LIX, 80. — ⁷ Ibid.

videntes primitias nostras sedentes in supernis et naturam nostram attigisse solium a dextris Dei » 1, ne sic quidem consentiemus illis dividentibus in duas naturas unum Christum. Etenim in Verbo Deo qui incarnatus est carne nobis consub-, stantiali, tota natura nostra, id est, totum genus humanum, tanquam in primitiis, in Christo, regiis et excelsis sedibus dignata est; remque se ita habere ostendit idem sapiens Iohannes in eadem oratione sic dicens: [IOHANNES]: « Qui enim ne infero quidem principatu digni eramus, ad superum regnum super omnia regna ascendimus; caelos pertransivimus; thronum regalem apprehendimus; et natura propter quam Cherub paradisum servabat, ipsa supra Cherubim sedet hodie 2 ». Secundum hanc sententiam, in eadem oratione, aliud quoque dicit, quod sie se habet : [IOHANNES] : « Quia ergo ipse quidem 15 Deus iratus erat, nos autem etiam sic aversi eramus a benigno Domino, semetipsum medium proiecit Christus et utramque naturam in amicitiam congregavit 3. » Et rectissime hoc dixit : nam quia mediator est Dei et hominum et ex duabus naturis, ex divinitate scilicet et ex humanitate, unus est Emmanuel. 20 reconciliavit naturam humanam, id est, totum genus hominum. Patri, qui est in caelis.

Haec est arx auctoritatum vestrarum. Dum illas corrumpitis atque prout vobis placet explicatis, et simplices decipitis mentione naturarum, ex quibus est unus Christus, dicitis malefice:

25 « Si duae naturae inter se congregatae sunt atque unitae, oportet * igitur dicamus hunc unum agnosci Christum duas * p. 48.

26 esse naturas »: neque auditis sanctum Cyrillum dicentem:

[Cyrillus]: « Nam si vera est unio, non duo omnino sunt, sed unus ex utroque intelligitur Christus 4 »; rursusque, alio

20 loeo: « At post unionem, iam non dividimus a se naturas, neque in duos filios secamus illum unum et insecabilem, sed unum dicimus Filium et, ut Patres dixerunt, unam naturam Verbi incarnatam 5 »; rursusque: « ita ut illae duae naturae iam non sint duo, sed utraque unum animal absolvatur 6 »; et

¹ Locum in hae homilia non repperi. — 2 P. Gr., L, 445. — 3 Ibid. — 4 P. Gr., LXXVI, 445. — 5 P. Gr., LXXVII, 232. — 6 Ibid., 245. **

ITERUM: « Desine dividere naturas post unionem 1 ». Et explicat in eadem oratione quid sit « non dividere », dicens: « Ex una igitur persona omnia dicentur: una enim natura concipitur post unionem, nempe natura ipsius Verbi incarnata 2 ». Praeteritis 3 etiam verba Gregorii dicentis: [Gregorius]: 5 « Aliud quidem et aliud ea, ex quibus est Salvator noster, — quippe cum non idem sit quod cerni non potest cum eo quod cerni potest, et quod temporis expers est cum eo quod tempori subest, — non autem alius et alius, absit! Ambo enim haec unum sunt commixtione 4. » Et iterum, in oratione in nativitatem Christi: « Processit autem Deus cum assumptione, unum ex duobus inter se contrariis 5. » Theodoti autem, episcopi ancyrani, cum testimonia auditis, aures vestras claudere mihi videmini, ne animadvertatis quid dicat: [Theodotus]: « Quod unitum est, non iam duo, sed unum nominatur 6 », * et : « Quod est unitum, insolubiliter unum est, nec iam fit duo 7 »; itemque

p. 49. unitum est, non iam duo, sed unum nominatur ⁶ », * et : « Quod ¹¹ est unitum, insolubiliter unum est, nec iam fit duo ⁷ »; itemque Procli, sic dicentis : [Proclus] : « Quod unum factum est secundum summam unionem, iam non dividitur in duo ⁸ ».

Omnes autem deiferos Patres etiam tanquam de una natura Dei Verbi incarnata sermonem de inhumanatione eius fecisse, 2 minime curantes culpationes theopaschismi a vobis ementiti, neque interrogantes, ut stultus ait Leo, quae natura in ligno crucis pependerit⁹, ut ostendam, congestionem testimoniorum eorum iam vobis apponam.

IGNATII THEOPHORI ET MARTYRIS; EX EPISTULA AD ROMANOS : 2 « Concedite mihi imitatorem esse passionis Dei mei 10. »

IRENAEI, EPISCOPI LUGDUNI GALLIAE, QUI PROPINQUUS FUIT TEMPORI APOSTOLORUM: « Lex et prophetae et evangelia praedicaverunt Christum natum esse ex Virgine et passum in cruce et visum ex mortuis et ascendisse in caelum et glorificatum esse a Patre et regnare in saeculum, eumque esse mentem 11

¹ P. Gr., LXXVI, 92. — 2 Ibid., 60. — 3 παρατρέχειν. — 4 P. Gr., XXXVII, 180. — 5 P. Gr., XXXVI, 325. — 6 P. Gr., LXXVII, 1356. — 7 Ibid. — 8 P. Gr., LXV, 861. — 9 P. Lat., LIV, 775. — 10 P. Gr., V, 693. — 11 νοῦς.

perfectam et Verbum Dei, qui natus estante luciferum et est creator omnium et plasmator hominis 1. »

ALEXANDRI, EPISCOPI ALEXANDRINORUM, QUI FUIT PRAESES SANCTAE SYNODI NICAENAE: « Quaenam igitur erat necessitas ut 5 Deus veniret in terram et incarnaretur ex Virgine et pannis involveretur et in praesepio poneretur et lacte nutriretur in sinu matris et in Iordane baptizaretur et illuderetur ab iniquis et suspenderetur in cruce, et sepeliretur in terra et resurgeret a mortuis tertia die, et cetera ². »

IULII, EPISCOPI ROMAE; EX ORATIONE ADVERSUS EOS, QUI * p. 50. DIVINAM INCARNATIONEM IMPUGNANT PRAETEXTU TOU CONSUBSTAN-TIALIS: « Et Virgo ab initio cum carnem genuit, Verbum genuit et Dei genetrix facta est: et Iudaei, cum corpus crucifixerunt. Deum crucifixerunt; nullaque separatio apparet Verbi et 15 carnis eius in divinis Scripturis; sed est una natura, una efficientia, una persona, totus Deus, totus homo idem 3.» Si ergo una est efficientia, quomodo Leo dicit, in suo Tomo: [Leo]: « Agit enim utraque forma cum alterius communione quod proprium est, Verbo operante quod Verbi est, corpore 20 autem exequente quod corporis est 4 » ? Si enim unaquaeque ex his formis proprie agit, alia igitur est communio eorum. quae secundum naturam separantur, etiam secundum dispensationis rationem, sicut dicit sanctus Cyrillus, in defensione tertii anathematismi adversus reprehensiones Andreae, sic: 25 [CYRILLUS]: « Communio autem non unius est, sed duorum utique aut multorum, proprie et separatim consideratorum 5. »

SANCTI ATHANASII, EPISCOPI ALEXANDRINI; EX ORATIONE DE CRUCE: « Iudaei ergo irridebant Dominum nostrum, dicentes: « Si Filius Dei es, descende de cruce ». At Salvator noster, qui revera Filius Dei est, non fugiendo mortem, sed exspectando mortem et, dum eam exspectaret, calcando illam, voluit dignosci se Filium Dei esse atque vitam esse. Poterat enim descendere de cruce, qui et mortuos * alios suscitaverat; * p. 51.

¹ Locum sub nomine Irenaei syriace, armeniace, ethiopice, arabice exstantem, graece non repperi. — 2 P. Gr., XVIII, 596 (syriace tantum). — 3 LIETZMANN, t. I, p. 198. — 4 P. Lat., LIV, 767. — 5 P. Gr., LXXVI, 329.

sed cius descensio mortis fuga visa esset; quod autem permaneret in cruce, id nihil aliud significabat, nisi eum, qui permanebat, esse vitam 1. » Et post alia: « Hoc autem nequaquam ex sententia diabolo evenit: ecce enim ea ipsa morte, quam operari metuebat diabolus, Dominus mortuus est, atque ille exspoliatus est, ratusque se Christum in morte tenere, ipse potius mortuus deprehensus est, atque gloriatus quod homini insidiatus esset, id effecit, ut Deus agnosceretur. Nam statim atque mortuus est, creatura quidem sole destituta est, velum autem templi scissum est, terra tremuit, petrae scissae unt, milites eum inferni ianitoribus terrore marcuerunt. Ex quibus videre erat non hominem sed vere Deum in corpore esse, ut et ipsi spectatores dicebant: « Vere hie est Filius Dei ». Nam et multa monumenta aperta sunt et qui in illis mortui iacebant surrexerunt 2. »

SANCTI BASILII, EPISCOPI CAESAREAE CAPPADOCIAE; EX EPISTULA AD AMPHILOCHIUM, EPISCOPUM ICONIENSEM, DE SPIRITU

SANCTO: « Neque enim coelum et terra immensitasque marium, neque ea, quae in aquis habitant, neque bestiae terrae, neque plantae, stellae, aer, tempora, multiplexque universi ornatus, 🖘 ita excellentiam virtutis demonstrant, sicut id, quod incomprehensibilis Deus potuerit [impassibiliter] per carnem morti implicari, ut nobis sua passione impassibilitatem largiretur 3. » EIUSDEM; EX HOMILIA DE INVIDIA; « Cur invidebatur? Ob * p. 52. * miracula? Quae vero erant illa miracula? Salus egentium : 🖘 nutriebantur esurientes et qui nutriebat, oppugnabatur; surgebant mortui, et invidiosus erat qui eos vivificabat; fugabantur daemones et insidiis petebatur qui eis imperabat; leprosi mundabantur, ambulabant elaudi, audiebant surdi, videbant caeci et fugabatur benefactor; ac postremo morti " largitorem vitae tradiderunt, flagris caedebant hominum liberatorem et condemnabant judicem mundi 4. » Euspem: EN HOMILIA DE MARTYRE IULITTA ET DE GRATIARUM ACTIONE : « Et quid opus est parva recensere? Propter te Deus inter homines; propter corruptam carnem Verbum caro factum est et 35

¹ P. Gr., XXVIII, 224. — ² Ibid., 229. — ³ P. Gr., XXXII, 100. — ⁴ P. Gr., XXXI, 377.

habitavit in nobis; cum ingratis beneficus; ad captivos liberator; apud sedentes in tenebris sol iustitiae; in cruce impassibilis; in morte vita; in inferis lux; resurrectio propter lapsos 1. »

GREGORII, EPISCOPI NYSSENI: « Videtis mensuram voluntariae mendicitatis: vita etiam mortem gustat; iudex ad tribunal ducitur; Dominus omnium exsistentium ad sententiam iudicis venit; rex omnium supramundanarum virtutum non repellit a se manus carnificum². Ad hoc exemplum tibi spectet mensura demissionis animi ³.»

GREGORII THEOLOGI, EPISCOPI NAZIANZENI; EX SECUNDA ORA-TIONE DE FILIO: « Eiusmodi mihi videtur illud quoque esse: « Deus meus, Deus meus, respice in me, quare me dereliquisti? ». Neque enim, quod quidam opinantur, ipse vel a Patre vel a sua divinitate derelictus est, tanguam * quae * p. 53. passionem extimuisset et a patiente sese collegisset : quis enim eum, vel primum inferius gigni, vel in crucem ascendere coegit? Ipse autem, ut dixi, in seipso id, quod nostrum est. repraesentabat. Nos enim eramus qui derelicti fueramus prius, 20 nunc vero assumpti et salvati sumus per impassibilis passiones 4. » ETUSDEM; EX ORATIONE FUNEBRI IN PATREM SUUM: « Laborabat igitur et tempus morbi erat sanctum et insigne Pascha: dies rex dierum et splendida nox, quae solvit peccati tenebras, in qua nos cum copioso lumine Salvatorem nostrum 25 festo celebramus et cum luce pro nobis mortua morientes, cum ipsa excitata excitamur 5. » Eiusdem; ex secunda ora-TIONE DE PASCHATE: « Nusquam mens tua labet, ubi Dei sanguinem et passionem et mortem audis; nusquam fluctueris impie, tanquam Dei patronus, sed sine pudore atque dubitatione corpus ede et sanguinem bibe, si vitae desiderio teneris 6. » EIUSDEM: EX EADEM ORATIONE: « Indiguimus Deo incarnato et moriente, ut viveremus; commortui sumus, ut purgaremur; consurreximus, quia commortui sumus; conglorificati sumus, quia consurreximus. Multa autem illius temporis miracula:

¹ P. Gr., XXXI, 253. — 2 δήμιος. — 3 P. Gr., XLIV, 1201. — + P. Gr.. XXXVI, 109. — 5 P. Gr., XXXV, 1017. — 6 P. Gr., XXXVI, 649.

Deus crucifixus, sol obscuratus rursusque inflammatus : oportebat enim creaturas quoque Creatori suo compati¹.»

SANCTI IOHANNIS, EPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI; EX TERTIA ORATIONE DE SACERDOTIO : « Cum autem videris Dominum immolatum et iacentem et sacerdotem sacrificio incumbentem 5 p. 54. et orantem, omniumque * labia hoc sanguine rubescentia, numquid adhue putas te cum hominibus esse et super terram stare? Annon statim in caelum transferris et omni carnali cogitatione ex anima tua expulsa, nudo animo menteque pura ea, quae in caelis sunt, circumspicis? O miraculum! O Dei 10 benignitatem! Qui cum Patre sursum sedet, illa hora omnium manibus tenetur et seinsum dat volentibus eum complecti et osculari 2. » EIUSDEM; EX ORATIONE OCTAVA COMMENTARII IN SECUNDAM EPISTULAM AD CORINTHIOS: « Quid autem dicentes Apostoli litterarum expertes et indocti persuadebant? Bap- 15 tizemini in nomine Crucifixi. Cuiusnam? Eius, quem non viderant neque noverant. Attamen haec dicentes persuadebant illis, et praedicantes eos quidem, qui vaticinabantur et a maioribus traditi fuerant illis, non esse deos, eum vero qui clavis affixus fuerat, ipsum Deum esse, omnes attrahebant 3. » Eiusdem; ex 20 INTERPRETATIONE DECIMA SEPTIMA EIUSDEM EPISTULAE: « Etenim ineffabilis, inexcogitabilis, invisibilis, incomprehensibilis, qui gloriam habet ineffabilem, lucem inaccessibilem, immensam maiestatem, - hoc enim est illud: « cum esset dives », factus est pauper, factus est homo, condemnatus, crucifixus, 25 multa mala passus est 4. »

IN NATIVITATEM: « Hodie Dominus noster Christus nativitatem benignitatis suscepit; divina enim dignitate praeexistebat 5. »

p. 55. Postea * his addit: « Benignitatis Verbum exinanitur, cum sua natura non sit capax exinanitionis: semetipsum enim exinanivit, formam servi accipiens. Carnis expers incarnatur propter te: Verbum enim caro factum est. Qui contrectabilis non est propter naturae suae incorporalitatem, contrectatur. Principio carens, corporali principio subditur. Perfectus cres-

SANCTI ATTICI, EPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI; EX ORATIONE

¹ P. Gr., XXXVI, 661. — 2 P. Gr., XLVII, 642. — 3 P. Gr., LXI, 458. — 4 Locum non repperi. — 5 P. Gr., LXXVI, 341 vel 1213.

cit; immutabilis proficit; dives in diversorio fit; qui coelum nubibus tegit, fasciis tegitur; rex in praesepio ponitur 1. »

Sancti Amphilochii, episcopi iconiensis: « Quoniam enim idem et rex et Deus, et propter passionis dispensationem 5 mortem gustavit, munera mysteriorum sunt indicativa. Ideo offerunt aurum: regem enim agnoscunt eum esse; offerunt thus, nam Deo offerunt; addunt et myrrham, propter illam in mysterio mortalitatem passionis². »

SANCTI PROCLI, EPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI; EX ORATIONE IN
CHRISTI NATIVITATEM SECUNDUM CARNEM: « Idem in sinu Patris
et in utero Virginis; in ulnis matris et super pennas venti;
ab Angelis adorabatur et cum publicanis discumbebat. Illum,
in quem Seraphim aspicere non audebant, Pilatus interrogabat; servus colaphis illum caedebat et creatura tremebat; cruci affigebatur et thronus non deserebatur ab eo; in sepulcro
recludebatur et coelum ut tentorium extendebat; inter mortuos reputabatur et infernum despoliabat; infra seductor calumnia vocabatur et supra sanctus glorificabatur 3. »

* SANCTI THEOPHILI, EPISCOPI ALEXANDRINORUM; EX epistula * p. 56.

11 ILEORTASTICA DUODEVICESIMA: « Dicendo autem ianitores inferni
vidisse eum et tremuisse, transitum manifestationis eius, quae
illuminavit sedentes in regione et umbris mortis, explicat, et
dicendo illos tremuisse, prodigium significat. Nam Rex caelestis est etiam ibi apparens quique et tristem regionem animarum, quae in infernum descenderant, magnifica divinitatis
suae luce illuminabat 4. »

SANCTI CYRILLI, EPISCOPI ALEXANDRINI; EX IIS, QUAE scripsit ADVERSUS THEODORUM: « Parvum esse tibi videtur affixum esse ligno Dominum gloriae, quem tu quidem neque Filium verum neque Deum esse dicis, nos autem credimus vere esse Filium et Deum, creatorem et auctorem omnium. Neque enim simpliciter homo erat, sed in forma nostra illud, quod ex Deo et Patre est, Verbum, non mutationem aut conversionem in carnem passum, sed ipsi potius unitum secundum fidem sacrarum Scrip-

¹ P. Gr., LXXVI, 341 vel 1213. — 2 P. Gr., XXXIX, 100. — 8 P. Gr., LXV, 689. — 4 T. ZAHN, Forschungen zur Geschichte des neutestamentlichen Kanons, t. II, p. 237.

turarum. Ipse, qui in carne passus est et in ligno pependit, fecit in Ægypto per sapientissimum Moysen miracula, gloriam suam instaurans ¹. »

Ecce omnes Doctores Ecclesiae Deum incarnatum norunt eum, qui passus est pro nobis, non autem naturae humanae seorsum et singillatim passionem tribuunt, cum esse naturam Verbi incarnatam tradiderint. Si autem a me petas quomodo una ex duobus et inconfusa sit natura, et quomodo Deus impassibilis patiatur carne, iterum vocem a Deo inspiratam Patrum proferam tibi, non autem ea, quae ex corde 10 p. 57. meo procedunt, dicam, atque clare tibi ostendam * eam, quae ex duabus naturis est, unionem absolvere unam naturam Verbi incarnatam. Audi igitur quid dicat sanctus Cyrillus, in oratione de eo quod unus est Christus, quam per interrogationem et responsionem scripsit, praeponendo alteram personam: 15 [Cyrillus]: «B. Numquid ergo confusa sunt inter se et una natura facta sunt ambo? — A. At quis ita stupidus et indoctus sit, ut existimet aut naturam divinam Verbi conversam esse in id. auod non erat, aut carnem translatam esse secundum mutationis modum in naturam Verbi? Hoc enim est 20 impossibile. Verum unum Filium eum esse dicimus, unamque eius naturam, etsi agnoscitur factus in assumptione carnis animam rationabilem habentis. Ipsius enim, ut dixi, facta est humanitas 2; concipitur autem a nobis haud secus quam hoc modo Deus simul et homo 3. » ET POST PAUCA : « Quam maxime 25 quidem superflua, o amice, effutit qui dicit confusionem et mixtionem fieri, si a nobis proclametur una natura Filii, incarnata scilicet et inhumanata. Nemo enim necessariis et veris syllogismis demonstrationem facere posset. Sed si suam quidem voluntatem nobis legem statuant, excogitaverunt con- 30 silium, quod non possunt stabilire. Nobis enim non ad illos, sed potius ad Scripturam a Deo inspiratam, attendendum est. Si vero existimant, quia nihil est natura humana si cum divina excellentia comparetur, necesse esse ut subripiatur et evanescat, ut ipsi loquuntur, iterum ad illos dicemus: « Erra- 35

¹ P. Gr., LXXVI, 1439 (latine tantum). — 2 τὸ ἀνθρώπινον· — ³ P. Gr., LXXV, 1289.

tis, nescientes Scripturas neque virtutem Dei». Neque enim impossibile erat benigno Deo semetipsum tolerabilem exhibere

* humanitatis mensuris. Atque hoc mystice praesignificavit, * p. 58.

Moysen initians et modum inhumanationis veluti in typis

adhuc describens. Illapsus est enim in forma ignis in rubum in deserto; et ignis fulgores emittebat in planta, neque tamen absumebatur. Miratus est autem Moyses visionem. At quomodo non alienum sit lignum ab igne? Quomodo autem sustinuerit impetus flammae materia quae facile succendi potest? Sed

erat, ut dixi. haec res typus mysterii, quod ostendebat tolerabilem fore humanitatis mensuris divinam Verbi naturam, ipso volente. Nihil enim prorsus ipsi est impossibile. — B. Probe scias illos talia sentire nolle. — A. Deprehendetur ergo sermo ab illis factus duos filios et duos christos sine dubio nobis pro-

Ecce manifesto decrevit eos, qui unam esse naturam Filii incarnatam non confitentur, absque dubio duos filios et christos esse opinari. Rursus autem idem Cyrillus, in eadem oratione dicit: [Cyrillus]: « Atqui quomodo idem patiendo non patietur? — A. Propria carne passus est, non autem natura divinitatis: et prorsus ineffabilis est sermo de his rebus, neque mens percipere potest tam subtiles sublimesque sententias. Nos vero ratiocinationibus, quae ad rectitudinem ducunt, inhaerentes et rectitudinis sermonem illustrantes, neque alie-25 num ipsum efficientes ab eo, quod dicatur passus, ne eam quoque, quae praecessit, secundum carnem generationem non ipsius, sed potius alius cuiusdam fuisse dicamus, neque * in * p. 59. divinam et excelsam eius naturam statuimus ea, quae carnis sunt, facta esse. Intelligatur vero, ut dixi, propria carne pas-30 sus, tametsi deitate sua non sit passus. Quo autem modo? Deficit quidem tota virtus exemplorum et inferior est veritate. Inicit tamen in mentem subtilem quamdam rei imaginationem, eamque attollit quodam modo ex iis, quae sub manu sunt, ad id, quod est excelsum et rationem superat. Quemad-35 modum enim ferrum, vel alia huiusmodi materia, quando occupatur 2 ab impetibus ignis, recipit quidem ignem et pati-

¹ P. Gr. LXXV, 1292, — 2 δμιλήσασα.

tur flammam: si vero accidat eam percuti ab aliquo, ipsa quidem materia accipit detrimentum, ipsa vero ignis natura minime a percutiente laeditur: ita quodammodo etiam quando dicitur Filium carne passum esse, divinitate vero sua non passum. Et exigua quidem est, ut dixi, exemplorum vis, s ducit autem quodammodo ad proximitatem veritatis eos, qui non praetulerunt sacris Scripturis fidem non adhibere 1. »

Haec nos, qui theopaschismi adversus nos divulgati insimu-

lamur, ita sentimus, et Patres theologos sequimur, credendo Deum carne pro mundo passum esse, non autem interrogando 10 quae natura penderet in ligno crucis: hoc enim eorum est, qui in duo dissecant unum Christum. Si enim vera est unio. non dicimus in duabus naturis unum Christum agnosci, etsi dicit quis unitas esse naturas. Nam unionem falso asseret qui duo dicit post unionem: non enim recipit unio hypostatica sectionem in duo. Etenim, si duo manserunt, dissectus est p. 60. Christus, non unitus; si * vero unitus, cessavit esse duo et unus est secundum compositionem, ostendendo in se ea quoque, ex quibus est, propterea quod non per confusionem unitus est, et esse duo non potest propter unionem indissolubilem. 20 Audivimus enim ex verbis Patrum quia id, quod unitum est indissolubiliter, unum est neque amplius duo fit. Ne ergo terreant nos dicentes: « Patres anathematizatis vos: nam et ipsi dixerunt naturarum unionem ». Hoc enim nec nos negamus. sed naturarum unio unam naturam Filii incarnatam 25 nobis demonstravit.

Anathematizamus ergo eos, qui unionem quidem dicunt, ea autem, quae semel unita sunt, « duo » iterum dicunt « unita in unionem ». Nolite ergo velut arma struere adversus nos huiusmodi contradictiones. Neque enim Theodoretus impedivit quominus sanctus Cyrillus anathematizaret eos, qui Christum hominem deiferum dicebant, cum non semel tantum, sed etiam bis et ter adduxit magnum Basilium dicentem carnem deiferam, non autem hominem deiferum. Neque, quando anathematizamus absque ullo timore eos qui mixtionem dicunt de inhumanatione Verbi, iam et Patres, qui hac ipsa voce usi sunt,

¹ P. Gr., LXXV, 1357,

anathematizamus: Gregorium quidem dicentem: «O novam contemperationem! O miram mixtionem 1 »; Iulium autem scribentem : « Unum enim et idem est corpus et Deus, cuius est corpus, non immutata carne eius in id, quod corporis expers 5 est, sed habente etiam id, quod ipsi proprium est ex nobis secundum generationem ex Virgine et id, quod supra nos est, * secundem mixtionem seu unionem Dei Verbi²»; et Cyril- * p. 61. lum similiter dicentem: «concurrentibus autem potius in naturalem unionem et veluti commiscentibus inter se quidquid erat alterutri tanquam proprium 3 ».

Ne ergo causam praestent dissecantibus Christum ii, qui dicunt duas naturas, neque Patres nobis in medium proferant. perverse intelligendo verba eorum. Nam neque iis, qui patrocinium suscipiebant scriptorum blasphemorum Theodori, magistri 15 Nestorii, quidquam profecerunt, dicentes non vituperanda esse scripta illius, ne etiam scripta Basilii et Gregorii aliorumque deiferorum Patrum istis similia vituperarentur. Videas enim quid scripserit sanctus Cyrillus ad Acacium melitinensem, in epistula cuius initium est: « Castus et religiosus diaconus et 20 archimandrita Maximus 4 »: [Cyrillus]: « Scripserunt autem Orientales non oportere ea, quae Theodori sunt, vituperari, ne scilicet et ea, quae beati Athanasii et Theophili et Basilii et Gregorii sunt; vituperentur : quae enim Theodorus locutus est. et illi ipsa locuti sunt. Ego vero scribentes ista non sustinui, 25 sed fiducialiter dixi quod Theodorus quidem blasphemam habuit linguam et calamum ei ministrantem, illi vero fuerunt totius orthodoxiae doctores et in istis splenduerunt 5. »

Igitur haec omnia considerantes, desinite dicere duas naturas et duas formas esse unum Christum postquam confessi 30 estis * unionem : hoc enim eorum est, qui propriis suis verbis * p. 62. contradicunt. Ecce enim Theodoretus et Andreas, naturarum unionem dicentes, et dispensationis mysterium dividentes deprehensi sunt et ideo non dicimus eos similia sententiis Patrum sapuisse.

Et audi quid dicat Andreas, in reprehensione anathematismi quarti : [Andreas] : « Summa vero unione servata et uno

¹ P. Gr., XXXVI, 325. — ² LIETZMANN, t. I. p. 199. — ³ P. Gr., LXXVII, 21. - 4 Ibid., 337. - 5 Ibid., 340.

Filio et Christo et Domino proclamato, de uno et eodem Filio accipienda sunt quae dicuntur : attamen iuxta virtutem naturarum unitarum adaptari convenit uni Filio quae dicuntur 1. » Et post pauca : « An pie dicemus, naturis inconfusis manentibus et unione inseparabili proclamata, nos aptare voces 5 iuxta virtutem naturarum unitarum, sicut praedictum est, verum in unum Filium et Dominum et Christum, non autem in unam naturam omnia contrahentes? 2 » Attende quomodo. cum individuam dicat naturarum unionem, recuset dicere unam naturam. Quomodo ergo dicunt adversarii idem esse 10 dicere «duas naturas unitas» vel «individuas» et «unam naturam incarnatam »? Rursusque idem Andreas dicit in reprehensione anathematismi decimi: [Andreas]: «Illud enim «Filius» post unionem unum est in utraque natura, cum a se mutuo naturae non sint separatae. Non enim separatio facta 13 est post unionem : manet enim in saeculum unio. Quin et in passionibus carnis inseparata erat divinatas, impassibilis manens, et perficiebat per carnem ea, quae Deum decent : unde unum et eundem Filium confitemur, naturis inconfusis manenp. 63. tibus, non alium et alium dicentes, * absit! sed unum et eun- 20 dem. Pontificem ergo et Apostolum nostrum, iuxta Scripturas, factum esse Dominum et Deum nostrum Iesum Christum nemo non confitebitur, non tamen separatum hominem, qui ex muliere, a Verbo, quod ex Patre, ita ut quod ex semine David est, inconfuse et ineffabiliter et inseparabiliter unitum sit Verbo genito ex Patre 3. »

Audi autem et quid Theodoretus dicat in contradictione sua d'ad anathematismum tertium: [Theodoretus]: « Unam quidem personam et unum similiter Filium et Christum confiteri pium est; duas autem hypostases seu naturas unitas dicere non absurdum est, sed iuxta causam consentaneum 4. » Rursusque, in reprehensione anathematismi quinti: [Theodoretus]: « Vocamus autem Christum « hominem deiferum », non tanquam qui particularem quandam gratiam divinam acceperit, sed tanquam qui totam Filii divinitatem sibi unitam habeat 5. » 35

¹ P. Gr., LXXVI, 333. — 2 Ibid. — 3 Ibid., 361. — 4 Ibid., 404. — 5 Ibid., 420.

ET ITERUM IDEM IN REPREHENSIONE anathematismi SEPTIMI: [THEODORETUS]: « Quomodo non glorificata est forma servi per formam Dei? Si enim, cum natura sua sit mortalis, immortalis facta est propter unionem ad Deum Verbum, accepit quod non habebat 1. »

Utrum igitur innocentes eos declarabimus, quia dicunt unionem individuam et summam et indissolubilem et acternam, an potius avertemus faciem nostram ab illis, quia dicunt duas naturas etiam post unionem, et propriis suis verbis contradicunt, et inclinant in utramque partem, quemadmodum etiam sanctus Cyrillus dicit, in defensione anathematismi decimi adversus reprehensiones Andreae : [CYRILLUS] : « Opportune iterum * adversariis a nobis dicetur : « Usquequo claudicatis * p. 64. ambobus poplitibus vestris²?» Oportet enim vos habere mentem sanam et integram ad rectam dogmatum pietatis cognitionem, non autem duplicitate animi claudicantem et debilitate valde laborantem atque recte incedere nolentem. Nam « duplex animo inconstans est in omnibus viis suis, et non accipiet aliquid a Domino 3. » Et valde convenienter haec dicit illis sanctus Cyrillus, vituperans perversitatem illorum malorum : ipsi enim isti mirabiles unionis duarum naturarum praecones, vide quomodo in duas personas et duos christos atque filios dividant mysterium dispensationis in iisdem anathematismorum reprehensionibus.

Dicit itaque Andreas in reprehensione primi anathematismi:

[Andreas]: « Magi vero illa stella deducti ex Perside advenerunt, natum quaerentes, et cum invenissent illum, obtulerunt dona convenientia tum ei, qui intelligebatur, tum ei, qui videbatur ⁴. » Rursusque Idem, in reprehensione anathematismi decum: « Numquid Deus Verbum preces et supplicationes cum clamore valido ad eum obtulit, qui posset ipsum salvare, et exauditus est pro reverentia, et didicit ex iis, quae passus est, obedientiam? Si igitur Deus Verbum factus est pontifex et didicit ex iis, quae passus est, ipse etiam consummatus est ⁵. » Sed et Theodoretus illius verbis similia clamat in reprehensione

¹ P. Gr., LXXVI, 425. — 2 III Reg., XVIII, 21. — 3 IAC., I, 8; P. Gr., LXXVII, 364. — 4 P. Gr., LXXVI, 317. — 5 Ibid., 364.

igitur Dei Verbi est ignorantia, sed formae servi, quae tanta per hoc tempus sciebat, quanta divinitas in ea inhabitans ipsi revelabat ¹. » Rursusque idem, in reprehensione anathemap. 65. Tismi noni sic dicit: [Theodoretus]: « Cum illis et * Gabrielem archangelum ausus est anathematizare: primus enim ille praedicavit Christum secundum carnem, etiam ante ipsius conceptionem, de Spiritu sancto genitum esse ². »

Itaque ad haec et ad tempus dicit sanctus Cyrillus, in defensione anathematismi quarti adversus reprehensiones Theodo- 10 reti : [Cyrillus] : « Si autem verum est quod similiter nobis communicavit sanguini et carni, et per omnia assimilatum est fratribus suis, id est nobis, cur sollertiae dispensationis stulte obtrectant, vocem humanam non sustinentes et id, quod humile. habetur in vocibus propter dispensationem, tanquam ad alium 45 seorsum existentem Filium, ad formam servi, sicut ipsi dicunt, conantur referre? Stultum autem prorsus est, eos fingere quidem quod metuant vesanias haereticorum, deinde traditionem rectae fidei extra convenientem rationem abducere. Melius autem dixerim et longe eruditius esse, voces humanas referre 20 non ad alteram personam magis, quae intelligatur proprie et seorsum Filius, ad formam servi, sicut illi dicere solent, sed illas potius attribuere mensuris humanitatis eius. Oportebat enim eum, cum sit Deus simul et homo, per utrumque sermonem procedere 3. » Et post pauca : « Igitur si non mentiris 25 dicens unum Christum et Filium et Dominum, eundem scilicet Deum simul et hominem, cur dividis et non erubescis duos filios dicere? An non prorsus duo erunt, si quidem non est idem cum eo qui dimensam scientiam habet, is qui novit omnia. et cum eo, qui partitam recipit revelationem, is qui perfectus 30 p. 66. est in sapientia et omnia, quae * et Pater, cognoscit? Et si quidem unus idemque est propter negotium verae unionis, non autem alius atque alius divisim et seorsum, ipsius prorsus erit et scire et etiam nescire videri 4. » Et iterum in defensione anathematismi NONI: « Alius igitur est Christus ille secundum 35 earnem et alius seorsim Christus rursus Verbum ex Deo Patre.

¹ P. Gr., LXXVI, 412. — ² Ibid., 429. — ³ Ibid., 413. — ⁴ Ibid., 416.

Ubi est igitur unio, et quae inde utilitas, si duo sint christi et proprie et seorsum uterque intelligatur et dicatur? Proinde licet sibi fingentes personam pietatis unum Christum dicant, audiant a nobis, quia re vera duos esse putant : « Usquequo 5 claudicatis in ambobus poplitibus? » Satius enim fuerit nobis recte incedere, fidem habentibus impollutam et firmam, non stultis opinionibus claudicantem 1. » Rursusque, in defensione anathematismi DECIMI: « Quando tibi gravis apparet vilitas exinanitionem consequens, magis admirare Filii caritatem erga nos. Quod enim tu parvum dicis, hoc voluntarium fecit propter te. Flevit humane, ut tuam cohiberet lacrymam; timuit oeconomice, concedens carnem etiam interdum quae propria sunt pati, ut [nos] animosiores exhiberet. Recusavit calicem ut impietatem Iudaeorum crux accusaret. Infirmatus dicitur humanitus, ut infirmitatem tuam aboleret. Preces et supplicationes offerebat, ut et orationibus a te oblatis placabilem exhiberet Patris auditum. [Dormitavit], ut tu disceres in tentationibus non dormitare, sed magis orationibus instare 2, »

* His verbis eos redarguit, qui individuam et inconfusam * p. 67. naturarum unionem nobis proponunt quique, postquam eas unitas esse dixerunt, duas adhuc esse naturas probant. Ne ergo tanquam validum quid et magnum proponant nobis ii, qui pro Tomo Leonis propugnant, formulam: natura divina unita est naturae passibili; arguuntur enim hypostaticam ex duabus 25 naturis unionem non confiteri sed habitudinalem duarum personarum adhaesionem dicere, eo quod dixerint : « Salva igitur proprietate utriusque naturae et in unam coeunte personam. suscepta est a divinitate quidem humilitas, a virtute autem ab immortalitate mortalitas 3. » ET 30 « Quamvis enim potius in Domino nostro Iesu Christo Dei et hominis una persona sit 4 ». Si enim alius est Deus et alius homo, non autem unus idemque, valde manifestum est quia personarum unionem nobis inducis, etsi malitiose singulariter personae, non pluraliter personarum mentionem facis.

Et testis est sanctus Cyrillus, qui in sua ad Nestorium epis

4

csco. - 120.

¹ P. Gr., LXXVI, 433. — ² Ibid., 441. — ³ P. Lat., LIV, 763. — ⁴ Ibid., 769.

tula clamat: [CYRLLUS]: « Nullo autem modo prodest rectae rationi fidei ut ita se habeat, etsi nonnulli personarum unionem divulgant. Non enim dixit Scriptura divina Verbum personam hominis sibi uniisse, sed carnem factum csse 1. » Rursusque, in epistula ad Valerianum: « Deinde, ubi iam, dic smihi, una persona? Unam enim personam Christi simulant se dicere, sed duabus hypostasibus singulariter et seorsum p. 68. positis, * duae omnino quoque erunt personac. Verum ingrediuntur ut legislatores id, quod ipsis placet tanquam recte se habens prorsus et omnino stabilientes. Dicunt enim: « Hypostases separantes, unimus personam ». Et quomodo id non incredibile est et ineruditum et impossibile? 2 »

Non divido hypostases, sed unitas eas dico. Si enim unitae sunt, una facta est ex utraque secundum compositionem inconvertibiliter et inconfuse eo modo, quo ipse scit. Qui autem unam dicit esse hypostasim, duas autem naturas, post unionem, — quod ad simplicium deceptionem chalcedonenses dixerunt, — similis est ci, qui eandem rem unam dicit et duas, et in contradictionem omnibus stultis stultiorem incidit. Qui enim unam hypostasim dicit, necessario et unam naturam Verbi incarna- 20 tam dicet, quemadmodum supra iam ostensum est.

EXPLICIT SECUNDA AD NEPHALIUM ORATIO SANCTI SEVERI, PATRIARCHAE ANTIOCHENI; TRANSLATA AUTEM EST EX GRAECO IN SYRUM A CASTO PRESBYTERO ATHANASIO NISIBENO.

Est iste liber Iohannis presbyteri et nomine tenus monachi, e[coenobio] sancto Mar[.....], qui illum acquisivit ab aliquo, quem cibavit gratia Dei. At, fratres mei, per Dominum nostrum, omnis, qui illum accipit ut legat in illo aut exscribat ex illo aut quamcumque ob causam, propter Dominum nostrum p. 69. reddat illum domino eius supra dicto, cum * nemini liceat eradere aut abscindere aut delere hanc notam memorialem * Et quicumque surripit eum et contemnit et spernit ea, quae supra scripta sunt, rationem reddet Deo. Parce tibi, lector; ne contemnas neque spernas ea * Quicumque legit in eo, oret pro domino eius per Dominum nostrum; et cuicumque iuxta orationem suam fiat *

¹ P. Gr., LXXVII, 48. - 2 Ibid., 276.

1

EPISTULA PRIMA SERGII GRAMMATICI AD VENERABILEM SEVERUM 1, PATRIARCHAM ANTIOCHIAE, IN QUA QUAERIT QUOMODO 5 RECONCILIANDI SINT II, QUI EX 2 DUABUS NATURIS CHRISTUM ESSE PUTANT, UTENTES NOMINE ANTONINI, EPISCOPI HALEBENSIS; SICQUE EPISTULAM MISIT:

Domino meo sanctissimo et venerabili Patri spirituali, Antonino episcopo, Sergius, humilis grammaticus, in Domino nostro salutem³.

Cum divina recens speculatus sim et velut solares radios adversos intuear, visus ⁴ perstringitur et in incertum ⁵ propellunt ⁶ me indicia navis, non habentem dilucidam sententiam, videntem autem « altitudinem divitiarum ⁷ sapientiae et scientiae Dei » ⁸; cumque ex ea in diversas sententias deiectus essem, legem legi canentis dicentem : « Interroga patres tuos et annuntiabunt tibi ⁹ ». Tempus ergo dubitationis est, iterum dicam nunc cum civitate mea.

A coetu vestro sacerdotali quaesivi, quia ab iis, qui ceciderunt et ad se revertuntur, expetimus eradicationem confessionis ab ipsis emissae, dum vos, magistri, illis indulgetis. Pro
viribus balbutiebam in iis, quae pertinent ad regulam fidei;
quantum assequebar, scribebam. * Capitulum autem omnium * p. 71.
erat: « Non duas naturas dicimus post ineffabilem unionem,
neque duas proprietates ». At istud, quod visum est non secundum rationem 10 factum, correctum est a vobis in hunc

¹ Iam notavimus in Introductione epistulam a Sergio non ad Severum proxime directam esse. — 2 Probabilius legendum est : « in ». — 3 χαῖρε. — 4 τὰ τῆς ὅψεως. — 5 ἀπορία. — 6 προσέχειν. — 7 Videtur interpres syrus existimasse vocem πλούτου esse genitivum casum vocis πλοῦς. — 8 Cfr Rom., xi, 33. — 9 Cfr Deuter., xxxii, 7. — 10 κατὰ λόγον.

modum: « Non duas proprietates divisas dicimus »; et ex eo perturbatur anima mea 1, cumque sursum deorsum verterem intellectum, nondum nunc possum ascendere usque ad cognitionem propositi².

Quid ergo? Duas proprietates dicemus ut puerilem Synousiastarum sententiam tollamus, carne ut carne intellecta et divinitate non demissa ad confusionem? Atqui hoc est substantias, non tantum proprietates, servare. Etenim, Deus et caro substantiae sunt, proprietates vero apud Deum guidem aeterno esse, carnis autem fieri et corrumpi. Si vero dicamus proprietates permanere, quomodo res ipsas inquirentes, invenimus eas? Dei enim omnino proprietas est quod non videatur neque contrectetur. Atqui, Deus visibiliter venit et «super terram visus est et cum hominibus conversatus est 3 », et « vidimus eum et aspectus eius inglorius et deficiens a filiis 11 hominum 4 », et « quod fuit ab initio, quod audivimus et vidimus et manus nostrae contrectaverunt de Verbo vitae 5 ». Sed et proprietas carnis est quod ex duobus genitoribus gignatur et semel genita etiam corrumpatur : ubinam autem haec apud carnem Vitae? Pater enim Christi nullus homo, nam 2 incombusto rubo et signata porta incorporatus exivit Dominus. Unde, quia non secundum proprietatem carnis natus est, neque caro eius vidit corruptionem 6. Omnis autem proprietas est naturae subiacentis, et si duas dicimus proprietates, duas p. 72. * quoque naturas dicere cogimur.

Si vero individuas 7 proprietates esse censeamus, neque isti naturas dividunt, sed individuas naturas sursum deorsum nobis clamant. Et hoc est capitulum morbi chalcedonensis et insania Leonis quae, cum dividat operationes cum naturis, « cum alterius communione 8 » indivise utramque formam • agere dicit quod proprium est. Quomodo ergo a tali dementia fugiemus, qui unam naturam Verbi incarnatam post unionem docemus, nisi, quemadmodum ex duabus naturis unam naturam Christum esse putamus, ita et unam ex duabus Dei incarnati

2

¹ τὰ τῆς ψυχῆς. — 2 πρόθεσις. — 3 Baruch, III, 38. — 4 Is., LIII. 2-3. — 5 Ι ΙΟΗΑΝΝ., 1, 1. — 6 Act., 11, 31. — 7 άδιαίρετος — 8 P. Lat., LIV, 767.

proprietatem admittamus? quia ipse ut videretur quidem tulit propter benignitatem, humanam autem proprietatem per summam unionem transgressus est: ambulabat ergo super aquas quin traheretur pondere carnis in profundum maris et, cum signarent sepulchrum, non detinebatur et portae clausae ingressum eius impedire non poterant.

Itaque nulla iam proprietas neque Dei secundum propriam suam rationem concipitur, neque carnis videtur, totus autem dispensationis modus ad unam proprietatem spectat, quae apud Deum incarnatum reperitur. Quemadmodum enim risibilitas est proprietas hominis, nullumque ex ceteris animalibus per eam simile est illi, ita et una est proprietas Christi, quam nemo ex invisibilibus et visibilibus participat: solus enim ipse Deus incarnatus ex Virgine natus et omnia fecit et passus est pro nobis et, unde descendit, illuc rursum ascendit carne praeditus.

E qua gravi dubitatione me egredi, boni Patres, curae sit vobis et per vosmetipsos humiles meas sententias explorate atque ad eas, quae apud vos sunt, corrigendo extollite, neque reiciatis parvitatem et puerilitatem meam, Christum imitati, Principem pastorum 1, qui pueros * accedentes non repellebat. * p. 73. Cum autem pontifices Eius sitis, prorsus et hostias puras offerre meditamini; haec est autem hostia Eius, qui pro nobis inhumanatus est: anima pura Spiritus scientia perfecta.

EXPLICIT EPISTULA PRIMA SERGII GRAMMATICI AD SANCTUM
SEVERUM PATRIARCHAM.

II

EXEMPLUM EPISTULAE SANCTI ET BEATI SEVERI, ARCHIEPISCOPI ET PATRIARCHAE ANTIOCHIAE, AD CASTUM SERGIUM GRAMMATICUM, QUI DE PROPRIETATIBUS ET OPERATIONIBUS, DEQUE

30 PASSIONIBUS SALUTARIBUS INTERROGABAT.

Laudo Castitatem Tuam, quae vult solvi acuigma in epistula rationabiliter simul et religiose positum, quia quaerere per-

¹ ἀρχιποίμην. Cfr I Petr., v, 4.

mittit, dummodo quaestio anchora pietatis revincta fuerit, sermo quoque propheticus dicens: « Si quaeris, quaere et apud me habita 1 », Proverbiorum autem liber ad hoc doctoris more inducit, cum figurate dicit: « Disciplina autem incastigata errat 2 ». Et miror Te venientem ad me cum humilitate, quae stibi dat testimonium sapientiae; nam audiendus est idem liber Proverbiorum, qui dicit: « Os autem humilium meditatur sapientiam 3 ». Sacerdotes autem dubia solvere atque discernere ea, quae secus forsitan non sunt manifesta, et bonum a malo discernere scriptura legalis iubet, ad eos sic dicens: « Lex in aeternum in generationes vestras, ut discernatis inter p. 74. sancta et polluta et inter munda * et immunda et doceatis filios Israel omnes leges, quas locutus est Dominus ad eos 4 ».

Te ergo bene interrogasse atque oportere ad quaestionem. [respondeamus] per haec apparuit. Quia vero difficiles exploratu et difficiles dictu of censentur sensus dogmatum, aspiciens ad illum, qui dat sermonem scientiae et sermonem sapientiae, rescribam ad interrogationem quidquid venerit ad comprehensionem meam. Iterum enim sermo Proverbiorum dicit: « Homini voluntas cordis, et a Domino responsum elinguae of ».

Scito ergo naturalis proprietatis naturarum, e quibus est unus Christus, confessionem 7 non nove a nobis decerni, absit. Recordamur enim sanctum Cyrillum in secunda epistula ad Succensum haee scripsisse: [Cyrillus]: «Nam etiamsi unus dicatur a nobis Unigenitus Filius Dei incarnatus et inhumanatus, non ideo permixtus est, ut illis videtur, neque transiit in carnis naturam natura Verbi, neque carnis natura in naturam Illius; sed, utroque in sua secundum naturam proprietate manente simul atque considerato, iuxta rationem a nobis modo redditam, ineffabilis et inexplicabilis unio unam nobis exhibuit naturam Filii, sed, ut dixi, incarnatam 9 ». Considera igitur Doctorem, cum unam confessus sit naturam Verbi Dei

¹ Isal., xxi, 12. — 2 Prov., x, 17. — 3 Ibid., xi, 2. — 4 Levit., x, 10·11. — 5 δυσθεώρητον καὶ δύσλεκτον. — 6 Prov., xvi, 1 (iuxta Cod. Alex.). — 7 τὸ ὁμολογεῖν. — 8 P. Gr., LXXVII, 241.

incarnatam, dicere utrumque in sua secundum naturam proprietate manere simul et intelligi.

Quid autem sit illa secundum naturam proprietas, idem rursus in oratione adversus Diodorum declarat, sic scribendo: 5 [CYRILLUS]: « Sciamus igitur corpus illud, quod * in Beth- * p. 75. leem natum est, quamvis non idem sit, - in qualitate naturali dico, -- cum Verbo, quod est ex Deo et Patre, eius tamen factum esse, non autem alius cuiusdam praeterquam Filii. Unus autem Filius et Christus et Dominus concipiatur Verbum incarnatum¹, » Post alia vero, postquam id ipsum protulit, addit et haec : [CYRILLUS] : « quia ipsi quoque dicimus carnem, secundum proprietatis rationem, diversae naturae 2 esse ac Verbum ex Deo et Patre ortum; verumtamen Ipsius facta est per indissecabilem unionem, ita ut ipsum quoque Verbum. 15 quod ex Dei et Patris substantia effulsit, semen Abrahae nominetur secundum carnem, dispensatione ad id Illud vocante nihilque laedente, ne id quodcumque sit, quod est. Cum enim natura Deus esset, vere etiam Filius hominis factus est, et est Filius Dei et Patris, non adulteratus neque falsi nominis 20 filius, sed ille ipse, qui ineffabili et inexplicabili modo ex eo natus est, etsi sine carne 3 post unionem non concipitur 4 ».

Itaque ex istis manifestum ⁵ factum est Tuae Castitati diversitatem naturarum eorum, quae in unionem convenerunt, esse proprietatem atque differentiam veluti in qualitate naturali ⁶: id enim est increatum, illud autem creatum, et id quidem intactile, illud autem sub tactum cadit; verumtamen ea differentia atque proprietate naturarum, e quibus unus est Christus, absque confusione manente, Verbum vitae visum et tactum esse dicitur, et theologos discipulos factos esse spectatores et ministros Verbi dicit Evangelium ⁷, non quod demutatum sit Verbum a natura sua invisibili et carnis experte, sed quia unitum est visibili et corpori solido tactumque non deneganti.

* Noli ergo huic accuratae fidei confessioni insaniam Synou- * p. 76. siastarum adscribere : non enim, secundum amentiam illorum,
35 nos quoque simul cum illis ineruditi fiemus et malo malum

¹ Pusey, In Ioh., t. III, p. 499 (syriace tantum). — 2 έτεροφυής. — ³ ἄσαρκος. — 4 Pusey, l. c., p. 500 (syriace tantum). — ⁵ πρόδηλον. — ⁶ διαφορά ὡς ἐν ποιότητι φυσικῆ. — ⁷ Luc., I, 2.

sanabimus atque, ut dicitur, clavo clavum expellemus 1. Manifeste autem scito hoc postulari integritate et probatione veritatis. Etenim hominem quoque nostri similem dicimus esse animal rationabile, mortale, intellectus et scientiae capax; et quia ex duobus una est natura et hypostasis, totum animal dicitur mortale et totum vocatur rationabile, neque dicimus nos nescire quo quidem mortale sit, quo autem rationabile; sed id, quod hoc sciamus, non dividit compositionem ex qua unum animal constituitur. Sic enim etiam de contemplatione Emmanuelis dicit sanctus Cyrillus, cum defensionem struit 10 adversus Andream, qui inique reprehenderat tertium capitulum: [CYRILLUS]: « Expers autem fuerit 2 omnis reprehensionis scire forsitan aliam esse, secundum propriam naturam, carnem a Verbo ex Deo et Patre orto, alium autem rursus. Unigenitum secundum propriae naturae rationem. At scire 15 haec non est dividere naturas post unionem³, »

- Sciat autem Tua Castitas necesse est differentiam omnino haberi inter naturam rationabilem et omnem naturam sensibilem, nec differentiam tantum, sed et separationem; distant enim illae a se mutuo etiam qualitate naturae, et eo ipso quod 20
- p. 77. exsistant procul * alicubi, etiam separatim procul a se mutuo distant et differentiae iungunt etiam perfectam separationem atque longinquitatem. At vero, ubi ex rationabili et ex sensibili natura una quaedam hypostasis absolvitur per coitionem secundum unionem naturalem, illam quidem eorum, quae con- 25 venerunt in unum, differentiam velut in qualitate naturali, propter inconfusam unionis indolem 4, videmus non periisse; sublata autem est divisio, quia non singillatim et seorsum exsistunt ea, quae qualitate naturali differunt, sed unam ex duobus hypostasim absolvunt.

Itaque, hoc transferamus etiam ad contemplationem Emmanuelis et consideremus divinitatem et humanitatem non tantum omnino differre sed et distare a se mutuo atque separari ubi vero unio ex utraque proclamatur, differentia rursus in qualitate naturarum, ex quibus unus est Christus, non perit, 35

36

¹ ήλφ τὸν ήλον εκκρούειν. — 2 ἀμοιρησειε δ'ἄν. — 3 P. Gr., LXXVI. 329. - 4 διὰ τὸ ἀσύγχυτον τῆς ἑνώσεως.

sed per conjunctionem secundum hypostasim divisio eicitur. Et videas, quaeso, id clare docentem sapientem Cyrillum, in tomo secundo adversus blasphemias Nestorii: [CYRILLUS]: « Humanitatis enim et divinitatis concedo et ego differentiam 5 maximam esse aut distantiam, nam alia esse videntur ea. quae nominata sunt, secundum modi essendi rationem 1, nihilque inter se similia. At ubi nobis in medium profertur illud circa Christum mysterium, ratio unionis differentiam quidem non . ignorat, divisionem autem excludit : non quod confundat inter se vel misceat naturas, sed quia carnis et sanguinis particeps factum Dei Verbum, unus rursum etiam hoc modo Filius intelligitur et appellatur 2. » Si quis autem Emmanuelem inique dividat dualitate * naturarum post unionem, naturarum dif- * p. 78. ferentiam prorsus comitatur etiam divisio et omnino dividuntur proprietates congrue naturis. Quod iterum in eodem tomo docte excludit sapiens Cyrillus, qui post alia etiam haec dixit : [CYRILLUS]: « Atqui Deus 3 est intractabilis: sed etiam tractabile factum est Verbum velut per suam carnem : invisibile secundum naturam, sed et spectabile per corpus erat. Tu vero rursus, separando omnimodo, dolose tractas veritatem, quippe qui naturas quidem separes, unias autem, ut dicis, adorationem. Sed si dividis naturas, simul cum illis discedent etiam ea, quae utrique sunt naturaliter propria; recedet autem in universum ratio differentiae: duo igitur proclamabuntur 4. » [Ex] iis ergo, quae apposita sunt, manifesto confirmatum est qualitatem naturalem esse rationem modi essendi 5 : dicit enim Doctor quod secundum rationem modi essendi alia videntur esse ea, quae nominata sunt, nihilque inter se similia. Itaque. confitemur et differentiam et proprietatem et diversitatem naturarum, ex quibus est Christus, — nam de nominibus non altercamur, - proprietatem autem eam, quae habetur velut in qualitate naturali, non autem id, quod utraque partitim subsistat et seorsum reperiatur. Scribit enim sanctus Cyrillus, in Dialogo « Quod unus est Christus », etiam haec : [CYRIL-35 LUS]: « Igitur non dividendum est, ut dixi, in propriam diver-

 $^{^1}$ κατάγε τὸν τοῦ πῶς εἶναι λόγον. — 2 P. Gr., LXXVI, 85. — 3 τὸ θεῖον. — 4 P. Gr., LXXVI, 105. — 5 ὁ λόγος τοῦ πῶς εἶναι.

sitatem ut sint a se mutuo seiuncta et singillatim; potius autem conferendae sunt in indissolubilem unitatem. Verbum enim caro factum est, iuxta vocem Iohannis 1. »

p. 79. ** Non ergo recusamus confiteri differentiam, semper absit; sed ab uno Christo dualitate naturarum post unionem dividendo fugimus. Si enim dividatur, simul cum ipso etiam dividuntur proprietates utriusque naturae et utrique adhaeret id, quod ipsi est proprium. Proclamata vero hypostatica unione, cuius effectus est ex duobus inconfuse unum esse Christum, unam personam, unam hypostasim, unam naturam Verbi incarnatam, per proprietates carnis Verbum cognoscetur; et proprietates humanitatis fient proprietates divinitatis Verbi, rursus autem proprietates quoque Verbi etiam proprietates carnis proclamabuntur, idemque erit per has et per illas visus, tractabilis et non tractabilis, visibilis et invisibilis, in tempore factus et temporibus antiquior, omnisque naturae proprietates divise non attribuemus.

Et haec iterum docebit clareque inculcabit lucida et acuta vox sapientis Cyrilli. Scribit enim, in tomo tertio adversus blasphemias Nestorii, sic : [CYRILLUS] : « Numquid ergo men- 20 tietur dicendo descendisse de caelo Filium hominis, id est, seipsum? Absit: ipse enim est veritas. Quomodo igitur desuper Filius hominis ipse merito intelligi possit? Quia, cum sit Deus Verbum et ex illa suprema omnium substantia, descendisse dicitur et accepisse formam servi, et deinde ad nos 25 loquitur, non tanquam nudum adhue Verbum, sed tanquam homo nostri similis et tanquam qui unus iam intelligatur cum p. 80. carne sibi unita. * Quemadmodum autem propter id. quod exinanitioni convenit, sua fecit omnia, quae proprii corporis sunt, quamvis secundum naturam incorporeus sit : ita etiam, 30 cum desuper sit ipse atque de caelo, hoc ipsum « desuper venire » sibi ipsi rursum tribuit tum quoque, cum factus est homo, licet factus sit secundum carnem nobiscum ex muliere. Igitur facta sunt Verbi quidem propria ea, quae sunt humanitatis, rursus autem humanitatis propria ea, quae sunt ipsius 35

¹ P. Gr., LXXV, 1289,

Verbi. Unus enim sic intelligitur Christus et Filius et Dominus 1. » *

Cum ergo anathematizamus eos, qui dicunt Emmanuelem duas esse naturas post unionem, earumque dicunt operationes 5 et proprietates, non id ipsum, quod dicantur vel nominentur naturae aut operationes aut proprietates anathemati subicientes hoc dicimus, sed id, quod duae dicantur 2 naturae post unionem et quod consequenter attrahant istae naturae suas operationes et proprietates, quae prorsus et omnino cum naturis dividuntur, sive hoc dicamus, sive non dicamus. Alioquin enim oporteret nos non confiteri Emmanuelem ex duabus naturis esse, si pollutum esset nomen naturarum. Nunc vero, dicentes ex duabus naturis, et unum agnoscentes Deum incarnatum et inhumanatum immutabiliter, et unionem inconfusam esse factam, necessario agnoscimus proprietates naturarum. ex quibus est Emmanuel. Et hanc dicimus proprietatem atque nominamus, quae habetur secundum differentiam qualitatis naturalis. - idem enim multoties dicere non cessabo; - non autem id, quod seorsum et in exsistentia * singulari subsistant * p. 81 naturae : id enim dicere eorum est, qui Christum dissecant dualitate post ineffabilem unionem, non autem nostrum, qui illum unum ex duobus confitemur.

Et iterum de operationibus, cum ad voces deiferorum Patrum recurrimus, invenimus sermonem distinctum 3. Etenim magnus et in divinis sapiens Basilius, in oratione syllogismorum adversus Eunomium, scripsit aliud esse eum qui operatur et aliud operationem et aliud opus 4, illaque a se mutuo valde distare. Qui enim operatur is est, qui ad aliquid operandum movetur; operatio autem est quasi motus operativus et impetus, ut quis diceret, voluntatis quae ad aliquid operandum extenditur et innuit, statimque movetur. Operatio autem habetur quia volens primo quiescit et perficitur et subito motus et operatus est; et anhypostatica 5 est operatio, ipsa autem opera sunt ea, quae ab ipso operante perficiuntur et exstant. Cum enim ini-

 $^{^1}$ P. Gr., LXXVI, 137. — 2 De textu graeco sententiae praecedentis efr P. Gr., LXXXVI, 1848. — 3 ἀπηρτημένος. — 4 ὁ ἐνεργήσας, ἡ ἐνέργεια, τὸ ἐνεργηθέν. — 5 ἀνυπόστατος.

quus Eunomius diceret opus, non autem genimen Patris Filium esse, sanctus Basilius, ex ipsius distortis sententiis atque humanis argumentis illum in rationalibus retibus implicans, dicit: Si opus sit Filius, iuxta verbum tuum, quid tu intelligis esse opus? Illud utique quod ex operatione absolvitur. Itaque tertius a Patre, non secundus, est, si operans quidem Pater intelligatur, operatio autem motus operativus, opus vero id, quod absolvitur ex motu. Sic autem dicit, — oportet enim ad verbum apponamus verba Doctoris, — Basilius: «Si Filius operatio p. 82. est, non autem genimen, neque operans neque opus * ipse est. 10 Etenim operatio aliud est praeter haec. Sed etiam anhyposta-

52. est, non autem genimen, neque operans neque opus * ipse est. Etenim operatio aliud est praeter haec. Sed etiam anhypostatica est: nulla enim operatio est hypostatica ¹. Si autem opus ipsum est, tertius a Patre, non immediatus est. Operans enim primus est, deinde operatio et tum demum opus ². »

Quo igitur ita declarato atque praemonstrato ³, aliud scilicet ¹⁵ esse operantem, aliud operationem et aliud opus seu effectum, et operationem esse medium quid, id est, motum operativum, inter operantem et opus, licet apud Deum id ipsum, quod velit, sit operis perfectivum, haudque facile sit medium illud invenire, cum cuncta in momento exsistant et velut in ictu ²⁰ oculi, ut dixit Paulus ⁴, ad propositum sermonem reducamus.

Et primo, de exemplo hominis nostri similis id perscrutemur. Hominis ergo nostri similis opera quaedam quidem sunt intelligibilia, quaedam autem sensibilia et corporalia. Exempli gratia: meditari et cogitare de aliqua re facienda, eamque 25 mente perficere et delineare, atque cogitationem constituere et determinare, est opus intelligibile, pone 5 quomodo construenda sit urbs vel domus vel navis; at vero aedificare domum vel compingere navem, est opus sensibile et corporale. Et unus quidem est homo, ex anima et corpore constans, unaque operatio: unus enim motus operativus, qui est impetus ipsius voluntatis 6; opera autem diversa: nam hoc quidem intelligibile est, illud'autem sensibile et corporale. Ita etiam de Emmap. 83. nuele * videre est: nam unus quidem est operans, id est, Verbum Dei incarnatum, et una est operatio, diversa autem opera, 35

 $^{^{1}}$ ἐνυπόστατος. — 2 P. Gr., XXIX, 689. — 3 προδηλούμενον. — 4 I Cor., xv, 52. — 5 θώμεν. — 6 τοῦ θέλειν.

id est, res operatione perfectae. Exempli gratia : corporaliter super terram ambulare et iter facere est humanum opus; eos autem, qui claudicant et plantis pedum uti nequeunt, sed volutantur et repunt ut reptilia, erigere atque iubere cur-5 rere, super omnia Deo convenit. Attamen unum est Verbum incarnatum, unaque eius operatio, quae est motus operativus, qui hoc et illud effecit, neque, quia diversa sunt opera, ideo duas naturas operantes dicimus: unum enim, ut diximus, Verbum inhumanatum utrumque operatum est. Et sicut nemo dividet Verbum a carne, ita neque operationes dividere vel separare possibile est. Nam vocum quoque novimus differentias : quaedam enim Deum decent, quaedam vero sunt humanae; unum autem Verbum incarnatum has et illas loquitur: sunt enim voces quae simul Emmanuelis divinam dignitatem 1 et humanitatem manifestant, ut : « Unus Dominus Iesus Christus per quem omnia²», et : « Ex quibus Christus secundum carnem, qui est Deus super omnia benedictus in saeculum 3 »; et haec nemo, nisi desipuerit, inter duos dividere aut separare audebit, quae confirmant eundem indivisibiliter esse et ex 20 Israel secundum carnem et Deum in saecula benedictum, rursusque eundem Christum, quia incarnatus est. — incarnationi enim convenit ipsa unctio 4, - et eundem per quem omnia ad exsistentiam venerunt. * Simile autem istis vocibus est id * p. 84. quoque, - quod simul divinam dignitatem et humanitem osten-25 dit, — quod Salvator noster de morte Lazari dixit : « Lazarus, amicus noster, dormit; sed vado ut a somno excitem eum 5 ». Etenim Deo conveniebat ut eum, qui quatriduanus iam inter mortuos recensebatur et dissolutus erat et putruerat corpore, diceret se suscitaturum tanquam dormientem, et mortem in 30 somnum re vera converteret propter spem resurrectionis; humanum autem erat dicere : « Vado et suscitabo eum » : poterat enim, ut Deus, etiam procul constitutus id facere. At utrumque miscuit, confirmando se indivisibilem esse unum eundemque Filium et Verbum propter nos immutabiliter hominem fac-35 tum, Deum decenti et humano modo locutum. Ita etiam in

 $^{^{1}}$ θεοπρέπεια. — 2 I Cor., vIII, 6. — 3 Rom., Ix, 5. — 4 τὸ χρῆμα της χρίσεως. — 5 ΙοΗ., XI, 11.

operibus saepissime videre est misceri quod divinae dignitatis est simul et quod humanum. Nam ambulationem super elementum humidum quomodo quis dividet? Etenim, a natura humana alienum est currere supra mare, divinae autem naturae non proprium pedibus corporalibus uti. Itaque Verbi incarnati profecto est istud opus, quod divinam dignitatem simul et indolem humanam indissecabilem gerit.

Contra quae videri potest manifeste ire ea, quae reperiuntur in Tomo Leonis, atque ea recitabo: Leo: «Agit enim utraque forma quod proprium est, Verbo quidem operante quod Verbi est, corpore autem exequente quae corporis sunt. Et unum quidem coruscat miraculis, aliud autem succumbit iniuriis de si si enim utraque forma vel natura quae sibi propria p. 85. sunt operatur, * illitae participationis et habitudinalis appropriationis sunt haec, ita ut Dominus in se suscipiat ea, quae a servo fiunt, aut vice versa, servus egregiis Domini habitibus clareat, dum ipsi adscribuntur propter benevolam dilectionem ea, quae non sunt proprietates naturae humanae. Nam ut homo deifer is, qui talis est, virtute aliena utitur et ab agente ducitur tanquam inanimum instrumentum serva vel securis corsitan, qua artifex quidam utitur.

At Iesus non ita, apage te! Apparet enim propria virtute usus tanquam Deus inhumanatus, et per voces Deo dignas hoc confirmat. Mari quidem dicit: « Tace, obmutesce 8 »; Petro autem, qui clamaverat: « Iube me ad te venire super aquas », 25 iubet: « Veni 9 », et ad leprosum dicit: « Volo, mundare 10 »; et legem fert potestate Dei et dicit: « Ego autem dico vobis: nolite irasci 11 », nusquam autem dixit: « Dixit Dominus », « in nomine Domini hoc facio », idque quamvis propter id, quod dispensationi convenit, et propter contentiosam et 30 indocilem indolem 12 Iudaeorum erga Deum ceterumque imperfectionem audientium, multis in locis dicat se mandatum acce-

¹ οἰκεῖος. — 2 τὸ θεοπρεπές, τὸ ἀνθρώπινον. — 3 Videntur casu omissa verba: « cum alterius communione ». — 4 P. Lat., LIV, 767. — 5 ἐπιχρισθείσης ποινωνίας παὶ σχετικῆς οἰκειώσεως? — 6 ὄργανον. — 7 τυχόν. 8 Μακς., IV, 39. — 9 Ματτη., XIV, 28-29. — 10 Μακς., I, 41; Luc., V, 13. — 11 Cfr Ματτη., V, 22. — 12 τὸ φιλόνεικον παὶ δυσάγωγον.

pisse a Patre¹ et ea, quae ab illo audivit, loqui². Attamen ostendens suam regiam et liberam conditionem et aequalitatem honoris³ cum Patre, dixit Patrem quoque similiter opera facere⁴ et esse Patrem in se, seque in Patre⁵, propter⁶. . .

[Igitur, qui dividit Emmanuelem, eumque in duabus naturis * definit post ineffabilem unionem, cum naturis dividit et * p. 86. operationes et proprietates 7], et duas naturas ponit, quae faciunt et sine defectu patiuntur sua propria. Qui vero unam naturam incarnatam Dei Verbi confitetur et unionem inconfusam docet, non recusat scire differentiam et proprietatem velut in qualitate naturali naturarum, e quibus unus est Christus. At vero, dicere e duabus proprietatibus vel e duabus operationibus compositum esse Christum, stultum est et ineruditum. Numquid ergo, quia ratiocinari 8 est proprietas animae rationalis, corporis vero proprietas est nigritudo vel forsitan albedo. ideo dicimus hominem ex ratiocinatione 8 et ex albedine vel nigritudine componi? Sed nemo mentis compos hoc dicit; ex ipsis autem naturis, ex corpore et anima, dicit hominem subsistere, quibus ea, quae dicta sunt, cohaerent et apparent etiam 20 inseparabiliter cognata 9. Ceterum 10, qui non ridiculum vel dicere duas proprietates aut duas actiones? Multae enim sunt. et non duae tantum, proprietates cuiusque naturae : ita, humanitatis eius contrectabilitas, visibilitas, mortalitas, idque quod subiaceat fami, siti ceterisque similiter: divinae autem naturae 25 multae sunt proprietates : invisibilitas, intactilitas, exsistentia ante *-saecula, immensitas. Similiter et effectus 11 sunt multi * p. 87. et varii, totque quot quis dicere possit esse actiones humanas et divinas.

¹ Ioh., x, 18. — 2 Cfr Ioh., VIII, 26. — 3 τὸ βασιλικόν καὶ ἀδούλευον καὶ τὴν ἰσοτιμίαν. — 4 Cfr Ioh., v, 19. — 5 Ioh., xiv, 10. — 6 Lacuna trium, ut videtur, foliorum, ad quam pertinere videntur quinque lineae infra, p. 74 a Sergio recitatae. — 7 Haec recitantur infra, p. 141, l. 33 sq. — 8 τὸ λογίζεσθαι. — 9 συμφιή. — 10 Quae sequuntur, usque ad verba: «humanas et divinas», videas graece in P. Gr., LXXXVI, 909. — 11 ἐνεργήματα.

Itaque, qui dividit Emmanuelem dualitate naturarum post ineffabilem unionem, simul dividit, ut saepissime diximus, etiam operationes 1 et proprietates. Mos est enim effectus 2 etiam operationes saepe vocare, imo quandoque ipsum quoque operantem vocare operationem³, quia operatio proprie⁴ est, ut 5 in antea dictis ostendimus, ipse motus operativus. Unde etiam Iulius theologus, qui fuit episcopus Romae, in oratione cui titulus : « Ad eos, qui divinam incarnationem impugnant praetextu rov consubstantialis »5, hoc dicit : [IULIUS] : « Sed est una natura, una hypostasis, una operatio, una persona, totus 10 Deus, totus homo idem 6, » Nam quia unus est operans, una . quoque est eius operatio et unus motus eius operativus; opera autem, ut diximus, multa et varia: ea autem nos, qui unam novimus naturam Dei Verbi incarnatam, unius et eiusdem esse dicimus, licet alia quidem Deo digna sint, alia autem 15 humana, sicut et voces Deo dignas et humanas ab uno eodemque dicendo duas naturas post unionem, simul et ea dividunt,

p. 88. * dictas esse credimus. Qui autem Emmanuelem dividunt, quae tanguam proprietates naturaliter utraque natura attrahit.

Ne autem te fugiat sanctum Iulium, cum unam naturam 20 Verbi Dei incarnatam confiteatur, confiteri etiam proprietates naturarum, e quibus est unus Christus, earumque differentiam, removendo divisionem. Scripsit enim, in eadem oratione, haec: [IULIUS]: « Unum enim et idem corpus et Deus, cuius est corpus, carne non conversa in incorporale sed habente etiam 25 proprium, quod ex nobis est, secundum generationem ex Virgine, et id, quod supra nos est, secundum Verbi Dei commixtionem vel unionem 6. » Rursusque, in oratione cui titulus : « De unione corporis ad divinitatem Dei Verbi », haec dicit : [IULIUS]: « Proclamatur autem in eo hoc quidem esse crea- 30 tum in unione increati, illud autem increatum in coniunctione creati, una natura ex utraque parte subsistente 7. » Et post ALIA: « Unde necessario et corporale de toto et divinum de toto dicetur, et qui non potest in diversis, quae unita sunt,

¹ πράξεις. — ² ἐνεργήματα. — ³ ἐνέργεια. — ⁴ κυρίως. — 5 Lietz-MANN, t. I, p. 196. — 6 Ibid., p. 199. — 7 Ibid., p. 187.

agnoscere quid sit uniuscuiusque proprium, in opposita inter se non concordantia decidet; qui autem etiam propria agnoscit et unionem servat, neque circa naturas mentietur, neque unionem ignorabit 1. » Vides quomodo dixerit se naturarum 5 proprietates agnoscere, unionemque servare, una natura ex utraque parte subsistente.

Quoad id autem, quod Tua Castitas dixit, quod scilicet, quia diversus est * ac apud nos modus generationis Salvatoris nostri * p. 89. secundum carnem, -- ex Virgine enim et Spiritu sancto natus est. — oporteret neque humanitatis proprietates apud Ipsum apparere, iuvat tibi in medium proferre verba sapientis Basilii scripta in oratione, quam recoluimus, adversus Eunomium. Cum enim dixisset iste quod, quia Pater non per generationem exsistit et Filius per generationem et Spiritus per processionem, oportet cum differentia exsistentiae cuiusque hypostasis dividatur et substantia, instantiam solvens ille Spiritu perdoctus atque sapiens sic dicit : [Basilius] : « Si ea, quae diverso modo exsistentiam sui esse 2 habent, diversam etiam habent substantiam: ne homines quidem sunt inter se consubstan-20 tiales 3. Etenim, alia est existentia Adae e terra plasmati, alia autem Hevae e costa factae, alia Abel, ex coitu videlicet, alia autem Eius, qui ex Maria, nam ex sola Virgine est 4. » Itaque, si eandem substantiam habent et is, qui e terra plasmatus est, et ea, quae e latere desecta est, et is, qui ex coniunc-25 tione mulieris et viri prodiit, et Is, qui ex Virgine secundum carnem natus est : quomodo non consequens sit cogitare etiam substantiae proprietates apud unumquemque eorum eodem modo apparere? Hic tamen, quia Dei Verbum uniebatur hypostatice carni anima rationali praeditae, ex Dei Genitrice Maria 30 sumptae, non concedebat Verbum carni suae ut omnia sua propria pateretur; propria autem sua dicimus, non ut Verbum a carne separemus: quae enim dicimus carnem pati, haec * * p. 90. passiones Verbi incarnati sunt, cum divinitas eius impassibili-

1 Lietzmann, t. I. p. 192. — 2 την υπαρξιν του είναι. — 3 Vertit tamen interpres syrus ac si legisset in graeco όμοιούσιοι. cum (pseudo-) Basilius, itemque Severus, ut ex statim sequentibus patet, certissime seripsit ὁμοούσιοι. - 4 P. Gr., XXIX, 681.

csco. - 120.

tatem non amittat, nam cuius carnem propriam esse dicimus, ipsius omnino proprias esse carnis passiones reputamus. Non enim propterea quod miraculum est conceptio et nativitas ex Virgine, ideo quoad omnia humanas naturae leges recusat : quod et Gregorius Theologus, in epistula ad Cledonium dicit : [GREGORIUS]: « Si quis tanguam per canalem dicat Christum per Virginem fluxisse, non autem in ea divino simul et humano modo formatum esse, divino quidem, quia absque viro, humano autem, quia iuxta conceptus legem : similiter atheus est 1. » Et sanctus Cyrillus, in oratione interrogationis et responsionis 10 « Quod unus est Christus », dicit : [CYRILLUS] : « Neque maledictio factus esset, crucem pro nobis passus, nisi factus esset caro, id est, incarnatus esset et inhumanatus, et generationem nostrae generationi similem propter nos, ut hominem decet, sustinuisset, illam generationem dico, quae per sanctam Vir- 15 ginem facta est 2. »

Cum ergo audis divino simul et humano modo factum esse conceptum Emmanuelis, quomodo absolute eum expellis ab humanis proprietatibus, quas volens Verbum incarnatum suscepit? Nisi enim dicamus carnem esse capacem eorum, quae pissius propria sunt, excepto peccato, — hoc enim non est pars substantiae sed ea, quam dixi, infirmitas improviso accidens, — neque crucem pro nobis pati, neque mortem sufferre poterat. At prorsus evidens est eum in carne pati nata haec tulisse.

p. 91. Et qui incarnatus est, ipse est qui etiam passus est carne, * 25 dum mansit, qua Deus est, impassibilis: et si eum ab eo, quod passus dicatur, alienum faciamus, prius eum alienum facimus a carne, in qua volens passionem tulit. Ideo enim et arca ex lignis imputribilibus fabricabatur atque exterius et interius auro illinebatur, quia aurum quidem typice significabat divinitatem, ligna vero humanitatem, ut ex utroque unum Christum praefigurari videremus. Et sicut et quomodo lignum non putrescebat: corruptionem a verme quidem et tinea forsitan accidentem non tulit, sectionem vero ferro illatam permittebat et cor bestionem igne; ita et humanitas, quam sibi Verbum 25

¹ P. Gr., XXXVII, 177. - 2 P. Gr., LXXV, 1264.

Dei hypostatice uniit, eam quidem, quae ex peccato est, corruptionem, — quae quasi verme et tinea corrumpit, — non tulit: erat enim peccato impervia; sectionis autem ferro aut aliis suppliciis illatae capax erat, cum Verbum incarnatum, ut et hoc humanitas pateretur, quando volebat, concederet. Quare et flagellatus dicitur et clavis perforatus et mortuus carne et sepultus, quamvis Ipse istis superior per resurrectionem apparuerit et non derelictus sit in inferno, neque caro eius viderit corruptionem 1.

Quod autem istis consonent et institutiones deiferorum

Patrum, audi rursus vocem a Deo inspiratam Cyrilli qui, in oratione prosphonetica ad piissimum imperatorem Theodosium. sic dicit : [CYRILLUS] : « Annon apertissimum est nulli ex exsistentibus non esse evidens nostri similem 2 factum esse Unigenitum, id est, factum esse perfecte hominem, ut ab adventitia corruptione corpus nostrum terrenum liberaret, per dispensationem secundum unionem factam illi propriam suam vitam immittendo, * animam autem humanam sibi propriam * p. 92. effecisse, ut eam peccato superiorem exhiberet, eique firmi-20 tatem et immutabilitatem naturae suae, velut tincturam velleri, illivisse? Egent enim exemplis, ut puto, verba de his rebus facta, quae valde transcendunt id, quod non est clarum 3. Vix enim in speculo et in aenigmatibus videmus mysteria divina et mentem excedentia. Res autem non est inaspicua 4. 25 ut puto : etenim prae se fert similem, imo veram sententiam. Nam quemadmodum caro, quia facta est caro Verbi omnia vivificantis, mortis et corruptionis imperio superior evasit : sic anima, ut puto, quia facta est anima Eius, qui peccatum non novit, firmum iam, in omnibus bonis stabilem, statum 30 habet et peccato, quod olim super nos tyrannidem exercuit, incomparabiliter potentiorem. Primus enim super terram homo, qui « peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore eius 5 ». est Christus 6. » Rursusque, post pauca : « Inopinatum autem

¹ Cfr Act., 11, 31. — 2 καθ' ἡμᾶς. — 3 Graece legitur: [λόγοις] πολὺ λίαν ἔχουσι τὸ ἀσυμφανές. — 4 Graece habetur: ἄτοπον. Interpres syrus legisse videtur: ἄποπτον. — 5 Cfr I Petr., 11, 22. — 6 P. Gr., LXXVI, 1161.

et nulli ex exsistentibus non mirum, quod corpus quidem revixerit, quod natura corruptibile est : erat enim incorruptibilis Verbi proprium: rursus vero anima, quae talem ad Illud concursum atque unionem nacta est, descenderit quidem in infernum, sed cum virtute et potentia Deo digna uteretur. spiritibus quoque ibi praesentibus apparuerit 1. » Rursus autem obsignat dicta in eadem oratione haec addendo: Et Iterum: « Unus Dominus Iesus Christus, et per Ipsum Pater omnia creavit. Proinde est et creator divinitus, et vivificator ut vita, proprietatibus humanis et superhumanis in unum quoddam , intermedium compositus. Est enim mediator Dei et hominum, p. 93. secundum Scripturas; qui quidem natura est Deus, * et non sine carne, vere autem homo, et non purus homo nostri similis, sed qui est id, quod erat, quamvis factus sit caro. Scriptum est enim : « Iesus Christus heri et hodie, idem et in saecula 2 ». 1 Illud autem, quod in Isaia propheta legitur: « Et vidimus eum non habentem speciem neque decorem, sed aspectus eius despectus et deficiens a filiis hominum », magnitudinem contemptibilitatis et contumeliae, quae supervenit ipsi cum tentaretur, significat. Et vapulavit ictibus super omnia ignomini- 2 osis, et non avertit faciem suam ab opprobrio sputorum, et sustinuit crucem, contempta confusione quam dixit Apostolus: non enim infertur negatio carnis neque mutatio et conversio substantiae humanae, nam et in hoc habet Christus ut notius praestet hominibus. Et non aperuit os suum, sed ad immola- 2 tionem sine voce venit tanquam ovis, et omnia humiliter et maxima cum patientia pertulit, idque, cum natura Deus sit, et peccatum non noverit, licet vere idem homo esset. Quod enim maximum est : gloriae opus est etiam magnitudo opprobrii, ita ut nullus ex hominibus, qui unquam passus sit, comparetur ei 3. »

Cum ergo Tua Castitas haec sciat, rursusque ducatur institutionibus eorum, qui olim fuerunt, Ecclesiae mystagogorum, oportet te non claudicare, neque caligine in tenebris laborare,

¹ P. Gr., LXXVI, 1165. — 2 Ibid., 1193, — 3 Haec quoque, ut praecedentia in codice referentur ad opus Cyrilli; attamen, non habentur in P. Gr., l. c.

sed confiteri Emmanuelem ex duabus naturis, divinitate et humanitate, minimeque negare differentiam et proprietatem velut in qualitate naturali naturarum, e quibus unus Christus in unionem indivisibilem coadunatur, scelusque ducere diss secare Christum in dualitatem * naturarum post unionem, * p. 94. atque consequenter operationes et proprietates earum : dualitate enim omnia simul dissecantur et rediguntur ad diversitatem divisam et prorsus dissectam, sive operationes dicas sive proprietates. Cum enim divisionem dualitatis naturarum post unionem increpamus, non inducimus ex contrario, ut putasti, iuxta dicta speciosa i iniquorum, confusionem duarum naturarum unitarum; sed id ipsum, quod est, dicimus absque contentione², scilicet dualitatem esse dissectionem et divisionem. Nam « si vera est unio, minime tandem duo sunt, sed unus ex 15 duobus intelligitur Christus », sicut dixit sanctus Cyrillus. scribens adversus reprehensiones iniqui Theodoreti in capitula 3. Et idem ad Succensum scripsit sic : [CYRILLUS] : « ita ut illa duo iam non sint duo, utroque autem unum animal absolutum est 4. »

Naturalem autem qualitatem nemo inerudite putet de corpore tantum praedicari, ut dicitur qualitas secundum tactum, vel secundum gustum, vel secundum densitatem, vel secundum gravitatem, vel secundum spissitatem vel tenuitatem : verbis enim corporalem habentibus significationem, propter pauper-25 tatem humanarum cogitationum, de divinis quoque uti cogimur, neque aliter dici possunt. Hoc confitetur sanctus Cyrillus, in libro primo explanationis evangelii Iohannis, sic dicens: [CYRILLUS]: « Itaque, quantum attinet ad subtilitatem intellectus * et ad acumen motus, qui in illo est, variam naturae * p. 95.

divinae pulchritudinem contemplamur 5, sed quae de ipsa sunt, humano magis modo et nostro sermone eloquimur, cum lingua non valeat veritatis mensuram attingere 6. » Quapropter idem, in libro secundo eiusdem explanationis, de Patre et Filio incorporalem extollens divinitatem, sic dicit : [CYRILLUS] : « Natu-

¹ πιθανολογία. — ² ἀναντιζόήτως. — ³ P. Gr., LXXVI, 445. — ⁴ P. Gr., LXXVII, 245. — ⁵ Vocem καταθεώμεθα consideravit et vertit interpres syrus ut formam subiunctivi modi. — 6 P. Gr., LXXIII, 132.

ralis, ut ita dicam, generantium qualitas quaedam censentur ea, quae gignuntur, quid secundum substantiam sit gignens ostendentia et proprii fontis naturalem qualitatem ¹ illustrantia ². ³

Haec ergo, ut assecuti sumus, scripsimus; gaudemus vero 5 tecum profectu et incremento ad scientiam divinam. Ideo congrue quoque verbum Apostoli tibi dicimus: « Haec meditare. in his esto, ut profectus tuus manifestus sit omnibus 3. » Verumtamen, fuge a scribendo quidquam de dogmatibus, neque facile ad hoc devenias: etenim, ad eos, qui valde eruditi sunt 10 et operose meditati sunt Scripturam a Deo inspiratam atque labores eorum, qui eodem Spiritu ditati sunt, eximios unquam sanctae Ecclesiae mystagogos, pertinent talia, ut novisti, non ad eos, qui modo eruditi sunt scientia divinarum doctrinarum. Si vero usquam scribere coactus fueris, nonnullis saepe poeni- 15 tentiam acturis et ad fidem orthodoxam recursuris atque confessionem edituris, solam CCCXVIII Patrum fidem impone et anathema in adversarios, tum in personas, tum in doctrinas, p. 96. quemadmodum etiam in vicinia nostra olim poenitentes * fecerunt. Bonum enim nobis atque cautum est ipsis in verbis illis 10 adhaerere et in vestigiis eorum, qui praecesserunt, per omnia ambulare, timere quoque et formidare ne usquam et ad incalcatum quid atque asperum vel inviti pedem offendamus. Ad hoc enim ducit, ut puto, ea, quam in labiis portare debemus, intelligentia 4 a libro Proverbiorum 5 commendata 6. 25

Dominus autem noster Iesus Christus, Deus et Salvator noster, apud quem sunt thesauri sapientiae et scientiae, quam dixit Apostolus ⁷, det tibi ut dives fias in omni verbo et in omni scientia ⁸, et insuper praemium zeli fidei atque laborum consequaris tum in hoc tum in futuro saeculo.

EXPLICIT EPISTULA PRIMA PATRIARCHAE MAR SEVERI AD SERGIUM GRAMMATICUM.

¹ Graece legitur: τὴν κατὰ φύσιν ἐνέργειαν. — 2 P. Gr., LXXIII, 281. — 3 I Tim., iv, 15. — 4 ἐπιγνωμοσύνη. Nota in margine: « Intelligentia noscentis seipsum ». — 5 Prov., xvi, 23. — 6 συμβουλευομένη. — 7 Coloss., II, 3. — 8 Cfr 1 Cor., I, 5.

III

Epistula secunda Sergii Grammatici ad patriarcham Mar Severum.

Domino nostro sancto et beato, Patri Patrum et Doctori orbis terrarum, Patriarchae, Sergius, humilis grammaticus.

« Quis sum ergo, servus tuus, quia respexisti super canem mortuum similem mei? 1 » Conveniunt enim haec verba mihi magis quam Miphiboseth. Quamvis enim ad sumptus illius ager domus paternae et famulus ad arationem concederetur², non tamen per hoc claudicationem eius David sanabat. Ego autem ditatus sum magis quam ille, qui ex tanta ignorantiae paupertate evasi et cuius claudicatio animae correcta est : et haec, tempore * quoad divina indigente, quando sermo Domini * p. 97. est pretiosus et quando visio non est manifesta 3. Et quomodo dicam quae evenerunt mihi in media lectione? Ante porticum 15 quamdam, quae ante sanctas Scripturas erat, scripta Antonini, sapientis pastoris, vidi et nomen meum insculptum. Et cum silenter sigilla sustulissem, portas epistulae aperui, et statim quidem iucunde confidens fui, quia visum pascebam pulchritudine. Deinde, cum paulatim incederem, oculos in portas 20 aliorum sustuli et rem quamdam magnam atque divinam vidi : cum paulatim visum 4 mutarem, convertebar retro et citharam musicatam putabam me audire, canentem: « Haec est porta Domini: iusti intrabunt in ea⁵». Et pluries dixi: « Non est meum scriptum, neque ad me epistula ». Et iterum foras disces-25 si. Et quid mihi opus est multis verbis? Solet iuventus audere ex inexperientia honesti. Rursusque ego audax comprimebam 7 oculos ut mecum hanc ipsam viam ingrederentur et iterum pulsavi atque paulatim introivi. Et quis factus sum post haec? Sufficientia 8 desideratur ad hoc dicendum: illud autem, quod 30 vix recordatus sum, dicam. Huiusmodi divina sapere destiti et mente turbatus 9 quodam modo conculcabam visiones plurimas,

¹ II Reg., IX, 8. — 2 Cfr ibid., 7, 10. — 3 Cfr I Reg., III, 1. — 4 τὰ τῆς ὄψεως. — 5 Ps. CXVII, 20. — 6 ὑπὸ ἀπειροκαλίας. — 7 συνέχειν. — 8 ἱκανότης. — 9 παράνοος.

quas Patres verbis magis divinis obiciebant, etsi ipsam mentis meae parvitatem rursus sapiebam¹.

Et cum praeterea meditarer ego quoque visiones Danielis. cornu putabam me videre habens oculos et os, quod ingentia loquebatur 2. Sed paulatim assuescebam mirabilibus, et cum p. 98 pluries, ut ita dicam, e medio somni negligentiae * evocarer, suasi linguae meae ut diceret : « Loquere, Domine, quia audit servus tuus 3, » Et statim removit a me ignorantiam 4, et scire sapientiam Patris causam omnium 5 recte discebam et intelligere verba mysteriosa et verbum obscurum et aenigmata. Et 10 cum ad obscuritatem rerum divinarum accessissem, totis auribus audiebam tubam et «lucem veram, quae illuminat omnem hominem venientem in mundum 6 », deinde vidi. Et cum in istis rebus magnis consummatus essem, egressus sum ex epistula, quam dexter introduxerat in animam, non sicut Ahod iudex 15 qui Eglon occidit 7. Et deinde adversus hinc inde castrametatos 8, repente fortis armatus 9 fiebam ego. Quomodo autem exardesceret adversus nos duplex bellum, sustine, Pater patrum, orationem : ego vero narrabo.

Quidam ex illis, qui ea ignorantia laborabant, qua ipse prius 20 laborabam, stoliditatis accusationes saepissime proposuerunt, scriptum quoddam tuum sanctum pro tribunali invocantes atque multa adversus proprietates proferentes; quidam alii ex Chalcedone alicunde veniebant et locos scriptorum vestrorum excerpebant et nos deicere hic aggrediebantur, proprietates illas divulgantes. Et ut medius incederem incitabas me, atque impetus utrorumque verbis cohiberem, et dicebas me testes adhibiturum. Cumque scriptum tuum accepissem, praelegi illis leges: et cum altum silentium tenerent, victi subtilitate divinarum doctrinarum 10, illis quidem opportune statim, 30

¹ Obseura sententia et dubius sensus. — 2 Cfr Dan., VII, 8. — 3 1 Rcg., III, 9. — 4 τὰ τῆς ἀγνοίας. — 5 παναίτιος. — 6 Cfr Ioh., I, 9. — 7 Cfr Iudio., III, 21, ubi narratur Aod, quem Pesch. Ohur vocat, sinistra manu arripuisse gladium, quem infixit in ventrem Eglon. Ambiguis vocibus δεξιός et ἀριστερός uti videtur Sergius, quae non tantum dextrum et sinistrum, sed etiam faustum et infaustum significant. — 8 παρεμβάλλειν. — 9 Cfr Luc., xI, 21. — 10 τῆ τῶν θείων ἀχριβεία.

utpote qui impugnatu difficiles 1 non essent, ipsa pugna 2 inclinata est.

Ego autem, qui bellum ex bello gero, et vix * pacifica obtuli * p. 99.

Deo et percepi tubam bellicam, passus sum passionem humanam. Iis, qui ab assiduo oculorum morbo liberati sunt, videmus esse insatiabilitatem lucis, et haec ipsa saepissime in morbum eos reduxit. Ubertas enim verborum tuorum, o Pater, morbum quidem priorem exstinxit; ignorantia autem posterior eum erumpere fecit in me. Cum enim splendorem sapientis Cyrilli in sanctis scriptis vestris accurate legissem, coactus sum claudere oculos meos et acerba ignorantiae lacrima effluxit.

Utique dicis, o theologe, Cyrillum protulisse hanc sententiam disputabilem: « Non quod confundat inter se et misceat naturas 4. » Atqui, scio quidem, nominata divina unione, removeri confusionem 5: naturis autem non commixtis, secundum contemperationem divinam et inenarrabilem et secundum hypostasim factam, unionem irreprehensibiliter concipi. Et quomodo ego unam quidem naturam Verbi incarnatam clamabo, eos autem, qui Christum duas esse naturas agnoscunt, amentiae insimulabo? Quomodo vero Sapientiam theologicam 6 increpabo dicentem secundum eam, quae rationem exsuperat, compositionem misceri naturas, et nominantem congermanitatem 7. per quam naturas disco non iuxta poni sed prorsus intime 25 misceri in unum characterem et unam hypostasim, ita ut, compositione ita accurate concepta, substantia divinae Trinitatis minime augeatur, quae ad tres tantum personas spectat. et paternam definitionem nos in tuto collocemus, docendo unam naturam Verbi Dei incarnatam, non autem, sicut adver-30 sarii, doctrinam illam regiam male explicando. Dicunt enim. dicunt unam naturam Verbi; sed in hac voce «incarnata»

¹ δύσμαχοι. — ³ τὰ τῆς μάχης. — ³ άλυχός. — ⁴ Cfr. supra, p. 57, l. 9-10. Textus Cyrilli habetur P. Gr., LXXVI, 85: α [ὁ τῆς ἐνώσεως λόγος...] οὐ συγχέων ἢ ἀναχιονῶν τὰς φύσεις ». Interpres syrus participia retulit ad ipsum Cyrillum, quem in prima persona loquentem produxit. — ⁵ τὰ τῆς συγχύσεως. — ⁶ Grammaticus Gregorium Theologum sic vocat. — ⁷ Cfr P. Gr., XXXVII, 181: συμφυΐα.

p. 100. indicatio alterius naturae, iuxta ipsos, * apparet : non quod eam sibi coniunxerit Verbum secundum hypostasim, sicque enascatur ¹ una natura ex duobus, sed quia unio ad suppositum, ut effutiunt, facta est, cum vox « incarnata » indicativa sit naturae per se stantis : quae evertit rectitudinis sermo ², qui sunam naturam Verbi incarnatam vere novit.

At, tempus est ad propositum currere. Animadverto enim aliquem increpantem atque dicentem: « Sequentia ³ sollicite audi, scilicet: « Unus etiam hoc modo Filius intelligitur ⁴ ». Hoc autem memini Nestorium quoque dicere. Sic disco se ¹⁰ habere rationem compositionis, quae est duorum vel plurium simplicium in unum congregatio, in qua perfectum quoque pars est, et post quam iam partes secundum dualitatis rationem non discernuntur, cum semel una facta sit substantia et qualitas. Si ergo naturae, e quibus Christus, inconfuse non sint ¹⁵ inter se mixtae, quomodo ea, quae sic non inter se mixta permanserunt, unita esse hypostatice dicam? Quomodo vero rationem compositionis servabo, servatis naturis sicut se habebant ⁵? Eorum enim, quae inter se non miscentur, ut isti dicunt, unionem excogitandi nulla necessitas, et sic agnoscendum est duas naturas esse unum Christum.

Itaque, convenit me sermonem de proprietatibus, quem e sacris lineis tuis didici, recitare: « Cum enim Verbum esset aliquid atque illud servaret, factum est aliquid aliud, evidenter non quasi imminuta divinitate, sed simul habuit, per summam inhumanationis unionem, istas proprietates et eas, quas babebat, et ostendit factam esse unam naturam incarnatam 6 ». Atqui, quomodo intelligam, o Pater sancte, naturas inter se p. 101. non misceri, arduum est mihi! Post hoc enim neque ascendere ad centuriones vel chiliarchas possum, sed ad Te, Moyses, qui facie ad faciem diviniora eloqui dignatus es et de gravissimis decernis 7. Laborat enim anima mea 8, quae non valet ad

¹ πέφυχε — 2 ὁ λόγος τῆς ὀρθότητος. — 3 τὰ ἑξῆς, scilieet in textu Cyrilli modo recitato. — 4 P. Gr., LXXVI, 85. — 5 Verba: « 8i ergo naturae ... sicut se habebant », partim recitantur a Severo infra, p. 80 et p. 122. — 6 Locum in priori Severi epistula non repperi, propter notatam, ut videtur, lacunam. — 7 Cfr Exod., xVIII, 25-26. — 8 τὰ τῆς ψυχῆς.

tantam celsitudinem ascendere, praesertimque cum harioli Chalcedonis hinc quidem ex notionibus communibus ¹ bellum excitent, illinc autem Patres istos dilacerent et sursum deorsum duas naturas nobis praedicent. Sed hanc quidem primam ⁵ difficultatis speciem ² gratia divina, ad humilem linguam meam descendens, saepe expulit.

Quid autem ad alteram difficultatis speciem 3 faciam, cum leges paternas legam et tacere quidem simul nesciam, ne « naturae » persequentium apprehendant me? Cum autem meditationem meditationi adiungo et ad electionem pietatis mentem transfero, videor quasi deficiens et similis athletis debilitatis. Non penitus decidere, sed vincere discam a Te, o Doctor et testis pietatis, et insuper a posteriori ignorantia mea effugiam : etenim eam quoque dicere tempus est.

Memor sum in versibus ⁴ meis haberi formulam « ex duabus naturis » Christum esse, et tanta proprietas inhumanationis Verbi mysterium est. At etiam τὸ dicere congregationem proprietatum stultum reputatum est, quatenus nemo dicere audeat hominem subsistere ex rationabili ⁵ et nigritudine : et verbum iucunde suscepi et paternam disciplinam laudibus extuli, licet non omnino aequivalentes viderentur voces. Etenim « rationabile » completivum ⁶ substantiae est : nam animal rationabile mortale est homo, et si quis aufert * « rationabile », • p. 102. prorsus corrumpit subiectum. Nigritudo autem non est in hypostasi ⁷, sed est subiecti qualitas, quae etiam ubi albedini cedit, substantiam sicuti nata est relinquit.

Itaque, cum taceo ego, rursus cogitationem stimulat sapiens Cyrillus, qui quidem optime per linguam vestram sacerdotalem loquitur, nondum autem a me minimo intelligitur Legam autem vobis etiam legem: «humanis rursusque superhumanis proprietatibus in unum quoddam medium compositus s. Videtur Pater Cyrillus dicere Verbum incarnatum,

¹ ἐκ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν, id est, ex principiis rationis. — 2 Id est, difficultas ex principiis rationis petita. — 3 Id est, difficultates e textibus Patrum desumptae. — 4 στίχος. — 5 τὸ λογικόν. — 6 συμπλη-εωτικόν. — 7 ἐν ὑποστάσει είναι est per se subsistere. — 8 P. Gr., LXXVI, 1193.

cum naturas simul atque proprietates miscuerit, undique unum esse, unam dico et naturam et proprietatem, idque dico opinando, non decernendo 1. Qua enim consideratione etiam decernere auderem? Iterum oro ut in hac cognitione a vobis magistris perficiar.

Quid autem de cetero mihi deest in epistula vestra? Ad vestram eum testibus veritatis paternam reprehensionem defensionem struam, dicendo me non repente divina eloqui ausum esse, sed tremente prorsus mente atque voce ad rem accedere, idque ex aeterno tempore 2 dico ego: «Balbutientis vocis sum 10 et tardioris linguae 3 »: etsi enim quaedam etiam lamentatio extorquetur, ad omnes tamen terras et insulas, ut ita dicam, scripto docebimus et ad Macedoniam verbo ibimus, qui libertatem paternarum doctrinarum recordati sumus. Quibus sententiis requiratur ut scripto proferam mysterium, e vocibus 15 Vestris omnino hausi, et in tali rerum conditione 4 fiducia utar; verumtamen frenum vestrum spirituale toti linguae meae recipiam, illudque non, ut pullus lasciviens, mordebo neque extra congruam lineam cursum dirigam. Attende vero tu quoque, attende te lucernam * Israel esse, ut David 5, aut 20

p. 103. tu quoque, attende te lucernam * Israel esse, ut David 5, aut ro speculatorem, ut Ezechielem 6, neque valde sub modio abscondaris, sed super candelabrum Ecclesiae ascendens, nobis rursus, qui in domo Christi sumus, luce 7, ut rursus ad te mentem intendentibus nobis spes bona contingat.

Haec quidem sacerdoti Dei magno; ego autem consequar, 25 ut puto, mercedem laborum meorum, quos etiam labores vocare propter contemptibilitatem erubesco: ab omni quidem opinione carnali liberabunt mentem, per vestras autem divinas preces hic pacem Ecclesiae vobiscum, veris pastoribus, videbo, supra autem cum pura fiducia ibo, ut vobiscum a parte dextra 30 sim.

EXPLICIT EPISTULA SECUNDA SERGII GRAMMATICI AD PATRIAR-CHAM MAR SEVERUM.

¹ Cfr infra, p. 91, l. 1-3. — 2 μυριοπάλαι? — 3 Exod., 1v, 10. — 6 èv τῷ τοιούτῳ. — 5 Cfr II Reg., xxi, 17. — 6 Ezech., iii, 17. — 7 Cfr Matth., v, 15.

IV

RURSUS: PATRIARCHAE SEVERI EPISTULA SECUNDA AD SERGIUM GRAMMATICUM.

Percepi nunc quoque tuam discendi cupiditatem 1, quia cum accepisses epistulam in se producentem voces Scripturae a 5 Deo inspiratae et venerabilium sanctae Ecclesiae mystagogorum recte tractantium verbum veritatis2, ex illis agnovisti oportere eos, qui haud exercitate 3 fidem confitentur, agnoscere atque dicere illam velut in naturali qualitate proprietatem naturarum, e quibus est unus et solus Christus, divinitatis, dico, et humanitatis, una persona, una hypostasis, una natura ipsius Verbi, utique incarnata, et quia id, quod se difficile menti tuae exhibuerat, rursus disputationi proponere elegisti. neque erubuisti confusione, quae adducit peccatum 4, neque te subtraxisti * subtractione, quae ducit ad perditionem 5, sed * p. 104. quia circa fidem, quae propter animae redemptionem creditur, rursus interrogare novisti, ita ut quae ad veritatem pertinent 6 magis splenderent.

Etenim, me quoque valde delectat et iuvat ad aliquem loqui. quem reperitur sapientia inquirens, non autem solum-20 m 40 assensus absque investigatione et inventione, modo investigatio 7 mensuram non excedat. Mensuram autem in omnibus optimam esse, ipsa quoque profana sapientia 8 docet atque lex pietatis statuit, quae praemonendo dicit : « Ne transgrediaris terminos antiquos, quos posuerunt patres tui 9 ». Hos ergo 25 terminos dum retinemus, bonum est nos scrutari id, quod a te processit aut in dubium vocatum est : ferrum enim ferro exacui 10, — ut quis diceret: sententias, cum exacutae fuerint. subtilius quid et acutius parituras, - rursus sancta Scriptura docuit.

Itaque, sapiente Cyrillo dicente, in tomo secundo adversus blasphemias Nestorii: « Ubi nobis in medium profertur Christi

¹ την σην φιλομάθειαν. - 2 Cfr II Tim., II, 15. - 3 αμελετήτως. -4 Cfr Eccli., IV, 25. — 5 Cfr Hebr., x, 39. — 6 τὰ τῆς ἀληθείας. — ⁷ τὰ τῆς ἐρεύνης. — 8 ὁ ἔξω λογός. — 9 Prov., XXII, 28. — 10 Prov., XXVII, 17.

mysterium, unionis ratio cognoscit quidem differentiam, excludit autem divisionem, non confundens [aut] miscens inter se naturas » ¹, tu dicis te non posse alio modo intelligere individuam unionem ², nisi mixtio quaedam atque ineffabilis contemperatio naturarum dicatur; quod nisi tibi concedatur, iuxtapositionem ³ vocas unionem, quam etiam irrides.

Itaque, si compositionem nostram, ex anima dico et corpore, quae ineffabilis est, divus Apostolus adduxit in exemplum contemplationis de Emmanuele, quae magis ineffabilis est, — quae compositio nostra neque mixtio, neque iuxtapositio est, — cur nos incongruentia mysterio admovemus? Numquid ergo conversa est hominis anima ut fieret caro, aut vice versa caro ut fieret anima? Haec est enim proprietas mixtionis. Aut, sicut apud corpora, quae inter se agglutinantur vel adhaerent, intelligitur congermanitas 7, ita et unio animae rationabilis ad proprium corpus? Minime! Etenim conventum naturalem esse fidenter dicimus; nam dicere modum secundum quem anima humana cum proprio corpore componitur, transgreditur apprehensionem nostram. Et audi Cyrillum theologum in suis Scho-

¹ P. Gr., LXXVI, 85. — 2 τὸ ἄτομον τῆς ἐνώσεως. — 8 παράθεσις. — 4 Prov., xxII, 17·19. — 5 P. Gr., LXXVI, 85. — 6 Hebr., II, 14. — 7 σύμουσις.

liis id manifeste nos docentem : [CYRILLUS] : « Unionis negotium 10 multis modis perficitur : seiuncti enim quidam affectu et mente et discordantes inter se, uniri dicuntur per reconciliationem amicabilem, tollentes * e medio differentias. Uniri * p. 106: 5 enim dicimus et ea quae sibi conglutinantur aut conveniunt inter se secundum diversos modos, vel secundum iuxtapositionem, vel secundum mixtionem, vel secundum temperationem. Cum ergo unitum esse dicimus naturae nostrae Verbum Dei, hominis cogitatione superior videtur unionis modus; non enim secundum unum ex dictis modis est, sed omnino ineffabilis est, et nulli forsitan ex exsistentibus notus, nisi soli omnia cognoscenti Deo. Et nihil mirum si huiusmodi cogitationibus vincamur, cum res nostras, quomodo se habeant, inquirentes. supra cogitationem, quae nobis inest, deprehensionem esse 15 confiteamur. Quonam autem modo putamus hominis animam suo corpori uniri? Quis est qui possit dicere? Sed si oportet eos, qui parva etiam vix intelligere solent et dicere valent. res tam subtiles et intellectum transcendentes coniectare, dicimus decere cogitare, - sed prorsus inferior est oratio ad veritatem, — talem esse Emmanuelis unionem, qualem quis intelligat animam quoque hominis ad proprium corpus habere 2. »

A hanc igitur unionem ineffabilem et vere divinam, quam Verbum Dei mirabiliter operatum est, et quidem cum ad nos 25 descendit, quomodo eam unionem confers a Nestorio praedicatam, quae est relativa adhaesio³, putasque nos cogi ad dicendum duas naturas, nisi confiteamur Christi, ut dicis, unam factam esse substantiam simul vel qualitatem : illud autem nihil aliud est nisi vera mixtio substantiae? Vana igitur decep-30 tio est id quoque, quo aliter auditoribus illudis, quod nempe dicas te nobis assentire ut confitearis differentiam atque proprietatem velut * in naturali qualitate naturarum e quibus * p. 107. est Emmanuel: putas enim aliter impossibile esse dicere unum esse, nisi eum, qui in unam substantiam transierit, etiamsi e 35 duobus quibusdam diversae speciei 4 congregetur, et profers

¹ τὸ τῆς ἑνώσεως χρῆμα. — 2 P. Gr., LXXV, 1376. — 3 συνάφεια σχετική. - 4 έτεροειδής.

nobis istud mirabile effatum, dicendo: Sergius Grammaticus: « Si ergo naturae, e quibus est Christus, inconfuse non sint inter se mixtae, quomodo ea, quae non mixta permanserunt, inter se hypostatice unita esse dicam? Quomodo vero compositionis rationem servabo, servatis», ut dixisti, « non mixtis naturis¹»? Quae enim est illa simul, iuxta verba tua, mixtio sine confusione? Cum enim interrogas: « quomodo? », nec aliter² a dubitatione prohiberis, iterum respondet sapiens Cyrillus non mixtionem naturarum factam esse, sed compositionem et, postquam facta est, mansisse compositionem e qua 10 absoluta est una natura atque hypostasis Verbi incarnata.

Scripsit enim in epistula secunda ad Succensum sic : [CYRIL-

LUS]: « Non enim de solis secundum naturam simplicibus « unum » vere dicitur, sed etiam de iis, quae secundum compositionem convenerunt, cuiusmodi res est homo, ex anima et 15 corpore constans. Diversae enim speciei sunt tales res, minimeque inter se consubstantiales: cum autem unitae sunt, unam hominis naturam absolverunt, quamvis adsit in rationibus compositionis illa secundum naturam differentia eorum, quae ad unitatem adducta sunt. Supervacua ergo loquuntur ii, 20 qui dicunt, si una sit natura Verbi incarnata, prorsus et omnino consequi confusionem factam esse atque mixtionem, velut imminuta et subtracta hominis natura : non enim imminuta neque, p. 108. ut aiunt, * subtracta est. Nam sufficit ad perfectam demonstrationem huius, quod Verbum homo factum sit, dicere Illud esse 25 incarnatum. Hoc enim si a nobis taceretur, haberet aliquem locum eorum calumnia; quia vero necessario additur, ubinam imminutionis aut subtractionis modus? 3 » In illa autem oratione interrogationis et responsionis, in qua unum esse Christum ostendit, iisdem sententiis et accuratis doctrinarum regulis 30 procedens, sic dicit : [CYRILLUS] : « Neque in universum unum dicitur solummodo id, quod simplex et unius speciei est, sed etiam ea, quae ex duobus vel ex pluribus etiam specie diversis componuntur: sic autem res recte se habere videtur harum

¹ Cfr supra, p. 74. — 2 Id est, non nisi admittendo inconfusam mixtionem. — 3 P Gr., LXXVII, 241.

rerum peritis 1. » In suo autem tractatu 2 de sancta Trinitate, ad quemdam Hermiam dictato, haec scripsit : [CYRILLUS] : « Qui enim est immortalis pulchritudo Dei Patris atque forma et species, qui ex ipso et in ipso Deus Verbum, seipsum in exinanitionem demisit, non a quoquam ad hoc coactus, sed beneplacito Patris secundum propriam voluntatem et homo factus est, prorsus quidem illaesam et immutatam naturae suae dignitatem in se servans, assumens autem dispensative humanitatem, et unus Filius intellectus ex duobus concurrentibus et in unum collatis, divina et humana natura ineffabili et inexplicabili modo, et ut intelligi nequit, in unitatem compositis 3. »

Cum ergo id habeat compositio, sicut multoties audisti, ut sit supra rationem et ineffabilis, cur ad mixtionem curris et ad imminutionis confusionem, ipsique mendaciter tribuis ineffabilitatem? Si enim unio inhumanationis et incarnationis idem patiatur ac corpora, quae miscentur, atque duo illa, e quibus indivisibiliter unus est Christus, * aut unum ex illis a sua * p. 109. naturali qualitate 4 recesserit atque id esse, quod erat, destiterit, quid iam in ea eximium et ineffabile habeatur non video.

Magnus autem Athanasius, quem si legem orthodoxiae dixerit quis, ut ait Gregorius Theologus 5, ab eo quod convenit non deflectet, in oratione de fide compositionem vocat incarnationem, dum ostendit eam vere ineffabilem prohibendo illimitatam eius investigationem 6. Scripsit enim sic: [Athanasius]: «Et devenerunt, ex quaestionibus « qui? » et « quo modo? » et « qua consequentia? », ad infidelitatem et ipsi; et inhabitationem pro incarnatione pararunt et pro unione atque compositione humanam efficientiam, et pro una hypostasi Domini nostri Iesu Christi duas hypostases atque personas, et pro Trinitate sancta quaternitatem indecenter atque illegitime sapiunt: indecenter quidem, quia Deo hominem coniungunt et servum cum Domino connumerant et personam creatam cum

6

 $^{^1}$ P. Gr., LXXV, 1285. — 2 πραγματεία. — 3 P. Gr., LXXV, 692. — 4 Nota in margine: «Ubicumque habetur « qualitas », ποιότης habetur in graeco ». — 5 P. Gr., XXXV, 1128. — 6 τὸ ἀμέτρητον τῆς ἐρεύνης.

increatis personis simul ordinant; illegitime vero, quia unam hypostasim duas hypostases efficient, superinducentes Trinitati quartam hypostasim prorsus alienam et allophylam et omnium rationabilium spirituum ultimum atque minimum ¹.»

His igitur quomodo similia sunt Nestorii commenta? Qui enim senserunt Verbum Deum assumpsisse compositionem nostram atque sicut nos participasse sanguini et carni, non dicunt, ut Nestorius, prius plasmatum esse infantem in utero, sicque p. 110. per amoris affectum et per amicitiam Verbum in illo * fraterne habitasse et illi dedisse appellationem et honorem Filii atque 10 aequalitatem homonymiae. Et vide quomodo sapiens Cyrillus inducat Diodorum hoc dicentem : [Diodorus] : « Cum Mariae esset illa caro, quando nondum assumpta fuerat, e terra erat nihilque differebat a ceteris carnibus. Sicut enim Levi in lumbis decimatus est, natus autem honorem accepit : ita etiam 15 Dominus noster, cum esset in sinu Virginis et eius substantiae, non habebat honorem filiationis; postquam autem formatus est atque Verbo Deo factus est templum, quod Unigenitum suscepit, accepit honorem nominis et ipsi honori participavit 2. » Ad quae, illum increpando, perdoctus et Spiritu sapiens 20 Curillus dicit : [CYRILLUS] : « O egregie, dicam te verba nobis eructare indocta et absurditate valde laborantia. Etenim factum est ex Maria corpus sanctum; at, in primis iam initiis coagmentationis seu constitutionis eius [in] utero, sanctum erat ut corpus Christi, nec ullum tempus quisquam viderit, m quo quidem non ipsius fuerit corpus, sed commune potius, ut dixisti, atque in aequalitate ceterarum carnium 3. »

Itaque, quomodo extra veritatem non proiceremur, habitudinalem illam secundum honorem adhaesionem et inhabitationem et homonymiam filiationis hypostaticae unioni adaequando et, opposita verbis Patrum sanetorum et theologorum loquendo, incarnationem quidem vocando inhabitationem, compositionem autem humanam efficientiam quae fit apud hominem deiferum, qui agitur et divina participatione ex inspiratione Spiritus ditatur? Etenim apud habitudinalem adhaesionem quidem 35

¹ LIETZMANN, t. I, p. 296. — 2 P. Gr., LXXVI, 1449 (latine tantum). — 3 Ibid., 1450 (item).

infans seorsum subsistens propriam personam * et hypostasim ' p. 111. habet, et similiter Verbum in eo inhabitans, in hypostasi et persona propria videtur, atque habitudinalis unio duarum personarum fit, quae homonymia tantum vincitur et honore filia-5 tionis. At vero, apud hypostaticam unionem et naturalem Deoque convenientem compositionem, quia in ipsa ad Verbum unione exsistentiam habuit caro rationabiliter animata. quae de Spiritu sancto et ex Dei genitrice semperque Virgine Maria assumpta est, neque seorsum ante unionem ad Verbum substitit, ipsum Verbum immutabiliter et inconvertibiliter infans factum creditur, cum manserit id, quod erat, neque id, quod assumpsit, converterit aut mutaverit, et progredienti incremento et profectui perfectaeque conceptioni vacasse atque sic gloriose natum e sancta Virgine, quae etiam post partum virgo permansit atque inter matres computata est, quin decideret a glorificatione virginitatis. Hic autem quomodo aliquis audebit duas naturas aut duas hypostases dicere eum, qui ex duobus gloriose unus absolutus est Christus? Tempus enim nullum videbit, ex quo Verbum Virgini obumbravit, iuxta vocem 20 evangelii, quo non fuerit Ipsius corpus illud, anima rationabili praeditum, quod Ipsi unitum est.

Ideo enim et ipse in divinis sapiens Athanasius unam dicit esse naturam Verbi incarnatam, ut per hanc vocem vigilantissimam unionis indissecabilitatem agnoscamus. Ipsum enim 25 Verbum, quod ante saecula existentiam habet et est cum Patre in saeculum et in propria hypostasi videtur atque secundum substantiam simplex est, compositum secundum dispensationem factum est voxque illa «incarnata» intelligendum praebet apud ipsum Verbum substitisse carnem rationabiliter 30 animatam, minime vero seorsum in propria hypostasi * eam * p. 112. esse perfectam. Ita enim in oratione prosphonetica ad piissimum imperatorem Theodosium sapientissimus Cyrillus dicit: [Cyrillus] : « Undecunque igitur ad veritatem compulsi, vestigiis sequi id, quod divinis Scripturis placet, optime studentes atque Patrum sententias secuti, eum, qui e radice Iesse, qui ex semine David, qui ex muliere secundum carnem, qui sub lege nobiscum est ut homo, et supra nos, supra legem ut Deus, qui propter nos et nobiscum inter mortuos, qui supra nos per

seipsum vivificator est et vita, Filium esse Dei secundum veritatem credimus i neque humanitatem divinitate spoliamus, neque Verbum humanitate exuimus post ineffabilem et inexplicabilem unionem, sed unum eundemque Filium confitemur, ex duabus rebus unum quoddam, quod ex duobus, ineffabiliter exhibitum, nempe secundum altissimam unionem, non autem secundum naturae mutationem 1, » Et iterum, supra in hac ipsa oratione, simili modo dicit : [CYRILLUS]: « Qui enim genitori suo coaeternus et ante omnia saecula est Filius, quia in hominis naturam descendit, 10 non decidendo ab eo quod esset Deus, sed assumendo humanitatem, merito intelligitur etiam ex semine David factus et recentissimam habere nativitatem secundum humanitatem suam. Est autem id, quod assumptum est, ab eo non alienum sed re vera ipsi proprium: ideo tanguam unum censetur cum 45 ipso, quemadmodum etiam hominis compositionem possit quis videre. Compingitur enim ex rebus natura dissimilibus, ex anima, dico, et corpore; attamen, unus, qui ex utroque 2 exsurgit, homo intelligitur 3. »

p. 113. Quia vero vocem μιξις sursum deorsum iactas tanquam a Gregorio Theologo dictam, scito ipsum, cum vellet sublimem unionem stabilire, hac voce usum esse, confusionis et commixtionis periculum minime veritum, quod solet quoad humida et fluida corpora accidere: quorum nihil accidet naturae divinitatis quamdin manebit Deus; manebit autem semper, neque mutationem pati sustinebit. Et audi etiam quoad hoc magistralem sancti Cyrilli vocem in primo tomo adversus Nestorii blasphemias sic respondentem : [Cyrillus]: «Nomen enim contemperationis posuerunt etiam nonnulli ex sanctis Patribus; sed quia metuere te dicis ne qua confusio accidisse existimetur, liquidorum instar quae inter se mutuo commiscentur, libero te hoc metu: non enim sic illi senserunt, minime; sed ea voce usi sunt, cum studerent ostendere sublimem unionem rerum inter se convenientium. Convenisse autem dicimus

¹ P. Gr., LXXVI, 1200. — 2 Nota in margine: «Istud: «ex utroque», quod hic ponitur, pro συναμφότερον posuit is, qui interpretatus est». — 3 P. Gr., LXXVI, 1169. — 4 ὑπολαμβάνειν.

secundum unionem indissecabilem et immutabiliter se habentem propriam carnem eum Verbo, quod ex Deo est. Inveniemus autem ipsam quoque inspiratam a Deo Scripturam non admodum anxie scrutantem illam vocem, sed illam potius ponentem per abusionem et simpliciter. Itaque Paulus theologus de quisbusdam scripsit: « Sed non profuit illis sermo auditus, non contemperatis fide cum iis, qui audierant 1 ». Num igitur eo modo inter se contemperandi erant, quo vinum cum aqua, et hypostasium inter se confusionem subituri ii, de quibus sermo fit? Aut potius * secundum animam uniendi, iuxta * p. 114. illud, quod in Actibus sanctorum Apostolorum scriptum est 2, scilicet multitudinis eorum, qui crediderant, fuisse cor unum et animam unam? Sed puto id verum esse, non illud. Itaque recede a terroribus hac de re, nam omnino tuta est mens

At Gregorius Theologus quoque, in oratione quidem de Epiphania, cum vellet stabilire celsitudinem illius super naturam, ut modo audisti, unionis, dixit : [Gregorius] : « Progressus autem Deus cum assumptione, unum ex duobus 20 contrariis, carne nimirum et spiritu, quorum alterum quidem deificavit, alterum autem deificatum est. O novam mixtionem! O miram contemperationem! Qui est fit, et creator creatur, et incomprehensibilis comprehenditur mediante anima, quae medium tenet inter divinitatem et carnis crassitiem 4. » In prima 25 autem oratione de Filio, cum significaret se unionem Dei Verbi ad carnem anima menteque praeditam ut compositionem, non ut contemperationem, nosse, impugnando Arianos, qui verba humilia et dispensatoria ad existentiam Verbi saeculis antiquiorem referebant, non autem ea tribuebant exinanito et incarnato 30 atque propter nos humilitatem toleranti, haec scripsit: [GREGORIUS]: «In summa, sublimiora tribue divinitati naturaeque passionibus et corpore praestantiori, humilia vero composito et propter te exinanito et incarnato; haud incommode etiam dicitur: inhumanato et postea exaltato; ut cum 35 carnale et terrenum, quod tuis sententiis inest, excusseris, dis-

¹ Cfr Hebr., IV, 2. — 12 Cfr Act., IV, 32. — 3 P. Gr., LXXVI, 33. — 4 P Gr., XXXVI, 325,

cas sublimior fieri et cum divinitate exaltari, ne autem rebus visibilibus inhaerescas, sed simul cum intelligibilibus assurgas, sciasque quaenam sit naturae ratio, quaenam autem lex dis• p. 115. pensationis. Hic autem, qui nunc a te contemnitur, • quondam et supra te erat; qui nunc homo est, compositionis expers serat; quod ergo erat, permansit, quod autem non erat, assumpsit 1. »

Ecce manifeste didicimus Gregorium ut compositionem agnovisse incarnationem, non ut mixtionem et confusionem, etsi quandoque nomine mixtionis, ad confirmationem summae 10 unionis, usus est. Si enim oporteret redundantiae quarumdam verborum inhaereremus, non autem sanum sensum scrutaremur, qui ex omnibus orationibus eius manifeste elucet, diceremus, improbe et insipienter intelligentes, quia dixit : « alterum quidem deificavit, alterum autem deificatum est », 15 carnem conversam esse in substantiam divinitatis, rursusque, quia dixit : « haud incommode etiam dicitur : inhumanato », e converso putaremus in substantiam humanitatis Verbum Deum decidisse, et idem ab utraque parte incidet secundum species oppositas. Nam ii etiam, qui Nestorii sententias tenent, =0 efferentes verba huius Patris Theologi atque sperantes se ex illis impietatis suae defensionem emendicaturos, illud proferunt, quod in oratione de Epiphania vel de Nativitate scriptum est sic : [GREGORIUS] : « Missus quidem est, sed ut homo: duplex enim est: siquidem etiam fatigatus est' et esuriit et siti- 25 vit et expavit et lacrymas fudit secundum legem corporis 2. »

At vero nos, scientes Gregorium non, istorum immundorum instar, duplicem in naturis et hypostasibus dicere Filium, reicimus maculam gloriae huius sancti Patris. Unum enim ex duobus novit Deum inhumanatum: quod etiam Nestorius non confitetur, imo fugit a formula: « ex duobus », quae est confirmatrix compositionis et perfectrix unius hypostasis et naturae

p. 116. Verbi incarnatae. Etenim in hac ipsa oratione de Epiphania dicit: [Gregorius]: « Progressus autem Deus cum assumptione, unum ex duobus contrariis, quorum alterum quidem 35

¹ P. Gr., XXXVI, 97. - 2 Ibid., 328,

deificavit, alterum autem deificatum est 1. » Illud autem : « deificatum est » intelligitur et dicitur, quia gloria, quae Deum decet, ut ait sapiens Cyrillus², caro resplenduit, non autem in divinitatis naturam incidit : hanc enim reprobam s sententiam et ipse Gregorius Theologus reicit, in epistula ad Cledonium dicendo sic : [GREGORIUS] : « Si quis carnem nunc depositam esse dicat, divinitatemque corpore nudatam, non autem cum assumptione et esse et venturam esse, adventus gloriam ne cernat. Ubi enim nunc corpus, nisi cum eo, qu' 10 illud assumpsit? Non enim, juxta Manichaeorum insaniam, in sole positum est, ut per dedecus honoretur, aut in aerem fusum et dissolutum, ut vocis natura et odoris fluxio et fulgoris cursus minime consistentis. Ubi etiam id, quod ipse post resurrectionem contactus est, vel quod videndus est ab iis, qui eum confixerunt? Divinitas enim per se invisibilis est. At veniet quidem cum corpore, secundum sententiam meam, talis autem, qualis discipulis in monte visus est vel ostensus est. divinitate carnem superante 3. » Resplenduit enim facies eius in monte sicut sol, ut audimus ab evangelio, et vestimenta eius 20 facta sunt alba sicut lux 4. Haec autem non mutationem substantiae innuunt, absit, sed splendorem et abundantiam Deo dignae gloriae: quomodo enim videndus esset ab iis, qui ipsum confixerunt, cum caro, quae confixa est, ex visibili in invisibilem esset mutata?

Hoc etiam Cyrillus theologus in prima * ad Succensum * p. 117.

epistula scripsit sic: [Cyrillus]: « Par enim est ad absurditatis rationem dicere conversum esse corpus in divinitatis

naturam et dicere conversum esse Verbum in naturam carnis.

Sicut enim hoc impossibile est, — inconvertibile enim et

immutabile est Verbum, — ita et alterum: non enim ex mente

percipibilibus est in divinitatis substantiam vel naturam posse

quidquam ex creaturis converti; creatura autem est etiam

caro. Ergo divinum quidem dicimus esse corpus Christi, quia

Dei corpus est et ineffabili gloria fulgens, incorruptibile,

sanctum, vivificum; illud autem conversum esse in divinitatis

¹ P. Gr., XXXVI, 325. — 2 Cfr P. Gr., LXXVI, 1189. — 3 P. Gr., XXXVII, 181. — 4 MATTR., XVII, 2,

naturam, neque quisquam e sanctis Patribus sensit aut dixit, neque nos ita afficimur 1. »

Duplicem ² autem dixerunt Patres Christum esse, quia duplex est contemplatio ³ de Christo, et alia quidem humanitus, alia autem ut Deum decet de illo scripta sunt ⁴. Idque sanctum ⁵ Athanasium produxit sapiens Cyrillus, in omnibus accurate incedens, in epistula ad monachos ⁵ magistri more sic subsumentem: Ex Athanasii verbis: «Itaque scopus ac character divinae Scripturae, ut saepe diximus, hic est, ut duplex in ea habeatur de Salvatore nostro institutio ⁶: scilicet eum semper ¹⁰ Deum fuisse et esse Filium et Verbum esse et splendorem et sapientiam Patris, eumque in fine propter nos hominem factum esse, assumpta carne ex semper Virgine Deipara Maria ⁷. » Quod et ipse Cyrillus, adversus reprehensionem a Theodoreto contra quartum capitulum factam defensionem ¹⁵

p. 118. parans, sic scribit: [CYRILLUS]: « Melius autem *-et longe eruditius esse dixerim humanas voces referre non ad personam alteram magis, quae intelligatur proprie et seorsum Filius, ad formam servi, ut illi dicere solent, sed illas potius mensuris humanitatis eius attribuere. Oportebat enim eum, cum sit 100 Deus simul et homo, per utrumque sermonem procedere 8. »

Vides verborum speciem esse duplicem, non autem ipsum Christum duplicem esse naturis et hypostasibus, sed unum ex duobus. Inde ergo, in tomo secundo adversus Nestorii blasphemias, prorsus prohibuit Cyrillus quominus diceretur « duplex », cum vellet omnem aditum dividentibus Christum praecludere, hoc modo: [Cyrillus]: « Quia illud, quod ex Deo Patre, Verbum carnem assumpsit et homo sicut nos prodiit, hanc ob causam etiam duplex appellandum est. Unus enim est, et non sine carne, ille qui secundum naturam suam est sine carne et corpore. Quemadmodum enim si quis hominem nostri similem occiderit, non perinde ac si duos usquam homines potius laeserit merito accusabitur, sed ut qui unum

¹ P. Gr., LXXVII, 236. — 2 διπλοῦς. — 8 θεωρία. — 4 Nota in margine: «Cur Patres dixerunt Christum esse duplicem ». — 5 P. Gr., LXXVII, 13. — 6 Legit interpres in suo textu graeco: ἀπαγγελίαν. — 7 P. Gr., XXVI, 385. — 8 P. Gr., LXXVI, 413.

tantum, quamvis forsitan ex anima et corpore consideretur inter se unitis, quae secundum naturam non idem, sed potius diversa, sunt : ita vicissim apud Christum intelligendum est; non enim duplex est, sed unus et solus Dominus et Filius illud ex Deo et Patre Verbum, non autem absque carne 1. » Similiter et in epistula tertia ad Nestorium hoc ipsum dicit : [Cyrillus] : « Non enim duplex est unus ille et solus Christus, quamvis ex duabus et diversis rebus in unitatem indivisibilem coaluisse intelligatur, quemadmodum etiam homo ex anima et corpore constitutus intelligitur, non tamen duplex est, sed potius ex utroque unus 2. »

*Numquid non aspicis sanctum Cyrillum adhibendum esse * p. 119.

tanquam aedificatorem et confirmatorem divinae doctrinae,
si verbis sanctorum Patrum accurate pugnaturi sumus adversus sectionem nestorianam? Cum enim multa etiam alia a
Gregorio Theologo scripta et ab iis, qui unum Christum dividunt, valde malitiose usurpata, in medium producere potuissem, misi ea utpote nolens mentem tuam perturbare: forsitan
enim a mixtione remotus fuisses et ad illa requisivisses defensionem haud facilem ineruditis, dum iis, qui omnia a Doctore
dicta meditati sunt, eius dicta et accurata et ab omni reprehensione atque captione 3 immunia apparent. Nonne hoc et Petrus,
electus primus Apostolorum, scribebat de densis et profundis
Pauli epistulis sic: « In quibus sunt quaedam difficilia intellectu, quae indocti et instabiles depravant, sicut et ceteras
Scripturas, ad suam perditionem 4 »?

Nam et eos, qui craterem erroris Eutychetis biberunt, videre est proferentes effatum sancti Gregorii, quod dixit in oratione de Epiphania: [Gregorius]: « Carnis expers incarnatur; Verbum crassescit ⁵ »; existimant enim commoti Verbum condensatum esse, sicut aqua in crystallum congelatur, atque dolose certantes ad confirmationem huius sententiae, etiam id adducunt, quod in oratione de nova Dominica dictum est sic: [Gregorius]: « Et pauper fit caro compactus ⁶, ut nos ipsius

¹ P. Gr., LXXVI, 84. — 2 P. Gr., LXXVII, 116. — 8 λαβή — 4 II Pete., III, 16. — 5 P. Gr., XXXVI, 313. — 6 τὸ σὰςξ παγῆναι,

paupertate ditemur 1 ». At redarguuntur evidentissime ultima amentia laborantes atque voculas 2 sicut mures praescin120. dentes et iudaico more in littera consistentes, licet * ipse
Doctor dixerit, in prima oratione de Filio, hoc modo: Rursus,
IPSIUS Gregorii: « In principio erat sine causa: quae enim s
est Dei causa? At postea factus est propter causam: ea
autem erat ut tu, contemptor, salvareris, qui ideo deitatem
spernis, quia erassitiem tuam suscepit 3. » Igitur iam evidens
est exinde eum asserere Verbum crassum factum esse crassitudine nostra, id est, substantiam nostram sine phantasia et secundum veritatem sibi hypostatice uniisse: ideo enim etiam
dixit: [Gregorius]: « Verbum crassescit; invisibilis cernitur;
intactilis tangitur; tempore vacans initium sumit 4. »

Permulta 5 quoque effata possem apponere, quae excerpentes ii, qui impugnant orthodoxiam, sanam sanctorum Patrum doc- 18 trinam variis modis in nos armarunt, quibusque ad illos integre recitatis redarguti sunt et erubescere debuerunt 6. Nam ab ipso etiam eximio doctore Cyrillo usque ad ducenta et quinquaginta, ut ita dicam, testimonia mutuati e fragmentis librum composuerunt, estque sic Cyrillus velut patronus erro- 20 ris duarum naturarum. Deo autem auxiliante, in civitate regia adversus errorem scripsimus et librum, cui titulus « Amator veritatis » 7, in eos ut armaturam paravimus. Cyrilli verba apponendo, et unusquisque cognovit quae esset virtus veritatis, quodque sacrilegium⁸ et quae species mendacii. Quid ergo 25 magnum quod mea quoque infirma verba nonnullis placitum sit lacerare? Neque haec ergo ullo modo te terreant; tempus autem est ad hoc quoque dicendi, ut Qoheleth: « Nihil novum et recens sub sole » 9, sed vanitas similis est in studiis eorum et amentia eiusdem generis laborant.

121. • At quoniam ex ea quoque sancti Cyrilli voce, quae de Emmanuele dicit : « Proprietatibus humanis et superhumanis in unum quoddam medium compositus 10 », conaris rursus priorem tuam sententiam requirere, et eam explicando nescio

¹ P. Gr., XXXVI, 612. — 2 loyidia. — 8 P. Gr., XXXVI, 100. —

⁴ Ibid., 313. — 5 πάμπολυς. — 6 δφείλειν αισχύνην. — 7 φιλαλήθης. —

⁸ Isogoviág. — 9 Eccle., I, 9. — 10 P. Gr., LXXVI, 1193.

quo modo, dicis : « Videtur Pater Cyrillus dicere Verbum incarnatum naturas simul atque proprietates adiunxisse et undique unum esse, unam dico naturam et proprietatem 1 ». valde miratus sum. Cum enim Cyrillus plurali nomine utatur 5 et differentia discernat proprietates, dicendo: «Proprietatibus humanis rursusque superhumanis», tu iterum in unam proprietatem omnia misces, ut supra a te dictum est 2, scilicet semel unam factam esse substantiam vel etiam qualitatem. Quae enim sunt proprietates superhumanae? Utique divinae 10 quaedam, Et humanae? Evidentissime, omnes proprietates carnis anima rationabili et intelligente praeditae. Proprietates autem qualitatis naturalis sunt, divinitatis quidem, verbi gratia, intactilem et invisibilem esse, humanitatis autem sub visum et tactum cadere. Quia vero Verbum secundum substantiam invisibile carni visibili anima intelligente praeditae unitum est. ipsum scriptum est et visum et tactum esse, ut saepe diximus. Etenim differentia qualitatis naturalis firma et inconvertibilis stat; unionis autem ratio eas, quae secundum naturam carnis proprietates sunt, propter dispensationem Verbi proprietates 20 dici permittit, et similiter eas, quae secundum substantiam proprietates Verbi sunt, carnis proprietates ut dicerentur effecit.

* Quid ergo miscebimus rationem ita distinctam, rursusque * p. 122. confusionem et contemperationem constituemus praedicationem pietatis? Quomodo autem cum Doctor dixerit: « in unum quoddam medium compositus », e contrario dicis tu: « Semel una facta est substantia vel etiam qualitas », et iterum: « unum undique est Verbum incarnatum, una et natura et proprietas »? Si enim unius substantiae Verbum incarnatum factum est, uniusque qualitatis, ut dicis, et unius proprietatis, ex compositione ad id, quod simplex sit, iuxta verbum tuum, redigitur, et erravit sapiens Cyrillus, qui Eum, qui ita se habet, adhuc et nunc compositum appellavit. Quomodo autem proclamas unam proprietatem, neque in memoriam reducis nos dixisse

¹ Cfr supra, p. 75-76, - 2 Cfr supra, p. 74,

suam utraque natura 1 », ut in sectione illas naturas sibi mutuo adhaerere censeamus et dicamus. Diviso enim Christo dualitate naturarum post unionem, utraque natura in suis propriis sine defectu pergit; proclamata autem una natura Verbi Dei incarnata, quia Emmanuel est, iuxta vocem sancti Cyrilli, in unum quemdam, qui ex duobus, eximie compositus, permittebat carni, ut dispensationem decet, etiam quandoque sua propria pati². Illud autem « quandoque » omnino significat eum rursus superhumanis quoque proprietatibus usum esse, quando id volebat. Et ideo etiam supra summitatem fluctuum ambu- 10 labat, et ianuis clausis apud discipulos interveniebat et ut ipsum tangerent concedebat, neque corporis tactum denegabat. Sic enim et angeli cum corporaliter in caelum ascenderet. veluti digito illum ostendentes apostolis dicebant: «Viri p. 123. galilaei, quid statis aspicientes * in caelum? Hic Iesus, qui 15 elevatus est a vobis in caelum, sic veniet quemadmodum vidistis eum euntem in caelum 3. » Corpus ergo, quod sub visum

cadit sicque visum est et videndum exspectatur, quomodo qui mentem habet piam et apostolicis doctrinis adhaerentem in substantiam divinitatis conversum esse putabit?

Igitur, quia haec ut discipulus nos rogas dicisque te hoc apud temetipsum non iudicasse, rogare vero utrum unum undequaque sit Verbum incarnatum et natura et proprietas una, iuxta id, quod supra dictum est a te : « Semel una facta est substantia et qualitas ». Caritati Tuae fraterne et peramanter 25 suademus, illud effatum e Scriptura desumptum dicentes: « Fuge ab huiusmodi nequitia; ne moreris; procul ab ea fac viam tuam: viis enim vitae non progreditur. lubricae autem sunt semitae eius et non investigabiles 4 ». Dixit enim sanctus Cyrillus, in oratione contra Synousiastas : [CYRILLUS] : « Si 30 enim in naturam divinitatis dicant conversam esse carnem Verbi, omnino necesse est intelligatur prorsus discessisse ab eo, quod vellet esse Filius hominis. Attamen, quomodo sapientissimus Paulus dicit : « Unus enim Deus, et unus mediator Dei et hominum, homo Iesus Christus, qui dedit semetipsum 35

¹ P. Lat., LIV, 765. — 2 Cfr P. Gr., LXXVI, 1413. — 3 Act., 1, 11, - 4 Cfr Prov., IX, 18a; V, 8, 6,

redemptionem pro nobis 1 »? Mediator enim est ut Deus simul
et homo idem, qui nos reconciliat Deo et Patri per seipsum
et in se 2. » Et post pauca rursus : « Et quomodo infitias ibit
quis, si ipsi haud consentaneum esset adhuc esse et intelligi
nostri similem, consequens fuisse ut diceret : « Numquid cum
veniet Filius hominis, inveniet fidem in terra 3 », non autem
potius : « Numquid cum veniet nudum et carnis expers Verbum Dei, fidem huiusmodi • in se apud eos, qui in terra sunt, • p. 124.
inveniet? » At quia manifeste et clare Filium hominis seipsum
dicit etiam tempore adventus e caelo, evidens fit eum non
in aliud quid carnem suam vertisse, sed eam habere gloriosam,
incorruptibilem, sine macula atque inaccessibili luce decoram.
Descendet enim de caelo non in priori humilitate 4, minime,
sed in ipsa Patris sui gloria cum sanctis angelis 5. »

Valde autem miror quomodo etiam compositionem voces incarnationem, rursusque alicubi dicas : « una semel facta substantia vel etiam qualitate ». Num igitur incepit unio ex compositione, cessante autem compositione, in unam substantiam evasit, ut. sicut dicis, sancta Trinitas servetur trinitas, neve supervacaneam personam accipiat 6 9 At audisti et Scripturam a Deo inspiratam et deiferos sanctos mystagogos dixisse corpore indutum ascendisse in caelum Verbum, quod prius inde corporis expers descendit, cum ad exinanitionem se accedere tulit. Illudque compositum esse atque gloriose compositum ! Haec enim varie in ipsis verbis, quae modo adducta sunt, nos docuerunt. Nam si, ut Nestorius, diceremus hominem in propria hypostasi perfectum secundum dignitatem et solummodo habitudinaliter adhaerere Verbo, merito excogitarentur timores quaternitatis. Dicit enim iste impurus quodam loco: [Nestorius]: « Confiteamur Deum in homine et adoremus hominem, qui divina cohaerentia cum Deo omnipotenti simul adoratur 8. » Quia vero una ex utroque hypostasis proclama-

¹ Cfr I Tim., II, 5-6. — 2 P. Gr., LXXVI, 1431 (latine tantum). — 3 Luc., xvIII, 8. — 4 τὸ σμικροπρεπές. — 5 P. Gr., LXXVI, 1431 (latine tantum). — 6 Textum graecum verborum: « Valde autem miror... accipiat » videas in P. Gr., LXXXVI, 1848. — 7 σχετικῶς. — 8 Loofs, Nestoriana, p. 249.

tur et dicitur ab iis, qui pietate sunt enutriti, Trinitas manet trinitas, etsi Verbum incarnatum est atque inhumanatum, et est secundum hypostasim unus, etiam incarnatus, is qui prius p. 125. quidem simplex erat, nunc autem * carni anima menteque praeditae gloriose et ineffabiliter componitur, nec in duo dividitur, manetque absque confusione, tum Deo Patri tum nobis consubstantialis idem.

Verum, rursus tanquam validum quid et inextricabile 1 urges id, quod tibi placet, et nomen congermanitatis 2 in medium profers, quia Gregorius Theologus congermanitatem 10 naturarum dicit quoad divinam inhumanationem, et putas hoc ad unam substantiam redigere ea, quae qualitate naturali sunt diversa, divinitatem et humanitatem, e quibus citra confusionem et imminutionem unus est Christus.

Scito ergo veritatem non ita se habere 3. Congermanitatem 15 enim quoad inhumanationem nominavit Theologus id. quod sapiens quidem Cyrillus nominat conventum naturalem 4 et unionem hypostaticam, quam dicimus etiam habere animam hominis nostri similis ad carnem suam, et simul perfectiva 5 est unius ex duobus hypostasis; utitur autem hac voce Gre- 20 gorius, in oratione de baptismo, etiam de una substantia atque divinitate, quae apparet in Trinitate sancta, sic scribens: [GREGORIUS]: «Trium immensorum immensam congermanitatem 6 ». At ibi congermanitatem vocat trium hypostasium consubstantialitatem : quae congermanitas quoad inhumanationem 25 eodem modo intelligi nequit. Etenim apud Trinitatem unaquaeque hypostasis per se subsistit et propriam personam designat, una autem eademque est naturae substantia, secundum quod generice concipitur : quam etiam congermanitatem p. 126. vocat. Verum, apud inhumanationem, nemo * congermanitatem 30 ita intelligit, ut hypostases quidem duae separentur, substantia autem sit utriusque una; sin aliter, rursus Trinitas inveni-

tur quaternitas, etiam ex modo consubstantialitatis carnis ad

¹ άδιάφυκτος. — 2 συμφυία. — 3 Textum graecum verborum: « et putas... se habere » videas in P. Gr., LXXXVI, 1848. — 4 σύμβασις φυσική. — 5 συμπληρωτική. — 6 P. Gr., XXXVI, 417.

Verbum, et nihil proficitur 1. Quae enim apud inhumanationem habetur unitas, ea est quae ex compositione rerum specie diversarum 2 et inter se minime consubstantialium exsurgit; at vero, quoad divinitatem, quae in Trinitate apparet, non ex compositione unitas exsurgit; nam non componitur cum alia unaquaeque ex tribus hypostasibus, sed simplex quaedam est minimeque composita; communitas autem substantiae atque identitas divinitatis unitatem et perfectam indifferentiam inducit et divisionis atque separationis absentiam, praeter distinctionem in hypostasibus.

Itaque alius est sensus congermanitatis in theologia et alius in dispensatione et inhumanatione, et e diametro 3 unus sensus ab altero 4 secernitur et differt. Sic enim etiam Gregorius Theologus dicit, seribendo ad Cledonium, in epistula prima:

[Gregorius]: « Dico autem aliud et aliud, contra quam in Trinitate habetur. Illic enim alius quidem et alius, ne hypostases confundamus; non autem aliud et aliud, nam illa tria unum et idem divinitate 5. » At quoad incarnationem, contrarium ante dixerat: Rursus eiusdem: « Aliud autem et aliud sunt ea, e quibus Salvator noster constituitur, — quippe cum non idem sit invisibile cum visibili et * temporis expers cum tem- • p. 127. pori subiecto, — non autem alius et alius Filius, absit 6. »

Quod autem, quoad incarnationem, congermanitatem vocet compositionem minimeque consubstantialitatem, pronum est exinde discere : etenim conventum animae nostrae ad corpus, qui etiam ab Apostolo in exemplum divinae inhumanationis assumptus est, congermanitatem vocavit *Gregorius* in oratione funebri Caesarii fratris sui sic scribendo : Ipsius *Gregorii* : « Sed paulo post, cum anima carnem quoque cognatam, quacum novissima simul philosophice meditata est, receperit a

¹ Sensus locutionis dubius. Conicio interpretem legisse in textu graeco: «καὶ οὐδὲν πλέον»; quod gallice diceremus: «et on n'y gagne rien».

2 ἐτεροειδής. — 3 Nota in margine: «Diametros est, ubi duo quaedam habentur invicem longissime contraposita, sicuti ubi habetur situs plenilunii, quod fit cum luna in parte orientali, sol autem in parte occidentali caeli est. » — 4 πρὸς τὸ ἐναντίον. — 5 P. Gr., XXXVII, 180.

6 Ibid. — 7 τὰ ἐκετθεν.

terra, quae et dederat et in fidem acceperat, — quo modo novit Deus, qui eas inter se coniunxit atque dissolvit, — cum ea futuram ¹ gloriam haereditabit; atque quemadmodum aerumnarum ipsius particeps facta est propter congermanitatem, ita et iucunditates suas communicabit ². » Numquid ergo hic quoque, propter congermanitatis nomen, stulte censebimus corpus cum anima hominis unam absolvere substantiam? Et quis ex iis, qui suae mentis sunt, hoc dicere audebit?

Invenimus autem eundem Doctorem, in oratione de pauperum amore, vocantem mixtionem ³ compositionem nostram, sie: ¹⁰ [GREGORIUS]: « Huiusmodi est nostra mixtio et propterea, ut mihi videtur, ut cum extollimur propter imaginem, propter pulverem deprimamur ⁴. » Iampridem autem nomen deificationis ⁵, de nobis deque gloria nobis conferenda adhibitum, in sua oratione de Epiphania scripsit sie: Ipsius Gregorii: ¹⁵ « Animal hic gubernatum atque alio demigrans et, finis mysterii, per inclinationem ad Ipsum deificatum ⁶. »

Igitur quemadmodum in contemplatione hominis nostri simip. 128. lis neque congermanitas, neque mixtio, neque * deificatio, substantiae mutationem vel identitatem secum fert, ita neque in 20 inhumanatione apud Deum Verbum considerata.

Ne autem nimis caecus fias propter nomen congermanitatis ad confirmationem praesumptionis tuae, scito illud nomen de unanimitate et conspiratione usurpari atque de assiduitate simul philosophandi Etenim sapiens Basilius, ad Gregorium Theologum scribens, sic dixit: [Basilius]: « Quae est congermanitas et unanimitas fratrum, qui a te deificantur et exaltantur? Quae ad virtutem aemulatio et incitatio apud nos regulis Scripturae et canonibus custoditos? »

Ad eos autem qui putant in eandem Verbi Dei substantiam 30 transisse carnem, ut Trinitas maneat trinitas, ut censent, tempus est ex aquis perillustris Athanasii tenuem rivulum adducendi eoque fraudem submergendi. Scripsit enim in epistula

¹ ή ἐκεῖθεν. — 2 P. Gr., XXXV, 781. — 3 κρᾶμα. — 4 P. Gr., XXXV, 865. — 5 θεοποίησις. — 6 θεούμενον. P. Gr., XXXVI, 324. — 7 προλήψις. — 8 τοῦ συμφιλοσοφεῖν, id est, sensu christiano, vitam monasticam simul ducendi. — 9 Locum non repperi.

ad Epictetum hace: [ATHANASIUS]: « Erubescent autem vehementer, qui vel semel cogitaverint posse pro Trinitate fieri quaternitatem, si ex Maria corpus esse dicatur. Nam si dicamus. aiunt, corpus Verbo consubstantiale, Trinitas manet trini-5 tas, nihil extraneum in eam inducente Verbo; sin humanum dicamus corpus ex Maria genitum, necesse est ut, cum corpus sit secundum substantiam extraneum et in ipso sit Verbum, quaternitas pro trinitate, propter corporis accessionem, efficiatur. Haec autem cum ita loquantur, non cogitant quomodo secum ipsi pugnent. Etenim licet ex Maria * corpus esse * p. 129. negaverint, sed ipsi Verbo consubstantiale dixerint: nihilominus. — quod dissimulant, ne ita sentire existimentur. eo ipso iuxta eorum mentem, quaternitatem illos dicere demonstrabitur. Quemadmodum enim Filius, secundum Patres, etsi est Patri consubstantialis, non est ipse Pater, sed Filius Patri dicitur consubstantialis: sic etiam corpus consubstantiale Verbi non est ipsum Verbum, sed aliud apud Verbum; cum autem aliud sit, Trinitas ipsorum, iuxta verbum ipsorum, quaternitas erit. Neque enim vera et vere perfecta et indivisi-20 bilis Trinitas accessionem admittit, sed illa, quae ab ipsis excogitata est. Et quomodo adhuc christiani sunt, alium, praeter eum qui est. Deum excogitantes? 1 »

Ne ergo ex verbis Patrum, qui sine periculo mixtionis nomine summam unionem appellarunt, evehamus carnem ad consubstantialitatem cum Verbo. Etenim etiam si dixerimus eam ex Maria initium sumpsisse, postea vero in substantiam divinam transisse, ad ipsum perveniemus culmen nequitiae eorum, qui neque in initio e substantia Virginis putarunt Verbum sibi illam carnem uniisse. Nam ipsum quoque sanctum Cyrillum, qui ita nobis explicat nomen mixtionis a Patribus dictum esse, invenimus hoc nomine usum, simulque non ideo ad substantiam divinam carnem evehentem, neque confundentem differentiam secundum substantiam eorum, quae ineffabiliter in unionem concurrerunt unumque ex duobus Christum nobis absolverunt.

In illa enim ad monachos epistula, cuius modo mentionem

¹ P. Gr., XXVI, 1064.

p. 130. fecimus 1, hoc modo subsumit, compositionem nostram * in exemplum demonstrationis unionis incarnationis seu inhumanationis assumens : [CYRILLUS] : « Similitudinem autem quodam modo cum nostro partu habet illud de Eo mysterium. Matres enim eorum, qui sunt super terram, naturae ad generationem subservientes, habent quidem in utero carnem paulatim concrescentem arcanisque quibusdam Dei operationibus incrementa sumentem et perfectam evadentem in humanam nativitatem 2; inicit autem animali spiritum Deus, modo quem ipse novit : « format enim ille spiritum hominis in illo 3 », iuxta verbum 10 prophetae. Alia autem carnis, itemque alia est animae ratio. At, licet illae terrestrium tantum corporum matres fiant, quia totum ens vivum pepererunt, ex anima dico et corpore constitutum, non partem eius peperisse dicuntur. Nec quisquam dicet, exempli gratia 4, Elisabeth carnis quidem, non autem 15 et animae genitricem, siquidem peperit Baptistam animatum et velut unum ex duobus hominem, ex anima, dico, et corpore. Tale quid etiam in Emmanuelis generatione factum esse recipiemus. Genitum est enim, ut dixi, ex substantia Dei et Patris Verbum eius unigenitum. Quia vero carnem assumpsit 20 suamque effecit et vocatum est etiam Filius hominis et factum est nostri simile, absurdum nullo modo esse, imo etiam necessario confitendum esse duco, eum secundum carnem per mulierem genitum esse, quemadmodum ipsa quoque hominis anima cum proprio corpore congenerata est et velut unum 25 quidpiam cum ipso censetur, licet natura sua ab ipso diversa intelligatur et sit secundum propriam rationem. Et si quispiam matrem alicuius dicere voluerit carniparam quidem esse, non autem simul et animiparam, prorsus supervacanea loque-

p. 131. tur. Genuit enim, ut dixi, ens vivum * concinne compositum ex 30 dissimilibus, et ex duobus quidem constantem, sed tamen unum, hominem, cum utrumque remaneat id, quod est, concurrerint autem illa duo in naturalem unitatem et quasi inter se miscuerint id, quod unumquodque quasi proprium habebat 5. »

¹ Cfr supra, p. 88. — 2 In textu graeco habetur: είς είδος. Quid autem noster interpres legerit, nescio. — 3 Zach., xII, 1. — 4 φέρε είπεῖν. — 5 P. Gr., LXXVII, 21.

Intelligisne quomodo, quoad constitutionem hominis nostri similis, ex rebus inter se neque similibus neque consubstantialibus dicat Cyrillus ens vivum componi, utrumque autem concurrisse in unitatem naturalem et illa duo quasi inter se mis-5 cuisse id, quod velut proprium unicuique ex illis secundum substantiam innatum 1 erat? Quapropter, cum corpus mortale sit, totum ens vivum mortale vocatur, cumque anima rationabilis sit, totum ens vivum rationabile nominatur : quod et prius ad te scribentes diximus 2. Sic ergo etiam quoad Emmanuelem : alicubi quidem totus homo nominatur, cum ipse Salvator noster dicit : « Quid quaeritis me interficere, hominem qui veritatem locutus sum vobis? 3 », alicubi vero totus de caelo descendisse scribitur 4. Quod Iulius quoque theologus, in oratione cui titulus: « De unione corporis ad divinitatem Verbi » 5, sic dicit : [IULIUS] : « Sic et Deo consubstantialis est secundum spiritum invisibilem, simul comprehensa hoc nomine etiam carne, quia ad eum, qui Deo consubstantialis est, unitur; rursusque hominibus consubstantialis est, simul comprehensa etiam divinitate cum corpore, quia ei, quod con-20 substantiale est nobis, unita est, non mutata corporis natura in unione ad Deo consubstantialem et in communione nominis consubstantialis, quemadmodum neque natura divinitatis mutata est in communione corporis * humani et in appellatione car. * p. 132. nis consubstantialis nobis 6. » In libro autem Thesaurorum, 25 postquam mixtionis nomine usus est, sapiens Cyrillus sic dicit: [CYRILLUS]: Non enim alius cuiusdam, sed ipsius factum est corpus: ideoque ut ipsius censetur. Unus enim Christus ex humanitate et Verbo Deo veluti mixtus, non ex mutatione in id, quod non erat, sed ex assumptione templi 30 ex Virgine 8. »

Neque vero, quod dixisti adversarios allegare, novum esse putes. Etenim antiquatum est absurdum et varie irrisum illud, quod dicunt, nempe nos, dicendo « unam naturam Dei Verbi »

¹ το έκατέρφ κατ' οὐσίαν πεφυκός. — 2 Cfr supra, p. 56. — 3 Cfr Ιοπ., VIII, 40. — 4 Cfr Ioh., III, 13. — 5 LIETZMANN, t. I, p. 185. — 6 Ibid., p. 188. — 7 Legit interpres non « ώς αὐτός », sed « ὡς αὐτοῦ ». — 8 P. Gr., LXXV, 333.

et addendo «incarnatam», alteram illam naturam inducere. Magno enim pretio a nobis emerent isti impuri negationem carnis atque confessionem Verbi iterum simplicis post unionem. At prorsus notum est quod haec vox «incarnata» compositionem innuit et unam ex utroque hypostasim, atque shypostasium et naturarum separationem amovet. Iam enim produximus sanctum Cyrillum in oratione «Quod unus est Christus» sic dicentem: [Cyrillus]: «Non in universum unum solummodo dicitur id, quod simplex est atque unius speciei, verum etiam ea, quae ex duobus aut pluribus et specie diversis componuntur. Sic enim res recte se habere videtur harum rerum peritis 1.»

Sic etiam eidem amentiae cognatas et oppositioni conger-

manas 2 difficultates ii, qui Emmanuelem dividunt, huic sapienti Doctori obicere conati sunt. Dixerat enim in octavo 45 capitulo seu anathematismo sic : [CYRILLUS] : « Si quis ausus fuerit dicere hominem assumptum cum ipso Verbo Deo esse p. 133. coadorandum * et conglorificandum aut simul Deum nominandum, tanquam alterum cum altero, et non una potius adoratione Emmanuelem honoret, unamque illi glorificationem attribuat; 110 quatenus Verbum factum est caro, anathema sit 3. » At Andreas Samosatenus, ex antistitibus huius temporis, reprehendendo capitulum, ad sanctum Cyrillum dixit : [Andreas] : « Et alicubi in eadem delapsus deprehenderis. Scripsisti enim in aliqua ex orationibus tuis Filium consedere cum Patre cum 25 propria carne. Quomodo ergo reprehendis dicentem cum Verbo Deo hominem esse coadorandum, cum voces σύν et μετά eandem vim et eundem sensum habeant? 4 » Ad quod Curillus defensionem struit ostenditque Andream extremo errore errasse, qui dualitatem naturarum adaequaverit uni hypostasi et per- 30 sonae et naturae, quae ex compositione habetur; scribit autem sic: [CYRILLUS]: « At enim utique, dicunt adversarii, depre-

¹ P. Gr., LXXV, 1285. — 2 Sensum harum vocum haud clarus; conicio Severum locutione figurata usum scripsisse: «τὰ θυγατριδά τῆς αὐτῆς ἀνοίας καὶ ἀδελφιδά τῆς ἀντιθέσεως»; quod ad verbum latine reddere nequeo. — 3 P. Gr., LXXVII, 121. — 4 P. Gr., LXXVI, 352. Verba sunt, non Andreae reprehendentis, sed Cyrilli referentis.

henderis alicubi et tu scripsisse in epistula, quod sederit Filius una cum Patre cum propria carne. Et quomodo deinde reprehendis dicentem quod oporteat Verbum Deum et hominem coadorari et simul vocari Deum? Idem enim est dicere oùv et 5 μετά. Proinde redarguamus eos ignorare vim dictorum et rerum naturam non inspicere. Etenim cum de una persona vel natura vel hypostasi una sermo, considerans ea e quibus est seu componitur naturaliter. [subiungit] praepositionem σύν vel μετά, servavit etiam sic rei significatae quo! urum sit secundum compositionem, minimeque in duo separatim e.tm definit. Cum autem hypostases ante dividuntur in duas et ad hoc, ut unaquaeque seorsum et proprie concipi debeat. praepositio σύν vel μετά dicitur, * tunc duorum vel multorum, * p. 134. minime vero unius secundum compositionem, dicimus significationem eo dicendi modo fieri. Exempli gratia, si forte dicam cohonorari animam hominis cum proprio corpore, si quis fiat honor a quopiam erga unum hominem, qui ex utrisque est: aut si quis dicat animam unum esse ens vivum cum proprio corpore, nullo modo in duos homines hunc unum hominem 20 definit, videtur autem potius non ignorare ea e quibus homo est vel componitur naturaliter. Quando vero dico: Petrus et Iohannes coappellantur homines, vel : Cum Petro etiam Iohannes ascendebat in templum, non iam praepositio σύν vel μετά unius cuiusdam significationem facit. Non enim componitur 25 Petrus cum Iohanne, neque ambo unius hominis constitutionem absolvunt. Cur ergo machinantur adversus veritatem, dividentes indocte unum in duos Christos? 1 »

Cum ergo differentia sit multa et immensa et tanta « quantum distat ortus ab occidente », ut cum Scriptura loquamur ², inter naturalem compositionem vel hypostaticam unionem, et adhaesionem honoris, quae duas hypostases per homonymiam colligat: quomodo a sectatoribus Nestorii cogemur ad unam substantiam ex confusione substantiarum ortam confugere, ut a confusione naturarum, ut dixisti, declinemus? Non est ita, non est! Nemo vos seducat in sublimitate sermonum ³, ut ait Apostolus.

¹ P. Gr., LXXVI, 352, - 2 Psalm. CII, 12. - 3 Coloss., II, 4.

Suaviter rogabam Tuam Castitatem: semel facta una sub-

stantia, ut dicis, et qualitate, quomodo adhuc dicis manere differentiam secundum substantiam naturarum e quibus constituitur Christus? Nam si una qualitas et substantia subsistat, p. 135. iam fugerunt rationes differentiae. Certe enim, dices, — quia * 5 ad id voluntas tua ea, quae dicta sunt, passim¹ nutu indicat, - inferius conversum esse in superius et totum Emmanuelem divinitatem esse secundum substantiam. Quomodo ergo videbitur ab iis, qui eum transfixerunt, tempore secundi et gloriosi adventus? Etenim, cum substantia visibilis semel mutata 10 est in invisibilitatem, redigitur in eum, qui sub visum non cadit, et mentitae sunt divinae Scripturae, quae confirmarunt illum videndum esse ab iis, qui eum transfixerunt! Ad id autem tempus est ut breve responsum dem, et veniam non, ut dixit Apostolus, ad visiones et revelationes Domini², sed 15 ad verba sapientiae quae enarrata est a Deo, et dicam, sicut Paulus: « Factus sum insipiens, vos me coegistis 3 ».

Dixi enim, in iis quae antea ad te scripta sunt, sic : « At vero, dicere ex duabus proprietatibus vel ex duabus operationibus compositum esse Emmanuelem, stultum est et ineruditum. 20 Numquid enim quia ratiocinari proprietas est animae rationalis, corporis vero proprietas est nigritudo vel forsitan albedo, ideo dicimus hominem ex ratiocinatione et ex albedine vel nigritudine componi? Sed nemo mentis compos hoc dicit; ex ipsis autem naturis corporis et animae hominem subsistere 25 dicit, quibus ea, quae dicta sunt, cohaerent et apparent etiam inseparabiliter cognata 4. » Tu vero, postquam haec legisti, locum adduxisti dicendo nos « ex rationabili 5 et ex nigritudine » dixisse : non enim idem est τὸ λογίζεσθαι et τὸ λογικόν. Etenim τὸ λογικόν, quod est anima rationalis, in hypostasi 30 exsistit; verum τὸ λογίζεσθαι motus est et operatio animae rationalis. Quomodo ergo, cum dixerimus: « ἐκ τοῦ λογίζεσp. 136. θαι"», tu respondendo * dixisti : « ἐκ τοῦ λογικοῦ », sieque inique tractasti veritatem? Deinde putasti nos loqui de nigritudine tabulae illita, quae tabulae accidit iterumque non acci- 35

¹ ἄνω καὶ κάτω. — 2 Cfr II Cor., x11, 1. — 3 Ibid., 11. — 4 Cfr supra, p. 63. — 5 τὸ λογικόν,

dit : sic etiam dixisti eam esse qualitatem quae, ubi albedini cessit, substantiam sicuti nata est reliquit 1. Nos autem de nigritudine dixeramus, quae apparet in corpore humano, quae est accidens inseparabile ut, exempli gratia, nigritudo Æthio-5 pis : quam etiam oportebat nos ex voce Hieremiae discere non natam esse iam ei non accidere : dicit enim propheta, quasi de re impossibili : « Si mutaverit Æthiops pellem suam et pardus varietates suas 2. » Scito tamen nos non quaerere ut secundum definitiones philosophiae profanae quid sit proprietas accurate definiamus: istae enim contemnuntur et sunt extra atrium nostrum. Quis enim ignorat hominis quidem proprietatem esse risibilitatem, equi vero forsitan hinnitum? At nobis unus zelus est ut stabiliamus et ostendamus manifeste ubi compositio et congregatio naturalis substantiarum vel naturarum ponitur, 15 sicut quoad constitutionem hominis nostri similis, supervacaneum et amentissimum esse dicere ex iis, quae in substantiis apparent, ens vivum componi.

Quod autem neque definitiones neque leges philosophiae profanae ad propositum aliquid te adiuvent, ex iis quoque, quae no dicta sunt, disces et quidem clarissime. Harum enim rerum periti proprietatem animae humanae esse dicunt τό discere, errare, recordari, proprietatem vero corporis humani τό ita componi organis ut operationi animae rationalis inserviat, et. sicut dixit sanctus Basilius 3, tó erectum creari atque, praeter 25 cetera animalia, ipsi patere aspectum ad caelum. Ut * enim * p. 137. artis musicae expertus non aliter fingit dispositionem calami, qui recepturus est inflatum talis cantus vel afflatus bene determinati, nisi tali modo quo apte se habeat calamus ad cantum, qui inflatur, ne mutanda sit tibia, quae inservire debet motui 30 canentis: ita etiam Creator corpus humanum tali modo plasmavit ut congruens et aptum esset habitationi et commorationi animae rationalis, ita ut nihil differat a corporibus ceterorum viventium, quae animis rationalibus non inserviunt. Numquid ergo, quia proprietas est animae quidem humanae τό discere 35 et errare et recordari, corporis autem humani tó tali modo

^{. 1} Cfr supra, p. 75, - 2 HIEREM., XIII, 23, - 3 P. Gr., XXXI, 216.

plasmari, dicemus ex τοῦ discere et recordari atque ex huiusmodi plasmatione corporis hominem componi? At, derideremur, et meritissimo, cum dicendum esset ex substantiis aut ex naturis animal compositum componi, et diceremus ex proprietatibus in istis substantiis vel naturis exstantibus fieri compositionem. Et haec quidem de homine nostri simili.

Scito autem de natura divina neque fieri posse ut proprie 1 dicamus proprietatem, quia neque capax est Deus proprietates recipiendi, sed improprie tantum aliquid huiusmodi de eo dicere cogimur. Quapropter et Evagrius, postquam de his latius se 10 fudit, hoc in uno ex suis capitulis dicit : [EVAGRIUS] : « Si omnis interrogatio habet genus enuntiatum, aut speciem, aut differentiam, aut proprietatem, aut accidens, aut aliquid ex p. 138. illis compositum, nihil autem ex dictis * invenimus apud sanctam Trinitatem: silentio adoremus ineffabilem². » Et merito 15 haec dicit, quia etiam supra substantiam vel naturam Deus esse intelligitur. Ita enim in oratione cui titulus: « In exscensionem ab navibus 3; ad eos, qui ex Ægypto advenerant », Gregorius Theologus dicit: [Gregorius]: « Duas summas in iis, quae sunt, differentias cognosco, dominationem nempe et servitutem : 20 non quas apud nos vel tyrannis scidit vel paupertas disiunxit, sed quas natura distinxit, si cui ita naturam dicere libeat. Nam quod primum est, supra naturam quoque est 4. » Quod et sanctus Cyrillus, in libro primo explanationis evangelii Iohannis, sic dicit : [CYRILLUS] : « Erit autem iterum supra hoc quoque 25 Deus, quatenus est etiam suprasubstantialis 5, nullumque perfecte simile sibi in creaturis habet, ita ut aliquid etiam assumatur in sanctae Trinitatis imaginem nihil habentem quod differat, [quantum] ad accuratam dogmatum notionem 6. » Neque enim quid sit Deus secundum substantiam vel secun- 30 dum naturam scimus.

Unde neque quoad theologiam, neque quoad dispensationem inhumanationis unigeniti Verbi Dei in sensu proprio 7 verba adhibemus, sed pro paupertate nominum, quae apud nos reperiuntur, significationes facimus eorum, quae cognoscimus. 35

¹ κυρίως. — 2 Locum non repperi. — 3 είς τον καταπλούν. — 4 *P. Gr.*, XXXVI, 248. — 5 ύπερούσισς. — 6 *P. Gr.*, LXXIII, 85. — 7 κυρίως.

Quapropter etiam cum verba facimus de inhumanatione, dicimus proprietatem humanitatis esse tó esurire vel sitire vel lassescere, neque proprie hoc dicimus; - etenim hoc non est proprietas hominis tantum, sed etiam aliorum animalium, quae 5 nata sunt aerem respirare, et viventia sensibilia vivunt et nutriuntur; — quia proprie dicta proprietas * ea est, quae * p. 139. alicui soli competit, quin eam cum alio participet. Sed quia incorporalis Dei proprietates non sunt τό esurire et τό sitire vel lassescere, ideo, collatione cum ipso facta, dicimus hace humanitatis esse proprietates. At, licet secundum naturam proprietates humanitatis sint, Verbi quoque Dei propter dispensationem proprietates sunt, et Ipsum dicitur esurisse et sitisse et fatigatum esse ex itinere, quia hypostatice unitum erat corpori haec pati nato. Et qui illas dividit et seorsum humanitati attribuit atque ab Unigenito Deo removet, nihil secundum rationem propriae impassibilitatis laeso, solvit dispensationem et eum, qui in forma Dei erat et rapinam haud existimavit esse se aequalem Deo 1, removet a voluntaria exinanitione et ab humiliatione ex amore in homines suscepta 2, ad quam pro nobis se accedere tulit. Qua de re sapientissimus Cyrillus, in oratione interrogationis et responsionis « Quod unus est Christus », haec dixit : [CYRILLUS] : « Itaque simul cum incarnationis rationibus inducuntur etiam ea, quae propter illam dispensatorie illata sunt ei, qui voluntariam exinani-25 tionem subiit, ut esurire et defatigari. Quemadmodum enim non defatigatus esset, cum sit ipse 3 omnis potestas, neque dictum fuisset ipsum esurisse, cum sit ipse cibus et vita omnium, nisi sibi proprium effecisset corpus esurire et defatigari natum : ita nunquam cum impiis reputatus esset. — sic enim eum peccatum factum esse dicimus, — neque maledictio factus esset, crucem propter nos subiens, nisi factus esset caro, hoc est incarnatus esset et inhumanatus 4. »

* His autem sic, ut assecuti sumus, a nobis discretis, hoc etiam * p. 140. ut addam necesse est, ne quis ad typos legales recurrat inde-

 $^{^{-1}}$ Cfr Philipp., II, 6. — 2 φιλάνθρωπος. — 3 Legit interpres, non Φ , sed $\tilde{\omega}$ ν πάσα δύναμις. — 4 P. Gr., LXXV, 1264.

que ex ineruditione damnum patiatur et incongruam interpretationem hypostaticae unioni illinat : scilicet Dominum nostrum multis modis ibi praefigurari, nunc quidem veluti in arca deaurata, nunc autem ut in manna in vase contento, nunc velut in compositione thymiamatum, nunc velut in bysso set hyacintho rebusque similibus et in vestibus ex illis confectis atque in sacrificiis vitulorum et arietum et similae et in placentis ¹. Haec enim praefigurationes umbrarum Scripturae legalis erant, quae partim et subobscure veritatis significationes faciebant et perfecta veritate ² valde minores et inferiores erant.

Quod etiam sanctus Cyrillus, in epistula ad Acacium de capro emissario, hoc modo scripsit : [CYRILLUS] : « Infe-

riora autem sunt exempla veris rebus, et haud integram 3 quandoque demonstrationem faciunt eorum, quae designantur. 15 Dicimus autem Legem fuisse umbram et typum et quasi quandam picturam ad spectandum propositam aspicientibus ipsas res. Umbrae autem artis eorum, qui in tabulis pingunt, prima sunt delineamenta 4. » In secundo autem tomo adversus Nestorii blasphemias haec docet et insaniam illius increpando 20 dicit 5: [CYRILLUS]: « Dic mihi rursus: quid individuam coniunctionem esse dicis? Utrum unionem, hypostaticam nimirum, quam ipsi docemus pro veritatis dogmatibus certantes, an hanc, quae secundum appositionem et alicuius ad p. 141. aliquid * vicinitatem intelligitur? Nam sic Scriptura a Deo 25 inspirata dictionem accipit : dicit enim ad divum Moysen, de veteri illo tabernaculo loquens: « Et facies fibulas quinquaginta aureas et aptabis cortinas alteram alteri fibulis ». Cum enim quinque essent et unaquaeque ex illis proprie se haberet quoad tó eam diversam quandam esse ab aliis, aptabatur 30 fibulis. At vero nos non ita dicimus in Christo unionem factam esse. Non enim sicut hic illi coniungitur sive per unanimitatis modum, sive per viciniam, quae in corporibus reperitur,

¹ πλακούντιον. — ² ἀκρίβεια. — ³ μερική. — ⁴ P. Gr., LXXVII, 217. — ⁵ Nota in margine: « Attende » (ἄθρει). — ⁶ Nota in margine: « Pro « cortinas » (τὰς αὐλαίας), quod hic habetur, dicit in graeco « aulam (αὐλήν) ».

ita et ipse Christus coniunctus est, sed, ut saepissime iam dixi, suum effecit corpus e sancta Virgine sumptum, et illud ex Deo Verbum carni non inanimatae vere unitum esse dicimus 1. »

Quia vero audivi quod epistulam, quam prius ad te scripsi, nonnulli legerunt, qui non multum acquiescunt verbis sancti Cyrilli, ex imperitia audacique ineruditione, sciant se extra sancta praelia, quae adversus synodum chalcedonensem aguntur, semetipsos constituisse. Etenim Dioscorus, martyr Christi, qui solus non curvavit genu ante Baal² in concilio vanitatis³, sic scripsit ad Domnum, tunc temporis Antiochiae antistitem, de iis, qui ausi fuerant iniquas orationes componere adversus quaedam scripta sapientis Cyrilli : Dioscorus : « Ideo scripta etiam increpatoria componunt, quae non concordant sed oppo-15 nuntur sanctis Scripturis et scriptis beati et laudatissimi fratris nostri, episcopi Cyrilli. Hoc 4 enim ostendit ista scripta secundum veritatem reprehendi * et sanctis sermonibus non * p. 142 concordare. Etenim Doctor universalis factus est sapiens et egregius Pater noster; scripsit autem, si quisquam, recte et 20 irreprehensibiliter, non solummodo quia peritus verborum cultor 5 erat, — hanc enim cum ceteris laudem quasi ab incunabulis natura ipsi indidit, — sed etiam quia, dono desuper collato ditatus, quam maxime pro posse declaravit mysterium inhumanationis Unigeniti Filii Dei, nec quidquam est ex scrip-25 tis eius, quod non omne prodigium exsuperet, sive librum dicas, sive epistulam sive explanationem ex occasione factam. sive interpretationem perpetuam 6, sive capitula, sive anathematismos: omnia eximia sunt atque accurata habentque sensum pulchre politum 7 et verbis divinis concordant, ita 30 ut merito de illis dicamus : « Quis sapiens, qui sciet haec? et intelligens, qui intelliget ea? Quia rectae viae Domini et iusti ambulabunt in eis, impii autem infirmabuntur in eis 8 ».

Igitur, quomodo pudore non afficiendi sunt ii, qui se qui-

¹ P. Gr., LXXVI, 84. — 2 Cfr III Reg., xix, 18; Rom., xi, 4. — 3 Cfr Psalm. xxv, 4. — 4 Id est, oppositio ad scripta sancti Cyrilli. — ⁵ λογοτέχνης. — ⁶ καθόλου. — ⁷ εὕγλυπτος. — ⁸ Hos., xiv, 10. Locum Dioscori non repperi.

dem zelo exardescere adversus synodum chalcedonensem gloriantur, arma vero aciei, quae sunt sancti Cyrilli doctrinae, propter inexperientiam induere nequeunt. Tu autem, caste frater, in iis permane ¹ et hostes prosterne et Dominus pugnabit pro te ², quia Domini est bellum, et nemo audebit maledicere agminibus Dei viventis ³, quasi praeter leges praelii ⁴ procedens et declinans ad dexteram vel ad sinistram, cum videbit Eum undique sagittis in adversum missis te tutantem.

Id autem bonum est etiam tuam castam Sapientiam scire: in antecessum oramus ut tibi contingant praemia laborum et in 10 p. 143. hoc * saeculo et in futuro. Neque carnaliter solemus blandiri 5 iis, pro quibus oramus, sed oramus observantes ordinem evangelicum et typum, quem Dominus noster tradidit, dicendo discipulis suis : « Amen dico vobis: nemo est, qui reliquerit domos, aut fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut 15 uxorem, aut filios, aut agros propter me et propter evangelium, qui non accipiat centies tantum, nunc in tempore hoc : domos et fratres et sorores et matres et filios et agros, cum persecutione, et in saeculo futuro vitam aeternam 6 ». Quae cum dixerit Dominus noster, minime dicimus eum secundum carnem 20 promisisse aut praesertim blande, vel discipulos induxisse ut istis bonis temporalibus inhiarent atque spernerent quae vere sunt bona et nunquam peritura; sed sicut alio loco dixit: « Quaerite regnum Dei et iustitiam eius, et haec omnia adicientur vobis 7 », ita et hic, volens stabilire magnitudinem 25 promissionum, dicit quasi adiectionis causa 8 etiam centies bona praesentis temporis danda esse.

Verumtamen tecum gaudeo in mente perfectiori, et quod totus addictus es spei futurae, atque dico, gaudens simul et exsultans, id quod a Deo dictum est ad illos Israelitas, qui 30 dixerunt ad Moysen: « Omnia quaecumque loquetur Dominus Deus noster ad te, audiemus et faciemus 9 », scilicet: « Audivi

¹ Cfr II Tim., 111, 14. — 2 Cfr Exod., xiv, 14. — 3 Cfr I Reg., xvii, 36. — 4 παρατάξεις πολέμου. — 5 Id est: non solemus illis blandire asserendo nos orare ut bona « carnalia », id est, temporalia consequantur. — 6 Marc., x, 29-30. — 7 Matth., vi, 33. — 8 ως εν μέρει προσθήκης. — 9 Deuter., v, 27.

vocem verborum populi huius quaecumque locuti sunt tibi: recte se habent omnia, quaecumque locuti sunt. Quis dabit sic esse cor corum in ipsis, ut timeant me et custodiant mandata mea omnibus diebus, ut bene sit ipsis? 1 ». Eadem igitur 5 mente incede et ad profectum dirigere, * « quae quidem retro * p. 144. sunt obliviscens, ad ea vero, quae sunt priora, extendens teipsum²», et a stulta sententia, quae ad unam substantiam ea redigit, ex quibus inconfuse est 3 ille unus Dominus et Deus et Salvator noster Iesus Christus procul exsili, et quod sanum 10 fuerit, tu loquere, praesertimque si in Macedoniam de fide scripturus sis. Cum enim tu dixeris te simul confiteri proprietatem et differentiam velut in qualitate naturali, minime vero eam, quae scorsum et omni modo separat naturas, e quibus est unus et indivisibilis Christus, rursusque in unam substantiam et qualitatem et proprietatem omnia conglutinaveris et confuderis, inventus sum colligens ex confessione tua, ut ait Scriptura, manipulum non habentem vim faciendi farinam 4, tuque inventus es mercedem congregans in sacculo pertuso 5: quorum illud quidem propheta Hoseas, id autem Haggaeus 20 philosophus faciebat.

Haec autem propter amorem tantum per iocum addita sunt, ne molestiam sine contemperatione sermo habeat, sed ut mansuete procedat et oblectatione et aliqua voluptate sit mixtus. Videremur enim inique agere, si te etiam in hoc a mixtione eriperemus; verbum autem apostolicum praecipit et iubet, dicens: « Sermo vester semper in gratia sale sit conditus 6 ». Contingat autem nobis ut, salis Apostolorum participes effecti eorumque doctrinam retinentes, contemnamus superflua inquisitionis, fide autem signemus nostras cogitationes ut ita sapientiam exinde nascentem decerpamus: etenim, nisi crediderimus, neque intelligemus 7, dicit sermo propheticus.

EXPLICIT EPISTULA SECUNDA PATRIARCHAE SEVERI AD SERGIUM GRAMMATICUM.

1 Deuter., v, 28-29. — 2 Cfr Philipp., III, 13. — 3 De textu graeco verborum: « Eadem igitur... inconfuse est » cfr P. Gr., LXXXVI, 908. — 4 Hos., VIII, 7. De textu graeco verborum: « Cum enim dixeris... faciendi farinam », cfr P. Gr., LXXXVI, 908. — 5 ḤAGG., I, 6. — 6 Coloss., IV, 6. — 7 Cfr Is., VII, 9.

ν

p. 145. * Epistula tertia Sergii Grammatici ad venerabilem Seyerum patriarcham.

Sero ineruditionem meam percipio. Et primo arti meae, inscius, — nam « honor absque periculo quietus » 1, ut quidam ex nostris dixit, - non auscultavi. Neque vero divinis legibus 5 constanter adhaesi, neque eitharam audivi orantem : « Pone, Domine, custodiam ori meo et ostium constringens labiis meis²». Deinde sententias quoque sapientium repuli et varias. has voces lusi: «Quis dabit ori meo custodiam et super labia mea signaculum cautum, ne cadam ab ipsis neque lingua 10 mea mecum pugnet 3? », et : « Lapsus a solo potius quam a lingua 4 », et : « Quaesitum est delictum silentis, nec inventum est 5 ». Hoc igitur peccatum didici ego, vir linguae effrenatae 6; non decrevi malo malum sanare et sententiam duplicis ignorantiae accepi. Augebo vero erga corripientes dilectionem 15 et gratiam referam Deo castigatus itemque sapienter consiliantibus, mente ingenua, nam : « Qui oderunt correptiones, turpiter moriuntur 7 », et : « Auris, quae audit correptionem vitae, in medio sapientium commorabitur 8 », et : « Qui custodit correptiones, diligit animam suam 9 », et : « Qui custodit 20 correptiones glorificabitur 10 ». Omnibus istis bonis verbis edocta est anima mea : sic sanctam et divinam epistulam vestram sustinui.

At statim ab initio vox mihi interclusa est ¹¹, — narrabo enim totam lectionem, — cum audivissem ferrum ferro acui ¹². ²⁵

Me mihimet paululum attendere iussisti : et introrsus aspectum meum contraxi, luteamque cogitationem meam exiguam esse vidi. Posteaque in illam parabolam incurri, — non enim p. 146. discedam a sapientibus, * — scilicet: « Quid communicabit olla ad lebetem? Ipsa pulsabit et ipsa confringetur ¹³ ». Vix ergo ³⁰

¹ Locum non repperi. — 2 Psalm. CXL, 3. — 3 Eccli., XXII, 27. — 4 Ibid., XX, 18. — 5 Cfr Psalm. IX, 36. — 6 ἀθυρόγλωττος. — 7 Prov. XV, 10. — 8 Ibid., 31 (iuxta Pesch. et Vulg.). — 9 Ibid., 32. — 10 Ibid., IV, 18. — 11 ἐξεκόπην την φωνήν. — 12 Cfr supra, p. 77. — 13 Eccli., XIII, 3.

concluseram quid acute excogitarem et ad cetera verba descendebam: tunc autem, tunc id, quod fuit culmen totius prodigii, accidit mihi: oculi quidem se contraxerunt a lumine iamque prorsus non poterant illuminare animam; mens excaecabatur quod etiam periculum somni tristitiae facessebat. Qualem autem, qualem sententiam ex ineruditione decerpsi? Doctrinae Synousiastarum incusabor. Itaque, quomodo ego de illis sentio? Deum assertionis testem adhibendo, defendam eos stultos a me censeri et Eutychetis insaniae cognatos.

Primo quidem, mysteria divinae generationis propter nos 10 factae conculcant. Etenim, carne in divinitatem soluta, magnum non est servari virginitatem Mariae, per quam solum Spiritus pertransiit. Adeamus ergo patrem Cyrillum percontaturi de hoc verbo vero. Genuit enim carnaliter, cum caro factum est. illud ex Deo Patre Verbum. In hoc enim ostenditur prodigium, quod serventur quidem leges partus, carne vero praeditus gignatur Deus, natura etiam victa. Nam virginitas, etiam facto partu corporali, non solvitur. Quomodo autem, cum compositionem sicut Patres confitear, immundae sententiae commenta 20 transierunt super me? Si enim aurum purissimum aliquis sumat, aliud autem aurum adulterinum 1, purgando illud. alteri uniat, incrementum substantiae est tale quid, non composico. Quis autem audebit adversus perfectam Trinitatem incrementum divinitatis iuvenili temeritate asserere², assu-25 mere 3 autem ad eam id, quod prius non erat sed postea factum est? Hoc utique ad impudentiam * Nestorii pertinet, quae audet * p. 147. paganorum more deificare, vel ad amentiam Arii quae mergit 4 creaturam in divinitatem. Omnia, quae Verbi sunt, firma sunt et omnem superant mutationem, nam in principio erat 30 Verbum, et apud Deum et Deus erat, et caro factum est 5.

Quemadmodum vero incorporatum est et substantiae suae, scilicet divinitati, periculum minime creavit, et nunc quoque est etiam Deus verus : ita carnem quoque suam veram servavit. Ita prophetae adventum eius non ementiti sunt, dicentes Deum visibiliter venturum. Ita nos ad phantasiam non aber-

 $^{^4}$ κίβδηλος. — 2 νεανιεύεσθαι. — 3 ἐπιλαμβάνειν. — 4 μεθύσκειν. — 5 Cfr Ioh., I, 1, 14.

rabimus, inter spectatores Verbi facti Illudque manibus contrectantes 1. Si enim, sicut nebulae et omni vapori, qui e terra in caelum ascendit et radiis solaribus solvitur, id etiam corpori Domini nostri per mixtionem divinitatis accidisse blasphemando dixerimus, tunc non visus est Deus, non contrectatus est, non esuriit, non sitivit, non fatigatus est, nec quidquam ex nostris propriis cepit, neque cruci affixus est, multumque abest ut dicam mortuum esse eum, qui nondum incorporatus est corpore mortali. Ne diligenter Thomas investiget quaeratque loca clavorum : cuinam enim lateri admovebit manum? Clau- 10 dantur ianuae et in medio appareat Iesus, neque mirabimur. Quodsi etiam dicat : « Palpate me et videte, quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere 2 », claudamus aures nostras veritati! Quis autem miratur quod spiritus recurrat in caelum? Spiritus enim est Deus 3 et Sapientiam eius 15 scimus esse spiritum subtilem, per omnes spiritus intelligibiles, mundos, subtilissimos procedentem⁴. Quam⁵ illa quoad ipsa elementa non insipienter sentimus, o beate Pater patrum! Neque illa ex diligenti voce tua didicimus!

p. 148. * Unam autem naturam Verbi incarnatam esse credo post ineffabilem unionem, nec quidquam de incarnatione detraho.

Me accusas quod corpus Verbi convertam! Ego autem cum illo corpore etiam animam agnosco, quippe qui prorsus audio et recipio dicentem: « Qui manducat meam carnem et bibit meum sanguinem, habet vitam aeternam 6 », audio etiam haec verba eius: « Potestatem habeo ponendi animam meam et iterum sumendi eam 7 », nihilque humanitatis confusum est. Demus Deum vere incarnatum, ut et pro nobis pati dignetur, ut spolietur mors qua Deus mortuus est! Credamus corporalem surrexisse a mortuis, ne nostrae carnis resurrectionem repudiemus 8. Hic Iesus, quemadmodum visus est discipulis in caelum ascendens, sic etiam in secundo adventu veniet et sedebit super solium gloriae suae, adstantibus sanctis angelis; sic ad dexteram et ad sinistram separatim collocabit haedos t

¹ Cfr I Ioh., I, 1. — 2 Luc., xxiv. 39. — 3 Ioh., Iv. 24. — 4 Cfr Sap., vii, 22-23. — 5 ως exclamationis. — 6 Ioh., vi, 55. — 7 Id., x, 18. — 8 ἀποκηρύττειν.

oves. Incorporari enim pro nobis statuit 1 is, qui formam servi accepit et habitu inventus est ut homo 2, atque partes sibi mutuo respondentes 3 ostendere : spiritui enim incircum-scripto, quaenam dextera et quaenam sinistra? Illud autem 5 effatum : «Videbunt in quem transfixerunt 4», iuxta doctrinam vestram, ostendit Verbum vestigia passionum amore hominum susceptarum 5 in corpore suo adhue servare.

Itaque totum Iesum nomino Deum, sed Deum incarnatum.

Scio etiam Israel in septuaginta quinque animabus descendisse
in Ægyptum⁶, non autem cum animabus tantum, sed cum
animabus etiam corpore indutis eum descendisse intelligo. Ad
illa quoque verba vere respicio: «Unus est mediator Dei et
hominum, homo Iesus Christus⁷», sed non ideo ad nudam⁸
sententiam devenio. Scio * enim «virum approbatum a Deo in * p. 149.

15 nobis ⁹», totum Deum perfectum, qui perfecte inhumanatus
est, et prophetam divinitus clamantem: «Effundam de Spiritu
meo super omnem carnem ¹⁰», neque inaniter corpus solummodo intelligo, sed totam hominis constitutionem ¹¹ admitto,
cum et pars integram rem demonstrare soleat: sic quandoque
mundum voco «universum» ¹², quamvis caelum ita vocari didicerim.

Haec sententia vera cucurrit in animam meam cum pura admiratione erga omnes sanctorum Patrum voces; et ego curro et legitima atque pia decerno. Dicat ergo fiducia plenus tum mixtionem, tum contemperationem, tum compositionem Gregorius Theologus: etenim per synonymiam scio unam rem quae ex multis nominibus mihi innotuit. Summam enim unionem Dei ad animatam carnem intelligo, neque confusio intellectum laedit, nam non conversa est illa caro in id, quod est aeternum. Dicat autem Gregorius illa quoque verba admiratione digna: «Quorum alterum quidem deificavit, alterum autem deificatum est 13 »: non mutationem docent haec, neque

¹ Interpres legisse videtur ἐκρίνετο pro ἐκρίνατο. — 2 Cfr Phüipp., II, 7. — 3 κατάλληλος? — 4 ΙοΗ., ΧΙΧ, 37. — 5 φιλάνθρωπος. — 6 Deut, Χ, 22. — 7 Ι Tim., II, 5. — 8 ψιλός. Id est: ad sententiam iuxta quam Christus est ψιλὸς ἄνθρωπος. — 9 Act., II, 22. — 10 Ιοκ., II, 28. — 11 κατασκευή. — 12 τὸ πᾶν. — 13 P. Gr., ΧΧΧVΙ, 325.

in ipsum ignem conversum censetur : semel enim igni unitur, sed sic quoque manet ferrum. Nam si materiae substantiam recuset ignis, qui apud nos habetur, destruitur, cum non sit natus ad aliter permanendum, nisi alicui substantiae materiae 5 immisceatur. Ad illud quoque : « Incrassatum est Verbum atque compactum 1 », prorsus vito ne mente mea claudicem. Voces enim illas mutuatus, iuxta piam sententiam vestram explicavi eas, dicendo Verbum nostram corporis crassitiem accepisse; eos p. 150, autem, * qui oppositas opiniones inde rursus surripiunt a 10 Patre 2, ut poteram ego, qui nune pusillo animo pendeo, coram conventu impugnavi. Illud quoque : « Duplex factus est Christus 3 » iuxta exemplaria vestra 4 enodavi. Illa etiam verba, quae ab istis divulgantur, aperui, scilicet : « Patris », « Huius, qui intelligitur », « Non autem eius videtur », « Non autem eius, 15 qui intelligitur » 5. Illis ergo haec et similia admoventibus, non cadimus nos, quos Deus recte dirigit. Quid autem mirum, si sanctorum Patrum dicta ad malum assumant ii, qui et divinas Scripturas adoriuntur atque hinc suam impietatem se confirmaturos esse imaginati sunt?

Sed iam tempus mihi est verborum, quae inculpantur, defensionem struere et ea, quae lamentabili modo deiciuntur, baculo fulcire. Negotium autem arduum est sic emortuis animam dare; sed sanctis tuis precibus unctus 6, ad certamen impetum faciam, prius quidem dicens definitionem compositionis : non- 25 dum enim, cum de mysterio tractarem, definitionibus usus sum ita locutus. Sic autem didici se habere compositionis rationem : est scilicet congregatio ex duobus vel ex multis simplicibus in unum quid convenientibus, in qua id quoque, quod est perfectum 7, est pars, post quam vero iam partes secundum duali- 30

20

¹ Cfr P. Gr., XXXVI, 313 vel 612. — 2 Scilicet, a Gregorio nazianzeno. - 3 Cfr P. Gr., XXXVI, 113 et 328. - 4 Videtur Sergius recolere secundam epistulam, in qua Severus hanc Gregorii locutionem explicavit. Cfr supra, p. 86 et seq. — 5 Sensus huius sententiae neque clarus neque certus mihi videtur. Excusserit forsitan Sergius Patrum auctoritates ab adversariis allegatas vel recusatas. — 6 Vide notam ad textum. — ⁷ καὶ τὸ τέλειον.

tatis rationem non investigantur, una semel facta substantia vel qualitate. Idque, quod de substantiis dictum est, alias scilicet simplices esse, alias autem compositas, intellige, quaeso, de qualitatibus substantiarum dici similiter: alias quidem simplices, alias autem compositas novimus. Sed quia de divina quoque inhumanatione compositionem confiteor, pergam et quoad illam * verba indagare. Tuque, Doctor, Pater, pacifico * p. 151. auditu sustine voces tenuis mentis meae: non enim vestris contraria dicam, — absit ut tantum insaniam! — sed a stulta sententia fugere cupiens tantum certamen fidenter instituere audebo.

Nomina quidem της φύσεως et της οὐσίας pariter apud nos se habere, cum illud quidem ἀπὸ τοῦ πεφυχέναι, hoc autem ἀπὸ τοῦ είναι assumatur, tu quoque, o Theologe, dices mecum. Etenim quodam epistulae loco 1 dixisti, «ubi compositio et naturalis congregatio substantiarum vel naturarum ponitur». Proinde, si ex duabus naturis unam Verbi naturam incarnatam docemus, quanam iniquitate in mysterium peccamus, si ope vocum synonymarum eandem sententiam perficimus, dicendo 20 ex duabus substantiis unam substantiam Verbi incarnatam? Hanc autem vocem «incarnatam», utpote quae nimium praedicetur, omisi; non autem ideo solvo compositionem. Et ad meram opinionem mentem extollo atque suadeo ut paulisper audaciam meam, o Pater, sufferas. Accuratae diligentiae philosophorum, etsi non sunt ex ovili nostro, prorsus explicationem permittemus. Ex his philosophis Aristoteles, qui o vove dicitur², tradens exemplum substantiae, haec verba alicubi dixit: Aristoteles: « Est autem substantia quidem, ut breviter dicamus³, quemadmodum homo, equus⁴. » At non ideo ignorat 30 animalis compositionem : quidquid enim simplex intelligitur, potius sub sensus non cadit. Quomodo ergo, cum voco « substantiam » Verbum inhumanatum, eamque substantiam incarnatam intelligo, * laedo veritatem? Ita et ea, quae ad qualitatem * p. 152. pertinent, decet me explicare, dicentem qualitatem substantiae

¹ Supra, p. 103, l. 13-14. — 2 Cfr Vita Aristotelis, (edit. V. Rose, Aristotelis fragmenta, p. 428, l. 5 et p. 143, l. 16. Lipsiae, 1886), — ³ ώς τύπφ είπειν. — ⁴ Aristoteles, Categor., 4, 1 b, 27.

Verbi, [quod] mecum carni et sanguini communicavit 1, etiam corporeae qualitati communicasse. Haec, cum dicantur a mente volente dicere veritatem, non condemnabuntur : oportet enim voces iudicemus attentis etiam personis, quae verba faciunt, et ex pluribus decet nos pauciora indagare.

Rursus vero sermonem ipsum ad defensionem struendam repetemus. Quae genus habet, ad species quoque transire scimus, et dicimus animal esse substantiam anima et sensibus praeditam, hominemque et equum et taurum eam substantiam esse scimus, cum diversa quadam proprietate, quam unusquisque ex illis habet. Animalia igitur dicimus homonymice simplicia et composita et haec omnia, quae dicta sunt, sicque nomen genericum substantiae praedicatur per illas hypostases, quae sunt substantiae particulares, ut etiam Patri Basilio placet 2: Si ergo Filium simplicem, etiam cum propter nos compositus 45 factus est, unam hypostasim nominamus et incorporatam prorsus scimus, cur non illud quoque nomen supremi generis assumemus, Filiumque dicemus «substantiam», illam incarnatam esse determinantes? Unum enim non de simplicibus solummodo, sed et de compositis dici, Pater quoque Cyrillus, — 20 nempe per linguam vestram, - asserit. Sic enim dicit : CYRIL-LUS: « Non enim de iis tantum, quae secundum naturam simplicia sunt, unum vere dicitur, sed etiam de iis, quae secundum compositionem coadunantur, cuiusmodi res est homo 3, »

25

p. 153. Haec quidem adversus accusationes dico. Nunc * autem ad secundam quoque accusationem devenio. Visus sum, o Pater, deceptor, modo proprietates miratus, modo autem illas recusans, et multipes quis visus sum in memetipso, varios colores suscipiens. Ego autem re vera contrarie me habebo indifferen- 30 tem ad illa. Non pacem cum proximo locutus sum, mala autem in corde meo 4. Valde enim fugio a maledictione quae die ac nocte cantatur in cithara. At ego quidem inde a primis vocibus mente opinatus sum et prorsus credidi invisibile et intactile Dei Verbum cum carne et carnis proprietates accepisse 35

¹ Cfr Hebr., II, 14. - 2 Locum non repperi. - 3 P. Gr., LXXVII, 241. - 4 Cfr Psalm, XXVII, 3.

et factum esse visibile et tactile propter nos : quae non simplicis divinitatis sunt, sed divinitatis, quae incorporata propter dispensationem etiam nostra tulit. Quod autem visus esset sermo quibusdam nimis crasse dictus, cupivi ut subtilior effiscerer a vobis, idque mihi contigit per Deum et per vestram vocem, quae adeo dignata est ut ad me minimum descenderet. Iamque omnino habeo verbum, cui contradicere non est, quod omnimodo pulchrum servabitur. Bonum autem mihi rursus respicere ad quemdam ex sapientibus et inde emittere sermonem disciplinae. Quasi antelucanum illuminavi et ostendi eam usque ad longinquum. Doctrinam ut prophetiam effudi et dimisi eam aliis generationibus 1. Addam autem fidenter : « Non mihi soli laboravi, sed etiam omnibus inquirentibus eam 2.»

At, quodnam est tertium istud, quod velut defixe intuetur 15 me et dure tangit cor meum? Etenim visus sum qui intellexerim inferius in superius conversum esse 3 : hoc autem valde etiam remotum est ab iis, qui adhuc * compositionem confiten- * p. 154. tur. Si enim studerem, aquam coquens assidua conjunctione ignis, substantiam humidam in aerem convertere, intra mentem meam cogitaretur id, quod dictum est. Nunc vero etiam quoad hoc sententiam meam, ut possum, dicam. Certe, secundum rectum sermonem, corpus etiam id, quod inanimum est, concipitur, carnem vero eam tantum, quae vivit, cognoscimus. Eam apud omnia, quae respirant, tum apud nos, tum apud animalia, ex s quatuor elementis commixtam esse didicimus. Rationalibus ergo et irrationalibus caro quidem et sanguis adest; qualitas autem animae censetur mutatione superior et id, quod aestimatione dignius est 4. ostendit, non autem mutatam naturam in carnem hominum. Sic etiam animatam carnem, quae Verbo unitur, o iam enim timeo dicere : « quae miscetur Verbo ». — humanam quidem agnosco nobisque consubstantialem, sed, qua compositam ad Deum, praecellentias prae carne nostra stabilientem, - peccatum enim e transgressionibus ortum non tulit : quae ad esuriendum, sitiendum et dormiendum non erat coac-

¹ Cfr Eccli., xxrv, 32-33. — 2 Ibid., 34. — 3 Cfr supra, p. 102. — άξιολογώτερον.

ta, sed conversatura cum Verbo ipsi unito, illa propter dispensationis confirmationem pati voluit.

Igitur, hoc non est substantiam mutare, sed mysterium diligenter admirari, quod ad carnem crassam cum Verbum secundum unionem ad ipsam compositum est, eam prorsus gloriosam effecerit. Etenim, sine semine nascitur, et virgo est mater eius; et nutritur quidem, non indigens sed volens; est autem extra omne peccatum et ambulat inter Iudaeos quin videatur atque natura humidorum velut arida pedibus eius servit; et mortem, quae accesserat, tertia die removit; et aer quidem transitum dedit ascendenti; quod autem omne verbum transcendit: Deus incarnatus in caelo ad dexteram maiestatis sedet; nos enim p. 155. secum constituit et secum sedere fecit * apud Patrem suum. Sic in secundo adventu veniet.

Quartum quoque verbum periculo factum est mihi, in iudi- 15 cium iterum vocato, quod substantias praetermiserim et qualitatibus contexam compositionem. Ego autem nescio me passum esse hanc ineruditionem. Etenim, qualitas sine substantia non est, neque substantiae sine qualitatibus a nobis sunt intelligendae. Igitur, cum dixi duas substantias compositas esse, cum 20 illis etiam uniebam qualitates. Dicendum autem Deum supersubstantialem 1 esse, recta ratio decernit. Cum vero Deus. omnium causa, dicat ad Moysen atque Moyses hanc vocem pro appellatione scripserit : « Qui est, misit me 2 », audeo quidem ego, sed ab eo edoctus, Deum etiam substantiam vocare: est 25 enim Deus, et supra ea, quae sunt, est. Vocemus ergo eum substantiam et supersubstantialem. Proprietatem autem Dei, et valde manifeste, bonitatem esse decrevisti. « Quid me dicis bonum? Nemo bonus, nisi unus Deus³, » Si enim proprietas id est, quod alicui ipsique soli adest, Dei autem solius secun- 30 dum primam rationem 4 est esse bonum, manifeste quod sic se habet 5, definitio proprietatis est. Verum, necesse est sublimia silentio honorare: est enim re vera Deus supra substantiam et proprietatem.

 $^{^{1}}$ ὕπερούσιος. — 2 Exod., III, 14 . — 3 Marc., x , 18 . — 4 κατά τὸν πρῶτον λόγον. — 5 τὸ τοιοῦτο.

Haec ausus sum ad vos, o Pater patrum 1, et procul ex ordine meo excucurri, non quod prorsus meipsum ignoraverim. sed quia timui ne in scriptis vituperationibus deprehenderer. Et ad sanctos pedes vestros provolvor, ut legem imponatis iis. 5 qui secundam epistulam vestram * habent, ut meam quoque * p. 156. defensionem legant, ne cum tempus verba vestra susceperit, servat enim omnia vigilanter, — dicat posteris me huiusmodi opinione laborasse, haecque communis reprehensio censeatur ecclesiarum omnium Dei, quae propter longinquitatem pasto-10 rum in Oriente scintilla humilis linguae meae usae sunt. Nonnulli utique, quia me incusare volunt, audaciam quoque rem esse existimabunt. Ego vero ignorantiam quidem mortem animae esse decerno, cumque vivere valde exoptem, timeo ne illa laborem. Iis autem, qui inquisitionem meam cum miratione irrident, sapientem rursus legem praelegam : « Si sapientiam invocaveris et scientiae dederis vocem tuam, et si quaesieris eam ut argentum et ut thesauros exploraveris eam, tunc intelliges timorem Domini et agnitionem Dei invenies².»

Quia vero paria quoque prophetarum ³ post me currunt cum sacris scriptis vestris, decet me cum prophetarum paribus currere ⁴. Et primo quidem ex magno Haggaeo dicam vobis : « Seminastis multa et intulistis pauca ⁵ ». Etenim in terram, cuius cor non valde apertum est, in animam meam, semen quoddam divinum iecistis; illud autem virtute excolentes, petrosa quoque loca urgebitis, ut etiam ex infructuosis fructus capiatis. Deinde vero dicam tibi etiam verba Hoseae : « Tu castigabis et sanabis nos; percuties et curabis nos ⁶ ».

Haec ad divinam epistulam vestram, in veritate docentem, mansuete inculpantem, cum gratia * sanantem. Rogo autem * p. 157.

Deum ut longa vita vobis detur, nosque, ecclesia orthodoxa, rursus cum legitima vestra coniunctione festum agamus, ita ut nunc quidem figura vocis, tunc autem veris adventus vestri coloribus exornati, haec psalmi verba in mente scribamus: « Compla-

¹ πατριάρχης. — 2 Prov., II, 3-5. — 3 ζεύγη προφητῶν. — 4 Alludit Sergius duobus prophetis, quorum verba Severus adduxit in fine secundae epistulae (supra, p. 109), et ipse statim adducturus est. — 5 ḤAGG., I, 6, — 6 Hos., VI, 2,

cuisti tibi, Domine, in terra tua, avertisti captivitatem Iacob, remisisti iniquitatem plebis tuae, operuisti omnia peccata eorum ¹.»

EXPLICIT EPISTULA TERTIA SERGII GRAMMATICI AD VENERABI-LEM SEVERUM PATRIARCHAM.

VI

EPISTULA TERTIA EIUSDEM PATRIARCHAE SEVERI AD GRAMMA-TIGUM.

Cum hanc quoque tertiam Tuae Castitatis epistulam, mihi tardissime traditam, legissem, volui silentium tenere et ea, quae a me et a te scripta fuerant, dimittere. Non enim meae potestatis est iubere, ut dixisti², tua legi, quae libere et tua sponte scripsisti. Leve enim tale quid mihi esset, possetque forsitan me cohonestare atque omnibus evidentius ostendere ad quae verba responsiones dederim. Nam post secundam epistulam superfluum videtur de cetero cum garrulitate alios eadem is meditari, nosque iterum eum commonefacere, qui commonitionem recusat et indignatur. Dicit enim quidam quoque sapiens: « Est correptio, quae non est opportuna 3. »

At, quia hoc minime me decet, neque haec est pars Iacob 4, ut dixit quidam ex prophetis, quod scilicet in defectibus frapp. 158. trum proficiamus, indeque * honestatem capiamus, sed potius decet nos id, quod Paulus ad Corinthios dixit, meditari, atque dicere: « Oramus autem Deum, ut nihil mali faciatis, non ut nos probati appareamus, sed ut vos quidem bona faciatis, nos autem tanquam reprobi appareamus 5 »: ideo convenire mecum reputavi, — idque, cum in hac fugae conditione inveniar ego et occulta atque laboriosa commoratione 6, — ut decenti cum caritate iterum fraterne te commonefacerem. Quod enim, aliter animo affectus, aut prorsus silentium teneam, aut tibi cum irrisione innuam, non solum a pietate alienum est, sed etiam 10

¹ Psalm. LXXXIV, 2-3. — 2 Cfr supra, p. 119. — 3 Eccli., XX, 1, — 4 HIEREM., X, 16, — 5 II Cor., XIII, 7. — 6 διατοιδή.

a nobilitate, et valde odio habetur a Deo. Nam sancta etiam Scriptura alicubi dixit : « Qui oculis innuit cum dolo, congregat viris tristitias; qui autem cum fiducia corripit, pacificat¹.»

Igitur, prorsus meminit Tua Castitas te in principio, cum s ad venerabilem Antoninum episcopum scriberes, de teipso dicere te recens divina speculatum esse 2 et in doctrinis pietatis puerulum 3, teque putare minime oportere confiteamur proprietatem naturarum, e quibus unus Christus ineffabiliter et supra rationem absolutus est. Et ego, procul remotus atque 10 rogatus ut quaestioni tuae responderem, e sapientis Cyrilli verbis dixi prorsus et omnino oportere confiteamur proprietates naturarum, e quibus est Emmanuel : proprietatem dico velut in qualitate naturali, non autem quatenus seorsum essent dissectae et inter se remotae naturae. Nam qui illam proprie-13 tatem non confitetur, ad Synousiastarum opinionem devenit. Sic enim dixit Cyrillus in iis, quae ad Diodorum scribebat : Cyrillus: « Sciamus ergo corpus in Bethlehem natum, etsi non idem * est. — in qualitate naturali dico, — cum Verbo, quod ex * p. 159. ex Patre est, ipsius tamen factum esse, non autem alius cuiusno dam Filii praeter Ipsum. Concipitur autem unus Filius et Christus et Dominus etiam cum Verbum incarnatum est 4. » RURSUSQUE, POST ALIA: « quia nos quoque dicimus secundum proprietatis rationem prorsus diversae naturae 5 esse carnem a Verbo, quod ex Deo et Patre ortum est; verumtamen Ipsius ss facta est per unionem indissecabilem, ita ut Verbum quoque, quod e substantia Dei et Patris apparuit, semen Abrahae vocatum sit secundum carnem, quia sic Illud vocat dispensatio, nihilique laedit τό Illud esse id, quod est. Cum enim sit Deus per naturam, vere factum est et homo, estque Filius Dei et 20 Patris non adulteratus neque ementiti nominis 6. » Rursusque. PAULO POST: « At minime invisibile est te audere pudore afficere eos, qui rectam opinionem habent, scilicet qui inconfusam unionem docent, teque adversum stantem non erubescere et sursum deorsum omnia movere, ostendendo alterius naturae

¹ Prov., x, 10. — 2 Cfr supra, p. 51. — 3 Cfr supra, p. 53, — 4 Pusey, In Iohann., t. III, p. 499 (syriace tantum). — 5 έτεροφυής. — 6 Locum non repperi.

esse carnem, — alterius naturae dico ac Verbum ex Deo ortum; — si quis vero hoc tecum confessus fuerit, dum a Synousiastarum doctrina fugit, statim in duos unum Christum dividis 1. »

Ecce manifeste in iis, quae apposita sunt, Doctor ostendit τό s non confiteri diversitatem naturalem 2 eorum, quae in unitatem convenerunt, et proprietatem atque differentiam tanquam in qualitate naturali, non excedere impietate et stultitia Synousiastarum sed in eorum crimen incurrere, rursusque quasi ex p. 160. contrario * eos, qui Emmanuelem dissecant, hanc naturalem 10 differentiam divisionis causam efficere.

Quae cum Tuae Castitati in memoriam reduxerim. Svnousiastam, die mihi, te effeci? aut haeresis crimen ad te detuli, qui paternam semitam ostendi tibi fatenti te divinarum doctrinarum inexpertum esse atque eo indigere, qui te in accura- 13 tam earum cognitionem 3 inducat? Minime gentium! Hoc enim et forma sermonis et ipsa veritas clamat. Cum autem secundam rursus epistulam scripsisses, eademque iterum in ea versasses, diceresque hypostaticam unionem iuxtapositionem censeri, secundum Nestorii vaniloquia, nisi confiteamur mixtas 20 esse naturas, una simul facta substantia vel etiam qualitate, hancque mentem manifeste declarares additis verbis, quae te scribente nunc excerpsi et sic se habent : « Si ergo naturae. e quibus est Christus, inconfuse non sint mixtae, quomodo ea, quae sic non mixta permanserunt, hypostatice inter se unita 25 esse dicam? Quomodo vero compositionis definitionem servabo. servatis naturis, sicut se habebant, non mixtis? 4 », — coactus sum iterum pro modulo meo tibi suaviter respondere clareque ostendere hypostaticam unionem coniunctionem esse naturalem secundum naturalem unionem atque ineffabili et inexcogitabili 30\ modo absolvisse unam hypostasim et naturam Verbi incarnatam, quae fugit iuxtapositionem itemque contemperationem et confusionem et mixtionem : quemadmodum et homo nostri similis, ex anima rationali et ex corpore subsistit, et ex rebus diversae speciei minimeque inter consubstantialibus una est natura atque 35

¹ Pusey, In Iohann., t. III, p. 502 (syriace tantum). — 2 τὸ ἑτεροφυές. — 3 ἀκρίδεια. — 4 Cfr supra, p. 74,

hypostasis composita, non autem ex compositione quidem incepit, post unionem * vero esse compositus desiit. Hoc enim dicere * p. 161. volebas, qui ex mixtione non mixtam et ex confusione inconfusam asserebas simul unam substantiam et qualitatem esse 5 factam. Addebas quoque infra, de sancto Cyrillo dicens: « Videtur Pater Cyrillus dicere Verbum incarnatum naturas simul atque proprietates coniunxisse et undique unum esse, unam dico et naturam et proprietatem »; et dicebas te hoc non quidem apud temetipsum decernere, sed interrogare utrum 10 forsitan huius sententiae sim et ego 1.

Quomodo ergo, postquam decrevi et multis testimoniis ostendi non oportere dicamus Emmanuelem esse unius substantiae et qualitatis uniusque proprietatis², de istis male sonantibus iterum contendis et defensionem istis male sonantibus struxisti, omnia praetergrediendo quae in epistula secunda a te scripta sunt? Per haec totum propositum ad id tendebat quod, nisi intelligamus misceri naturas, neque Trinitas manet trinitas, sed fit quaternitas, nisi proclametur Verbum incarnatum factum esse unam substantiam et qualitatem. Quod etiam cum velles stabilire, congermanitatem 3 quoque producebas in medium, ut quae posset eandem mixtionem tibi in auxilium praestare 4 et ostendere ea, e quibus est Christus, facta esse unam substantiam atque qualitatem 5. Rursusque audiebas a nobis fraterne te commonefacientibus nomen congermanitatis non esse unius qualitatis indicativum sed, de sancta Trinitate positum, stabilire trium hypostasium consubstantialitatem; ubi autem de * divina incarnatione hoc nomen dicitur, conjunctio- * p. 162. nem rerum diversae substantiae, non autem eiusdem inter se speciei significat, e quibus una absoluta est natura et hypos-30 tasis, Verbi scilicet, incarnata 6.

Has igitur admonitiones, nescio quomodo, in accusationis nomen convertisti, meque pro doctore accusatorem effecisti et verba ad te a nobis scripta adversus eos, qui confusionem substantiarum sentiunt, recitasti et, velut adversus fictam

¹ Cfr supra, p. 75-76. - 2 De textu graeco horum verborum Severi cfr P. Gr., LXXXVI, 1848. — 3 συμφυΐα. — 4 τὰ αὐτᾶ τῆς μίξεως ὀνινάvai σε. — 5 .Cfr supra, p. 73. — 6 Cfr supra, p. 94,

reprehensionem decertans, praemisisti¹ te non ita sentire ut vult insania Synousiastarum, indeque statim exsiluisti et precibus meis, ut dixisti², te unxisti³, et verbis quae substantiarum confusionem introducunt, placuit tibi ut advocatus fieres, per ea quae dixisti, scilicet congregationem ex duabus naturis unam substantiam atque qualitatem semel factam esse. Idem egisti ac quidam iuvenis, qui arguit meretricem et expansam eius impudentiam, publicam⁴ et forensem, et decorem pulchritudinis eius ex ornamentis mutuatae atque, ut dicit Proverbium⁵, erectionem et intemperantiam eius, et postea, cum venit vespera, sub tabernaculo eius fuit et apud eam commoratus est.

At videamus qualia etiam sint verba tuae defensionis, quam

strenua et quam mirabilia! Unam substantiam asseris te dixisse
pro eo quod est « unam naturam » et vocem « incarnatam » is
tanquam valde proclamatam te omisisse; dixisti vero unam
quoque qualitatem quatenus qualitas substantiae Verbi corporalem operationem participavit. Haec igitur, suntne tolerabilia? Decentne haec christianos et eos, qui exspectant iudicium
p. 163. et resurrectionem atque audiunt Verbum Dei * in evangelio * clamans: « Ex verbis tuis iustificaberis et ex verbis tuis condemnaberis 6 » ? Haec nonne iustam in nos irrisionem adversariis praebent? Nonne merito lugentes dicemus illud verbum
sacri psalmistae 7 David: « Facti sumus opprobrium vicinis
nostris, subsannatio et derisus his, qui sunt in circuitu 25

Etenim, ut totum argumentum a te scriptorum dimittamus, quod iam supra protulimus, demusque eam tantum, quae dicta est, partem a tot eam praecedentibus et sequentibus verbis abscissam, adeo nos cogere ad dicendum, utque resecemus vanam et inutilem garrulitatem, a qua faciem suam avertit simplici-

nostro 8 » ?

¹ Quid interpres in graeco legerit, non clare agnosco; forsitan προπαρασκευάζεσθαι, — 2 Cfr supra, p. 114. — 3 έχρίσω. Nota in margine: « Te unxisti: ut athleta ». — 4 δημώδης. Vertit interpres: « quae populi est »; nota in margine explicat: « quae populi est, propterea quod meretrix prostat omnibus ». — 5 Cfr Prov., VII, 11. — 6 MATTH., XII, 37. — 7 ἱεροψάλτης. — 8 Cfr Psalm. XLIII, 14.

tas veritatis eorum, qui sanctis ecclesiis tradiderunt, tanquam sacram anchoram adversus dissecantes in duo unum Christum, dicendum esse unam naturam Verbi Dei incarnatam, id est magni Athanasii et sapientis Cyrilli : ubi ergo legisti in scrip-5 tis eorum eos dixisse Emmanuelem esse unam substantiam et qualitatem, vel unam substantiam Verbi incarnatam? At dicere non vales! Scientes enim contrarie adversari iis, qui Christum dissecant, errorem synousianismi, verbis expolitis et accuratis usi sunt. Alioquin evidens est 1 quod facile inveniri posset apud deiferos Patres, - ex meis enim doctoribus tecum dissero, cum nullam hac in re rationem habeam profanorum sapientium, — nomen quoque substantiae pro una natura et hypostasi positum, sicut ubi dicit sanctus Iohannes, qui sedem pontificalem Constantinopoleos obtinuit, de Unigenito Dei et Patris 15 Filio, in oratione quarta explanationis * evangelij Iohannis: • p. 164. [Iohannes:] « Hoc autem Verbum quaedam οὐσία ἐνυπόστατος est, a Patre sine passione procedens 2. » Basilius autem rerum divinarum peritus, in prima adversus Eunomium oratione, de Illo dicit : [Basilius :] « Cum unus secundum subjectum sit et una simplex minimeque composita substantia, alias aliter seipsum nominat et cogitationibus diversas inter se appella-

Nullus autem ex Doctoribus orthodoxis, — eos dico, qui doctrinam explanaverunt in ecclesiis, — ausus est dicere unam substantiam vel qualitatem esse Verbum postquam compositum est cum carne nobis consubstantiali, anima rationali et intelligente praedita. Igitur, tu solus, quaeso, hac via incalcata ambulabis et per torrentem et per spinas iter facies? Et istis valde contortis 4 explicationibus opus fuit! Sed haec laudem tibi minime conferent! Nam etiamsi nos credamus tibi 5 et sileamus, nemo est qui legat ea, quae a te scripta sunt, dicatque ea ita se habere ut defensionem parando scripsisti; iamque mihi tempus est ad te aptissime, — quia, dum scriberes, artis tuae mentionem fecisti, — illud Homeri dicere: at «At, Troes et Dardani sibi persuasum non habebunt 6 ».

tiones accommodat 3. »

 1 πρόδηλον. — 2 P. Gr., LIX, 47. — 3 P. Gr., XXIX, 525. — 4 πολύπλοχος. — 5 Nota in margine : « tibi credamus : te veracem censeamus ». — 6 Ilias, VIII, 154.

Quapropter mente benigna Tuae Caritati suademus ut huiusmodi artificiis vale dicas et fidei simplicitatem colas, non autem facile ad sermonem de dogmatibus habendum decurras, sed tecum reputes bonum esse Patribus in omnibus adhaerere, si quando in necessitatem incidas quidquam huiusmodi p. 165, scribendi vel dicendi. Non enim parvum est * in his labi vel quidquam haud valde elaboratum dicere vel non undequaque ab insidiis et captionibus adversariorum, quoad facultas ferat 1, praecavere. Nam si quaesituri simus ea, quae inconsulte a nonnullis dicta sunt, iisque, quae incircumspecte dicta sunt, defen- 10 sionem tributuri, tempus nobis est sanctam quoque Trinitatem unam hypostasim dicere, quia reperimus beatae memoriae Eustathium, qui Antiochiae episcopus fuit, in explanatione psalmi nonagesimi secundi, Patrem et Filium unam esse hypostasim his verbis dixisse : [Eustathius] : « Ambo quidem simul 15 mirabilia invisibiliter operantur, magnificentiam autem eorum uni saepe attribuunt divinae Scripturae, quia dualitatem quidem ex singularitate inducunt, singularitatem autem ex dualitate praedicant, secundum quod una hypostasis est divinitatis 2. »

Alioquin, quis nescit quod οὐσία quidem ἀπὸ τοῦ εἶναι nomen sortitur, φύσις vero ἀπὸ τοῦ πεφυχέναι, rursusque ύπόστασις ἀπὸ τοῦ ὑφεστηχέναι et ὕπαρξις ἀπὸ τοῦ ὑπάρχειν appellatur? Et in hac significatione nihil inter se different ista nomina : sic enim lumen Ecclesiae Athanasius, ad epis- 15 copos in Africa constitutos scribens, notificavit: [ATHANASIUS]: « E quibus animadvertere licet, fratres, eos quidem, qui Nicaeae adfuerunt, Scripturarum verba spirare, ipso Deo dicente, in Exodo quidem : « Ego sum ὁ ὤν³ », per Hieremiam autem : « Quis stetit ἐν ὑποστήματι eius et vidit verbum eius? 4 », et 30 post pauca : « Et si stetissent ἐν ὑποστάσει mea et audissent verba mea 5 ». Hypostasis autem 6 substantia est, neque aliud p. 166. significat nisi id ipsum, * quod est: quod Hieremias exsistentiam vocat, dicens: « Neque audierunt vocem exsistentiae eius 7 ».

20

¹ ώς ἐφικτόν. — 2 PITRA, Analecta sacra, t. IV, p. 212 (syriace tantum). _ 3 Exod., III, 14. _ 4 HIEREM., XXIII, 18. _ 5 Ibid., 22. _ 6 Interpres legit : α εί δέ » pro : α ἡ δέ ». — 7 HIEREM., IX, 10.

Nam hypostasis et substantia est existentia: est enim et exsistit. Hoc enim cum et Paulus intelligeret, ad Hebraeos scripsit: « Qui est splendor gloriae et figura hypostaseos 1 ». Hi autem qui videntur cognoscere Scripturas et seipsos sapientes appellant, cum nolint hypostasim de Deo dicere, — hoc enim Arimini scripserunt et in aliis suis synodis, — qui non iure depositi sunt, dicentes et ipsi, sicut insipiens in corde suo: « Non est Deus 2 »?

Igitur, quemadmodum a voce Doctoris didicimus communicationem esse nominum illorum τοῦ εἶναι et τοῦ ὑφεστηκέναι. ita ab illis Doctoribus instituimur ad agnoscendam substantiae et hypostasis differentiam, et audimus sanctum Basilium ad Amphilochium scribentem sicque dicentem: [BASILIUS]: « Substantiam inter et hypostasim haec habetur differentia, quae inter id, quod commune idque, quod singulare est, habetur 3. » Ideoque Patres, cum theologiam tractant et cum de inhumanatione verbum faciunt istis nominibus probe distinctis utuntur, ita ut subiectis conceptibus nulla sit obscuritas. Sic dum scribit sapiens Cyrillus, in tomo secundo adversus 20 blasphemias Nestorii, ait : [CYRILLUS] : « Una enim deinceps intelligitur natura post unionem, ipsa nempe natura Verbi incarnata 4 »; et tertiam ad eundem epistulam scribens dicit : [CYMILLUS]: « Igitur uni personae omnes, quae in evangelio, voces attribuendae sunt, unique hypostasi Verbi incarnatae 5 ». 25 Sciebat enim nomen naturae etiam de generis qualitate saepe usurpari, quemadmodum * ubi dicit Basilius, in oratione de * p. 167. Fide: [Basilius]: « Ibi Pater et Filius et Spiritus sanctus una natura increata 6 », et Gregorius Theologus, in oratione in Pentecosten: [Gregorius]: «Unius divinitatis, o viri7. 30 Trinitatem confitemini aut, si vultis, unius naturae 8 ». At ipse quoque Cyrillus, in tomo quarto adversus blasphemias Nestorii, dixit : [CYRILLUS] : « Una enim intelligitur divinitatis natura in sancta et consubstantiali Trinitate 9. »

¹ Hebr., I, 3. — 2 Psalm. XIII, 1; P. Gr., XXVI, 1036. — 3 P. Gr., XXXII, 884. — 4 P. Gr., LXXVI, 60. — 5 P. Gr., LXXVII, 116. — 6 P. Gr., XXXI, 465. — 7 δ οδτοι. — 8 P. Gr., XXXVI, 440. — 9 P. Gr., LXXVI, 180.

Tu vero, doctrinis eorum dimissis, Aristotelem velut ex impenetrabilibus locis in medium profers, illum laudibus efferendo dicendoque: « qui dicitur o vove Aristoteles 1 », eumque apud nos celebrare dignum ducis pelliciis tonitribus, ut olim Salmoneus fecisse in fabula dicitur 2. Scito enim, scito manifeste quod Gregorius Theologus, qui opinionibus philosophorum accurate eruditus erat earumque interpres fieri valebat, non autem sicut nos ex auditis ita loquebatur, condemnavit opinionem Aristotelis, quae animam hominis mortalem introducit, etsi ii, qui Aristotelis doctrinis se dedunt 3, longam- 10 que barbam promittunt atque mente superba, illum verbis exornantes, perversam eius opinionem abscondere conantur, nomen ἐντελέγεια — ita enim vocat iste animam hominis, iuxta id, quod ipsis placet, interpretantur. Scripsit enim ille, quem memoravimus, Doctor pietatis, in oratione adversus 15 Eunomianos, hoc modo : [Gregorius] : « Aristotelis praeparcam et artificiosam providentiam et sermones de anima mortali et humanam dogmatum indolem 4 ».

• p. 168. * Verumtamen id scrutari, scilicet quomodo Aristoteles de anima opinatus sit, non est nostrum : « quid enim mihi etiam eos, qui foris sunt, iudicare ⁵? » ait sanctus Paulus. Hoc autem manifeste scio, scilicet nullum ex iis, qui rationabilem et intelligentem et immortalem censent esse animam humanam, dicere eam cum mortali et tractabili corpore unam esse substantiam et qualitatem, vel hominem ex istis compositum, et potissimum quoad Emmanuelem id valide asserimus, scilicet neminem mente praeditum dicere naturam Verbi Dei et carnem anima et mente praeditam ipsi Verbo hypostatice unitam unius factas esse substantiae et qualitatis.

Neque id possum videre, scilicet quomodo separes qualitates 30 a naturis dicasque qualitatem Verbi qualitati corporis communicasse 6. Quem enim vidisti ex Patribus theologis, qui unquam in Ecclesia stultissimam hanc vocem ruperit 7? Omnes enim

¹ Cfr supra, p. 115. — 2 Apollodor., I, 9, 7 (ed. Bekker, p. 22), — 3 τὰ τοῦ 'Αριστοτέλους πράττοντες. — 4 P. Gr., XXXVI, 24. — 5 I Cor., v, 12. — 6 Cfr supra, p. 116. — 7 δηγνύναι φωνήν. Nota in margine: « In alio codice ponitur: qui enuntiaverit (φράζειν)».

praedicant unionem naturarum, in quibus prorsus haud separate nativae qualitates apparent. Ideo enim, te interrogante: « Quid inde? Simul atque dicimus ex duabus naturis Emmanuelem, oportet confiteamur etiam Eum esse duas proprietates? », s decrevi dicens id esse supervacaneum, multisque et haud contentiosis verbis id. quod dictum fuerat. demonstravi. Et iterum huiusmodi commonitionem vocasti accusationem, dicendo: « Quartum verbum surrexit in periculum mihi in iudicium vocato, quod substantias praetermiserim et qualitatibus contexam compositionem 1 ». Te enim eadem dicente rursusque negante te dixisse, quodnam * verbum ad sanationem admoven- * p. 169. dum sit inveniri, ut mihi videtur, nequit. Nam in sententiis quidem, per ea quae iam scripta et redarguta et patefacta sunt, deprehenderis et eas negas, verba autem retines, modoque ne. ut tuus poeta elegiacus 2, dicas : « ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρήν ἀνώμοτος 3».

Quia vero scripsisti: « Accuratis doctrinis philosophorum, etsi non sunt ex ovili nostro, prorsus verborum explicationes permittemus 4 », scito ipse te extra legem Ecclesiae hoc scripsisse. Nullus enim ex doctoribus pietatis dixit : « Philosophiam profanam ducem constituimus, in doctrinis nostris, nominum. atque verborum », sed dicunt se accipere illam consequenter ut ancillam, tanquam cum doctrinis et sententiis veritatis concurrentem. Statimque igitur, piae memoriae Amphilochius, 25 ad Seleucum epistulam versibus conditam ⁵ scribens, sic quodam loco scripsit : [AMPHILOCHIUS] : « Et disciplinam ethnicarum litterarum, tanquam judex consonam legibus sententiam ferens, subservire iubeto, ut par est, verorum dogmatum libertati et sapientissimae Scripturarum contemplationi. Etenim aequum est sapientiam Spiritus, quae desursum est, et a Deo profecta, dominam esse disciplinae quae deorsum est, velut ancillae non vane inflatae sed obedire modeste assuetae. Dei enim sapientiae eam, quae deorsum est, servire decet 6. »

¹ Cfr supra, p. 118. — 2 EUBIPID., Hippol., 612 (ed. NAUCK, I, 335). — 8 Nots in margine: «[Vox] aloio a [voce] ole [derivatur] ». —

⁴ Cfr supra, p. 115. — 5 στιχηρός. — 6 P. Gr., XXXVII, 1592.

Magnus autem Basilius, cum iniquus Eunomius habitum et privationem 1 commemoravisset, antequam artificium eius redargueret, id ipsum solum ut magnam accusationis causam attulit quod Eunomius e vili philosophia in sermonem pietatis inp. 170. duceret * nova nomina 2. Scripsit enim in oratione prima ad ipsum adversarium sic : [BASILIUS]: « Quod autem haec ex mundi sapientia garriat, a qua cervicem erexit et novitates verborum huiusmodi apposuit, demonstrare arduum non est: Aristotelis enim sunt, quemadmodum etiam ii, qui legerunt eius opus « Categoriae » inscriptum, dicere possunt, verba de 10 habitibus et privationibus; qui posteriores habitibus ait esse privationes 3. Nobis autem satis erat, postquam ostendimus eum non ex doctrinis Spiritus, sed ex sapientia principum huius mundi 4 loqui, verba psalmi in ipsum proferre : « Narraverunt mihi iniqui fabulationes, sed non ut lex tua, Domine 5 », 15 et cum didicerimus non ex doctrinis Domini nostri Iesu Christi esse ea, quae dicuntur, vocem ipsius Domini recolere : « Cum loquitur mendacium, ex propriis loquitur 1 », atque hoc modo multiloquium eius nobis abscindere, cum hinc omnibus conspicuum fecerimus nullam societatem nobis ad illos esse: 20 « quae enim concordia Christo ad Beliar, aut quae pars fideli cum infideli? 7 ». In epistula autem ad adolescentes dicit Doctor primo quidem oportere teneamus doctrinam veritatis, tum in sententiis, tum in nominibus, ex abundanti vero et consequenter profana quoque sapientia utamur, quae 25 supplet dispositionem et amoenitatem foliorum in fructus inclinantium; scripsit autem sic : [Basilius]; « Si ergo mutua quaedam affinitas intersit inter litteras, necessaria sit nobis cognitio earum; sin minus, id saltem quod, eas inter se conferentes, discrimen earum discamus, haud parum conferet ad 30 p. 171. confirmationem potioris. Cuinam igitur cum contuleris * utramque disciplinam, imaginem assequeris? Sane, quemadmodum arboris quidem propria virtus est tempestivis fructibus scatere, et tamen etian, folia ramis suspensa ornatum illis conciliant :

¹ την έξιν καὶ την στέρησιν. — 2 καινοφωνία τῶν ὀνομάτων. — 6 Ακιστοπείες, Categor., Χ, 17. — 4 Cfr I Cor., 11, 6. — 5 Psalm. CXVIII, 85. — 6 Ioh., VIII, 44. — 7 II Cor., VI, 15; P. Gr., XXIX, 532.

ita animae quoque primarius quidem fructus est veritas, sed tamen non absque gratia 1 est eam externa sapientia indui sicut quibusdam foliis, quae fructui tegumentum et aspectum haud inamoenum praebent 2 ».

Hac ergo regula usus ³, sanctus quoque Cyrillus in secunda ad Succensum epistula scripsit: [CYRILLUS]: « Non enim de iis tantum, quae secundum naturam simplicia sunt, unum vere dicitur, sed de iis etiam, quae secundum compositionem sunt coniuncta ⁴ ». At in oratione interrogationis et responsionis « Quod unus est Christus » id ipsum dixit; quasi ex abundanti addidit: [CYRILLUS]: « Ita enim placet etiam sapientibus exteris ⁵ ».

Cur ergo, cum haec et talia ego humili mente Tuae Castitati in memoriam reduxerim, lineolas 6 indignaris? Nonne ergo dixisti te dogmatibus pietatis inexpertum, et : « Ego sum puerulus in illis 7 », — iterum enim tua tibi in memoriam redigam, — mendaciter autem Doctorem universi me in epistula tua describis? Fio enim insipiens, quia tu me cogis 8. Estne vero contumelia quod magister lineolas ducat super voces non probatas? Igitur adolescens quoque indignabitur cum scriba litteras haud pulchre scriptas denuntiabit 9?

Nunc vero dicis te relictum esse velut scintillam in Oriente, teque esse vocem Ecclesiae 10: * quod etiam si alius de ipso * p. 172. diceret, quivis erubesceret! Nesciebamus utique te ita erga teipsum affici, et velut ad discipulum quemdam et institutione indigentem epistulas conscribebamus; et ideo fidenter scribebamus, scientes apud te eam esse harum rerum inexperientiam, quae te excusaret, et a cupiditate discendi, non a contentione

¹ Nota in margine: « gratiam decorem vocat ». — 2 P. Gr., XXXI, 568. — 3 Id est, non recurrens ad philosophiam nisi ad illustrandam atque exornandam veritatem fide prius cognitam et admissam. — 4 P. Gr., LXXVII, 241. — 5 Cfr P. Gr., LXXV, 1285. — 6 Nota in margine: « lineolas vocat notas haereticas ». Hic et in sequentibus alludit Severus ad modum agendi magistri discipuli menda expungentis. — 7 Cfr supra, p. 53. — 8 Cfr II Cor., XII, 11. — 9 Vel forsitan: « cera inducet », interprete confundente voces graecas [ἐπι]κηροῦν et [ἐπι]κηρύττειν. — 10 Cfr supra, p. 119.

interrogationes tuas procedere opinabamur. Nunc autem contendendo de vocibus inerudite dictis, inexperientiam et ignorantiam peccatum deliberatum effecisti. Ideo etiam parcendo animae tuae, — Deo teste dico, — et ad hanc suasionem tertiam processi, tibique suadeo ut ab huiusmodi vocibus procul fias.

Si enim demus, iuxta verbum tuum, me quidem solis locum tenere, — palam autem hoc dicens erubesco, — teque scintillam esse, aequum est scintillam, quae utique solare effluvium est, similes fulgoribus solis lucis radios emittere. Ostende ergo me, cum per sex annos in ecclesia Antiochenorum locutus sim multasque epistulas conscripserim, semel unquam dixisse Emmanuelem unius esse substantiae et unius qualitatis uniusque proprietatis.

Cur autem dicis te a nobis vulneratum esse et quasi nobis 15 percutientibus vis curari? Nos enim te commonefecimus, utentes

institutionibus Patrum, in quibus tota habetur sanationis et sanitatis doctrina et ratio et virtus; tu vero nescis te a temetipso percuti, et salutares Patrum voces repellis. Ita, cum ego dixissem, in secunda epistula, Deum suprasubstantialem esse, p. 173. nos autem nomine οὐσία uti, * simul paupertate nostra utentes, et ad hoc confirmandum adduxissem testimonium Gregorii Theologi et sancti Cyrilli ¹, rursus tibi visum est me in dictam vocem ² irruisse, tibique, tanquam insolitum quid, id quod piis omnibus est tritum ³, in medium proferendum, dicendo: so « Deum οὐσίαν voco, quia id didici ab eo, qui dixit: « Qui est, misit me ⁴ », perinde ac si vox « suprasubstantialis ⁵ », induceret id, quod non est ⁶, et sapientem Paulum non audierint Patres

Rursus autem cum dixissem proprietatem a nullo unquam proprie dici apud Deum sicut apud res, quae sub determina-

verba Doctorum adoriri.

dicentem : « Accedentem ad Deum oportet credere quia est ⁷ ». Qui enim suprasubstantialis est, utique re vera ⁸ est. Igitur non ⁸⁰ oportebat te supervacanea machinantem vanis instantiis etiam

¹ Cfr supra, p. 104. — 2 Scilicet, in vocem οὐσία. — 3 Nota in margine: « tritum : usitatum ». — 4 Cfr supra, p. 118. — 5 ύπερούσιος. — 6 ἀνύπαρχτος. — 7 Hebr., xi, 6. — 8 τῷ ὄντι.

tiones cadunt, et adduxissem capitulum Evagrii 1, qui scripsit: [EVAGRIUS:] « Si omnis interrogatio aut genus habet praedicatum, aut speciem, aut differentiam, aut proprietatem, aut accidens, nihil autem ex dictis invenire est apud sanctam Trini-5 tatem, silentio adoremus ineffabilem 2 », supplantare 3, ut cum Scriptura loquamur, effatum conatus es atque scripsisti: « Dei autem proprietatem, et valde manifeste, bonitatem esse decrevisti. « Quid me dicis bonum? Nemo bonus nisi unus Deus 4 ». Si enim proprietas id est, quod alicui et ipsi soli adest, Dei autem et solius Dei, secundum primam rationem, est bonitas: manifeste * quod sic se habet, definitio est pro- * p. 174. prietatis 5. » Quid ergo dices, o mirabilis? Sic est bonitas proprietas Dei, quemadmodum hominis risibilitas et equi hinnitus? Igitur, die primo quid secundum substantiam sit Deus, sicque cognoscemus quid proprie sit proprietas eius. Nam evidens 6 est substantiam aliud quid esse praeter proprietatem: proprietas enim super substantias apparet. Necesse autem est ut et accidens Deo tribuas, ceteraque e quibus colliguntur definitiones atque sub mensuram definitionum Deum redigas. Quia vero testimonium quoque Scripturae, quod dicit: « Nemo bonus, nisi unus Deus», putasti confirmationem tibi suppeditaturum inconsiderati istius effati, scito Scripturam dixisse: « Soli sapienti Deo 7 ». Igitur, quia proprietas proprie est id, quod uni cuidam adest, invenitur etiam sapientia, 25 iuxta verba tua, manifeste proprietatis rationem tenere : duae igitur proprietates per istas stultas ineptias apparent nobis in Deo! Attamen, postquam frigidis huiusmodi impudentiis confisus esses, navem, ut dicitur, retro inhibuisti 8 et pacem in fine nobiscum fecisti atque ea, quae tua non sunt, veneratus es, 30 dicens: « Verum, necesse est sublimia silentio honorare: est enim Deus supra substantiam et proprietatem 9 ».

Attamen, scito sapientem Basilium, in epistula ad Terentium, bonitatem assumere non *ut* proprietatem sed *ut* substantiam, cum scribat sic : [Basilius] : « Ratio quidem substantiae com-

¹ Cfr supra, p. 104. — 2 Locum non repperi. — 3 ὑποσκελίζειν? — 4 Marc., x, 18. — 5 Cfr supra, p. 118. — 6 πρόδηλον. — 7 Rom., xvi, 27. — 8 κρούειν ἐπὶ πρύμναν. — 9 Cfr supra, p. 118.

p. 175. munis est, exempli gratia, bonitas vel divinitas vel * si quid aliud concipitur ¹, » In secunda autem ad Eunomium oratione dixit: [Basilius:] « Si vero substantiam quidem Dei lucem esse ponamus, aut vitam aut bonitatem ², totum quod est, vita est totumque lux et totum bonum, coniunctum autem sibi vita habeat τὸ ἀγέννητον: quomodo non incompositus is, qui secundum substantiam est simplex? ³ ». Ideo non affirmate sed dubitanter dixit Doctor Dei substantiam esse aut divinitatem aut bonitatem aut lucem aut vitam, quia re vera nescimus quid sit secundum substantiam Deus, sed ad substantiae rationem accipiuntur ea, quae ita communiter et per honoris aequalitatem ⁴ tribus hypostasibus per characteres proprios distinctis conveniunt, inter quas Pater quidem ingenite et a nullo est, Filius per generationem, sanctus autem Spiritus per processionem.

Et tu quidem lineolas indignatus es ⁵! Te autem furente in voces Patrum, ut iterum cum Scriptura loquar, non indignabor, sed humiliter sufferam exsultationes mentis tuae. Neque putes te ad quemdam artis tuae sodalem et superbum e stola supercilium contrahentem verba facere; neque potens ²⁰ quid censeas te patronum fieri vocum, — quod saepe dixi, — ineruditarum plurimamque maculam afferentium, ne de nobis etiam videatur dicere effatum propheticum, sicut de quodam ex prioribus: « Dilexit ignominiam ex superbia sua ⁶ ». Melior autem est humilitas, quam Dominus noster nobis commendavit, ²⁵ dicens: « Qui se humiliat, exaltabitur ⁷ ».

Si vero in illis permanseris, — quod ne accidat, oro, — super huiusmodi voces, quarum te patronum fieri suspicatus sum, excutiam, iuxta Evangelium ⁸, vestes et pulverem pedum p. 176. meorum, illisque id dicam, * quod a saepe supra memorato Sapiente dictum est: « Est vox e diverso circumvestita morte; ne inveniatur in haereditate Iacob ⁹ ». Suadebo autem tibi ut singulariter curras; nec ea tantum, quae a te iam scripta sunt,

¹ P. Gr., XXXII, 789. — 2 τὸ ἀγαθόν. — 3 P. Gr., XXIX, 640. — 4 ὁμοτιμία. — 5 Cfr supra, p. 131. — 6 Hos., iv, 18. — 7 Luc., xiv, 11. — 8 εὐαγγελικῶς. Cfr Matth., x, 14; Aot., xviii, 6. — 9 Eccli., xxiii, 12,

sed et alia omnia, quaecumque volueris, ad arbitrium tuum scribe, meque mihi relinque. Ignorantiae meae patronus fies ante tribunal sine simulatione 1. Cum enim sciam ea, quae a te scripta sunt, ab eo quod convenit aberrare, si sileam, utique 5 silentii paenas dabo, multisque damni auctor fiam, ut qui siluerim in quibus valde dedecebat me silere. Me autem ceteroqui aequum est mortuis iam annumerari, qui id studeo ne videar, nuncque praesertim ab inimicis vestigiis urgeor, ut audio, nec possum sine timore verba opponere iis, qui volunt illis com-10 moveri. Nam Deo audiente dico me amore erga te et priora et nunc scripta scripsisse, simulque orantem et studentem ut undequaque id, quod irreprehensibile est, tibi parem. Nos enim decet habere non solum mentem laudibus deditam², sed et linguam magis laudibus deditam²; nam non id, quod quocunque modo certaverimus, sed etiam id, quod legitime certaverimus, coronabitur³, neque id, quod quocumque modo, sed id, quod cum scientia zelum habuerimus 4. Sapientiae enim est nos mente humili et modesta sine contentione discere. Dicit enim rursus idem vir sapiens : « Sapientia humilis exaltabit 20 caput eius et in medio magnatorum illum sedere faciet 5 », et disciplina libri Proverbiorum praecipit * dicens: « Si sapien. * p. 177. tiam invocaveris et prudentiae dederis vocem tuam, et si quaesieris illam ut argentum et exploraveris illam ut thesaurum, tunc intelliges timorem Domini et agnitionem Dei inve-25 nies, quia Dominus dat sapientiam et a facie eius sapientia et prudentia, et ut thesauros apponit prospere procedentibus salutem 6. »

Quoad eos autem qui Henoticon, cui inest confessio rectae fidei, inducere volunt, rata manente impietate chalcedonensi et rato super omnia blasphemo Tomo Leonis, quique ea non reiciunt nominatim per anathema, ut legitimum est, secundum formam quae obtinuit in diebus pessimi nominis ⁷ Macedonii et Flaviani, et per hoc simpliciores decipere machinantur, recte

¹ ἀνυπόκριτος. — ² Vel forsitan : «laudabilem ». Vide notam ad textum. — ³ τὸ ὁπωσδή ἀθλεῖν, τὸ νομίμως ἀθλεῖν. Cfr II Tim., 11, 5. — ⁴ Cfr Rom., x, 2. — ⁵ Eccli., x1, 1. — ⁶ Prov., 11, 3-7, — ² δυσώνυμοι.

et sapienter omnia dixi atque scripsi : quibus validum auxilium affert etiam praxis, quam stabilivit sanctae memoriae Dioscorus, archiepiscopus alexandrinus, qui collega noster fuit, cum Ecclesiae puritatem, tum doctrina tum reiectione mixtionis communionis cum haereticis, coram omnibus exhibuit, multosque ex schismaticis reduxit et ut membra corpori adiunxit.

EXPLICIT EPISTULA TERTIA AD SERGIUM GRAMMATICUM.

VII

EIUSDEM SERGII AD PATRIARCHAM SEVERUM.

Domino meo in Christo et Patribus philosophis, Sergius, humilis grammaticus. Oratio apologetica.

Laudabiles in gente sua filii habentur Sem et Iapheth quia, denudato patre, ne visionem quidem tolerarunt, sed ingenuo cum pudore patrem vestimento operuerunt; Cham autem serp. 178. vus et ad modum fugitivi est: risit enim et * genitoris ebrietati illusit². Istis peiora deliquimus nos indecentes³, et intemperanti inimicorum modo contemptores. Cum enim Pater in pulchra virtutis forma nos firmaret omnique castitatis racemo potasset, et in anima sua vigilaret, nuditatem et summam ebrietatem ei falso tribuimus, in carnalem Israel adhuc inhiantes: qui, cum Moyses egregie principatum exerceret, conviciis illum iustissimum afficiebant. Absalom illi aemulati sumus, qui etiam in regnum patris oculos coniecit. Neque impudentiam verborum nostrorum cohibuit liber legis, qui mortem decernit in filios vel iuste loquentes adversus genitores.

At me nonnulli forsitan ut adulatorem eicient, dicentque rectitudinem quidem animae traditam esse ⁶, postea vero, ad placandam faciem tuam, me nonnihil simulasse. Ego autem, testem invocando Eum, qui scrutatur corda et renes ⁷, et sedem illam iudicem, sermonem meum de integro assumens defen-

¹ ἀμιξία. — 2 παίζειν. — 3 ἄσεμνοι. Vide notam ad textum. — 4 ἐξόχως. — 5 Cfr Exod., xxi, 16. — 6 Id est: « me primo sincere locutum esse ». — 7 Cfr Psalm. VII, 10.

sionem struam, ipsam rectitudinem prae omnibus curans 1. In medio myriadum militiarum angelorum appaream reus, si quid ad viri placationem hac in re factum sit; deflectam autem et a spe futura, si mea voluntate inique egerim contra veritatem.

Pugnam autem magnam illam censeo, quam ego commissurus sum, cum duplicis generis adversarii exsurgant in me Quidam enim ex inimicis Patris inflectunt voces eius ad insipientiam suam: at, praesumentes non consonum fore cantum, e cithara nostra contra dicemus illis: «Muta fiant labia dolosa, quae loquuntur adversus iustum iniquitatem²». Item quidam forsitan e nostris propter homonymiam vocis « proprietas » erraverunt * atque ex dubitatione ³ Patrem conviciis afficiunt: quibus, cum sapienti Paroimiaste suadebimus: «Audite, filii, disiplinam patris », et: «Attendite ut sciatis prudentiam ⁴». Cum enim indagatur sensus homonymiae, modum contentiosum solvit. Et ut attendamus ad dicta suadeo, remoti ab omni passione contentiosa.

Deum causam esse rerum confitentur etiam sapientes inter paganos, sed secundos quoque et tertios deos esse docent. Unum Deum filii Hebraeorum colunt, sed sterilem illum efficiunt et a Rationabili Rationabilem abscindunt et sancto Spiritui invident. Quomodo igitur nos de iis didicimus? Causam quidem Deum esse didicimus, sed ipsum primum et medium et ultimum: « Ante me non fuit, et post me alius non erit 5 ». Unum rursus Deum confitemur, sed unicitatem Trinitatem novimus in mystica theologia. Trinitatem dicunt Manichaei, eamque dicunt post virtutem quamdam, quam prius immutant. Trinitatem dicit et Sabellius, sed hypostases eius non novit. Arius autem. qui insanivit, suam Trinitatem in paganis sententiis inseruit. connumerando 6 et tot eius substantias imaginando. Nos autem. doctrinis veritatis initiati 7, Trinitatem quidem sicut praedicti confitemur, sed principalem et in hypostasibus distinctis subsistentem unamque substantiam subindicantem. Unam Verbi Dei naturam post generationem e Virgine dicunt Manes et Apollinaris et Eutyches; sed ille quidem Manes inhumanationem

¹ προτιμᾶν. — ² Psalm. xxx, 19. — ³ ἀπορία. — ⁴ Cfr Prov., 1, 8 et iv, 1. — ⁵ Cfr Isal., xliii, 10. — ⁶ συναριθμεῖν. — ⁷ μύσται.

imaginariam effecit, iste Apollinaris ad imperfectas cogitationes decidit, stultus autem Eutyches non umbram tantum, sed mutationem in totum inducit praeter mysterium. Nos autem, quomodo sentimus de una natura, quae ex divinitate et humanitate perfecta composita est? Evidenter sentimus carnem non ante unionem exstitisse, sed simul exstitisse et ad mysticam p. 180. unionem concurrisse. Videte * ergo quomodo nomina quidem sint communia, ipsae autem sententiae dogma definiant.

Sic etiam « proprietates » Nestorius omnesque, qui Nestorii convivae 1 sunt, dicunt, non autem proprietates Verbi incarnati, 10 sed naturarum earum, quas post mendacem apud ipsos receptam unionem intelligunt in Christo. Itaque Nestorius, inculpans e suo exsilio Patrem Cyrillum, scribit ad Theodoretum: [NESTORIUS:] « Hic clam proprietates naturarum confundit 2. » Theodoretus vero, in refutatione 3 tertii anathematismi, dixit: 15 THEODORETUS: « Quomodo igitur impietatem adscribit iis, qui naturarum proprietates dividunt, scilicet proprietates Dei saeculis antiquioris et hominis in fine dierum assumpti? 4 ». ET IN OCTAVO: « Itaque utriusque naturae proprietates dicentes, Dominum nostrum Christum adoramus 5. » Et in decimo 6 : 20 « Passiones propriae sunt passibilis : impatibilis enim passionibus altior est. Igitur passa est forma servi, coexistente scilicet cum ipsa forma Dei 7. Igitur non Deus passus est, sed ille ex nobis homo a Deo assumptus 8. » Leo autem cum summa feritate dicit: Leo: « Salva proprietate utriusque naturae. Tenet 25 enim sine defectu utraque natura proprietatem suam 9. » Rur-SUSQUE: « Agit enim omnis forma cum alterius communione quod proprium est, Verbo quidem operante quod Verbi est, corpore vero exsequente quod corporis est. Et illud quidem coruscat miraculis, hoc autem succumbit iniuriis 10. » Malitia 30 p. 181. vero πολυχέφαλος Chalcedonis dicit: E synodo * Chalcedo-NENSI: « Unus Dominus Iesus Christus in duabus naturis

¹ Vox syriaca est dubia; interpres forsitan legit συμπόσιον. — 2 Loofs, Nestoriana, p. 198. — 3 ἀντιλογία. — 4 P. Gr., LXXVI, 404. — 5 Ibid., 429. — 6 Lege: «duodecimo». — 7 Hic omittuntur quaedam verba textus graeci. — 8 P. Gr., LXXVI, 469. — 9 P. Lat., LIV, 765. — 10 Ibid., 767.

agnitus, nusquam sublata naturarum differentia propter unionem, magis autem salva proprietate utriusque naturae 1 ».

Quid igitur ex impiis istis effatis dixit Pater Ecclesiae ²? Numquid duas naturas constituit, sicut ii, qui antea dicti sunt, tanquam istas naturas post unionem intelligens in Christo et utrique naturae proprietatem tribuens? Minime, sed consona Patribus dicens, Verbo incarnato etiam carnis nostrae propria tribuit. Isti ergo dicunt templum Verbi visum esse, esurisse, sitisse, passum esse, surrexisse; Pater autem cum Cyrillo ³

Emmanuelem, — imo cum Isaia ⁴ Emmanuelem, — natum ex muliere Verbum clamat, atque cum Iohanne ⁵ Verbum visum et contrectatum esse magna voce clamat, Ipsumque esurisse et sitisse manifeste confirmat, Ipsumque cruci affixum esse et, postquam gustasset mortem tribus diebus, vitam hominibus largitum esse praedicat.

At undenam, quaeso, haec adsunt Verbo, scilicet ut videatur, contrectetur et patiatur humano modo? Nonne quia incarnatum est? Etenim Verbi proprietas est invisibilitas, incontrectabilitas, immunitas omnis passionis, animati autem corporis fames 20 et sitis et passio. Itaque, quemadmodum Verbum mansit, cum compactum est in carnem, ita sibimet servando proprietates divinitatis, nostrae quoque carnis proprietates suscepit. Idem ergo Verbum Deum dicimus visibile et invisibile, - cum enim videretur ab hominibus, invisibiliter erat cum Patre: — idem 25 genitum ex omnipotenti Patre et ex matre virgine Deum, illud quidem ante omnia saecula * incorporaliter, id autem novissimis * p. 182. temporibus corporaliter: idem impatibile et passibile: impatibile quidem in substantia Patris, passibile vero in carne humana. Vides quomodo sermo noster Ipsi servaverit immutabilitatem Illudque servaverit Deum simul et corpus. Eius, qui corporis quoque proprietatem modo Deum decenti exhibet, non dicimus subsistere naturas et utramque naturam ex proprietatibus et operationibus suis apparere; sed ipsum Verbum censemus carnem factum et carnis propria exhibuisse.

Mansi, VII 116. — ² Id est, Severus. — ³ Cfr P. Gr., LXXVII, 120.
 4 Cfr Isal., VII, 14. — ⁵ Cfr I Ioh., I, 1.

Neque existimet quis sermonem nostrum errare atque proprietatem et naturam seorsum exsistentem introducere : etenim. ratio compositorum duo quaedam aut plura conjungit, unam autem animalis naturam absolvit: uniuscuiusque ex illis proprietatem apparere concedit, verum non divisam sed simul 5 cognitam, quemadmodum apud hominis naturam investigare possumus. Secari quidem proprietas est corporis, sed ictum percipere est animati corporis : attamen, non in una quidem natura sectionem accipit, in altera vero perceptionem ostendit, sed in una eademque natura composita apparet tum secabilitas 1 10 corporis tum sensualitas 2 animae : gaudet homo et risu significat animae laetitiam; contristatur et lacrima tristitiam denuntiavit. Ita etiam apud unam Christi naturam compositam. Verbum videbimus natum quidem, sed ex matre virgine: non in una natura contigit illi ut nasceretur, in altera autem illud 15 insolitum operatus est, ut deliravit Leo dicens: [Leo]: « Verbo quidem operante quod Verbi est, corpore autem exequente quod corporis est 3 », sed una natura, quae nata est et miraculose generationem fecit, esuriit, sitivit, non coacta sed volens; p. 183. ambulavit, sed mare pedibus eius calcabile fuit, * tandemque 20 mortuus est, non postquam necessitatem mortis exspectavit, sed quando decuit ipse solvit mortem, nam « potestatem habeo ponendi animam meam et iterum sumendi eam 4 », et horum verborum veritatem per resurrectionem demonstravit.

Vides quomodo non dissecentur quaedam naturae aut, seorsum agnitae, non accipiant suas proprietates et operationes, sed simul appareant divinitas et humanitas Verbi incarnati. Ostendant mihi quid humanum tantum factum sit post incarnationem. Ne lacrymam quidem dicam; divinitus enim evenit : nam statim vocabat Lazarum, cuius misertus erat, et foetens mortuus reviviscebat et cursu properabat. Sudorem dicent et certamen adversus passionem? At, haec quoque divina et cogitationes nostras excedentia evenerunt ut per humanas passiones hominibus impassibilitatem conciliaret. Quid autem et de morte dicent? Illam prorsus humanam exspectabit corpori 35

¹ τὸ τμητόν. — 2 τὸ αισθητικόν. — 3 P.~Lat., LIV, 767. — 4 Cfr Ioh., x, 18. — 5 πρὸς δρόμον.

dominantem? Habemus exploratum: Deus ergo est, qui et divinitatis proprietates servavit et humana passus est. Ideo enim etiam perfectus homo factus est, ut infirmitatem nostram portaret 1 et, dorsum suum flagellis dando 2, expiavit 3 vulnus, quod antiquus serpens animae nostrae inflixerat.

Haec edoctus a Patre habeo. Placet autem ipsis verbis ostendere firmioremque efficere orationis veritatem. Dicit enim in prima epistula sic : Ex verbis patriarchae Severi : « Etenin hominem quoque nostri similem dicimus esse animal rationabile. mortale, intellectus et scientiae capax; et quia ex duobus una est natura et hypostasis, totum animal dicitur * mortale et * p. 184, totum vocatur rationabile, neque dicimus nos nescire quo quidem rationabile sit, quo autem mortale; sed id, quod sic sciamus, non dividit compositionem ex qua unum animal componitur. Sic etiam de contemplatione Emmanuelis 4. » Rursusque : « Si quis ergo Emmanuelem inique dividat dualitate naturarum post unionem, naturarum differentiam prorsus comitatur etiam divisio et omnino dividuntur proprietates congrue naturis 5. » ET ITERUM: « Sed ab uno Christo in dualitatem naturarum 20 post unionem dividendo fugimus. Eo enim diviso, simul dividuntur et proprietates utriv que naturae 6. » Et iterum : « Et proprietates humanitatis fient proprietates divinitatis Verbi. rursus, ue proprietates Verbi ut proprietates carnis adscribentur 7. » Et Iterum : « Igitur facta sunt Verbi quidem propria 25 ea, quae humanitatis sunt, rursus autem humanitatis propria ea, quae sunt ipsius Verbi 8. » Et iterum : « Sed id. quod duae naturae dicantur post unionem et consequenter attrahant istae naturae suas operationes et proprietates anathematizamus 9, » ET ITERUM: « Non autem id, quod seorsum et in exsistentia 30 propria subsistant naturae : id enim dicere eorum est. qui Christum dissecant dualitate post ineffabilem unionem, non autem nostrum, qui illum unum ex duobus confitemur 10. » Et ITERUM: « Igitur, qui dividit Emmanuelem, eumque in dua-

¹ Cfr Is., LIII, 3. — 2 *Ibid.*, L, 6 — 3 Vox mihi incerta. Legerit forsan interpres έτίμησε pro έτισε. — 4 Cfr supra, p. 56. — 5 Supra, p. 57. — 6 Supra, p. 58. — 7 *Ibid.* — 8 *Ibid.* — 9 Supra, p. 59. — 10 *Ibid.*

bus naturis definit post ineffabilem unionem, cum naturis dividit et operationes et proprietates, et duas naturas ponit, quae faciunt et sine defectu patiuntur sua propria 1. » Et iterum : « Itaque, qui dividit Emmanuelem dualitate naturarum post p. 185. ineffabilem unionem, simul dividit, ut saepissime * diximus, 5 etiam operationes et proprietates 2, » Et iterum : « Nam quia unus est operans, una quoque est eius operatio et unus motus eius operativus 3. » Et iterum : « Dividentes autem Emmanuelem, dicendo duas naturas post unionem, simul et ea dividunt. quae tanquam proprietates naturaliter utraque natura attra- 10 hit 4. » ET ITERUM: « Quae dicemus carnem pati, haec Verbi incarnati passiones sunt, cum divinitas eius impassibilitatem non amittat; nam cuius carnem propriam esse dicimus, ipsius omnino proprias esse carnis passiones admittimus 5. » Et ITERUM: « ... scelusque ducere dividere Christum in dualitatem 15 naturarum post unionem, atque consequenter operationes et proprietates : nam omnia cum dualitate dissecantur et rediguntur ad diversitatem divisam et prorsus dissectam, sive operationes dicas sive proprietates 6. » SIMILI AUTEM MODO ET EX SECUNDA EPISTULA: Eius: « Unionis autem ratio eas, quae secun- 20 dum naturam carnis proprietates sunt, propter dispensationem Verbi proprietates dici permittit; similiter eas, quae secundum substantiam proprietates Verbi sunt, carnis proprietates ut dicerentur effecit 7. » Et iterum : « At. licet secundum naturam proprietates humanitatis sint, Verbi quoque Dei 25 propter dispensationem proprietates factae sunt, et Ipsum dicitur et esurisse et sitisse et fatigatum esse ex itinere 8. "

Quaenam verba istis magis pia, aut quae, quaeso, doctrina, cum Patribus concurrens, magis asserat Verbi quidem prorsus factas esse corporis proprietates, eos autem, qui ante confitentur Verbo non esse proprietates carnis, prorsus negare et p. 186. ipsam inhumanationem? Unde discimus Verbum * vere incarnatum esse? Nonne ex eo, quod omnia, quae carnis sunt, voluntarie exhibuit? Numquid esurire et sitire accidebat Verbo

¹ Supra, p. 63. — 2 Supra, p. 64. — 3 Ibid. — 4 Ibid. — 5 Supra, p. 65. — 6 Supra, p. 69. — 7 Supra, p. 91. — 8 Supra, p. 105. — 9 προομολογεῖν.

ante inhumanationem? Nonne, cum pertineant ista ad nostram naturam, Dei per summam corporis unionem facta sunt? Itaque iam non sunt propria naturarum, etiam secundum rationem ipsarum prout constituuntur, effecta, sed Unigeniti Filii Dei cum corpore impassibiliter compositi.

Has leges paternas scribentes in animabus nostris, non ad iracundiam provocabimus Spiritum Dei 1, mentiendo adversus veritatem². Passionem super omnia asperam patiemur nos qui, dicentes nos pro pietate zelari, etiam tantam pugnam coram omnibus exhibuimus? Postquam ducem nostrum prius immolaverimus, ad barbaros ibimus, ita ut captu faciles iam videamur. ordine privati quia dux deficit 3? Illum enim merito una post alteram 4 sedes episcopales interioris regionis 5 ducem nostrum renuntiant, e quibus primus Patriarcha in Oriente immunditiam 6 chalcedonensem expulit, et quidem postquam res nostrae 7 acerbe languerunt. Nam communitatum orientalium primus quidem Paulus 8, deinde Diodorus corruptor est, insuper et Theodorus. Nestorius quoque inde ortus Byzantii aegrotavit. Hiba autem et Theodoretus et Andreas non aliunde sunt. Ex 20 nobis vero Cyrus 9 et Iohannes 10 pullularunt, et vitis mala Persia huiusmodi opiniones malas stabilivit.

Eum ergo, qui tantum morbum totius regionis evertit, aequum est a nobis honorari; verum, gladium nostrum ne convertamus in nosmetipsos. Itaque honoremus Patrem cum veritate; lex enim castigat filios maledicos, nam « qui maledixerit patri vel * matri, morte morietur 11 »; modestos autem filios sapiens • p. 187. ecclesiastes 12 suscipit, nam « filius sapiens laetificat patrem suum 13 ».

EXPLICIT APOLOGIA SERGII GRAMMATICI.

¹ Cfr Is., LxIII, 10. — 2 Cfr Iac., III, 14. — 3 διὰ τὴν ἀναρχίαν τάξεως ἀποχηροῦντες. — 4 Vide notam ad textum. — 5 αἱ ἄνω καθέδραι. — 6 ἀσωτία. — 7 τὰ ἡμῶν. — 8 Scilicet, Samosatenus. — 9 Cyrus ex Ægis. — 10 Iohannes Ægeates. — 11 Exod., xxI, 16. — 12 Id est, Salomon. Cfr Eccle., xII, 9. — 13 Prov., x, 1.

S fol. 1 r legitur: « Hic liber est Michaelis bar Katta'e, qui donavit illum monasterio Syrorum, quod est in deserto scetensi Aegypti * Deus requiescere faciat animam eius in mansionibus rectorum et iustorum, et scribat nomen eius in libro vitae, et [....] eius faciat memoriam bonam, per orationem Dei Genitricis et omnium sanctorum. Amen ».

INDEX TOMI VII

I. ORATIONES SEVERI PATRIARCHA	4E	AN	TIC	CH	EN	ΙΑ	D	NE	PHA-
LIUM									
Oratio prima (acephala)	•								,
Oratio secunda			•	٠	٠	•	•	•	8
II. EPISTULAE MUTUAE SERGII	G	RAM	1 M A	ΙTΙ	CI	E	Г	SE	VERI
PATRIARCHAE ANTIOCHENI,									
Prima epistula Sergii									51
Prima epistula Severi									53
Secunda epistula Sergii									71
Secunda epistula Severi									
Tertia epistula Sergii									110
Tertia epistula Severi				.•					120
Apologia Sergii ad Severum									136

I. — INDEX BIBLICUS

A. — VETERIS TESTAMENTI

Exod.		xIII, 1	127
ш, 14	118, 126	xxvii, 3	116
rv, 10	76	xxx, 19	137
xIV, 14	108	XLIII, 14	124
xvIII, 25-26	74	LXXXIV, 2-3	12 0
xxI, 16	136, 143	си, 12	101
•	,	cix, 4	26
Levit.		cxvii, 20	71
x, 10-11	54	cxviii, 85	130
,		cxl, 3	110
Deuteron.			
v, 27	108	Proverb.	
28-29	109	1, 8	137
x, 22	113	п, 3-5	119
xxxII, 7	51	3-7	135
		IV, 1	137
Iudic.		18 ·	110
ın, 21	72	v, 6, 8	92
		vii, 11	124
I Reg.		ıx, 18	92
ш, 1	71	x, 1	143
9	72	10	121
XVII, 36	108	17	54
•		xī, 2	54
II Reg.		xv, 10	110
1x , 7, 8, 10	71	31-32	110
XXI, 17	76	xvi, 1	54
		23	70
III Reg.		ххи, 17-19	78
kviii, 21	47	2 8	7 7
Psalm,		xxvii, 17	77
VII, 10	100	Ecclesiastes	
IX, 36	136		00
~) UU	110	ı, 9	. 90

хп, 9 143	XIII, 23
Sapient.	22 126
vн, 2 2-23 112	
112	BARUCH
Ecclesiastic.	m, 38 52
ıv, 25 77	
xi, 1 135	
хін, 3	V .
xx, 1 120	· '
18 110	
xxII, 27 110)
ххии, 12 134	12
xxrv, 32-34 117	Hos.
_	ıv, 18 134
Isai.	VI 9 110
vii, 9 109	108
14 139	VIV 10 107
xxi, 12 54	
xLIII, 10 137	I To
L, 6 141	110
LIII, 2-3 52	1 '
3 141	
LXIII, 10 143	1, 6 109, 119
IEREM.	1, 0
tx, 10 126	ZACHAR.
x, 16 120	
	•
	TESTAMENTI
Маттн.	xvII, 2 87
ш, 15	1
v. 15	
22 62	1 7
vi, 33 108	1 '
vii, 6 7	1 '
x, 14 134 xii, 36	29-30 108
37 124	Luc.
xiv, 28-29 62	1
, ==================================	1 -7 -

					_
v, 13		62	23		7
xı, 21		72	II, 6		130
xīv, 11		134	8		7
xviii, 8		93	v, 12		128
xxiv, 39		112	vIII, 6	•	61
			xv, 52		6 0
	IOHANN.				
r, 1		111		II Cor.	
9		72	vr, 14		29
14		111	15		130
п, 19		10	хи, 1, 11		102
ш, 13		99	11		131
ıv, 24		112	xIII, 7		120
v, 19		63	,		
vi, 55		112		Galat.	
viii, 26		63	ıv, 4		13
40		99	1v, 4		10
44		130		Tit 7	
x, 18	• 63,	112 , 140	- 15	Ephes.	01
xi, 11		61	r, 17		31
xiv, 10		63			
xix, 37		7, 113	_	Philipp.	
xx, 17		31	11, 6		105
			7		34, 113
	Act. A post.		ш, 13		108
ı, 1 1		92			
п, 22		113		Coloss.	
31		53, 67	11, 3		7 0
ıv, 32		85	4		101
xvIII, 6		134	IV, 6		109
,					
	Rom.			I Tim.	
ı, 28		4	и, 5		34, 113
ıx, 5		61	5-6		92
x, 2		135	ıv, 15		7 0
xi, 33		51			
xvi, 27		133		II Tim.	
,			п, 5		135
	I Cor.		15		77
I, 5		61	ш, 14		108
•			•		

	Hebr.			I Petr.	
1, 3		127	11, 22		67
11, 14		34, 78, 116	ıı, 22 ıv, 1		7
iv, 2		85	v, 4		5 3
x, 39		77			
x1, 6		132		II PETR.	
			111, 16		89
	Iac.			•	
r, 8		47		I IOHANN.	
ш, 14		143	I, 1	5 2 , 11.	l, 13 9

· . . .

II. — SCRIPTORUM EXCERPTA RECITATA¹

ALEXANDER ALEX.

Sermo de anim. et corp. n. 5: 37*

AMPHILOCHIUS ICON.

Epist. ad Seleuc. vers. 240-250 : 129

Fragm. anepigr. 9: 41

ANDREAS SAMOSAT.

Reprehensio capit. Cyrilli

anath. 1 : 47

anath. 3: 14

anath. 4: 45, 46

anath. 10: 46, 47

APOLLINARISTAE

cfr Athanas, alex.

APOLLINARIUS LAODIC.

κατὰ μέγος πίστις n. 31 : cfr Gregorius thaumat.

De unione n. 5, 8, 17 : cfr Iulius rom.

De fide et incarnatione n. 6. 7: efr Iulius rom.

Epist. ad Dionysium epist. 1, n. 2, 5-6: cfr Iulius rom.

ATHANASIUS ALEX.

Orationes contra Arianos or. 3, n. 29: 88

Epist. ad Afros episcopos n. 4: 126

Epist. ad Epictetum n. 8-9: 97

Vita s. Antonii

n, 5; 5

De pass. et cruce Domini

n. 22 : 37

n. 25: 38

Epist. ad Iovinianum (pseudep.) fragm.: 17

De incarn. Dei Verbi (apoll.) n. 1: 13

Quod unus sit Christus (apoll.) n. 3: 13, 81

ATTICUS CONSTANTINOP.

Oratio in nativitatem fragm.: 40

BASILIUS CAESAR.

Adversus Eunomium

l. 1, n. 7: 125

n. 9: 130

1. 2, n. 29 : 134

¹ Attendat lector semel tantum notatam esse paginam, in qua plura nonnunquam eiusdem operis testimonia recitata inveniuntur. Asteriscus paginae numero appositus indicat primigenium testimonii textum a nobis repertum non esse,

Adv. Ethom. (Didym. alex.) 1, 4: 60, 65

Liber de Spiritu sancto cap. 8, n. 13: 38

Homiliae in illud: « Attende tibi », n. 8: 103 de invidia, n. 4: 38 de fide, n. 4: 127 iu martyrem Julittam, n. 7: 38 ad adolescentes, n. 2: 130

ep. 214, Terenuo comiti, n. 4: 133 ep. 236, Amphilochio, n. 6: 127 ep. ?, Gregorio theologo, fragm.: 96*

CYRILLUS ALEX.

In Ichannem

1. 1, e, 5: 104 c, 9: 69 l, 2, c, 4: 69

Thesaurus l. 1, assert. 20 99

De Trinit, ad Hermiam dialog. 1: 81

Quod unus sit Christus ...: 57, 42-44, 66, 80, 100, 105, 131

Scholia

cap. 8: 79
cap. 11: 17
cap. 18: 18
cap. 25: 18
cap. 84: 18*

Adversus Nestorium

1 1, c, 3 : 84
1, 2, procent.: 13, 16, 19, 36, 127
c, 6 : 2, 32, 57, 73, 74, 77, 78,
38, 106
c, 8 : 13, 16, 19, 36

c. 11 : 57 l. 3, c. 3 : 58 l. 4, c. 2 : 127

Apologet. adv. Orientales anath. 3: 37, 56 anath. 8: 24, 100 anath. 10: 47

Apologet. contra Theodoretum anath. 3: 18 anath. 4: 48, 88 anath. 9: 48 anath. 10: 11, 33, 35, 49, 69

De recta fide ad Theodosium n. 20: 67 n. 22: 68 n. 26: 84 n. 37: 87 n. 40: 68, 75, 90

n. 44 : 83 ? : 68

De recta fide ad Reginas or. 2, n. 55; 92

Contra Synousiastas fragm.: 92*, 93*

Contra Diodorum fragm.: 4*, 55*, 82*, 121*

Contra Theodorum Mopsuest. or, 1:41

Epistulae
ep. 1, ad monachos : 5, 14, 45, 88, 98
ep. 4, ad Nestorium : 15, 16, 50
ep. 17, ad Nestorium : 2, 14, 15, 32, 89, 100, 127, 139
ep. 40, ad Acacium melitin.: 21
ep. 41, ad Acacium scythopol.: 106
ep. 44 ad Eulogium : 21
ep. 45, ad Succensum 1 : 2, 22, 23, 35, 87

ep. 46, ad Succensum 2: 19, 23, 32, 35, 54, 69, 80, 116, 131 ep. 50, ad Valerianum icon.: 50 ep. 69, ad Acacium melitin.: 45

DIOSCORUS (I) ALEX.

ep. ad Domnum antioch.: 107*

EUSTATHIUS ANTIOCH.

fragm. exposit. psalmi 92 : 126*

EVAGRIUS PONTIC.

Capitula ?: 104*, 133*

GREGORIUS NAZIANZENUS

Orationes

or. 7, in laud. Caesarii, n. 21: 95 or. 14, de pauper. amore, n. 7: 96 or. 18, funebris in patrem, n. 28:

or. 20, de dogm. et const. episc., n. 5 : 4

or. 21, in laudem Athanasii, n. 37;

or. 22, de pace 2, n. 6: 7

or. 27, theologica 1, n. 5-6: 8 n. 10: 128

or. 29, de Filio 1, n. 17: 28

n. 18; 28, 30

n. 18-19: 85

n. 19: 29, 90

or. 30, de Filio 2, n. 1; 30

n. 5:39

n. 8: 31, 114

n. 16: 30

or. 34, in Ægypt. advent., n. 8: 104

or. 38, in theophania, n. 2: 89, 90, 114

n. 11: 96 n. 13: 2, 31, 36, 45, 85, 86, 113 n. 15: 2, 31, 86, 114

or. 40, in sanct. baptisma, n. 41: 94, 114

or. 41, in Pentecosten, n. 8: 127 or. 44, in nov. dominic., n. 4: 89, 114

or. 45, in sanct. Pascha, n. 19: 39
n. 28-29:

Epistulae ep. 101, ad Cledonium 1: 3, 26, 27,

GREGORIUS NYSSENUS

28, 31, 36, 66, 72, 87, 95

De beatitudinibus or. 1:39

GREGORIUS THAUMATURGUS

κατὰ μέρος πίστις (Apollin.) n. 31 : 15

IGNATIUS ANTIOCH.

ep. ad Romanos, n. 6: 36

IOHANNES ANTIOCH.

Epistula åd Cyrillum (ep. 38 inter ep. Cyrilli) : 19

IOHANNES CHRYSOSTOMUS

In evang. Iohannis hom. 4, n. 1: 125 hom. 11, n. 2: 34

In epist. II ad Corinthios hom. 8, n. 4; 40 hom. 17, ?: 40*

De sacerdotio 1, 3, n, 4 : 40 Homiliae

hom. de ascens. Domini, n. 2: 35

? : 34*

IRENAEUS LUGDUN.

fragm. anepigr.: 36*

IULIUS ROMAN. (pseudep.)

De unione (Apollin.)

n. 5:64

n. 8:99

n. 17: 22, 64

De fide et incarn. (Apollin.)

n. 6: 37, 64

n. 7: 45, 64

Epist. ad Dionysium (Apollin.)

ep. 1, n. 2: 21

n. 5-6: 22

LEO I ROMAN.

Epist. dogmatica (Tomus)

cap. 3: 49, 91, 138

cap. 4: 12, 28, 29, 37, 49, 52, 62,

138, 140

cap. 5: 12, 36

NESTORIUS CONSTANTINOP.

Epistulae

ep. ad Theodoret.: 138*

Sermones 1

serm. 8: 93

serm. 10: 12, 32

fragm. anepigr.: 2, 32

PROCLUS CONSTANTINOP.

orat. I, de laud sanctae Mariae,

n. 1, 4, 8: 33

n. 9:41

Epistulae ep. 2, ad Armenios, n. 6: 33, 36

SEVERUS ANTIOCH.

Philalethes

titulus: 90

Liber contra Grammatic.

fragm. ex orat. 1, c. 6: 5*

e. 8: 5*, 6*

fragm. ex orat. 2, c. 12: 6*

fragm. ex orat. 3, c. 22: 1, 2*

e. 23 : 2*

e. 27 : 3*, 3-4

SYNODI

Synod. nicaen.

defin. fidei: 8

Synod. chalcedon.

ex Act. : 9

defin. fidei: 12, 138

THEODORETUS CYR.

Reprehensio capit. Cyrilli

cap. 2: 10

cap. 3: 46, 138

cap. 4: 48

cap. 5: 46

cap. 7: 47

cap. 8: 138

cap. 9: 48

cap. 10: 10, 11

cap. 12: 138

Epistulae

ep. 171, Iohanni antioch.: 19

THEODOTUS ANCYR.

Homiliae

hom, 1, in die nativ., n. 5: 36

n. 5-6: 25

1 Servatur ordo receptus apud Loofs Nestoriana.

hom. 2, in nativ. Salvat., n. 12: 25 hom. 3, Ephesi habita, n. 4: 25

THEOPHILUS ALEX.

Epistulae heortasticae ep. 18: 41

ZENO IMPER.

Henoticon: 135

APOLLODORUS

I, 9, 7: 128

ARISTOTELES

Categor., 4, 1b, 27: 115
10, 17: 130

EURIPIDES

Hippol., 612: 129

GRAMMATICUS QUIDAM

f: 110*

HOMERUS

Ilias, VIII, 154: 125

VITA ARISTOTELIS

fragm.: 115, 128

III. — INDEX NOMINUM GENERALIS¹

Absalom (nom. biblic.): 136 Acacius, ep. melitin.: 20, 45.

Acacius, ep. scythopolit. : 106.

Ægyptus: 113, 144.

Africa: 126.

Ahod (nom. biblic.): 72.

Alexander, ep. Alexandr.: 37.

Amphilochius, ep. Iconii: 127, 129.

Andreas, ep. Samosatae : 14, 24, 37, 45, 46, 47, 56, 100, 143.

Antiochia, Antiocheni : 51, 53, 107, 126, 132.

Antoninus, ep. Halebi : 51, 71, 121.

Apollinarius, haeresiarcha: 3, 7, 137, 138.

Ariani, haeretici: 7, 85.

Ariminum: 127.

Aristoteles: 115, 128, 130.

Arius, haeresiarcha: 3, 4, 111, 137.

Athanasius (S.), ep. Alexandriae: 5, 13, 17, 45, 81, 83, 88, 96, 125, 126.

Athanasius, nisibenus : 50.

Basilius (S.), ep. Caesareae : 44, 45, 59, 60, 65, 96, 127, 130, 133.

Byzantium: 143.

Caesarius: 95.

Chalcedone: 15, 72, 75.

Cham (nom. biblic.): 136.

Cledonius: 2, 87, 95.

Cyrillus (S.), ep. Alexandriae:

1, 2, 4, 5, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 32, 33,

35, 37, 42, 44, 45, 47, 48, 49,

50, 01, 12, 11, 10, 11, 10, 10

54, 56, 57, 58, 66, 67, 69, 73,

75, 77, 78, 80, 82, 83, 84, 87,

88, 90, 91, 92, 97, 99, 100,

104, 105, 106, 107, 108, 111, 116, 121, 123, 125, 127, 132,

138.

Cyrus, ex Ægis: 143.

Daniel, propheta: 72.

Dardani: 125.

David, rex: 10, 11, 76, 124.

Diodorus, ep. Tarsi: 4, 55, 82,

121, 143.

Dionysius, ep. Corinthi : 21.

Dioscorus (I), ep. Alexandriae: 9, 107.

Dioscorus (II), ep. Alexandriae: 136.

Domnus, ep. Antiochiae: 107.

Eglon (nom. biblic.): 72.

Elisabeth (nom. biblic.): 98.

Ephesus: 25.

¹ Nomina scriptorum, quae ante testimonia recitata iterari solent, ope secundi indicis reperientur. Semel notata est pagina in qua haud raro idem nomen pluries occurrit,

Epictetus ep. Corinthi: 97.
Eulogius, presbyter: 21.
Eunomiani, haeretici: 8, 125.
128.
Eunomius, haereticus: 59, 60,
65, 130, 134.
Eustathius, ep. Antiochiae: 126.
Eutyches, haereticus: 3, 7, 89,
111. 137, 138.
Evagrius Ponticus: 104, 133.

Flavianus, ep. Antiochiae: 135.

Ezechiel, propheta: 76.

Gabriel, archangelus: 48.

Grammaticus (Iohannes): 2, 5.

Gregorius (S.), ep. Nazianz.:
2, 4, 7, 26, 28, 30, 31, 32, 36,
45, 66, 73, 81, 84, 85, 86, 87,
89, 94, 95, 96, 104, 113, 127,
128, 131, 132, 139.

Gregorius (S.), ep. nyssen.: 39.

Gregorius (S.) thaumaturgus:
15.

Haggaeus, propheta · 109, 119. Hebraei : 137. Hiba, ep. Edessae : 143. Hieremias, propheta : 126. Homerus, poeta : 125. Hoseas, propheta : 109, 119.

Iacob (nom. biblic.): 120. Iapheth (nom. biblic.): 136. Iesse (nom. biblic.): 83. Ignatius, ep. Antiochiae: 36. Iohannes, ep. Antiochiae: 19. Iohannes, apostolus : 24, 58, 101, 139.
Iohannes Baptista : 11.
Iohannes Chrysostomus : 34, 125.
Iohannes, presb. et monach. : 50.
Iovinianus, imperator : 17.
Irenaeus (S.), ep. lugdun. : 36.
Isaias, propheta : 68.
Israel, Israelitae : 76, 108, 113, 136.
Iulitta, martyr : 138.
Iulius (S.), papa : 21, 22, 45,

Lazarus (ex Bethania): 140. Leo (S.), papa: 4, 9, 11, 28, 29, 36, 37, 49, 52, 62, 91, 135, 138. Levi (nom. biblic.): 82.

64, 99.

Macedonia: 76, 109.

Macedonius, haereticus: 135.

Manes, Manichaei: 7, 87, 137.

Maria, virgo Deipara: 6, 9, 13, 33, 82, 83, 88.

Maximus, archimandr.: 45.

Melchisedech (nom. biblic.): 11.

Michael bar Katta'e: 144.

Miphiboseth (nom. biblic.): 71.

Moyses (nom. biblic.): 43, 74, 108, 118, 136.

Nephalius: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 50.

Nestoriani, haeretici: 16.

Nestorius, haeresiarcha: 1, 2, 3. 7. 11. 12. 14. 15. 19. 32. 49, 57, 58, 74, 79, 82, 84, 86, 88, 89, 93, 101, 106, 111, 122, 127, 138, 143.

Nicaea: 126.

Paulus, apostolus: 85, 89, 127, 128, 132.

Paulus samosatenus: 4, 143.

Persis: 47, 143.

Petrus, apostolus: 24, 89, 101, 120.

Proclus, ep, constantinop.: 33, 36.

Roma: 64.

Sabellius, haeresiarcha: 4, 137. Salmoneus: 128.

Scete, desertum: 144.

Seleucus: 129.

Sem. (nom. biblic.): 136.

Sergius, grammaticus: 51, 53, 70, 71, 76, 77, 109, 110, 120, 136, 143.

Severus, patr. Antiochiae: 8. 50, 51, 53, 70, 71, 74, 76, 77, 109, 110, 120, 136, 141.

Succensus: 2, 22, 32, 54, 69, 87. Synodus chalcedonensis: 9, 12, 107, 108, 138,

Synodus nicaena: 8.

Synousiastae, haeretici: 4, 55, 111, 121, 122, 124.

Syrorum monasterium: 144.

Theodoretus, ep. Cyrrhi: 10, 11, 18, 19, 33, 44, 45, 46, 47, 69, 88, 138, 143.

Theodorus, ep. Mopsuestiae: 4, 45, 143.

Theodosius, imperator: 67, 83. Theodotus, ep. Ancyrae Galatiae: 25, 36.

Theophilus, ep. Alexandriae: **4**5.

Thomas, apostolus: 33.

Troes: 125.

Valentinus, haereticus: 7. Valerianus, ep. Iconii: 50.

SCRIPTORES SYRI

SERIES QUARTA. — TOMUS VII
TEXTUS

SEVERI ANTIOCHENI ORATIONES AD NEPHALIUM

EIUSDEM AC SERGII GRAMMATICI EPISTULAE MUTUAE

CORPUS SCRIPTORUM CHRISTIANORUM ORIENTALIUM

EDITUM CONSILIO

UNIVERSITATIS CATHOLICAE AMERICAE

ET

UNIVERSITATIS CATHOLICAE LOVANIENSIS

SCRIPTORES SYRI

SERIES QUARTA

TOMUS VII

TEXTUS

MDCCCCXLIX

SEVERI ANTIOCHENI ORATIONES AD NEPHALIUM

EIUSDEM AC SERGII GRAMMATICI

EPISTULAE MUTUAE

EDIDIT

IOSEPHUS LEBON

LOVANII

E TYPOGRAPHEO LINGUARUM ORIENTALIUM APUD L. DURBECQ

MDCCCCXLIX

PRAEFATIO

In hoc tomo primum eduntur, in versione syriaca, deperdito aut saltem nobis, practer pauca quaedam fragmenta, ignoto textu graeco primigenio, opus Severi antiocheni ad Nephalium et epistulae mutuae eiusdem Severi et Sergii Grammatici. De historia horum scriptorum olim, quantum valuimus, in opere nostro Le monophysisme sévérien (Lovanii, 1909), p. 119-123 et p. 163-172 disseruimus; ex ibi dietis pauca hic necessario recolenda apponuntur, cum fusiori descriptione subsidiorum, ut aiunt, criticorum, quibus usi sumus ad editionem nostram parandam.

Nephalius primum reperitur inter monachos Alexandriae anno 482 Petro Mongo reluctantes et hac de causa e suis monasteriis ab archiepiscopo monophysita expulsos. Sub initio saeculi VI in Palaestina versatur, ibique episcopos et elericos commovere conatur adversus Severum, in hac regione monasticam vitam agentem, et adversus monachos, qui synodum chalcedonensem eiusque doctrinam christologicam reiciunt et anathematizant. Ipse Nephalius viva voce et, ut videtur, etiam scripto Severum aggredi et doctrinae diphysiticae patrocinium suscipere non dubitat. Orationi vel apologiae Nephalii Severus confutationem opponit, opus scilicet suum $\pi q \delta \lesssim N \eta \phi d \lambda \omega v$ duabus orationibus ($\lambda \delta \gamma \omega$) constans, illudque conscribit antequam uterque adversarius, harum simultatum et contentionum causa, urbem regiam circa ann. 508 petat.

Versionis syriacae operis Severi ad Nephalium primus et praecipuus testis est codex quo, cum partem haud mediocrem versionis item syriacae libri Severi contra impium Grammaticum solus servaverit, ad editionem nostram huius operis parandam usi sumus et tunc siglo M notatum sic in praefatione des-

cribebamus: « M est codex Mausiliensis, olim Amidensis 30, sub hoc titulo descriptus ab A. Scher, Notices sur les manuscrits syriaques et arabes conservés à l'archevêché chaldéen de Diarbékir, in ephemeride Journal Asiatique, 10e sér., t. X (1907), p. 344; iuxta eum pertinet ad saec, XI-XII. Iste codex olim in bibliotheca chaldaici patriarchatus Amidensis repositus. saeviente [priori] magno bello ablatus et absconditus, nonnisi post diuturnas inquisitiones in bibliotheca chaldaici patriarchatus Mausiliensis repertus est. Ipsum codicem aut eius imagines photographicae artis ope expressas habere non potuimus; attamen, officiosa benignitate d. [nunc, fel. rec.] P. I. Vosté, O. P., professoris exegeseos N. T. in Collegio Angelico de Urbe. accuratum codicis exemplar, in pago Karmeliš in ipsa regione mausiliensi anno 1933 a diacono Matthaeo descriptum, assequi nobis contigit. Tredecim quinionibus constat, qui in exemplari 1-13, verius autem, ut scribit P. Vosté, in codice 3-15 notantur; itaque duo priores quiniones perierunt itemque primum folium tertii quinionis, desinitque textus mutilus cum fine fol. 122 vº b. In isto codice, iuxta nostrum exemplar, post fol. 1 ro-vo, quod vacat, haec inveniuntur: 1º fol. 2 rº a-26 rº b: ultima pars orationis prioris et integra altera oratio operis Severi Ad Nephalium, ... ». Ceteris, de sequentibus in codice, omissis, utpote hic ad rem non pertinentibus, pauca adhuc ulterius addantur. Textus singularum paginarum codicis in duabus columnis linearum 37-39 disponitur. Ad calcem versionis syriacae primi operis in hoc codice (fol. 26 rob) duae notae appositae leguntur. Prima nota nos docet hie haberi textum operis e graeco in syriacum translati «a casto presbytero Athanasio nisibeno», quem etiam aliunde scimus ann. 668-669, rogantibus episcopis Matthaco halebensi et Daniele edesseno, librum sextum collectionis epistularum selectarum Severi item interpretatum : quae nota, etsi de altera tantum oratione Severi ad Nephalium expresse hoc asserit, ad priorem quoque orationem referenda videtur. Altera autem nota monet codicem aliquando fuisse Iohannis, presbyteri et monachi conventus alieuius « sancti Mar... », cuius nomen in nostro apographo omissum et in ipso codice probabiliter deletum est.

Pauca et minutissima operis Ad Nophalium fragmenta. quae praesertim in catenis syriacis notantur, multo labore colligere et ad editionem conferre superfluum satis nobis visum est, eaque negligere maluimus, praesertim quia fere omnia ad alteram orationem, quam integram in codice M legimus, pertinent. Non autem ita nobis agendum esse censuimus quoad excerpta operis Ad Nephalium, quae ipse Severus variis in locis sui Libri contra impium Grammaticum allegavit : quae, quia satis ampla sunt et in versione syriaca propter mutilationem codicis M non sunt reperta, in hoc volumine rursus edere et textui continuo praeponere, utpote ad partem amissam primae orationis referenda, non dubitavimus. Haec autem fragmenta desumpsimus tum ex altera parte codicis M supra descripti, tum e codice quem Librum contra impium Grammaticum antea edentes, siglo Λ notavimus et quo haec pauca hic recolere satis erit : A est cod. syr. DCLXXXVIII (Addit. 12157) Musaei Britannici, quem descripsit W. Wright in Catalogue of Syriac Manuscripts in the British Museum, Part II (London, 1871), p. 550-554; codex iste ab initio mutilus est, neque in fine scribae nomen aut tempus servavit, iure tamen ad saec. VII-VIII pertinere videtur; fol. 1 rº a-217 rº a exhibet textum tertiae orationis Libri contra impium Grammaticum.

Epistulae mutuae Sergii Grammatici et Severi patriarchae Antiochiae, quarum versionem syriacam in altera parte huius voluminis edimus, sunt septem numero documenta; porro, quae in iis habentur, olim in appendice II ad opus nostrum Le monophysisme sévérien (p. 538-551) fuse et accurate retulimus. Versantur circa quaestionem inter Grammaticum et patriarcham quondam agitatam de unitate proprietatis sicut et naturae in Christo post incarnationis unionem.

Sergius iste, litterarum magis quam theologiae studiis ex professione deditus, in aliqua nobis ignota patriarchatus Antiochiae et forsitan dioecesis Halebi ecclesia, hanc proprietatis unitatem tuitus erat, conscripta brevi fidei professione con-

versis a diphysitismo ad monophysitismum imponenda; hanc tamen formulam episcopi in synodo, ut videtur. Tyri anno 515 habita tacite improbaverunt et emendaverunt, hoc tantum pronuntiantes: « Non dicimus proprietates separatas ». Nimiam, ut putavit, moderationem huius sententiae miratus et aegre ferens, Sergius dubia et argumenta in prima quadam epistula (I) proposuit, quam ad Antoninum, episcopum halebensem direxit, quamque Antoninus ad patriarcham iter tunc extra Antiochiam facientem, considerationis et responsionis causa transmisit. — Hinc prima conscripta est Severi ad Sergium epistula (II), in qua rectam de servanda distinctione proprietatum et operationum in Christo doctrinam, additis explicationibus et argumentis, fuse evolvit, monetque Grammaticum huiusmodi quaestionum scrutationem eruditis et rerum divinarum peritis viris esse demandandam, a conversis vero nonnisi professionem fidei nicaenae cum anathemate in haereses et haereticos expostulari oportere. — Sergius, in secunda epistula, nunc ad ipsum patriarcham missa (III), se purgare conatus est novaque dubia et argumenta movit. — Severus, in secunda item ad Grammaticum epistula (IV), respondit explicando rectam Patrum mentem et omnem diphysitismi nestoriani speciem a sua doctrina procul removendo. - In tertia rursus epistula ad Severum (V), Sergius, etsi se doctrinae patriarchae adhaerere eiusque auctoritati humiliter subici protestatus est, rationes tamen afferre et explicationes poscerc institit. — Accepta post longas tantum moras Sergii epistula, Severus, Grammatici pertinaciam moleste ferens, tertiam tandem ad eum epistulam direxit (VI), in qua, commemorata breviter tota controversiae historia, additisque rursus confutationibus, obstinatum adversarium tandem dimittit. — Postea Sergius, in ultimo quodam scripto (VII), se excusat, omnes haereses et haereticos reicit, seque per omnia doctrinae christologicae patriarchae, quem laudibus extollit, consentire profitetur. Ex nonnullis tum Sergii tum Severi effatis apparet haec documenta circiter inter ann. 515 et ann. 520 conscripta 9889

Versionem syriacam documentorum unus nobis codex servavisse videtur, quem siglo S notavimus. Est autem S cod. syr.

DCXCI (Addit. 17154) Musaei Britannici, quem W. Wright (op. cit., Part II, p. 557-558) descripsit, quin tamen animadverterit aut significaverit post fol. 6 tria, ut videtur, folia ablata esse, unde lacuna in textu primae Severi epistulae habetur. Cod. S saec. VII scriptus est; ut ex nota in fol. 1 ro apposita apparet, datus est a quodam « Michaele bar Katta'e conventui Syrorum in deserto Scete Ægypti». Notae in codicis marginibus quandoque leguntur, quarum nonnullae ostendunt versionem syriacam cum textu primigenio graeco saltem in quibusdam locis collatam esse. Plura dicere supersedemus, quia haec iam sufficere videntur et imaginibus photographicae artis ope expressis, non ipso codice, usi sumus.

Versionis syriacae documentorum auctor et aetas nos latent; attamen A. Baumstark (Geschichte der syrischen Literatur, p. 160. Bonn, 1922) dicit eam satis certo tribui posse diligenti multorum operum Severi interpreti Paulo, episcopo Callinicensi, qui eam post annum 528 elaborasset.

In istis documentis quaedam alterutrius auctoris sententiae postea ab altero laudatae reperiuntur; eas in apparatu editionis conficiendo, in locis ubi primum comparent, adhibuimus, tum quia lectionibus variis conferre possunt ad textum primigenium agnoscendum, cum eas toties transtulisse, non iam translatas exscripsisse interpres videatur, tum quia earum ope fragmentum textus ob supra notatam lacunam amissi nobis recuperare contigit.

Quae in utroque opere edendo claritatis causa supplevimus, v. gr. nomina auctorum ante citationes allegatas, uncinulis inclusimus. Textum in codicibus repertum fideliter, excepta solummodo quandoque nimis crebra et superflua interpunctione, in editione servavimus, emendationibus et coniecturis in apparatum relegatis. Non potuimus, ut in tomis praecedentibus, variis scripturae, ut aiunt, characteribus uti, v. gr. ad notas et titulos a textu distinguendum, neque ad paginas lineasque textus, sed ad folia tantum codicis S, in margine indicata, lectorem apparatus remittere. Haec et cetera huius-

modi, quae valorem textus editionis nostrae re vera non minuunt, nobis dolentibus et veniam petentibus ultro condonabit, ut speramus, lector φιλαλήθης, cui nunc demum praesto erunt duo haud spernendi momenti opera hucusque inedita.

Facere non possumus quin gratias agamus quam maximas moderatoribus Societatis, cui nomen est « Fondation Universitaire », ad promovenda in nostro Belgio studia scientifica, que ad edendum hunc tomum sua munificentia liberaliter conferre sunt dignati.

I. L.

Scribebam Lovanii, a. d. XV Kal. Iun. MDCCCCXLIX.

NOMINA PERSONARUM ET LOCORUM

In hoc indice consulto praetermissa sunt nomina biblica, quae saepius in recitatis testimoniis occurrunt, itemque omissa sunt nomina auctorum, quae recitatis testimoniis praeponuntur. -Nomen autem eiusdem viri aut loci diversa ratione scriptum, semel tantum adnotavisse satis visum est.

137 25; 173 18. Wilar 3 23, 28; 8 23; 119 20; Kalor 146 ¹³: 179 ^{25, 27}. اكا المحسيم ملامد 27 19. var alor 169^{26} ; 175^{2} . 9 ²⁴. ഡൗപ്റേ Keasener oa offer 165 8. [165 8. Keanmer want Keasoner oarfred 49 12. [Kisailika] ^{51 21}; [حمديم] مياممير المعلماء "عد مديد [xgr:22] K:121007K 27 20; 50 23; 56 9; 177 17. 16 17; 49 23; 56 1. Kinnalk Reaction soines 49 23. [**~izuma**] Accelocion. Accelocio 166 8. [תליים] המושיאל

51 20; [_ auanks] "ak 55 11: 166 16: 169 15. . שמלושו . האושות [לבישבה] "שת התיושה 18 10; 31 20; 32 21; 50 19; 62 2, 6; 63 30: 64 14: 76 16: 133 5: 186 23. 5²⁴. [๙๕ឆ] യഡപ്പും الملامة الملامة الملامة 70 7, 10: 97 4: 158 17. Keselik Kesaelik 11; 10²⁰; 25²²; [حمد عند] 68 ²⁰; 70 ⁵; 73 ⁹; 141 ²⁴; 165 ⁹. 333; 48 26. [Kou. 25] Kjank 3¹¹; 9¹; 179²⁴. waithask Kannersk oallask 128 20. [wadyjan] 33 5. [Kgrizz] 20002K 165 22. [KibK] KasiaK Keasser Dor . wasser 27 °; 61 15; [Kull > 37] 140 16. 4^{11, 20}; 5¹; 147²; wair 179 18.

 9^{10} ; 144^{18} . ALTK with 151^{22} ; $167^{10, 13, 20, 27}$; 168^{1} ; 170^{5} .

 68^{21} . [κ 12] " κ 10 , κ 20 , κ 30 , κ 4 . κ 4 . κ 6 . κ 7 . κ 9 .

 $186,^{22}$. [<41.35] <41.45] <51.49; $60.^{19}$; $61.^{13}$, ²⁰; [<43.51] $81.^{8}$, ²⁰; $89.^{5}$; $128.^{8}$; $136.^{29}$; $152.^{18}$; $164.^{3}$; $166.^{16}$; $169.^{26}$; $174.^{26}$.

49 15. [ribr] rdr 19 21. [ribr] rdr 19 21. [ribroria] caiti . caiaii [allicia] rdanced 2 27; 3 9; 4 26; 9 9; 34 15; 37 12, 21, 22; 40 15; 41 15; 42 12, 16, 28; 48 18; 52 27; 60 24; 61 13. 20; 90 7; 109 6; 113 2; 114 6; 116 8; 119 5, 21; 125 8; 126 19; 128 9; 138 5; 149 13; 167 3, 16; 173 2. [roaia] "ar caiaii 52 20.

[<a>\tau\rangle \tau_7] "\text{\tiny{\text{\tiny{\tiny{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\tiny{\text{\tinx}\text{\tinx}\tinx{\text{\text{\tinx}\tinx{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\tinx{\tinx{\tinx{\text{\text{\text{\text{\tex{\text{\tinx}\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\text{\texi}\tint{\text{\text{\text{\text{\texi}\tint{\text{\texi}\text{\text{\text{\text{\tin\tint{\text{\tint}\tint{\text{\tiin}\tint{\tiint{\text{\tint}\

[\omega \omega \omega \frac{1}{3}] "AK \omega \omeg

[wadiana] "ar wawawa 28 14.

できなります (II) დი in და in და

186 ²². <

<u> നടവയാടെ യവസ് നിന്റ</u> 67 ²⁶. [_ വാവാന്]

22 °. [حلح] مستوه

[Kaaalari] "9K taat 25 21.

 186^{24} . [∞ K \times K \times 73] \times 100. [K \times 30073] " \times 4 \times 60 \times 28 \times 131 \times 20. \times 131 \times 20.

[משמשוֹז] "שמ במתן 104 18; 106 24; 109 25, 27; 113 10; 5^{7} ; $11^{25,28,29}$; 12^{1} ; 14^{28} ; 115 ^{18, 29}; 118 ^{10, 25}; 119 ⁴; 37 ¹⁸; 39 ⁵; 49 ¹⁰; 50 ¹⁰; 67 ⁵; 124²¹; 134²¹; 140²³; 147¹; 160 12; 166 24; 167 8; 180 3, 4, 7; 72 ⁴ : 84 ²³ ; 122 ¹³ ; 177 ¹⁰ ; 180 ²⁰; 182 ²⁷. 21 ¹⁴. مىـټـكىعى 49 15. [Kours] _ 022 al [תבמתשארה] "שת תומתם 179 ²⁴. באנ 1¹; 10¹⁹; 68²⁰; 70^{3,5}; 73^{7,8}; 8²⁴; Kuina . Kuika $96^{\,14,\,16}$; $103^{\,15,\,16}$; $144^{\,30}$; 116 ¹⁵; 179 ¹⁵. 145²; 157^{10, 12}; 177²³. 1875. [Kali to] 1. Kan هديله ه. هديله هديله ه Keeledon Keeledon 179 ¹⁷. 27 ⁷; 61 ¹⁶. [حمد علم] 3^{7} ; 29^{23} ; 30^{3} ; was now 61 17. [Kin ki] wannan 31 12; 43 26; 74 14; 94 14; 107 17; 56 19 ; 138 ⁵ ; [אילה] בין בי 117¹; 171¹⁰. 148 ²⁵; 187 ⁷. 169 16. wanales 102 24; [KibK] KLIORES 167 ¹⁴. هملحده 144 7. · oution معنغ کسه مه محصدہ م 70 2, 4, 10 ; [wan. \si\] 177 12. [and asulul a ana] 73 6, 10; 96 14, 15, 18; 103 14, 17; 61 17. [Kin xi] wanis 107⁵; 144³¹; 145¹; 157^{9,11}; 2²⁷; 3¹⁰; [кдила»] опик 177 ^{21, 22, 24}; 187 ⁴. 4 26; 34 15; 52 27. 5¹⁹; [(()519; [()(), ()), (),)) warleso. unelano. 186 20. $1^{2,4,6}; 2^{9,10}; 3^{3,}$ was κ [Kranfiki] "ak kraja ^{4, 21, 26}; 4 ^{8, 10, 27}; 5 ²³; 6 ⁹; 7 ⁶; 177 ¹². $10^{20, 24}$; 68 19. Keanover valorie ^{52 20}. [حمد عصما [salasartitainos] 49 مريع (حديث الله عنه 49 عنه المعادية 44 ²²; 45 ⁷; 49 ²; 55 ¹⁸. watatas. watatas 64 16; 186 24. [KibK] wis 1^{11} ; $2^{11, 15 24}$; $3^{5, 9}$; 9^{2} ; 15^{17} ; assafrfines. $17^{\,11}$; $18^{\,27}$; $20.^{9}$; $24^{\,31}$; ^{33 6}; 42 ³⁰; 43 ^{8, 16}; 44 ²; 6 ¹¹; 44 ²³ ; سامع حساباله مه

46.11; 54.26; 55.18; 163.28.

67 21; 77 19; 79 18; 100 10;

[rejumalri] "ar oalian 1 10, 16, 18; 2 15; 3 7; 5 18; 6 10; 13 ²⁷; 14 ¹³; 17 ¹⁰; 18 ²⁶, 20 ⁸; 21 25; 23 8; 24 3, 18; 25 9; 26 30, 31; 29 ^{22, 27}; 43 ^{6, 26}; 44 ¹⁰; 48 ²; 50 18; 56 9; 57 3; 60 16; 61 2, 15; 63 29; 65 4; 67 20; 74 13; 76 14; 77 18; 78 4, 24; 79 17; 90 13; 91^{25} ; $94^{12,26}$; 99^{8} ; 102^{6} ; 104 ¹⁷; 105 ²⁶; 107 ¹³; 110 ²; 112³; 113⁹; 116^{6,31}; 117¹⁸; 119¹; 120^{18, 23}; 121¹; 122²⁰; 123 16; 125 16; 129 21; 132 3, 18; 133 ⁷; 138 ¹¹; 139 ¹⁶; 140 ¹⁵; 141 18, 26, 29; 142 22; 146 17; 152 ²⁴; 158 ²⁴; 161 ⁵; 163 ¹⁶; 166 ²³ ; 167,⁷ ; 171 ⁹ ; 173 ³ ; 180 8; 181 12. 28 15. [Kouis] wasian

18624. [Kula] Kjas 310; wavankla . wavanla 35 ²⁴; 42 ¹¹; 53 ¹³; 90 ⁸; 116 ⁹; 126 ²⁰. 51 19. [~du.x>] ~i.e.o 127 8. waien 51 19. [KihK] KLDORADD 50 1; 87 14. ≺⊃ami 91 26; 112 2. [Kala] @ a. a. r. dt [Kianki] "ar vataiord 33^{2} ; 48^{25} . Karasifas. Haraifa 12²⁷; 14^{9, 16, 19}; 24¹⁹; 25²⁰; 44 11; 60 16; 62 2; 63 8; 64 24; 65^{6} ; 117^{28} ; $180^{8,9}$; 186^{22} . . wajaard . wajaaard Kannowar winskh 4 18; 56 10; [~\max_3] 61 10, 19, 21, 23; 186 21. Keanered onligato 56 1; 61 20. [Kizzes Ki]

INDEX TOMI VII

I. ORATIONES SEVERI PATRIARCHAE ANTIOCHENI A: LIUM.	D	NEPHA	
Oratio prima (acephala)			1
Oratio secunda		, 10)
II. EPISTULAE MUTUAE SERGII GRAMMATICI ET PATRIARCHAE ANTIOCHENI.	1	SEVER:	E
Prima epistula Sergii		. 70)
Prima epistula Severi		. 78	3
Secunda epistula Sergii		. 90	3
Secunda epistula Severi		. 103	3
Tertia epistula Sergii		. 143	5
Tertia epistula Severi		. 157	7
Λ pologia Sergii ad Severum		. 177	7

لهدم دمول دنه لع كن موسم دسته العدم موسول دنه لع كن موسم مسلم العدم الم

* علم حدم دغوس : دهن المعرف المحلمون

S fol. 1 ro legitur :

رد المراه من المحمل من المحمل من المحمد الم

CORRIGENDA AUT ADDENDA

- P. 6, 1. 28, pro 🚚 , lege 🛶 ሕ
- P. 11, l. 24, pro 23, lege 23
- P. 20, l. 29, pro متسم, lege محسم
- P. 25, l. 26, pro 🕰, lege 🕰
- P. 77, l. 6, pro казалал, lege казалалы
- P. 80, l. 17 in marg., pro $5\,\mathrm{S}$, lege $\mathrm{S}\,5$
- P. 172, l. 20 ad vocem **alla**, adde notam : « Lege : **alla**».

د. لتخمص صلم محتف محمصل حدقته الم يغير لغوسه بملصه : حد حديلم سدم لمصدل ١٥ ביוֹד . עבר השל וכן בל הוא נעו עון : הבה אתביעו سلك سلله مالم بلحدم : معلم صنح مزدم لحم على سهند ، عد لغد سلك دلم مدحم دحسم . كم دةدني ماليل بالمحدم وعيم لحمالهم حمل ىلى دور بالمعم حلك لم زعيه الم دوركيس وروايس وروايس kei 121, khapias 'ibs' bukuks in kuml הגן משחן. בן מלי הסגמא פלייבא כביבונא dicire son its Kinsolas Khafaskl פגרבא לי, בסלא: באובן הן הגוסוסט אלססח, 🗈 ruchin: ex why: oppiose. oralpies. w מוֹבא: בבוסולים באלבים. מיבא הן סאדיסוֹלא : בן דש בס בס אל אינים אל בס ב בל דין בין capit com some: creek creek eio: 25 mla, 18 ch. 19 19 19 حهنه بدلم به مهن مهن بديمة سلم. بملب هدم ومل بشوب لممحل بعم. بسمة سمع مع معن : مرافع مع معد المعمد الم

¹ Forsitan legendum est : id= id=

مرتك محن سر: محدقددهم متلمه ه * S 52 ro a אין דעד אים מים המבבד: עדא ב S 52 ro מי, אב מעבונהלמי הוס אל מים מעבונא א *האהב מה מפלבת הת ביה, האמינת להת בינת ב כלד עונה אשר השבר השלשה האמים זיאם ב سلام ماماه ۱ مس مله مامه مهمانه الماكة الماعد حفاء : مل سقة الحالمة المالم KLAT, in . Kien Kl mohomle is . _ ambie י אים בשבין ען ההלש מים בשבים: ١٥ تالمه دست حر علوزه معدم مدر : معتم المتاه تحصنه * مهمد * محمد : لفر تنط brano : khar rebi urah : kharibl المحدقة به المعالم المالية على المالية على المالية الم espena: obsurunda eelesa: oreelera در دولی غنه. می حدقدده مهدن دی השלא א בא בהכסלא הן מכן אבילא הלדלן. * S 52 ro b מבר השלא המלשה הלששה אלא בילא איי אלא הבל מיים אלא הבילא איי אלא הבילא איי אלא איי אלא איי אלא איי הלאובד בה בהכם מלא מלא הבאסמשה הבלאא ٥٥ تحربه : ديمون عديه درهون ، درمها عديه درمها ، درمها שת: המשלה האמצותה הלעלה הנישם ישה הלה المحالم عمليه بين المام معلم المعام المام « השאמר בי הרלום ישים מלים בי אום אים אים אים אים אים אים מים אים מים מים אים מים אים מים אים מים אים מים אים מ

¹ Lege : べかのスニンカ — 2 Lege : ベネルコオ

الله معملم وحديم في حليله و حديم الم حدهم ملم له ش, درد سدم لنوردم حوله، درد Kiard dala Kisa . rohain rin Kisi ومعدد به مومود به محمد المحدمية والمحدد عد : مهمية ولم منت مهمينه مدرع يدم ar toi rust ocials or : ruis reluce محميد محملة محلقل متلمه لسحمه لحتیته ۵ مهمده حر شر بی بدول لهزیده متناء فر محلة سمه لسم تعسم عنوس عدر 10 معمول له: بمديم معمول متلامه بدل سي من مناعد ، مامود ، مامان ، مامان ، مناعد به ماناء به י אלשה במס א המשבה בלאה במש הממשלה المنامل المعنى به مهمده شهر سحيل תלת ישמחי י תאשה שלה עלה האמצותה שמא دسمم يايم لحدقيدمهم متليهمم cuicus copoca lo receso olmo و ننی مین دمین مینی و مینی و بنی دینی و بنی داده و بنی دینی و بنی داده و باد تشد معمم له حافز سده سده سده مدا سلم سلم ماه : منصحنه شعدم مطسلامهم דעד כן אדץ בסדים למי יסאסבי כדי מים ومعلا له لعديمها ومدون عيم حاميم له حله سيمهم كم حلحالسلم، حول عم متب الله مححقه مه اللهم مدهة محمد محمد معمد صديلة وخوله لعجيبهم للفؤيمه فيتم حفؤ سيمهم سعام مهد همد کلعه : معلامه مل

¹ Duae istae voces invertendae notantur. — 2 Lege : Links

Alar was as to brush mends as, and alar color and the many and to the color sources. Alar be to the same are and a site and as and a such as a color sources.

יווא אול איבן לא פשימין בינא מגול אור או runo_ olmo_ chara, carly reliabs! سلمه محدقیه در مرام ی مصله 1 - aam: imshri kalsi kaarka kaasika cer rear ches. Abeai cot expension. ١٥ ملم ش, وحدم مخنز . ملمهم لم ين مهم من منه الم mon bis curn their on river along. Der can . Kam smither Klai hala : Kam Kii Khis who wir were dala was no pion was » الاقتام مولم المرابع عقف المرابع ال ١٥ حنيم. بدخه لخبر معام معمده ١٥ معمد عند ١٥ الم من من مدهم بعدور د المام مر مل eino nux. cab es nur lesis. cableman سل عدم مض بهمام العم مصلح الله عد ند مده علی . دلیت یه : فی دهمهاد، و دزدیم معادم شمه برسامه در بازم در مدد می سلعم لنكيم منه : "معنه على المسمله : ف مسم. عامنه لممدل بعم همر.

سلم دد هر سمت ناهه سمه لم عفیت دم ددسم دخله سمه : مهن همهه ددد عمانه دههه د سخن کن دی کنه مه مهمه شدی . در دولندی همان ب هیا دیم د دنیم شمیم سکت به همانی به به دنیم همان ب هیال دیم دنیم به سخیم دیمهم های دیمهم داده به دراسه دهمان مدیدهم ، محل دیم های سد دیم معامدی * سماه، داده سیمهم همهم داده د داده دراده ا

¹ Lege: Thil. - 2 Vox mihi incerta. Vide notam ad versionem h. l.

Ly Correspond. With the corresponding to the property of the content of the conte

ملم مدير بعدة بمحمدلم حلمه : معلمة مديم ديه مام حديد. دلمه ين ودودم والم حدم حموم مه مهنه. سد دم دمه معدا . Kudda Kom Lams relus . Khains دنور له وحدله، مرام ومديم حامدي، وا ش . عنيب مل سعناء، سية مماء سيده * 8 50 00 b تناهصم فر تلله مر توزيم. مل فر تنزيد حسم ما بدام . شامد حدود مزاع، بهمست א מבת פשם של : באשולה הן מון צונה אה ים. הלושאה בעד השם בד שם בינה בלבה בלשוא. ים οώ, κεφολ κεζίλ : οώ, κακί ζειρόλ κικελ. int sour Kouch Kore enungy russ Kin محمله عدد مدحمه لحمله عدة له . سعب ملم سة دين حادث وحديد وحديد الحالم سام وحدله خ ۲۲ مر ۲ محمد حموله. له دسه دسم حراسه، الله نه, دله طب : دعسنه دم بن مد مصسله عبه عبه معنی کی . و الله بر محنه محنه به و مالین الحالم، ولنه الم العدله فر المعلم الولنه العلامة عجد معن من و و المحلم محلم عبد ه ۱۵ 8 * ملته ملم. عجم. عصر. له عد تحمله الله * حسيساء الله ٠٨٥٥ ملهماء ملكتا : محمد ملم مهاه

حدیم صحب مل سلم کی مقدمه محدد معدماء منه من حتب منع من مند مددهم الممحدة عبه خر مصل حاة سدمهم حضامك حديد بر ملك مع حديده من من بر المام : مريد البحنة . ملم مقلم مقلح المحتفظم مخذ : من لحلم بهد مشد مشد مسلم تعصد مدام من المعلم الم صحیل سحنی : بهماسی صحاب برحلمی دور عصر ... سع معر . محم الم حمر مه المه لحديد المحمد : حمل عمر معرف الم الم مع معدم : لحدمم بالمراب المهاملة مع معدم الم ال حديد ملي بوده محمد مدسم مع مهم، محمد الم للمه ١٥٠٥ حملت مهمدد ، مده صدن حمله به الله مت المناعم المناء المنا ش بديد صعم بدلما سام مديد به بداد ribur al . direct rus, in exelution rubus لم حمل عديه من ، و و حر ما سعم . ووليم الم الالعلى: فر والم والمال والمالي المحالي المحال تمه، تحلمه در تحوز لحصوبه : صديم در بلغ بلء مخصعة باسم: ماممامة باس معلقة صعفا و فحل له عد له صحب لحلم مالهم محتب سن: באשונא הלא בלשונא. בו בלשוא בין בן . תשת שב המם ,שמשת שתנוששש תל : תצעש תשת שם : משת שם אלאה מש אם מש

¹ Lege : ביוֹס - 2 Lege : רבים - 3 Videtur legendum : מבוֹן

ومدل مرديم عيدهم بن دركه، به به دويدهم مدور المدمر المدمر المراسم المر

ساس مساءه جمعنومه : معليهم محمده مراح بنصح ممناملهاء مطامنهم مصفرة ه تحلم محدها ، مام منام ، مام ممل ممام والم سيمهم والمهم ومصلماء مهماك معمدين תשתו תיומשבת כש תצו זב שבה ביו שמיומלשי مه ألم من الله المحمدة الله المحمدة ال سنعمد المعرب الماعم معتدم محلته مدموني الم حدلهم المصمحاء المناهم الملهم المحادة والم الم علمه محامد لمامه محمد فحران ومراه ف ه وه وه وه الله مرايع * بدينالم بدين مدولي : بدير المام بره مده « مراعة مع مراه به عمول المعالم متنه محنوم سم : لحن حدسه صلامه ف KI . KEREUR _ OIK KULLIR KER & KERLEDO & معه . مرعن بهمه بالمن المعن بع ني محمد מבע הבסאה הבבהה. הבה אמים בבים דער . בעון מסי המער מן ביוש . המשרה האמשה ביו בא במה! א שבשלה המלה את נשה א מיא מיא ביים حصر علنه دحة مة مه الم من الم مد المنه عد المنه المناكم وملسو من متنه . بهان بنغ ملسو احتباع لع حين من مريد من مهمده من منه حد παρφη τα τοφερφη τω, γαίφη: πλαφη τω. « تهمه لف. حد حلهم خر ضحة هديم: ش. ممهم ²⁵ شعلمه. معدم در معدل سدد : شر دمدمر . مالمنه المعدم. مسلم في لية هدسم حالا ניז האמצים * לש הגבים * בין הים האומים * 8 50 ro a

¹ Lege : منائم = 2 Lege : حينة الله عند = 3 Lege : من

مح همعت لهدم حرس لهلم العر حاله مداده مداده مداده العدد تدم حاده الهدم المداده المداده المداده المداده المداده المداده عدده المداده ا

مقامه مام معين محتف بعمه مملد ممام لمة من المنام من المناع المناع المناعة حسنور ، الم حمنه حديم له ، محر حلله حلاله 10 בשמן. הכלהעה מניבה עשובן כמי. היבוה מבע न्य त्यीर लीक निका स्पेन स्ने प्रतिक की מנכשא * מכץ באף מאוליא. מנכל בא מיים א א א B 49 m b , וליים מיים א א א מיים א א א תלת בשומש המשל שם לשה המחש הל השינות للسه تملم الملمامة نعجب سر محملله الملعمه الماسلم، المسلم محادم الخسم. סמהא כלו עולא מגוע המנובין מעופין. אליים מאח عن محل محلمه عدله عدمة محله عد المند. منعن مر بر برین الم المامه مرابع المامه الم הומ, בד לשה אבעדה הבלמין מלין אהמשם הולה אלים של בי בים ביבשם אם בים בים אלאבי מסגען. אלא מגמשאה הרבשנה בפיצא: ההומא ולם המלה השלשה העוב זו העום המלה אושה כלון שמיום באס באה אמון: באון מאס באון שמים באון ساعد . عند ساعت سا ساعقه عمل ساء سام * \$ 49 vo a reluce rela : rauls wheth * al : resafar p. مله دسل لحن دم نامر در در مدمد مله when we are the property with the the « كالم . مرتب عنه من من الله الله الله عنه الل am . में लंब राज्य त्रियात निकास के के के

The triple of the triple the serial triple of the control of the triple of triple

¹ Conicio legendum esse : Lege : Lege : Lege : Lege

« علجه مرية مه ماله ماله ماله معنوب معافد »

* \$ 48 vo a Kaithan mohal : oution mln ra mln * * Kiako

لحن، دحدسه: لهده ملقهه: هناهه وسنه والمعاد مناهه والمعاد وال

به دین سدیدی و الله مهدور و اوس محتی الما بدهمه معلى مدلاءممه، بهام مدر لمعمد سنزلهم ومصدد مدهم منه له دم به ماه مه د معده به به معده مدر الم على المام למחסא אנל ל, שנא ביא ואל בים בל הלא משב באפאו בה יהב אנא ביי מלי הכלפלכן ביני. ملحة حر مليمه منافع : مي معمده : حر حلفهم ال منام مره محديقاه . محملاء منام عف محمده אמוש השמוא : איף לי המלשם בחל המלש משלה לותושיות בו בו בים השל הרום הלם הל הבאה בבה של הבילם בן בהם אלשבר. מם بع مدخنم محده . مسلمة ملء ، ف مد عمزة تعلدحته حقدمه هازوه هام مهر وعقد الماء 15 תן תוא מפת ליעום מספי עות מסבא היו עום وسلم : لصلم ورحم وحصلم بحصه عدد عدد كنة ساسه مهماء محمده : بديم نهم مسام مدنخمه: مصلم دصعه محدمه غلسه . محد عمل معملاء کے کا کریک ہمیں * معملاحدی ؛ 3 48 ro a سامه ممساء ملع: بدلم محدمته ما مركب نه سعاه باد: اسععه کا مدد مرص المعدسة الله من في من المعدمة Million : La disent remedo occurron Eli परंची वल का का नवा में रंजें . बीता त्या का سدست وسدده ودهدي والحام المعدي ودسال

¹ Legendum est forsitan: ベルエン — 2 Lege: べんめ

ביה הלוא בים הלואה בים הלואה בים הלוים ولم مورديم مجز . [﴿ دهمامه ﴿] م ومرا * S 47 ro b : תיים מת : אומים היומים המלה * לא השמה مه بدها به من من من المامه من المامه الم مدر منسا به محمد : بدمعل ماءه من ماءه من معنع سل ما سعد : مهميله سا مصا ובאסמש פשולא לי הלל מונא לם מביבאים איבי : rodr : moder kasor : becare xlx : keels : תבי סד היושט סד : דאמשל סד : דאסשלד סד بلمة محمومة معلما ملم مصام معمد מלבות המשבם . שומוש עומו בשוחה שלמו للهلله فللمحم وحدفعم حتممت وتلبيم لشحر. بع ماه : مصمد مد مسلم حل بن محم مرهمه، 15 אנג. בדא הן עהאשה. דסעא הן סהבא נפספאשה. مدل حد قدل قلم بمقصوم : مود محدمه אלי לא מלבשם אוא . משובי אוא דין מביבאים شهم, له تخله. مله سله سله به وهدنا في منه مهمهم منكرته لقده قلم لا مدةعمه، شر وروسه الله مد مطلع معمدن المحدث مطلع السلم الم בשרה , הכל של הש מו של האשר בי יהי האשב בי م خنه در عددهن و حدده فر ددند معلم لم عد مخذ. دشه دحمد وعم المزحد. רשה מה השקה אל המשל במש בה المسمه: حل قدم فله مح ددهمه محدده الم תשום להלצוחה : היוצרום לוה המים ליושהה ש ישי : השל הות זשהם יהלל זיז הלשם הותש הוה

¹ Lege: ~ Lege: Дл — 3 Lege: Дл

news exactory the separation of the condition is the control of th

المود الم حال المال ال

¹ Nota in margine: ベルルタ・ベエス — 2 Nota in margine: ベルスカー 3 Lege: 、の ベルルス

لحت دعر الحدة على الحدة المائية المائ

> 1 In margine:: ペロ スカロスター 2 Lege: ペスー3 Lege: ペカルロー 4 In margine: : ペロ ペーラ Tege: ペストロー 5 Lege: ペストロウ vel ペロのス

השובה א במשובה * לע באב באובה א מונה א מונה א של א נים א מונה א mhali _ aims restreet mess. [* contra *] המלין הין הכן עבבראה הבלבה לפבן . הכנה הוים مدله : ملسدهمه فقمه دخله دمه هم هم : 5 your , postor is callford . rawri res x תשה האם אולם המוס במלש מלשהים הוצום הלום . . مهمدتاره مهمسة عله مراية مرمنعهم مدم دلمة سلم القدم المناسب المناسب المناسبة الم معمل ممل المد سممه، الله مر معمل الم 10 מש אשבו הומביהה האשם ש הלה: השומיו exell: mly reseases wei loken. washin لر حدة، بحده مع بحام . محمومه محمومه بحدة حذب، محد ملعم دله حر شاهدی دردنی منا نعمل : عدمهمم بياه بسمهد سيع ملم برماده . بمحمل بحدال براهم : حر هلم ١٥ والم حدلاً وحسر الم معركم ويجام المحمد لم. حة حم صةحه: لعلم عديم معمله: الله سعه الم rhante in rich ._ ambal * 1 bir rhandar * 8 45 ro b Kishosal Kohis Krik ak: ilks dal Kursal ٥٥ سالم ماء نير سهنرين بديسه سا بعد مخن مه حلعه. المعدم في من محمد منه بع بدستعام دلعقعه : مزندء معامه in such is ne energy the diame: rection from oficador effer rues, al. عه العام حرد الم معلم الم المعالم الم المعالم سلم دملمه حدم لخلك لمل تنديم. بمرسلم אממא ל מבלמתי . די בי בי אבא מי, דבד لانب ساد معدي عاها معدد ماما لحصههمه بن و بصفه الخر سحيد دو مديد

ماله المورد المسلم : الم حرب العدد عب الله المرب المر

حبله وم ومؤده والمالم شاهمه وفيلهموم و مح المعتمية بحر الما الماد الماد الماد المعتمد المادة الم الله معوس : الد دوعي : المن مر دمهم ١٥ العدمة ماده مهدم الم كن مد م محلوب TEAT TEAT TOTO THE FLAT THE TEAT THE TEAT THE משאים איש אבלא הצבון הצבוע למהא יאר להתשום محمر مقلعه معقدته معنفه مصلم محسده ۱۱ صعبد: محفظم عن من وحمدت ونبل لملامه. er etu lad alaaa meiko ii, raailen rcisis reports cita con cipa con reports ملامه ستعم حمصه شنء مهم معتد مماء رميحة بي يعم المعمد ال ستنع . مالمه و المعرف ا with the restroky report is the make the airong concern: Epres in * ** 42 - 92 4 4 4 5 25

حصلت دم زحه : حد موسعته عفر مرائع مرائع معمد مرائع معمد مرائع معمد مرائع معمد مرائع معمد مرائع معمد مرائع م

¹ Nota in margine: ベルボ , ヴ (コ ベー 2 Lege: ベルボー 3 Lege: アスエス

حنى تصدى بنه تباه الملك كالمن كالم

حقه المحملة من حتى المحنى المن معداله المحدولة المحدولة

1 Lege : בענים — 2 Lege : משל א Nota in margine : ביים בבא א איז הארא

حجرام مودد جون مرم در گرن شام حد شام در المحدد برا مودد جون مرم درگاه مودد برا مود برا مودد ب

بهرية دهاسه دهمدنه بحبل هديهه. : אבאמשא לשמל היש היש המסגשה : אבאהשא [* משלישה א] سر دسا کے دنے مراب دنے کا مدید کے مدید کا مدید عدد دنے مدید کا exacts ret enterests. [* /is/inoo*] בת . בשמה האם של של שם מה האם שלה הזווז משר הים מע פער אינדים צווע בסקוע הביל הים مهزيله دله دعم دمازمه دلمودل كهدوهم، * r. wafoi so s is a contabo *] ur Lit capal d or 8 43 * * Kus diaza kaza kaadildo kaanlka Kus مهد محمد مدلم مدلم مدمد مدم لخرحه. حد تخديم من له ممنخه من نه نه razz d aathan. outflowir room isokazz שמשלם עסשו הבוא יהוש בינה אוא הבוסע שלהנושם 15 الحجد مهم حماسة حملك. الله الما الما للممه : دلانكه معنوري : والممل والمعتسم ووالمعموم المرام المرام والمرام والم والمرام والمرام والمرام والمرام والمرام والمرام والمرام والمرام באמשר מלם : משוח המתוח המתוח המתוח שבשום تم عتديم اهل محنة: فقع سمحم على المعدمسالات . Kles robbas Krises reals: cultivities 20 معد معدم : بروسل المعالية والمعدم وعدم المعدد المع المعرب محمد المأحمة المحمد مد محدوم متالم الم KAR: _ apply and realpoon modulated * 8 44 ro a : מבואה הבין ליג " מבוצה מים לופיא הבין מבוא הבין אלי מבוארה لهم فر وعديم لصم حميس دود لنه فه مراعد دوساله عرصه دمام دمام د دمهمده مرام المام سهمعب باسماله الله الله ماعظللمه الله ماسكهم سعه المام المام المعالم المعال Rushby, oxusion ristery.

Friend Stranger of the strange

سمدي سويل دسته ملوم حر دنه مله والم والمديم . respendent son to the rich : tim, though סתפים: כש ביוא משניים מנשם בי דוגב שמעלא האמשה השנהאה הצדבין עון לפהיצה ו . Kusa tikka cusalask dal uliz caluces ליע עקויטה עום עביסופט עישטע [< عمريه بالما المناه والمناه والمناه والمناه والمناه المناه المناه والمناه المناه المحمد محديم بالمرتبة والمحادثة حمدندندنهم بعص : دعنجمه سلم بهرسه ۵۰ ست الم المام الما المناعمة لعنة دلم سلم ومسحم معدم عد epe nerez aviga e texes ege ege Lisepa, ruatojas vici. [+ asilos +] ur Lis org ero readel eux ro chi uraba: a شه دراه دهدلم دهدهن وحد مرينهم دلالم Labon es Labon esquisión (antidas »] es La اسد وزوره د دام ب قدم قدم ملام درمورده اسد اتم دنعيم. ملميه مد دحله دحدها * ندح 30 K170ar 12 2K: K1127 K7177 112 K000 العمد مراد . دانم مانا عمام محدل

ودهد معن معدم والم فهر حداد بالمحدد مه دله هم حل ده مح مقدده ملحقدهم معقه دلیم می محله بند معم ناخ دعم . م المناح معدم معدم والمامة والمامة معدة سعد ، معلی بامه دول المال بهمت درست indered . sept on . H. in a lotter of the העד מוט בא האביד שלה השבעה למים האמה העד בשתשת הממו מה : שמולעשמה הואשמל השלים: בכפשמה בבומשוא במשושה במשבים המדין: ساس ملت ومسلم معمد بسء منام محمل ال سجة. [جممعهما به المتسم حر احد حمد حد دنه صحنه المخدمة الم الماسكة في در نحمه حديم دسلم . لسه دم اخدم هاتم عدم خەدى كىلىنى دەنىسەلى خى دى لىسەدىمەلى مىلىر. 15 لسه تمه می من منده می دین دین دین دید מנסמל אמסמת השמשה ל

¹ Hace vox ut expungenda indicatur. — 2 Lege: 2 Lege: 3 Vide notam ad h. l. in versione.

Exectly to the table of the service of the service

تحدید دیمه الله من به به به مادده محم بجلب المادد : هام دم ما در الم المه مهم حلم المقدد الماد من الماد المقدد الماد ال

: בו היישה שותר במומים עםים معنى كن ويعدوه بعد موله والمرابع ويوامد לא י מים דבל : דמדב עפון י סנול דמהא * 8 42 مر تخامه د به محمومه * مر تخامه د همومه * مر تخامه د المحمدة ا ملمر ملر ممرسم بمحنة مضرم محلة معتمر. مام مرام مرام به المام rement on idas who was who remen antera men exiter aties and mink لعما مصمع مسمم مهم معدية مختب شده معصم له تر معسم الم من من من من من من من من ו וואמי עב בעו המלא אלמא המבשון: ובא Kark. Karan waliasa:, madik warendik سحيل مؤمل دهيشيسه _: بمحزوس لحجيمها KALDIT KLEOK KILL OK: KAGEJOZZO KLEOK KILL المحديمة على الله له المحدة عد مديم لمنة ٥٠ تهمه دايم مر شهه بخصم لحدسه ١٠ لمحمد وسحمت وحتاء : تخدم المعادة المعا dira : Kur Kara Klka . auzuda _ didina مه و و بعدد و الماسم له الماسم الماسم الماسم الماسم الماسم و الماسم الم سعدم : مرسع أعلى مدير وتنصيح والموز ومسهد عدم תובת: תשמום תוב זה של שומה תומסתה האבין האבין מושא המען מה הכלימה, בהומא ix amus rapafification : eft unsis cin תמבמשה תצולה הישתשם : תנת המלהה

¹ Lege: منعة — 2 Lege: ממה مرة

جددعه: تحدمه حمد مهر مهر ده دهده بن مداد المدهد بن تلام دهد مربت المدهد مربت المدهد المدهدة الم

و مراعم مرام عن برا : مراييوم بالم LAND ELEN WEER: unto Kleban Karl معرنغهد مخله وعلمت محلم محم لممحل سلم المعرب محد عده و به المعلق المعرب الم als radian dise : but about they there יין אלים האמעב השבין מיר: אור הדיאש החדש سهما باعد عد معنم من مدن محمة المرابع مهم بهجنه الحبسه المقلم ملك متحمل سدهميم ساه سعد : ١١٠ دوسهم مها نبعد صعة درية תשמת אשי ביום הוא אות הצמבה : אישאה סכבס הבה שלא שלא וכן מסל. סמי, בה מי, בבהל: 15 in, refles siert hubs occion escrio. לי, ובבד השמשמבס "אלמבדי השמבים השמבים יה عقله . مهم به تعالم عنده مهمه مهمه المانه علمه المانه الما . Kir wydala

The state of the s

محدد مدل دو و فعمل محدد معتدد محدد mais house maison wis wir . have سامه کے عمل : محلیاء میں محمد علی محدد قعم قلم حمدمع منه و محمد حذوسه سلم * S 41 ro b بلد * مجمه : حج حلص حدنه ه تعب ماء 15 השל המידיתם באבה " משש האד האיד המידיתם בלח برسك لصديم حامس صمه. مرسم ملك بغدال robabilo robabilo clar : Kis plans الال من حد : الالمستعن بر الدمه : الالمه الم مورد المعدد المحمد المعدد י אנה הלמדי הי, האב בה יכה אנה הלמבה: المكريع مدهم منام المريد الممام المركب عدد תשבש השומה בה מים השומה הש מיה הלבגדי ב המשא לשל הכנשי בשנוא : עדי ה ممصلم محتمة عمله مممد مله ممله حدم حة האמשומבה השבה : במש בהמשם להתשה האבעבא: לה בענהנא אולססה, העד בססגבא. مله مد مل لملممه من مدعمه صمر: لممام ممصع مصمع ملكم قدمد دعمد

¹ Videtur legendum: べめないスペー2 Videtur legendum: ベンベス ベンス ー 3 Lege: コカカイ

ه س 40 € 8 شأم * وهميم لحجيم. لعميله * هأم * 8 وه 40 وه 4 كام وهميم لحديم.

معدة مرام عدد عدية المعدد المع حديد م بعدد لر : مه مدنعه مهنسه مهنسه ه سر مراعاء : مرسام مراعع مها مرمنه : مراء منة لعن ملاته مد حديقاء من له: معسم KALER OGO SIKUL KIO IL BLID . OLA הכללה הבידה. בה הן אבילה הלדולין להכ בלכלי ٥٠٠٥ حج بوس مهد محذحم ده : ١٥٥٥ مرد مرده העה שום בנו בשלא שערא הלפעהוא השלבוא: من حرد : صمناملهد، محلق ملة مدم אז השפת אז י אוב משאאה אזמו הלה תששה תומח : האמצומצא שאר מה אמש ביו من به تحد تحله بهمهمه و شام و تحد داد و الم בר . תוו תום בשל שהרו : שיום הצם שור مر مر ه ۱۵ مر KI aao Kismi mini Kisk: alisak תיבות . אותשמום תההשל משאתה נשת ית ושש م المست منام المالم مراهم الله المراجع الم תושה ליתשים בי בי שרעו עשמבש מית שמץ : Kolona charus butim Kanca. Kalaba ul Kla ., madur robus robassus rus rusaus مها المام والم المام الم הביש הכנשה : הבים כן שיבא כלפונה وحن دوده مر سه للهام وده الحامد وحده المحادث ہملی محی ہے: ۔ فرمعمر محین عمر مالمح הביות שיישר מיבבמש בים בים אנישם בים سمهمه در الم در المحمد من المعنى المع

hal: Kir isor rous roassass, moder הישת צותה מלם המסף מלוה תלת: תשת אה האלש دنه مهلن دسه . دهما در سه دنه محسم محنيه : محمد مم محمد تحلمه ، مممد حمن אשונשלא בעל האב שבן אהבון שבן: וכבללא براسه المسادر ديك ملهوس بدر دلوزه دسونه . له حلم العبد حرام مامه محدة دام المام שתו משות . השונה ששה הל האמיום : המש בלא מה הכן המשמה השמה מכול האלשו יו حددندهم. ملم حدم حصروم لشر ويصم אמשת של המשמח, בה אממח, בה אממח, ביו Kis, modiko. Kris sk dikite kom: Kuss اله وحدة علم مود ب عدم مل مدام عدم الله ومدن درم معدم معدم المراء معدم المعدم الم له نه ما و المام و المام KI: bur pro direlace sao . irada dur حمديد منه. ملك ملمسه ملحدم على مده. אנא המן אנא בתח העוד זשה המלד בים האלש حجب به من من من الم ملعه الله من خنه خنه الم حسبه للهتم حديد من لنه سده

ور المعام به المهموس به المعام المهر المعام المهر المعام المعام المهر ال

^{្ 1} Amanuensis additis punctis indicavit legendum esse : ചាំ កែ ។ ។

والموه ما المنعد و نه المهجة المه والمهد والمهدد والمهد والمهد والمهد والمهدد والمهد

حصمته صحل بدعه م م م معدد مدمد : hoo whe keased knight know had re ociolers reulá sloss seis sub. ocie mode مك للحد الام دامد بالمه بالمام المتباء والمام والم شه سر معسم کم مدللعمم مل مرسع من مض blobers: Kousis brow zie ze kiro. Isober المعدل عدي معركم معن ماهمد المعدلة העבער שהולחש אתוה : הכבל הת בל פוחש והם تصعمته حسم علم علم دش الحسم ملمم twoo_ earny of well at the coop ששפה במוהו הששבב למל : הומש הל הוחוז ه م 8 40 m مند بنام . من ه مديم حمايم * مامه ه عدم ه عدم الم racioa eile mon. * anilaa * ere meel ® op is op al per: and des illari Karali

معرف المام المرام الم

: wants stirts white & control of the man shal 10

* \$ 39 ro b ratifar mln ratur of the sale of 39 ro of the sale of

ההדולם : האם כבם כוסטא הל נסום . האדולם احديم نفد صلم خده مله ملعه منادم علمهم المعنامة . معمدة لمله قد معدم المعرفة האמם שמזבאה משבה שימו המשמשבאה حن بصاعب المحادث المالية المعادة المعادة المعادم سلم وحلل نسمهه واحماد وحوسم בבלים בישה הלבנת ובסדא אמשבע . בן בלבדם הים . אם אלא * : במבין הניבה הבישר * 38 vo b י האבזית הלן ביו הות בים בים הואבתם ישמלית حده الله المرابع المر ביז במישל . היום שיב שהיה הנור שניה : העולה הנור הכבשא הגל : ביל המה לא מבניםן : ונכם מא אם ב سميح بريام بريمي لسمي المريد المريد المريدي ا אלל ביו משאה ארבים ארם ביום שאה שאה المسحمة أفحنين مدي مدخ سلم المحني والم more contra characters

. L Sur

¹ Lege : 🗸 🗀 🗀 🕳 - 2 Lege : 🚅 🗀 🗆 🔼

בדה להל הבהה. מבנה בדאלטלה הלדלק הלא.

محلمه بهترج حميديمه صمه لم : دومد لمه הנא משמר א זבברה הלים אם י מש אלים * S 38 ro b לשא * הוא בה הן בא הוא הער . השבסו הוא ל 12 א א KLEDOK KLI IL KHALIAZO KHAGUL KLI KIM لع معروب من معروب المعروب المع لم. حد محدده صحيل دهدهم مقصيه مهزحد : حمر ملم حسد ما مح عقود مد مر دم دام حسد الم ال حر محمد معلى : حمل مد محمد من ال حد دم مراسم علمه دحل مخذ لحميم . مصلم ده دم ملم سلف حمديم حفرد. دشه جميمهم عددد: حداد من فر : دام حدم ناول : لملمه مد is the : make it , maker . Ker wie know Twack Lism, main, woom, power plan 15 ملحله من سمعه ، معلم من محمله ، معلمه ، معلم المناسلة المستمام المنبعة المناسلة رد . مصام یس رد مام برعل یام مراه . مخال is relieve as in their vernous any for. * S 38 vo a roub. 7.7 Kang 4 KTT . KTD A A KTT * KTD Great ا بنامنه . دور المرابع المراب منهمه بع لعام مرام منابع المام بهمورم بعد معامله المام الما . محملعهم .

¹ Lege : ~ha=\, vel : ~h=\

Kin 727: Kiefler of rom dor in alr. Kasai نابده لمعدن به مع ما معدد المحدد المعدلة حصاصنه شمه فر تحطمحنه . سعم در مامه ه المناحية عهد المالم لم بحن المناه المالم ا جنوع حديم جواع مرم مودي هونع مه من الله نوع. دهنه الله الله الله الله الله الله معديد مام بالمام ملم مسام بالمام المام الم حة حدمه . وحر مة حدم مقله دهم حدر العدر . الحلتل مصد ملته حلته دلته خ مدحه. ١٥ בשותב הלשה הים הופצא השלכים הכבלא במעשה. alurni ala Kaun rollal Kaz idui rima من بعب المنام بديسي مديم والمنام برديم في وحسد لحلهم وبند من من حدد مخذ وحدر : אוציא ול יוב אוא מכו ביון. כימי, דין דוכובב 15 للم مريمة : سلم مويةمه لمصحد دهيم وبلم حصم سلبله کن در حمدته له فد. مطاعل مر مديد من ، جأم مل بمعده مصوره وعده ראמעיג אר איי הכשיר די השלם: השלם: אר א פיי מיי מיי א א פיי מיי מיי מיי א א פיי מיי מיי מיי מיי א א פיי מיי מיי ے جکہ ورسع،

men men to reade hours how. However, which exists the exists extended the exists and exists the exists of the exists of the exists of the exists and exists the exists are exists the exists are exists and exists exists are exists exists. The exists exists are exists exists and exists exists. The exists exists exists exists exists. The exists exists exists exists exists. The exists exists exists exists and exists exists.

* S 37 ro b ard hishar . phiha rhazis hala se ra * אבא השלשה אל, הבוכן מן מלהמו אנא בגילאה : בוכן זין מצלאל אנא מנוחן. האנא فيرة دلك بمعمودة له صعدد ورية بحمول ממחר לעת במו : רוֹצב אב בה הוא הער . הנור 5 مصلنه المالم. له علمه حم متدم حلله . صعلام ور حلحه عند منه منه معلم مع مد المهلمة תות תלת . הולשם הוצמוש העלשם הששנה خر در قدل قالم مدهنه دهمه دهمه. مدر المعنون مرسله ملام ملم مرسم مراعاء الم مراء باه . ماله مدعع محم مدسمه مدموه השלבות האלמומא בביללא. הבצבבלא הן: בשל ביבינוס שבול החלי הלי האשלכים הי حلله لمعنعم وملمنة حصمه مهمعنه ويدلم * א אלם ל מבים המשל ל מצו הא ביני אלמא הביל א מיני א למא הביל א מיני א למא הביל א מיני א מיני א מיני א מיני א 'hal' busha : braze esa esta esta esta الفير حله منه محمد مر علمة من منه لر why the Lexuet landing realm is sent وه المالخ . بلت له المال المالك الما שבובא : המן מולא דבול משום או המובו réansta consta con de sur le le la contra le la contra de la contra la contr به المستسر معتم في المعتم الم حفهد سم مر دو المحل سم و الله لم حلسه عبداله: من معلماه بحام : فلجد على المنابع المن per en ele auxud. habeit Lis المنطقة : المن المن الله الله المن المعلمة المناهمين .

هدی در دخیر است حر سلم دهده در مد

¹ Lege: ,Ыа — ² Lege: кыагы

مود در من حلم لمل حدد دوميم بعدين مددونه دها مرية للعماد برهدي مدير سامه بدوريه حدة عديم ممحدن سي لسمم ممصم Kimamla Krik isla: Khurjis Khrais ه المه و المرابع من المن المرابع المرابع المنابع المرابع المرا ب المحل سع حديد من المحل سع من المحل المحاد حدل عحصهما لعقبله ملحة حديه الماسي شب الم תנשמתה תפונה מדב תומשם . בשאל האמשה حمامية. حدة قدمحه مملم دمةهده تخدمهم בר . הישב שמולשם משרל שהה יף משלהר صديل لدنه فعيله: ٥٥، ص٥٥ حذده حالله. שה סנסבא הצובחין ההכלצת בן בלפיהם יהשן 10 سر : حول حدم معدم شه مربع الم جلد: ما عصل الم دليته ما المن عني بسميه me had exect explicit and and ex Luca _ si exit: men si heir. * anidao * " Le si hay early who recens char as easing ومعربة : مرام مرام شام ودوروجه محدود אי איז גאולסמה, שמבונא מנק 'הבונא' אי شد مهد . مند نغد مهمدی علی با سامه

¹ Lege : Дообъта — ² Lege : ты

ב מתו שנת האושות: הנשמתום הנושו או המשונות त्रिक्रीत मित्रक वर कारव : स्टब्सिक क्रिक्रेस् ١٥ ١٠ خنه مده عدد ، مجدفه لنه دده ١٥ دم الماد ١٥ * S 36 vo a or שבשסמלה רשב מבט מבשסוה * משרה المرابع دامد دسد د سعام محمله به : محد ممرمع، ملة منة بدء حرم : مرامة עדא אסמא. הולה הכלא הכבשו הי, הי, הכבשול دند مروع ما برام . فارت مدءهما محقه منه NON Lineen: oloh wassinder explor was مر بهمستعم للعند محمد مدرسه مرام المراسم المر سلم بعدة السلم من المراهم والمعامد المعالم الم تاس مر دزامه دلم : في لعمدمه معدس مر صلم elianes sientita in respect aux : cr inc الم معنى علم خلة من مام : حممدة حمدمه. مرسرة بع مدهومر برء به ملاء م هالمهم المرة . شعمه محدنا: من مند: العامل معمل الم بالم حياله المالية من من من المالية ما بالم תנשמת תות תנם בו שבו תובות . תצל ז אמל לבואה האפינו : משהה המבשוה משאבל הוא :

¹ Videtur legendum : אכאה איל. Vide versionem.

المعقده القدم همددله و هدا هده المدن المد

مان على مدن معدلة لمحمد منه من مدام قلم ودمةعم والصلم وسيكمه حددم حسملنه תובה שובים שם היו בשבא : הלמלה המבוא ימשוי אוא : לבה מבשא אבבד מביא . לבה ישבה خر احد سخن المسمح من مدام حد الم المرا عددا حد حفد مد دولت مسعسام درم علم مند عفد و مراتع مرتاره بحم مر باته بحم مدعماء הלעה וכבת אלם. הכמי ממים המשובל, ובולא אולםמית. حمنية كم حصل بجسه مهم ملام مرامة מה * שמש בשבל בי במצא וכן מא אמשי שמשל א 36 m p صعمة عصمه مصدم مخطط له: فه مملمحنه مر حدددهم ملمه عقمدم ممقصع حن دوهمه المل خر فقبله المالم وبر هادم مديد ملم حلا ولم مد لمه حدد بعده השלא בשה לב ומבבא . השלא האב והל שור

men parendy siriply in the cress and الموسعدة بحلة من بسلم ملما : بدمانية محلة مناه الم تعلم مانيء معمصمت ، سدم لمهام . محديق حمامهم لعمد عصد عد المحل محمد محمد وسه للعد موه و المعالم حديد من سد مديد الما مديد مام مديد مام مديد العند نعل ملمد لد. سدمه مركب و المعلم الم : KIK Jahas Krain Kias had Kalks املاً معم نير سل مدمما عرصه مدا ساعامهم لش، دلطة مدة ماهم به غصر علماء شا לה הבואה. הבנמם במה לב, אלמה מנא הם לה عنان بسم تسمي يسمين ميد بدانه स्मिल्ह्म कि किन्न स्कृतिनं स्थार कि पर्मा भार للمنه: حممه لنغ هد سدته وزالم. عمله لنغ Kujhan: _ hala Kian Kian Klama KumaKo المنه مصاد : معمل ما بالمادة المناع الماء على المادة الم حدم دصماح الم المال المام في المام حدر محالم مولمة : في ورن من من ومدر و لية سمام ماسة معمدنه مهد: سلة مات ماسعد فغمل المحدمل الله المحلي المالم المال

¹ Lege : ஒன்

سه ورم مسلم ودهنه وسمع منه دمن سدمه له محمدالسله، ولم مدم هذه مرا مرامه مهدهنه مر المال المال المعمد المال משעום אוא . אוא הן בג מוא יהב אוא אפ فهه وتعمل دعية مغلم وحرد بمرة له ستم ولحلم عخد منه ملهلم قدله قلمه، وعملهم جدم عخد ممسر يعيم ممود مسدين ملم حدم ممدلد KIDIK. OL LIMBA RABERT ISTAL JOB ROBERT مرهم المرابع مرابع المربع المر ورسه مرسه و المراد المر دكم لصعدله ودهنه ولم يدنوا صده معمد : صه الله الله المالخية المفلم العمد المام Keptas * 1 = adia . Kotik politika Kotok Kasaa * 8 35 ro b معمدسی در مرکت میک میمی میمی شاهی شدیم ₁₅ Lot remy boarly refer. Lin orien. ورم المعمر المن مدا والما ومد المعمد . הבו אית מש שבת השסמרם: בנידה השל מה oroands runing com Line Lous حصف مملم مملم مخدم مملم صفحاء. ش, مم ١٥٠ تهم حلونه له مين سنم حضه دونه و دعوما نظن المعدمي محدم بعسة محقة المصعقلة المكلم جلد . مصلد جمعه ماما لمصه مديد صععم דערשון ידע אוא סראישואין ברבבאן סערא وقع سبه لحهزم. له حمر هلم دم طسهد: ١٣٠٨ وه مرتعم معقمل مدم مدملم تعدم قلم משלא העבקם מם זעה : הנה להרציב י היותם הלת . השבש במני הצונם : הצונים: الام عين . الام عنف المعسد المعدم لمما ما

¹ Lego: Kæsä

Empero on empero menos os estatos. Abamla Mais , in . waits wan baiseus an دندهم. علمم صلم وحلهم حقمهههم. محم علا عمساهم تحلي . دغيه لنغ ممهمه مهم حله. . rap riesa . rap, mader reelra reelr dala 5 Khomla Kisoklo seldas po Kisak משנהם משמה וא בבו יו משמחה משוחושם KISM . Kitz ili mla Kipalo KISM : Kitz سته لحمامهم له د دماه، وحماسهم . pust the moder to all of the moder that 10 بعر مربته منام بهم به ملعم مدين كمر به المربة المرب * 8 34 vo 6 Kzik pos Klos * Lasa Klasz yok ind _ K ar . rites kurse kalisa . irr hal ala per Kie kyomlki kiffans Tisi waraf 15 لي محدوس له سموس ملصه له سموليد. لم مع، لم بصر. لم لمر. ملم حدم حر صلم الم ودنة : ملك وم درليد مهمود . مفكر سعة من بمن بديد و المن والم حدد مهلام معدم مدهم الم سعد في المموس مهمهم المناع ال عمد مه سمعر مديم فقدم محمد محمد ىلمىك، مك نامترىن ، كى دىم مكانخة دكمعمد معه د الأوماء دعة عن م المعالم السرم منهم لم المنه لم المنه المن المن عدد المن المن المن المن المناسبة ²⁵ حبه دم حمدد: در زمس زشه لمه عحب. Kuns Khasul Kunja . Kondik jel aon Kunj ग्रन्थ वर्ष्यक्षेत्र. हत्यह दर्ष हेवय सवयविष्य हत्यक्षेत्र. مليده مامنة * هم مل غني. محم حصم * عمل عليه مع 8 35 ته

ملقيم.

من حر سعت حمد الحسم هما مدنه المه مدنه المه مدنه المه مدنه المسعم هما منعه في المه المدهدة المدهدة في المدهدة المدهدة في المدهدة المدهد

مدحمه بخر تهام دلمده مل ملهمه وحللم 15, co: Khamlkl , idek kies in . ce. 15 المهللة حمامه الما تحاء المامل عدة الماملة حدة الم es. vet men hor asidos: och min cità مله عنهه له مله له دهنهمه و دهنه המשלא זו המשה אבא המשל אהו הלשש : המש ٥٥ حسنه و حماله بخ محمض بنهام ١٥٠ مهن ١٥٥ مهن ١٥٥ مهن الم حلماله علمه مده حداده دسه د حلماله . الاناطعة مل مديعدمي ميل مرمة عده : ندي אות בג ומבבא בגשהל אמשור הבים או הוא سرد علد خبد ملحمل محمده بله درم בין המכא אנץ נשב מה הגבא כן בל : אעלים בי הישטעי שי האששט יו איז איז איז בי בין בשט איז יי בובים * איז מוא הבבסו מלס הנוש שראה לומ * S 34 vo a charl blobaby excluss: epola poarly רמש , שמפה רלז מש יף דין בשב האמשלהז eg arag. Luibh ng poh. Hix neiundh ®

¹ Dele.

* Tith The the tails of the control of the tails

معمستهم معنى منه ملعهم ولي. معددما در ممددمام ولا ولام منده مدينه لا سلم بع بدر نجري معدد . مدادة مورويس ملاء ه الملم عنده فهمله الم ملمه سخمصم من معند مناهما ساه مسحمه ما سفام حبله : وسع حن بلهنه لدهد : ملزحه سميم حل صعقه. دله م مهتحمه متحسم 10 مسفه . محقده قلم سلم حدته مغه مغه ، مخم سلا * حل عمد بلمنهم : محل شعه، لمحد م م وه وو و وو الله مسك ولك محل مدسم و ملعبر لك سود حمر و صعامر . سعا به مد مدخه مد مد خد مد مد مدامده deson was a suspen to the men applications rd: resid rely resely and . rein dal rough بناه وددعم المعمر برهم برمعيم المعرب موسمة حوروله عفله . مدمعه منه ور لصلم ومدمعيم سام مرامع، مماسا مدم عين معيله . محامه وده الم والمستعمل معلم المود دهويم المعالم. ود بر محقده مرا عدنهم مرا عدنهم و ١٥٠٠ مه ١٥٠ مه ١٥٠٠ مه ١٥٠ مه ١٠ مه ١٥٠ مه השבישה האבישה : בבין אמושביש השבים لمحمل مضه بنلغ حدهدمله: زنيع بعيه. مضه والمنا محمده ما المام ال אלאלאל נפבן. מבנא אלאלא הלבם מגשלא . htmis robalro 25

شب بخم وحصدنه لخنه مدل ملم ملم وسلم وسلم הלשברא הארשע אוא . מרן מבבמעלא מה, المراعد بين بر به ما المام معمد معمد المام مصامم مدنع عد من مصملم مدكلاء مل بصعة 5 homa Kausi iar : Kurs Lar paisa سلمع مص حد مدخنمه ، شا غصد مامد محسليه भार हिर्देशक प्रवासक कार्या कार्या कार्या תששמבם תאשות תישבת טות תומשת אישה שות شه دیمی دردیمه دیمی دیمی به شه دردیمه סלמה בי הכבל ווא מפוצי לבינא המנוחם אמחחה יו кли эоро : кта * кторо кро что ощ * 8 33 го в معمد محمد معمد مدمد على مدم معمد مدر مهاء دمه، ۱۹۵۰ می درد عفد مسع مغدده : معجسه ومراحم و محمد والما الله والما والمحدود والمحدد والمحد ולא המהא שלה הווא בשובה . אמלי המהא ולי, 15 بعد مده مد المديم بي ماهمه مد خدد.

« sleed view cefisies anoin lab «

حلح محضه تعلمه . ماه حصنه مل عدم والسعد لعملم وحديليم عليهم مله حد تحدوديم plen in meantly: without would حد مخة للالتده، محم مخة مم لحه .. מת : תאמשת מת תשה מת תאם בשבה צות אשה מת : תשב מת : תאטות מת : תשת מת תבת مرمة مالم محلل ممايام عند مالم معتمرم תהאם אשם: תושם תבש השב התאש בע תסים בת הבישה האתשה האתשה ١٥ ١٥ محلحه ، محلحه * ستم ولحلح . حو صلع ٥ ٥٠ ١٥ ליצו בין האשר מסום בן: ביש ושור Krisildl ar: detectes detection at: , 30 det حنمه ممه له فر وسمه وحنور له ملم . مدعمه حل لمقلم وحديد ، مدلم حدمهم יו בשלבק. אבוא האבי בוסבאה אעול היולא: وحده ماسم معامده مسلم معلم مسلم مسلم ماسم حملهمهم لحمي : صحبه مستحم حد حنه دسم نحمه وبجه لحب عجزة والمحمد وحدوده والموهوم المحمدة המאא בפן מום דבובוא המאת מהא משבן. حنر دبر حجه شدی کا حدندمی در در در معتدلت. ودمله سومه وهديم دحلهد : ممخذ תמשל אם אושתאתו ים יעות ומום תשבת תות

¹ Lege : aiohr

حسمت لصر : ١٥٠ تعلم لحمحة مبتعم . به حلوبه المعدلية المعدم محمد المعالم عدم المعالم المعالمة المعالم תלם שית שול בות מה בת בו ששבת مره ، مه در مرسر مراعه ، عمله ما . مدراء عدم ، مدراء عدم ، مدراء عدم المراء ع المراء عدم المراء عدم المراء عدم المراء عدم المراء عدم المراء عد المنتسر _ من مح حمد نمي حمد منة عمر . حل تنم איש מים דוכן אונסוא בעא אוכת כמו: אלא סובד حدمه و الله على المحمد المحمد למל בן בל ההכבולא. בא בלכא האובו: בא בא سرده . بدعد بلد محدمه سره : بدله غرر المعتب يده بدلعة عده المعلى معرفه طعم منهم دسته مه مساته مهمد معامد مريمه مل لصر معلح لتخلع ملاهمه علام والمحك وبمحز حلالهما والمحتم والمراع والمحادة किया : १ व्यव्य प्रिया स्वक्ष्य माने क्ष्य : मीक ومن المرتب المرت به دست حسم

محمد محمد له المسحولية المحمد المحمد

حبل المعدم الماديم مؤه مرافهم الما مدم حديمة ملق معلم علم ماء : مرامما مامه مه المام ، تحم لم المعمل مل الم المام مع المام ا سعم والمناه من المحمدة من والمعدلة المحمد ال * S 32 ro a . _ amrai * 2 prok _ Klaralan yama waimiaw 20 respino Lis amin resum: in clustom, Kism: Khanien Kirain Klind Kajan as حفرد لمه ده دهدمه شه ددردم دنعم مفد معسماء مان شامه بالمعامدة معدم المعدم المع anidas. * ranning * er La_ nedich zribh معلقا بسا مدم مدملاء معمد ، بعلق ماءه بعده Laur les eles resols plalo. Rese المعمده معنامه : معنامه معمدهم 1 Nota in marg: : Kajon der that the ale Kuan ink Khin - 2 Lege: and

سهم ش, درعیدی حموست ، ه ش, دلمه حدم

¹ Lege : محتد — 2 Nota in marg. : بير

سننهله : فر دلحدم دلسهده مله : ملم له robelia al plas the who wint pe whashas המשוח נשבו המי ב המשהר אמצע הלה המשהה ساعم عديد مهماء معسمع : من علي : محلاء مح مكملة مصعدم بعد سام بياها مهمعدم ملاته و الماين د مرام د مالي عد : المعامد ، بيراد المارية حبدت دهم : الله مماسم قي مهم حماسة المحمدة סהשה הלאה בן המסובאה בשוד המוסבאה בשוד سمة لامعم وحدم وسلم سع مشه وحدول ١١ لصر : ٥هملم حدمات حيث ماله لمعدم ماهم : ٥هدم لمر حر سیدی مالمه : در لم حدم نیمز حدالم * S 31 ro a risson: rhaiss * rii: ml. rhazazu rl. Kealu ala: Kalka Khaza, maduka akil תבומם בי המשתל המב , מספר הממשו, השל שבי الم محدد المحدد rical las. contra usua ceal asilas: המאשות הצואה השמם השום השל העד העד משה משה معسم علم مجد. [* مهزله ه) حمل عمل عمر تخلم وموادمة عد عد سلم ومرالف مدونهم ישה לוגאר ליים המול שמו אבונא השול אלה. אלה מישה אמור מישה אלה מישה אללה מושה אללה מישה אללה מישה אללה מישה אללה מושה אללה אללה מושה אללה מושה אללה אללה מושה אללה מושה אללה מושה אללה מושה אללה מושה و ده مدل مل بنی مح مهد محل به به و مود م حد به معدم من مداه من معلم من عد من معدد من عد تخط : بدلمه مس عدم محتم محمه مام در مام عدم المام عدم المام معرف المام والمحديدة للمعدم فه والمحم والمحادة . مر عدم مرمب مراقع کے حام مربعہ علام مربعہ علام مربعہ علام مربعہ علام علام علام علام مربعہ علام مربع علام مربعہ علام مربع علا המש הלם המשל המשה של עודשה ביל הנשש سه لمهلم : حد بالمحمد شه وحللم . י אושה אמשה השושה השושה המים אל מלא

¹ Quae sequuntur usque ad: にいうのだ は laudantur infra S 52 ro b. - 2 L. c.: べんなどには ー 3 L. c.: 山口 べんしには , offi にんむには ー 4 L. c.: やって

2) how rotes: Khezo Khaduld dal uses شه و بند ماه مدده ۱۱ منه باده درار منه י אשות די שמש בה טע השטע בי דדן פעיי سمعه معدة منعمد من المعمد من المعمد الما سلم ترم حرام : المناهم حمل مالممام مخنى و الأركة مراعة مرهاسقد منه [* مره تراع *) سملم بممامس مدنهم محددهم الم ساسم who were though the come is a come محسن عاسل حرص منام سام سام مام . معنع תבתם הנשמם השלם : שמלומם הצינם שה היום Exaction : want was [& anital &] لط مر موسم مرهمهر. مضم ومربع المعامل لله اله حدقيه، بمحلم عدة منعم بدور المنصد ١٥ Eppergraph: Elip to ced Econtre السلم ملكم بن العدم به مناهم المعاقبة والمعاملة المعاملة . עובא מה משמה אמלה מש

حب هامه مد حدالمه مد حدالمه مامه مامه مامه مامه مامه مامه محدد حدالم مامه محدد حدالم مامه مامه مامه مدد حدالم المحدد مام المحدد مام المحدد مام المحدد المح

¹ Lege: ronabali wr

رسنة برضه برسيعي دعمد معاملة والمخمومة والماء الم mirand offer salar salar some * 8 30 ro a Kusik : Kusiksa, na khua hal al hik * Kaari मि प्याप्त निक स्टब्सिट अवर् प्राच्या स्वीत تعجع لمحكم بشه والخز وم حرب محمل محمد معدم معناء مديد : لعل مديد معدمها . Kalula Kraiz Kioza Kizza dual , maduk Kami : ml but tome and that the toler ald there to als plot: Khujing Khajins Kaja hal للفقالم تخلطه معمير منه سميل مهلل الملامم بر مربع بالمربع به به به به به مربع به مربع المربع المرب به من من و به من المعدد و المعدد المع יו המבלו של בל: דוכן הי הנאלם העבמה: حر كحمامه ديدم سحم ديده בו וגם אל בי וגם אל בי וגם אל י בי וגם הל אמש מא מן בינה ואמי זשמי המי משמה אז سن دوله ، مهدور سر ورامه ورودم دسه

تحد تم تلمه حدثه ملاهم : مد كم ممة تبه تعدد من مدنه من المام المام من الما

¹ Lege : 서보호, - 2 Lege : 교 &

انهام مر ملله ، مدهدته محمله معنونه . مهز מבן הן אשבוא: הכל אסבבסא הי הכל ליים בים בים יא ביצא הל הבשמח * הביצא י יאי בי ארביא א S 29 vo a صديم بهد بحد بعد به في به بديد معدم من بديد معدم היו היו המששה אית שביב בישטען : המינאו יון ביי יי בשבמשא אבין: ה, הכלשיא כלמשבא حم م م مديد ش مديدميم في مديد مر حدة תושה הלו הם מסא הנלודה : הלו הנש THERED W HARE. THE LA THE EXT ENDED OF ن، تل معدسه . مر سله معدم معدم ، معدم حقلمه . دنام دد السلم له مهم المقدم تصلعهه والمن خديم وسلملهم به بالمنح و وحديم سمامن ملام. صلم یخ مدسعم ملحة حم مذاله ملم سمامس حبه لعد المسلم من وحدده . האמלחה בשלא בה או השמשה : האמשמוע ramo suas kust dar of row ru kla ששמאה העום הצמום השמוה השימה : מינין רצו זה הואמב אמלז אשת : אבם מובה * מר * S 29 vo b באמשה. של אלא מי, משל הלא ממנא. מי, הכן יי הבלשון בהמששם נאבי הביבבא שוםאא. بهد لمشمحه بر منجمعه بعلهدم الحدة . לסא מהא המניבא משבא : מלא מהק מבידין לא: مه مر سلم وحمدت مله منه : مفرد به مربع بالم به المال المالي سعمه سحنم بسمون فر بهملد فر بملام ה, הלבמה. הלישא הן הפעלא אנציא: ה, המבנא المؤحد حكمة لاعدم الاعتدامكة و المحمد معمل والمعمد والمحمد والمحمد المحمد in, rhiw deir i nafi e una ruiuha ii תובד . תשב אמל היוש של ליע ענשה ובידם

FIDE OFF LAT OFFINE TO HOLD FREEDRES TENTS

OFFIN ARTERLE : MENORY MADON, EMOUNT

MALE WALL IS MENORY MADON, EMOUNT

THAT WASHING OFFINE AT ICT LIT

LITY CHANGES AND REPARCHED : AT A LEST ICT LITY

LOSO FLY LET CALLEY OF LEST OF LITY

FROM HOLD FREEDRES TRAIN OF LITY

OF THE AND LOSE TRAIN OF LITY

THAT IND THE AND LEST MADON TO THE AND THE

محفه کنه حصل درم مدمد لهه که مهدهد הש מה השלבה השל השם להולים הבושלה הם המש من مانهم حكته عمانه مهن عدمه المانه مدلم مدلم مدلم مدلم الم نه د من من من المركب המסומש מד הלמשבמד בין היצבו הלאשו הבצוו א לעוב : בלל מהא אכיות לבינצא הכן מי, المنفه والمنافع المنافع المناف مريمه بديه دوليه مدويه مخز دهويم دنىكى. كىلى بصلى بهماكم دن مقع مخاسر. ملم مدنعهم محدم . منه مم حد مذمه صلم المناه المدلمة مد المخن المدنع المحام محليلم. تحليلم ينغ شه بممامه، بعيم عدم محليلم במנהמא אישטשיי שי ייש בישאבר ורבאי סבבבינום לא דופיא בין האושא בי מין حی ش، دنهمدل سحنه ب سده مد حصوب سده

¹ Videtur legendum: 2br - 2 Lege: Kan

משבים החדים השבים אמבים העד ביום ביום משבים אמבין עון דבבוה לוח לבססד אין איף מא הא צות א המתו אוש הנושה בה: הושא מינשם ים של יא בי וא הא האשמה, בין לדין : אם בי בי הבי בי जार विकास हमकिया परम प्रकार सद किराहा له مح ملعنه للهتم قد مسعم عدد للهم سد . سمسه بام من سلم در سلم فرمنه و مسمه אשמש, אם מובב בעאשל : אמל, הן האמי ولمنهم ممس محسب حمون وسعم : مم وحمر ١٥ ولمنهم مو موسم ملم ممم لصدلم. كم صوبل ה, האבעה אם הבת שמסהבא העה אוא בבה Konad Klar: was on office with colored اسد دن مادم معتدلم مانسه و: حدم صدل 15 × 3 × مركوب لعنه ته ، حد * محلوب كم ملومه له تم يا اله تم اله تم اله تم الم تم اله exum lino ur .

ער : תמשל תיבש תצושה מת ששמצו תצושהם תאוצם תשש שהליש תלם: תושה שב תושה صمة لحجيمها مسيم لمعدسل بخلم بحفاد . دين ا הלה המשו השנה : הנפש המלש המשו אבא הבינה במה אות הוב מה שמאזאר 5 حيه احدا دو خدل لمعلمه _ محدة لمه مديم בה בשין בה בשין בה בשין בה בשין حملها منه وبدله علوم دية دهوم حر בארבי אב השבר האם האם של בשוח. ١١ محمد نعد عدل خدل من الله والمن والمحدد المحمد الم בינצא אבעוד מכללא אלמא. בו מי, ואבעוד orax: as ar as after operate of منفع حنوس لمل سهم محسم : برلنم سمم Lozy muidh: हतांधकी हवावस्त्र स्थांद क्राक्त . יו לעד מנסכא הפלקהפאי הבעה דוכן להבבא. באבי الم الم الله الم معانات الله الم المعالم المع « S 28 ro ك سرميت من هم مند * منه مند ديم من ه عا S 28 ro ك من ه הבלבה כא בולה: הילם כיוא מאכא אבעודא במ دهنية ممديم دمازم خدل من لين دمدن Ada Krusk Kriso Kalk Kalor Klor 10 oncurr ubair rem. on, sis es on, rubair. المحن محسم محمر حديم بدع الما مديم سكم ده به محمد و د مام سنور دوست وهدی در محمر خر یه دیا سه ونهموی سم حدی سم 25 מנסבא עו מבעוא מולא: משלא המנוחן אלסמה, مه مد مدید مدیمه نه دهای نه دیدند که نه نه تحصر دلخه لشه وحمد عد صديع ش, وسد دهم אשמה, ביו בבא : מלם להין מפולאים משמבא. אמלה, הין הבה מהכין מפוצין מנסכא ללדין : מלחל ٥٥ ش برفاع ما معلم حدمه ملم ملم ملم ملم مملكمه فر محسم عدم حدة فر محمد

100 The minder of the color of the car seed of the hart tenders of the car seed of the car tenders of the cars of the cars

لفن مرحجه سلم سطحه الله الله المستواه المناه المستواه المستواه المستواه المستواه المناه المستواه المس

¹ Videtur legendum : 🎝 aa

תצונם משם משבת שות שששם ماه . در مهمین مر که دید لشددی ام בת בנוא העדה אולי המיבבא שים אי היים האה ב or with the representation of the result of 10 المعالمة لشدوره في مدم ويميه والمساء الماسد מנמם באסמש הבן. בל מהא בו במבא אמססה, משהא: בלה ששהא מהליא משהלא. مع علمين معلما : حلله سعم حعمد معمد 11 حلیله، نهر دیمو در مدمر در علیس مهم محدنی. دونعم معمده د مخاو به عوم د مدم خدم سمنهم والمولل بدائد المنابع والمالم المالم ا و حجل مانه مه مامه دمهدنه وزعم حلل ייים אשו בפרישה אמן ארשים אים אבין. من حسمت حس نے حصاحاء حدم [﴿ صمعامه ﴾] Ly experience of responding the control العسم والم المراسم الم د د دیم : دو معمولی میراهمهم معر ولانی : The ci au mount. at the restoube aun : Kondra Kus is dala Kharus Kilan: Klari Kunk . Kun ini Kali Khasharna ens exposes exports ensures ensures

¹ Lege : احداد

لسرله والمسامة والمراجعة والمراعة والمراجعة والمراجعة والمراجعة والمراجعة والمراجعة والمراجعة وا באבינינה אא . [* מבה למם *] הכא הין כהם א للله ومل مام ومام والمام والمام المام الما تصافيد عد معتم لصم لمله لمد المدامة خم دحدة دحه عنه محمله مله فهة مدهدة مهم و حدم لك حمادتلسمه بماسه : منهم محعمدلم י השלה המסו השמשם ביו השול המשור האמזול בו אם הנוצב. בין ומשה הבינשה במ איש ים, מה פר הלה ינפאש האישה האמשים מים, מים سلم: محنم بعد عمله معقمر ملمعقم باه سند سن مولنه : له سلم سلمست بتلد . لهبل معسلط فعما مهدم يدم فغد ماء حصنه خر. له در حصل ملده نعم. لدهم عن ال रियामा या त्यावर तम्भ वा त्य करं परंपाम. ת נפצא אולי אנא מפליא. מומ ואיף מעוא سعد مديم عدلي مسلم مستحد معلم في كنع مديم אלש השאה 'המשלבן, השפת א שושהי سيدس. حلل بر بعبل دهنه محدده بله: ١٠٠٠ אבי אבו בי אנבא המשם אבות : באמבי המשם אבות יש שרי erin capcin L wowi: wind an ישר י השטר בב בבשי בל הנוטה הער مهانة حسه حمانين : معاملين ميم حالمه والنين . משליה : אוא לפה השתלה השם צור בהם خم ملده دهنه . له دم حصل مملده بعب مهنةهم

¹ Lege : Km1 K1

15 معد حرام بهتوهه بالم مدروه وعلام الحدور الم المدورة الم المدروة الم المدروة الم المدروة الم المدروة الم المدروة المدروة الم المدروة المدرو

مر ما محسد محسد الم المرام ال

¹ Lege: 01 - 2 Lege: www.

⁹

وه ملا : من ملا من ملا خواسمه : من من به به عد من به به ه الله ه ما الله من به به الله على به من الله من الله

NATE TO THE GRAPH BENT TO THE TEST TO THE

احت لا من المسلم احت. له الم المناطقة المسلم المناطقة ال

האמונשם אמן האבעה הה האמעומבה لاعنه الماء من الماء مام عن من معادة الماء الم الله المعالم المعالم المال الما : Kule has who was and knew : משוב השבה האמשמב : האושלה האמוצו בישלים בלא השנה שם שבחולה המשונה שאותה בלה صحبه. بدامه بدران ملل در: محصنه . d.zz Kosamles Krusk Loll plan on : Klaz 10 ביו מה מום : משמשלה שם היות ה אלמאי מה המל השבתה האבים בבלאי בה בכ מוא יגיאא מצבבששא המן אמן. האבוא ह्ट्यक्रिक स्थितिक अवक : स्मि अवक्रिक Khamaer Kae II o Kajma Leam Kik השמה השנים שבלשם הלששה יהשבה אים משמ : הצו זה השבת הלשבש השל האול למום ב מושה : מכונ במוא נאמון

Example to the at the tales: readers to the tract tract the tract tract the tract tract tract the tract tract tract the tract tract

: معدد مدان مدان المعدد المعد

لعمسه من بهدسته معن معن معن المعمد المعمد المعمد المعمد المعمد المقالات المعمد المعم

THE RELIES TO MODE THOUGH THE WAS TO ADD THE TO ADD TO ADD

הגדלים השנה: בא האש להן: "Mia in marg." בגדלים האשלה בא האשל למבל שההא המתבן המאשל למבל שההא המתביא הממוא בלבא הממוא בלבא הן במביא הן במביץ הוא במביץ

سراءه : بحد المهم بحرا من مراء من حد

اله دهنه هدویه محدیک بدسته ما محمد محمد اله مراب محمد محمد اله مراب محمد ما مد حدید ما مدید ما مدید مهم مدید می مدید مدید

5 HA BOE HAY RA REER 1144 ORLUB LEST 8 WHO SEN 1 REER 1 AV. HE RED 1 W. REER 1 W. HE REER 1 W. HE REER 1 WE REER LEST CHAN REER HAY AREER HAY REER HAY REER HAY A REER HAY

rhamas . Kits but Keen als : Lean 2 الم معد محمد محمد معدم عدم المالية الم ملقمه. لغه ومعدم في سمح مهزلمه תאשמום תאמיזיים : תזה האני היארש באמבאה הציום הצשע שה שהי ביושה הם reser in the reservence which were ود دسه مده در مانم بر دحله: * 8 25 ro a = des. . Kolesse * Kolestal de Kuber Khamlka new. [* Listing *] Thy Ky. IN KIK & KORD KIT KENSKI KHAMAR त्मीकेत त्या केवावरी : तरं त्यावत्त त्वेवमावर 25 का त्रिवारा के के वर्षा स्थापन स्थान के निर्माणक व्या यः स्क त्याप्त एकप्रवर्ध. प्रिक प्रिकायिक प्रमः स्व व्यवस्त्र त्या विष स्ववयः व्यान्वस्त्र म्रीत योवः ल्याक्त त्रिकार करा करा कि के राक्ष्य रहते अ عنه. لمه دم حدونهدده ، معمل مع

سام بحد مد بد بداه هما بصمله سعد سعمه י שבשי לשור הצורה מים להרישוח להצעל הלא תן אמט עדי : עשב איז אפיטעראי עובום ه م 24 8 × شعب لحدم مستم الحصة . * ملمه الله در مدعمه دده من معند د معند منه معدم مام : معدد بع . معدد مع معدد مامور علم المعادد المعاد משבש השב יו האירוש אה נסבבא בבובש المام لخند عمام : حمد مد دامن العامل الم יעף שביומדם שע פע : שפט בו עיוה עישפע עיויי سن من من سمه مر نمدت : در در در در ושותה מותה משור : מוצ תנסמר השו השמו La. Khaduld itidd karzo Khaduld . duk اء سع محامعاه معجد مام : منهم معمرة عصمه حم مملهم ملحتع مملهم تخلفر تمام قدعم. ورعده محزه وهلم حاله المحدي فه والمموم سبه حر محر دلی جمعدی دد لعمه محل العمل د مدهن محمد معدسهم هندد. 20 مر باس با معمل * مين دين دين دين باس * 8 24 vo a ستفد مدامله مبد علم ماد با معاد بهاد מסם : הכינוצא הכסנסכא ה'נומ מצובלן: כאיםוֹא مطسمة وسحمله بفد لحلهم : عدمة حدة سهم المالم والمستعمل في المسلم محدة مامري. 25 אמשים . הבינים המלהל הימ [* eaiafee *] המשות שב המישות המישוחשם מישי הצור ושו אשו בל משאלו ל בלל הן העד מנסמא מס המק אדין באאמדא מבאאבי בן מלץ הביבין בן PK : Khabulh Khabulh Kaos : KmlK blus בלא האלבשו האלכוע: האלהה, כבובלא מגי 🕫

محم تحصف شه معمده فر معبكم: صحم من

العديم: هديم، هن عدد تنهمال هدو و 23 8 8 8 مرام المحتمد من المحتمد من المحتمد المحتمد

eft wer raph why by can can p. שול שול החדא לא הול כופבף: מצאל אול י בים בל האלם עד אישטחה, בן בל החים בללא האלבשו : ١٠ محسب مدارسه ، بحب نه دركد ديمهاده ديه ١٥ י הפים הבים של הישמל אמש הצו הבו הצויו Elen luncy: furch hund nuncions: er אכינים מי בלפשלא. שו יכן בים לא האים מבוא. the best. Ground with the solute. Notwork مدحم . مجة كنة مدعم مهة المه دحمحة الممط Kust in _ K [* calitac *] . Ktonaia * 8 24 ro a مناء : ماسم * حصة * بعصه من من من الله عنه ا אננם הנשול בל: האלים בבל ווא כק מה, הובצא שבים כבל הואה איבוא שבים כבל בבל שבים כבל משלא העברש שים : משל ביל איי : בשיע המין טים בהי בלוא : מיים במצו הצולם : מצוא ביים נפצח לעולהפ פסיםוא העלפת. בין ביא ביי אלסח, תבושוז . ממף אב ממף תצונים תיושבת המשלה מיר ולשה אכא: בנד נפצח מכח ל בלל ماحة : بعام مخسط معدم ف عمل محلة مدا بصممد مرمسة بن ما محله ملء ممم شمرم حدديل محصم لل محمد عددي مده والمحدد : תאמשה שבצא תצותו מים תאותו תא תיות معالم بعد ماء ماء : معام ماء : م سري مهميس ، مسام مهلم منعت ملاءه

عمام : محت محت محال مالم المالك عن محت * \$ 23 ro b لحملحك ماسحمص مصمحم فغمامك دوسالم אלמא. אינוא זין בלפוא אבי : יושו ביום وحدم عدم معدد و معدم محدة عدم عدم عدم عدم عدم عدم المعدد والمعدد والمع حعمة حمله، مممد، سه دم علمه ملمه، حلم השמה השנה בעל בר . המשלה העוצם : השבשה מולא המבשה המח : המשה משבשה אלש مريع مرسيم ملمه عدم نوحم لنه معيهم الم مناء بغنه مرك ما معدل سوست والمنه والم המשא אשל למי בזבעל ממשא מביבבא בע. אונה مر منه مله بدلماء مي مام منف ٢٠٠٠ בבסמהנא האמנין : האלי לממשא העוזמםבי ग्राह्म की में विका राफिरिया विकास के का प्रवाद है। بن حسب دلم دسته دلمسته دست دلم سدی ندر ه الاعتاد حلم الاعتاد علم الاعتاد الاعد الاعتاد الاعتاد الاعتاد الاعتاد الاعتاد الاعتاد الاعتاد الاعت בי הן עד בעה הכללה אלמה הכבשו כללמה: «نحد: عنم مرم المعناء منه بعدم لحدد تهما ، مع دسم مل محله الملم دراها. ים, די באים אבשי בעונה בי בופינים : צבשחת שב مهم مود محتد ملك مرح من محمد محمد מסדא לבל הם לבל הל המולשה. המש לבל הל המשה ארב דביול היועד הסם. המה מלחש דלונים · محمد محمد على المام عمر ممام المام الما रंश कारा करात्र का का स्वास्तिक के प्राचित के का لعجمه. وو مهم وحدده حسم لقلسم محدم الم صهه. احتام الللم: حديم صحب مناهم مد سنام

בלל הן האפ בן הו כוף מלא המהיצא מסולמט: نه، وبعديم حرامل عدمهمل ودويلمم منعمم هده المعلم والعاد المعام والمعام والمعام والمعام المعام ال מובב. מנשא אנה החבבהשה בותשהא اختم مدم كرم عين ها مام معم عدم الاسالم אנול ההמש האמני אכא ובנוא במ הנושא אל אםפי מעד בן בס אסמה, בלאה הבבשה: مص عدد کف مانعهم : ملیام مدر نخم مدره Lis april aren: ocasuler esa pricis: ١٥ حجتلمه محمد محتمد حمل ملكد حر حزيه: * 8 23 ro a مرمد : معمله مامد كلن مطلك، معمل * عمل مامد יה, דלק אמשע איי ביוצא וכן מצא הסמא אמשר אבלוז יה مه مد محمد بنا بلير بنام متمامي ويوليم ولل مر منعه. مر مل منهم ملشمه مدم ١٥ معنام. مديح بديم: تحلم بيركم المرابعة المرابع المردوع دوعه حليلهم مدم علامه المتلهم الم EA TATORY OF EGMINGY. EXTED BY ET . W. مه ملاهم محله محله بملك محلل برهام شمه יים בשמא אלשי לבשמה : הנושלה אל הנשמהם יים on thuston of the Krain : Kings on באנבי הבווד משאר בא לארם ישארום שלא ארבון. במעלא בין הרצמה במלא: רשלא: בלח בלחפביה באתלי. בללא הן העה הלחשה: שלח دهماته محمدته المعادد محمدة محمدة المعاددة المعا הבלשא מהרא בהלאביב. 'הבה' בבבהף לאי .4 _ == Kbn7

¹ Verba sequentia: ביאראטז ... ביז ראטא, 1. 24-28, laudantur infra S 52 ro a-5. — 2 L.c.: מבי — 3 L.c. additur: בער — 4 L.c.: בייטיא

مفد بخله مرتهم معدسه مهمل بهممر. مام بشده برسامه معرب نه برباء ماهد بلد ा वा। कल्बीम्ब्य वस्सं स्ट स्टाउँ त्रेलंग्स त्यारी حلع . وهم شدم بالمع مدين عمر بالم مسده حصمه ملا تهد مع دسنه مداديم בהרשלו שיר הבשה השנשל אשה בלבשבי שמה המשת ב בשמש ה בלכה בלכה בא האחם האיף made . mule me to be to en election of the הزعيم فاللهن عليهم وين ود صلم قدم قلم ומס בשל השבע בונג אור מס משבע האים ביל לאי ه دیل زدیم : محمد مید انتل حقدمه در محمد د تمديم ودويفهم و مام محد أفلم المحمد المسلم. : אל שמם נית הזם שמן שת ישותוז היו מם תושו KIK KEDE dund Kaiza Khan DED KIR مامصيت مهممين كر بي مامم مناسبة م . השיש אלשור תומש

תלם שמלום תצומשה : לעת בתו הל הלות בת : השלה הושלמיז הושמשים הנושש שבשלוז من متدمد محدية محمق مرية منع مم * 8 22 ro a za : wajalwia * Kawa hal zhabi bikbibua صمغكغكا بعتمعة ممسةسمه غدي مهمتك حمل مالشدهم : محم شدم مدايم لسة معسم صير مدنهم معمل، معمد صمه مهم لادر محان ماء بغ مهم : ماع عدم المديعا nesson diendy. Let six wind made of ال محديد محدم حدميم وحل مديد مديد مديد مديد م الم المام ال שת : תושש בש ושאלאה בלש השלש משבשלה سامه مدیمه حر حل حدلیه ماحده تدهمیم and chiles was and all waste with an ar al ممامع، محلت محتصم محتكم به الم محمد ١٥٠١ م صديم. ودصم ممل حدير وحمم لحصهدله : صلم عدء محمد بالمعه معتمه حام معتل ماء حمد العنادي المام محددهم

Experience there there the time of a set in the set of the set of the set in the set of the set

مفیر ععب دمه احت : تحته قلم منتبه بهم منتبه ما : 8 21 vo a

ما * 8 21 vo a

م

ماه : معد مديد مهمه مدين عدد من מם מציעה בפובה המלחה, כבונה אם כפנמכה. مله سه هم ماتم. هم هند سدل دلمهدهم تهاتم المصحل كالمات المسلمانية على معمد والم لن، وبعدة حويم. دو ع جم وحد محليه من وي melly wash men. [asilow !] lo aft محدث معاد مرام مرام مرام عبد منعد אבם לבי בלו שנא בולא משלבה אם בפובא. الله مهذ دعدمره مزمع به فله صلة بن سد ما الله عمدة معدي عدد حدة م اله ع د دولونم و مرابع م مناسب م ماماد ع عاد الموانع الماماد على الماماد على الماماد على الماماد على الماماد على الماماد على الماماد الماما והם של ביו בונוסה אם אלבי הטולה ביו وعدم مولانه: صلم دلشده ممسده: دحديم له ١٠٠٠ מם בג מם הלהסת, כלה בעלה ומבולה : מבוא hoe oloh exum ira risabel. lo si seren robs. risa cima, maraulsa zu chr., mader הי שלי בש בשוא יה מל בע בשוא יה מלי בע בשוא י 5 paide pali plai kaizko kasis es ص، سديم بمخذ. [ف معندله م المعمد ين حصم הם עד מבלעמדמה מצעשא: אבן כן אדין שמבדען ociules appel: Elucioles La applicada אלא. אבוא האב בינים פאז השבא האל لهةم ه

الم هموسهم دفر سدنه [همه المه ه] عمد سه المه هموسهم دفر سدنه المهموم لمعدم المناهم المهموم لمعدم المسلم المهموم المهم المهموم المهم ا

* S 21 ro b

¹ Nota in marg. : 木色タン 不分的ストロコンページ 上しっ

المنا دمادنا من المل دما المادي المحنة. שה כן אדואם הלפה בלא. הכנוחה מוא כן אלה. משאלא משאלאת ביז יש אי משאלא ביז תום י בישארן שרם המשכם בשבי בישאר האוא דאושאיי ماه . مربعة سعيعه مهزماه مربع دهم مربع الحلمه تنك الاسلام لله المامكام، المامكام، حسينه: وشم مصم محدلل ملشمام ينهندهم. er en jida ilab alurausa nei menn. ים אישם הצמ שבשאמה דוא בא [* שמילעיל] برجعوم بع مداه صلح به ملا معلل بد عد المعدد . 元1 *: ためんらん かんしゅ カン al たんべ * S 20 vo b سام معدمسلم وحمالهم مدم مدم بهد غني ما . عجد ننه مد بدايد : هده محمدمر 15 indu Kish Cares propak Kases Kinizi kyane תנים עוד , ואבתם זבתאת זתתם סד : תיבן זים مراعة الالمام : من الماميعيد : من المام ולם בצל אתה , הים השליה בי השת שב כלו صحفه : ۲م دهلسه م شه ددمنه مد : دهمس و بع مراند درام دوس سوم مرا شاه فعد الله منام بنا בב במשבא: איש בלאא הלג. האיש מבנא הן: بمسلم مد برنمل الملتحية دلمنه دم مهدد ومتاعمدا بسعدة مهد محصد مهد ماماء KIK . KOODA KI . LIST KLEOKT KOLWAR ימשלתן התפו השמבוז האחתילסט האוייהי ים 28 8 * א בנא עו באם מסא הנאשא בן מים בהם בהם ים

سوسعيد معدن من بدي سام معد معد معدمهم

سم محمد بهد لط حب مدهم همه همه مده المهد المهد

mon si kasair . Hal dokuls mon Leperation of contrastations השבי האם השום אמן העומשה השביה سلمسعس س من عامد بدل مسلم العصده حدم نفد : مله سمنه سلمه ندود : شه دحم ور علمه حسمتهم المسلم محلمة على محاسم محاسم معلى مد لم دسنة من محصولتم محصوليد . وحلل ومجن * 8 20 ro b רושם: השלאה איז * רוש: השלא לא המודא ה המשחה השמה תשמאה משראה האל גאה וא ביים אביים הואה בא האם אלכיום: مهاء علي مهمعدم مماء بعصه مديد الماسة موه مر موتم كتم بفل حقهالم مقهدلت، وحلل وهد شده ومدر ملانيم ملم المراهة مع معملم لخله المرامة محملا ملقامه : محمدنا بعديم بخامه المداليم معلمة خرر ملم مرم دندم. حدمه لمنة مماهم و الماد الماد مدم مرم ممضادة סולב בוממשא העמבא ¢

مرنغ بالمع وم محمل المناسع : حدامدنا مر ۵٥ محل ديله مسم ، حد دخم مسمر ، محلمهم המדים על ביוא איל נשבא שבים אביי [پ کنار ماست پ مرسام من (به صد به کنی ا ल्यीका वर क्षेत्रकर मा त्या कीर के त्या יינואה. אם לבסול א שבעוא. מם האלסמי, מסא. سعة دوعم محرصه: ومحرص معود عدم סלאבים לא הבשולא ל במאמוא הין מהמיא הכלף 15 دنه: در حدد دلسرهم دلمه دهنه صوبه وحديد والم المام : ومدم بعد والم مداله بدراه المرابع ا حد له ما تد بنه د بخلم تحمله محدد و بدله له له نهم وهم ومع معم حلته معموم والم caica ala Lia, madia ondesi: oach 02 دسة معليه عن به به به به تحمد فغد ليهمه، ملعب ورساد من شعب محر معدم ما ورسام سمنة تخمي لحددهم والمنه وحالمه بمفاده 25 הא הא הא בעלא הנאכל האב אלכלע. E حافاد مماه احد معدم المعامد معامد حصادهم المصمة ممعم عر المصملة : ملم المعمد حصلم היצלמון. אלא לשם בת מלן הכלדעון. סלהב

הנא הל הרוא ובינא: הנא וא נהספא «נהוא התובינה מוא וא המבשא: אל

حلل الم الحالمة الحداد المرامة حصور عالم المرامة הבי האם מה בה בבא הנסום עהוא האבי האם שמו בה בבלאה: בו כן פנונטם ועבמבאה הם ומל و للحدة الم درون و المحدد المعدد المعدد المحدد المعدد المع تابعت * معندم . وحدو هر هل کردی لعدم * م 19 8 8 * הא המשא . בבא הכנסא אלמא . משאה הא else: ospules ux la ochen. ospe se contra Leid als released raras asiloa. יו הבלה כמא מהכיא הלמכל בהוצחה, הנשלהו הם KLIANT IL KNE (+ waltas +). KLAM Klaż שבה אב אבשה בא השוא ביא הא מאש مستخن من ورسل من والم المام والمام والمام مدم עושלאה הבילות המשלבה הש מית יביד 11 مع شددیم: حدیم سرم له حرم دسلمی. له کنه صديم مهازيم محمد محمد محمد المعسم الم محلها الم תאמיזה בעדימוז עודל קדד בעשק קרע גד ושואה והשל ואבעה אחם. האלעונה הן אכיון الله ما ماده : مدعمه ماء مهمي थ त्यम्पारम् प्यान प्राप्त प्रतिम हत्त्र भीतम कर्म ماء : مسام مع الدمام ما عمر ماء درسام الما عمر ماء غیر حدمد لحالم، معمر لنه دم حلم عهد * 8 19 vo a Llas colos han aps. Arkausa khusuan * ومد منهمد ما مام : بعد على مدهام ق حلم بعد : لنمي ما حربي مهام مع במיבנה לא בע היות בשבה. אוא בי בליבים תש עית : תוזה שב במן ושמו המב תובה ממם تهد سحنه دحته : مدملدله حدم القدم محسديه سعه عن سلم بحد المصم حلك : محسد

¹ Videtur delendum.

andrawais winks in Lis cancin espachen مامة مند العالمة المعمده معدد المنع المعلم حدل مهزمله م : (مهزمه مه عدد مر عليه م صديل with experience to be existed in the exert Läber निकास परंत्रण. दर केंद्र उत्यं कार्यात त्वार بعدم المعقسم بمحقهم المهم ومر حمزه ومعر לים הכן ולבה ההסתה: לים הכן העלאה כבשו לים הלשול נוכם שא בה איל בונא: סלבל בין לבל حم يعده منه مرسم د لفه ومد محمد دحتهم . لامه والحل حدم حالمه حدد متم ومتم : ١٥٠ הבוא אמססה, האלמא כשולא המשבעות. מלא ساه: سب بعد سلمه ما معسد مهمدسا لحلمه م مدعهم مغلسه: حلة سدمهم لم حمادالسلام مله حماه معمد مرام محاسر مجموع יים ביא בסדידו: נבל קבל מסרבות מי בדע : שים יים המן לון בלאמונים אלשוני. נהבא היו » « « بدسة مون به به براح من من من الما من الما به الما به براح من الما به ا סלבל אסב כמי במאמוא מוא ההמא אמי [* ممادلمه *] شه کن دحم شه دماده مر حام سمهمهرد محر مدم حل علمه دنه د حبل دسه ١٠٠٠ לביד הכין אנצא: לם הבין ב כן מי, הנוחם אלחמים, سوسه بعضه مسحه : سومعام مع باخد : سمام די אם מו שבי שה היו מים היו מו השלמב לם מבי היו له. مملم دعوزم: دورم مدسة سعيد عدد יצור רוש וכצו זבה וסבבה ברה וכא עיר : מישים מביול לל בי של מל הלא הלא בעוא. נפצא אכי אוא הפלא. אלא מבעל עוג כי אנא حصمح شه المراه ما المراه الم

वकं त्रिक त्रवक्त कार्य हार हार कार्य कार्य האביל כמו: במנומה מבלים משח * הלמ בשמשה. ל 18 ro b. בבילו אמינה בי הפטי בפטר הואז באחדות באטיונים sex exprais the course rejoks. Las האלש המלו הלמים בינים בעוד בינים בעודים העשום من : فد من معنى و معنى مرمد مع مده معلى من م המשל אשום ביום יהבשה ביום בשומה محمدله حدارم علم عممنع حدم ملم حر مدم कि पारकि हिंदी है कि स्पिन के स्पिन स्थाप कि स्थापित के विकास وله مرامه مرامه مرامه مرامه مرام عن مهر مرام مرام المرام ا شه خر جمله صمه. مله لانه خر معمل صعبه sile. oldierdy realt all ocean olefin معمله ممرير وصديم عدسمه ممله م 11 حمورهم مديمه : معمل عد حموز مليه حمورهم : محمد به ملعده : ملع محمد مهمتده הכאם באלא. הובא ביד איבנא אוצ * נוכלים האדים בי 18 א حتس مه مةب مدةحم بمحن لفه وحم مةم שבעשאל עד משעא אשלמלו. וכנא בין מלא עד سداء من مرد مارمام حداله كرد عم مد الله والم ممويليم . وحمد ليلموه ممه والم : ولانه مه Explain to: ELEXY AND to certify.

תלת מצם תים תיפותם תנומש שמנים . לילשת זאג Kous Kara catian Kind, wa . Kar haider להיהסוֹסט המהא אוליו. [לי היהסוֹסט לי] בה אלסמה, سمه درن مر دهنه شه : محمل درد مل کم معلمل י המש ששבה הלם: המה שמלה הביור בי יהמש حدم در دهته ستند . سادم دن دله بلد ملاحمة حسم : حج مملع دم عمل مسخم : صحف בד בבישח הכלם ללא אילם מה מחאי הדמי, אם שבי זב לשל מוסא למ אים לא הכי הוא בה הין אלק מנום של الملكم مالمه صوب ومخل لسيدي : عمل محمله שת עום אמן י הוביעם שם שליטאבעם : תשביו حد محمد له فه مدمحمله مسمع منون سخخ رسته برفع د الله عند محفر 15 . הבאבים * א בצביב א מה בין בין בין בין א מה א מה א פין 18 ro a תאומסו מת תשבו הנאום היומצים שבה תלת רשבמן שר : ממש , ממשהל לצום : לאבין און الحسس : ١١٥ مل مد شام ملغ ، وده فخ לשלחת, מחא הלוח: הצבא הן כלם איני האכיום ♦ מששא הבשבא האמנטבם

nery wert to tet a sity item; itempoly items in hundry occasive or hundry occasive or hopedy and and another controly occasively occasively occasively occasively occasively occasively occasively of the second occasively of the second occasively occasive

¹ Lege : תבליבא

הושמבה השמשוה היה השמשה בה השומה

אלישה את נאתו: איש האתו ביצוחם מבבל ar caus in challabar al mi raus ra ו לים, הלא כצמשלא "מבמב" באב בין מבוא . מאם בין מבוא . * \$ 17 vo a KirK-0 Kirk, ri * po obko [* oaeibk*] . नीक अर त्रिकायाक रही : त्रिकाम त्रात्र्य रहा ozenin ule esterainan zaro: oule urabn مزهددی: تحدیده که سرد میلاد سرد مده الحزر عمد حسس فرام قدم موتهم مسلك blubaby araby: icramby by exists oles م بعدمه مهزيد. لم عميمه فر: وحم مرسه سلهم دندعه : مجدیه حدم حدنه : ראשבר "היא בב הפין בי השבי השמקום יי מערבים ובה מש ובי הלעה מנחבש אויי בי הלעה מנחבש אויים حدير، حد محلم للهلمهم مدهم وصحه: when cet were orrich might onein ه حملیه سوم ته محله ه

לשלבן מבבל: הבנה הלמשן ההכנן מלן

** הנשלהומש. שלן ביו הלכלה הלמה שבעה המבל

המבה הלן: מהשלחלפ הבחל בהכה מכבשוה.

לה היי נשלהומש הכין הלמנק הל בל בחלה

* בכינבר ממבה משבה הישכחלה מכינובה לא א פי 17 8 *

1 Nota in marg.: のよっち べんなスカエス かんれ べかべ かんかん - 2 Lege: ペコロムス - 3 Lege: べごっ べし べらっざ

משל בנה שפתא ביו לבחסוב א משובלא היום, המסח دن من من من المحدد المحدد المدرد المد אבל משם משם בנן: מים מם אם אליא בנק ללומבשחם . כלל הן האלאה בהשפא: אובה י בי אישורשם י האםמולי מע אירטם אוו השאלא הפחע פל ברא: כמה דעה מה משוא: د؛ منافع دهام دو دهم حقه دام ، مخطوط مع منافع دو معامل منافع مناف ala [* walitan *] . iink kusa : Kieläin khohi celesa on elejos ino esifa orus arxa 10 אם מת * בישל בשמה הלא יוד אלא משל און אים משל און זים משל און صريحهم لهمد معسلور مهتم حدددم عورته در דמבוא אישי לשום ביובנדי במנים א סבפי בדלא تم مله محلل الملممهم معطم فه ممجة لمه אנא או או באב מלה. [* בסור בשל אים באב אור 15: KIR KOLKI KHALIS KLI KILAR, OROBIKI סבוב האלש השם הבנה סבים באושם האמשום प्लंक प्रया किरान का का कि काम משה משבה י השרה השבם השלה י שומא ה حزبته مداه : معنات من محسله مداءه مدينة בים אושביה הבענים משבור. שבל הן אושמאה יים حددناسه : مد حم له م حمول دنه : rimfa תן: תיבותם תימות תנים זם : זוו תיוושת סלותם معاء مهده مدمعهم حاه مديلهمه لحفه دله: لستمه مهزدده ه

הברשבה במושה הבינה הכנוחם בכנושה ל. בכנושה ב عدة من الم المسادية المسادية المسادة المسادة المسادة المسادة المسادية المسا דעה אשמה בבי המשמה דעות המה הלור : משמה בבי מן לון מות משעלם הוצא מבנו. ממשוע אול Lin, berengs exci sup : ai po Lixfupo . * S 16 vo a مدلعاعه حل حسيه * _ مسلم م منت العص _ ح תל ימים היו תדדית: עדישע של ושמע על מבון באי ואלועגם לענוא מנס מאל אבין יאיר אידי הן לעם הבי בב ללי האמשב המ השמש בת ا بعد المعربة معربة معربة المعربة المع اكمعه بدام ددار مرامه مهام مانه مهد به مام ملاعمه ملا مدسنسم : بعامة ند مام exers: Anc reex ep/ex anitho menes: המים זבם . מים מבול הלות מנים הלומש מלו מו מס, לסברא: העומה אשמעל, עודי בינה הסומראה וה הכלאה הכבשה

¹ Lege, ut supra, p. 100, l. 18 : сас сат с

م مرحمه عمير بدهسيم بعد به محديد : مصلم תודשת תנוגם הזגם שב באת מת התודש בונים ה אם בשובא ומוב. אם בעם לנא אם בבו וא. אלא " אכל האלעיד אכינים לבינא הלק " בעלא הל " א אלא מבע האלא מבע האלא מבע האלא מבע האלא מבע א אוא איי א אלא א באו השלש הבונשה השנים של של אואה בינואה منعمهم، له کن عمم سدی حر صلم دیمهمدده سمهمهر و للم حدادلتم مه ور دله و مد مد لم لمريع دون مر ملم بمناهدمه وند ونع لمراسم شه ودلسه وهم دلحوم نورد مهدسم במובע: יון שמבען: יון מבוא מוגבען: יון אשל השל השל הל האובה אישל לשול בה בשוני. لصد م مانحمه دیم محددم دیمیمونه תבו המשודה בש ווא מבוע המשודה ופצא הבין על לפלים. הנים מים המצבע הנאהלי. אם הים حة احمة على مركسهم حجيب وبهناه ملاهنة والم معدسم مر الم المع المعدد مراسم مراسم مراسم א שוש וגמא: אמין הפאש הששלבל. בשילא الم مع ملاته مع عنه الم معدد مع معدد سلمن سدمه معدد عدم بالمعدد مهم والمعالمة منه مله ملاعب ودوروم المراه ملاء مله

Expense of the transmitter of the state of t

אש מבע וֹמבש הען: מֹמ הכין נפצא איליוֹ

من مولزم : مملمه مل معلما : منكوم منه . Iranza La, in rejordia reproper contr 15 ومونة الم محمد المسلم معمود والمرابع المرابع المراب ملع هندم بمونده مهمم براه مناه مراه صلم دلم لتم لنهم حمندس من من المن المعم תששש מת : תושש המשלה לשששלת הצונשה בשוא לים, הנשחא נפצא: מהא מי, ביד הלעלא 8 15 vo b mast Karal halt Kipk ok . Kliast * 20 لتبيير مر مرامه محموم معموم مر مريي Klo: will rive the roll rolling resur rolling בג לבונון אבינון. האכין ביי ווא האבסלם Leriend _ . osec looidos eell slads. الم حلم مرسم الم المرام مرام ما ما الم معممله. مه معلهم لمن تمنعم مسمده השלשיתה שלאשור בלובסלא העסבא. בה שלישה

HE L Si as REMIN ORMEN: HEAD HE REALISMENT INDER ALERDY CHAPT OR ALERDY CHAPT.

THE ALERDY LY REMIND ORACHINGY CHAPT.

THE CASE REPORT TO A SIGN WHY.

THE TENT: OLKDAY THAT HEAD REPORT.

THE TENT: OLKDAY THAT HEAD REPORT.

THE RATE HEAT.

THE REMIND WE AT THE STAND WHY WELL

THE TOWN OF THE STAND OF THAT SO THAT SO THE STAND WHY WELL

THE TENTY OF SETTING THE STAND THAT SO THAT SO THAT SO THE STAND THE STAND THAT SO THE STAND THE STAND SO THE

ET BELL METERN ADILLOW: CHORSEN THIS

FLOCE LESTEDS, FLESTOS EST. FLE ENDE L

LEZAN FAIT OR FREEDS: ENDE ON, FUELDAN

THE STAND FOR ENDERS: THE ON THE SERVENT OF THE SERVE

مر لمسل مدن، به مور مدن به مور المسل مدن المراب ال

* \$ לסכ הלה הפליבים מאסים : אבלים ל סי 14 8 * הלילם א אום הפלים בש בי בלים מי 14 8 *

فدله مسعة نسحه ما ويه : تده مدله ته ينه شرد فرد فرد تم تده قله تدهدة بوس مه السهد مهتمه متسعه تلامه متسعه تدهمه تدهمه ما المه ما الم

语、Exhan: Runt Ry eletos 包、Esants.
その内内のおとによる による になる になる になる で、でとり となるで、色、でとの は、内外の ことのできる とう Exery.

حد عناه من سحیل سن المود لجند هلی و المدرد المدرد من المدرد المدرد من المدرد المدرد

حدیم ہے حدید سعن لہ دیمرے الم cisables _ rembs ex assist reac دنه من علم نمحنسه ممخن مكشمه. مند ماسع ماء ماء مداء مدام مرسم بي م بعد . حديد نموه مدر حله من بيله . حديد ريع مماليم حدم لملمان : لمل علمم دم سمعم عدع : اعتدعاء مهد ده تدر مهد تد حلفي سر. ملمه حصرونه حجله عمل سر. בשולה הלשם השבה השבה השבה הושלמה האמוהיה لي حومه بي ك داد؛ مدد مومي دمود، בל פניסש ביבשה הבשה האוא מבוא בפנים שב شمه سمنه. حنور دم فهمدمخم بمسلمه حمله Kl Kles wer al Kima . Kik * Laas Kisl * 8 14 vo a when it with the set of the real of the second مالا مرانع : بنا مالا ب فيام . مراسم مالا

הנא הן להם מה הלינא הצבין יבד בד נהצה מי 13 8 *

אבמיא ההליון לי האשלים מן בעדא וכן לא

ידר אוא. דלא ביוא המנה בדיהפין ושבטוני.

בד הן היושלא בת היושלא מספ אואי הלהם

"בר הי היושל אלמיא הצבי אוא הלבעלא: המשלכי אוא אוא ארמי הביי אוא הלבעלא: המשלכי אוא אוא אריי מינה אוא אריי אוא הדיי אוא הדיי אוא הבל אפל יאוא הבל אפל יאוא הבל אפל יאוא הלוא הליי מינה מי האובא. אלפ הני הלבוא הדעל אלמי המשהדא. הבת מהא אפ. הן לא בבלא הליים,

¹ Videtur legendum : *****

RAMEN. TO EMIN NOTE TO KITA COLORN.

OBELL REPORT OF THE CITY KERDEN.

THE CAT KITY TENDENT THE CAT HOW. THE THE OF THE OF THE OF THE OF THE OF THE CAT KERDEN.

THE CAT STAND THE OF THE CAT KERDEN.

. במזו מם הלשה המזומה משבא נומל. ושותו : ושומ המשו צותם זון מור צלוש العندي داسم حدلي عجد. ديم سه دني וו תות זימד במיום במים ביו עצמי במיב יום יום ביום יום الملان : مديم ناه مام مام الم لحلم התובבם אה הכן לבים אה הכל הוא הכל אה שלואא. פצילא s 13 ro b לעד בנושא אל דבש מכינא מולא אלחשה,. مومونه بهام مدم بهمي عبه بحرا ساماءه בשנית. בד מדא וכם מדא אסמדא מסקי אם 11 מצוא במתואה העוב בינא המושא בע האמבהמבא KISIK: KINSK ALISAK KI DIKISIS KI سلم دهم معمد له حقد مر دشده : دماهسده من الله المناع الله المناه الم حد حلالمنا عبه المام مدم المام النه دلي حدد كم عدد المرابع المن المن المن المنام الم ستنم مته محمون من مسلم محمد ما معنوا مناسع ודם דנדביםם, לעד מציעא.

صلم بعلمه بدخه لهلهه: همزيده هده ما و المحالم وعدم الهلام الهلا

محر حلوزه مخز مل مد مدلل ملشمه: تمجز حلمه سر حمله مزدسه . له دو حدادل سن תות בז תלת . תום תות ענששה תזגם שב نخ: 121 سيدهم مالصمام معامدهم: حديسم ملحدة ما : محمدون من تعمله ماه مدمام וא הנוג בעוד הוא הוא הוא הוא הוא הוא הוא حدهنه وحلمه ماحه لصلم وم وموحم لم لتعسم لمتر حتيم مختم سعنةم مهديم ور الم والفر سعدم حدالله بالقرام بالمداد المحامد المح al Kiis misiks, kausks khamae konsena المستحم لمه تدر عان مرابع الما المسلم معلم של אל אוב מבום שום מום הובת שו אמן להלאש KLEOK: Khazzin Kujan akadu Klam 5 * S 13 ro a rold hala : jobbb rl rolal rolal rolabilda * פדיף בלעםד ענידא. האעם אכמהא ענן נומד در حلوم سر : سر دست وحلم علمه وحدها. Kish Kin Kishail: Klaali _ ain yok alia ق صعامة موعمس ، محن بين محنى سة حسام השלאה. ביים, הין העבשה : במסגב היים אינים

حدامة من من العديم والعديم والديمة والمراه المراه المراه

¹ Ultima vocis littera expungenda indicatur.

المناهم : محمر وحالم وحزيم سنه : ممحمر مسامه لمله محديد. مهديم مخن صلم مولد در دحرعهم بمؤيه مدم هدم حدم: بمدم دهندهم حدة حماسة : ماحسه ماه من مهديه mand exacts. achte es alul alul contr فمنهزد برمستسر برمانيه بريد بهرمة بمزيد و مرمنه و بريد و ب المعام معرفة المالية المالية المالية المال المال المال المال المال المال المالية المال mly ruph rule mad: men mad Lach. مسلام تحمص فعدة شميل معند منه مساده منعم بعقاه . مع بالحد محمته مدنهم محنه بخفه: دله دلد دلمدلم: ملم لمله, بمرفكم. مهمج لحن عسه : محمد تخلص لم تخلم «Li pa . inch plenos rociu. « harila حدمت المدمة المدمة مام المرابعة المرابع احتماء بدانم حدد لمهن بالله بالمن المانية المانية يفعل محمليل مليل لهم عماله. محبه شميل دلمز שבותה בשבתה השברה האשבע למשובים ישוח שם ساس سرده : سرد غضد : مرسعهم بصسعاء بدا * 8 12 ro a مر به مان مادن مر * ماند مادن مر المان ماده المرادة المرا مروس نوم به من الله به من محت مروبه مروبه حنجم ههه : حعر قبل قلم دملة مملقمه عد و احمانه المعاني المعاني في المعاني المعاني المعاني المعاني المعانية المعا . နေရက်

Right For Remy May Deing: Lopen Carety Frankly Deing Carety Deing Carety Carety

* sited nita asked seficion ci,

** sites repeated the contract course to the section of the contract contra

ه در ۱۱ و ۱۱ و در المحمل مدید و مدید المحمد مدید مدید در المحمد د

¹ Nota in margine: mrai sin кальлоаты —

ماسنوه مل ۱۱۰ مل الد مه الم المحافظة المحافظة المحافظة المنالي الم الله المنالية ا

مام مولد الماد مولا عمد عمد علمه ماده المعدد المعادة معدد المعدد الم ماساكة. حلك من ماسحمنه حامة في وعلمه ו אביית לאי שלא אלשלבאי בשלא שסיי אבנא وعدم الما به الما من الماليد. دغم عنهم حرام ١١٥٥ مر ١١٥٥ לשהא לשמא אלא אנל. השלי בשל בשבי בנפחן: مهره دزسده حدله ددمده دوسه دم ۵۰ مرسم د محد المام د من المام د من المام عروره و من المام عروره و من المام تخلع تهام دسته ددادم دحدمه مديعهم : مراسم תושה מלם: אות בזוד הנושה יהנוש מינוד הוות דים בת . השלה השלשה הלששה מפשאה הצמח حديم عدد بولي توليم توليم اجتم اجتم هي 4 rigory original area mercany of عمديم : مهمه به دهسته : همديه داسه י אות שתם איטם עמישיע ישראישים ערשיין איז مستحدة بتضامت ملعماء حصتيره محتماء معدد دمز دمن مردد دمن مددد الله مدد

¹ Videtur legendum: Khamlkl - 2 Dele.

ومناع في والمراع المناع المام الم סהינותא המנץ ". יכל ועם לא בער אבעהאי Edema: nij v Linituska eeller 'search حدلحةم ٥٠٠٠ حدقة دمه الممحة ٠٠٠٠ تالمم. مع مالك المن محملة المنسمة سرم مدراء معمد بساعه حل : محمد نامه مديدة سلمنه . س كن عننه سيمهم . له له الما حده ١٥٠٠ حر مل وزون مناهده مي ملم سد حر اله م معالم 22 : walian Kera inkr Ko wit : Kuen حمدة : بحامد بحل ١٥٥١ براءقك لهما علاء Though it is and it is an in the manuscontraction محمد الم معنا الم محمد الم محمد الم محمد الم محمد الم ما دهمی منهنده کوتی دید مقب دی سدم سده * grysger

¹ L.c.: Khairing — 2 L.c. omitt. — 3 L.c.:

Khairib — 4 L.c. omitt. — 5 L.c.:

Klas — 6 Videtur legendum: Khairi

ماه سهن در دهنه. دندیم در دینه در ماه שווצא אבסל ב. אל אולסש, שם כל האולסש, רשבש שמבה זו בשלם . הלמשם המה בשה : המם ٨٨٠٠ مهم مهم حد مه ملحلم ٥ مفر در ملم عمونه. ملم سامه لم حسمة وحبة حم قسعه لغدمه وعمله والمعلم المعامة المعا حة حلايهم حدة حمد مطح عل ودقه حسة لهم تهدنة هر عد عدلدم : دلم مسعم معقس، هر ١١ د صهر ۱۱ معدل کردی، وحل د صهرهای ٣٠٠٥، ش، تمجن علسم. له ين دوه زيم دحمنه but . House Kisson Kul are Keluare : its لص ین مدسه کدیسی شر درید نامن م स्थाप्य । वर्षेष कालक निर्मा कि प्रकार حددعمه ملسل مر دلن مرخه نمس مدن مسلم د مملوس عدد مداه ددیم دهام به مملوم د ממי ממש ,שמליע נדוע בים עונדבים איע לשע حد صهه. شر کنه دوجه دومیده حدیم هم מי לכנות הם אות הל שתו הנבות . הלביו הלמשול De trus ביות הל העו בן בהססק נההכא למי

* et mly med the inin telp v: oeiblein doe 6 or 10 8 *

Rhatin tally tale inin tele the teles to the fill

Ely dult oly deof unexamb. Horison, the

Lektond the fill and horison.

Chy deepi enables orthods: to, they

Teknoth ends tein treumo to un

Rein lob unaby ly thelytich. Localy

Thurse hor inheading, berung theinds

ده : للعنم دم نه، مايسهم دراي حجد : دسمنه وردادم مر سلمه : من مدردهم مدردهم يل معموالم يوسد : مامع مردد المعمولية حنه. هدم کنه هدنه شده نیک هدنه دخل ه صود 8 * مندمه * وهير حدة لفر وله حماسيم. لحسم תבהולה הוהן : הושובה הלוששם בש ביו יוע مدلعل حر مه من جره مه دخر من معدنات المادة مداهدانه مه الفدة ماله . مدامه مد المدانه للسعدم وورس مونهمه وم عندهم مدر رية وحرال وهوي حصوب وحرام المرام المرام والمرام المرام ال בן אסעדוא הכבלא סדעבוא: כמ בווא מבי י הלשוז בזי הלוז המים הצבש לסמים שלשה י הנות مديد محدد معمله ودولمر لمتهم لم حعمسك ممل لف. محر سلبهم فه, دحاص حنده علم: ولا وللحام مامنة سلاميم. داويم لاية ور مداه . مرابات عند مراء من مدند سهرام . مرابات rdiasi idaa . ♦ Kuusa asaas Klai ushek مصمدم باس مع در حام به حسعد ١٥٥٨ سامن کی محده ان مخلعه : محمده من شامه م لم حماساته. نوعم برم ماه و المرايم حمامه -1میک -1مهن -1مهن -1میک خر-1میک -1میک -1میک میرم : Kuzudo ralki rka kiljazo p. 7 klus 32 عد لیّه سهم دوس در الله الله الله الله الله الله الله שות האכנים בים כאכניא ביו אמשב ביי سلم. « مهمده سه هناس محمد معسم محمده»، ط مدم دنه محمد در در مامهم مدنه مدنه ملصمه محدد سته مهد مته محدد منقبهم محصلم ولحل هم دونته و لسو هده وحديده مدود. مرحب لين مماهم ومالهم ١٠٠٠ המשלה ישטשר לי הרדים יצים היה עבונים שו

حصة حد مه، حضر مماهم، ماهم كم سعمه. * 8 9 ים מי הרא הוא הוא נובלים מי : סה בא הי א א א א מי בארט תן בנבית לה סבן בשוץ דבה בד הבא מבל KI KEED A KHADOO in KIM ILA KEN حقله حمدمة مهمه. محر لحة محر لهم בשנוא מסם בגמבא. הגמבא לין במבאואם اغم معدم بع محمد . معمام معدة דבן הדולימין דעד בצעשא בודע בהוצב עוא. بخ ماعه : مدلاعه ما معده مديده ١٠ وهم محل عدي محل محل المحتمد بعد ١٥ مخله ١٥ لعصمه دم شه دهم عنداله شعد ، ملمدنه دهم שבואם של זווה לה הלמצואם הנובה לחם בובה مهده دملته بعد خر دماده دمامه وم معمد مهما مدرك مسط له مجله ، مراه مهم مهم 15 Lit Li Christadin lin, Edulin. Electric הכן פוולא סכן בנוא אמניא מבבנומא אמליי המם ביב בשלה החולם בשל החול בלש בים מסח * אכל, דילא מאי. בשנא מגאלעג בלאבו ל מי 8 8 مدمم والم المراجع والمراجع المراجعة المراجعة الم שב הדאה. אבן הם הבנמן המנץ אלשו, הכבלת ers aucho: Ala sabea essas sus ساسم سدله.

القالم من الهالم: هم تخاصه مهديه المسلم المسلم المسلم مراسم الماسم. عجد الماد المنالم ملك الوسلم من الماله المال

سهممالد عد : مسمد نصعهد، حمالمه مخس Kimon tel ann. "Khazazu Kll" Kimu Kl הכשוא יעדבית י. לם ביו בלל הלהכבולא מם دلمه مایه شه در دلهملهه : حلل سنه دواردیم حديث مرتص خون مرتب مرتب حديث pali kaj ko kompa Tras cariatio באר בוד _ד [* שמיום ביל. [* שמים אלם وحدة معادر عبد والمادم عبد والماد عدد معالم والمراد وا יי שרנשות : שינה עציהע שינשות דיד שינ אן המלג אן בנאה : אנצאה הן הבנהבם به بهممار مار مراء مهمات مناء : منابع מספת אל הין במלובש: במאכוז הא הציאם ه ۱۹۵۰ علی الله ۱۹۵۰ محتن الاعمام ۱۹۵۰ و ۱۹۵۰ من الاعمام ۱۹۵۰ و ۱۹۵۰ من الاعمام ۱۹۵۰ من ۱۹۵ من ۱۹ من ۱۹۵ م الا من : بي سام له لمهلم ده ماس من شاعد ورم ماه ، مرفع مرمة مام . ملك באולש ב אמבתו האמושום : צולים אתם למים אתו كالعامل معدل في المرامة والمالم مديدهم ◇ たこて さじて

حد عند مده صدل المراسمة محديه ممنعها ووصه حلت المحدومة المحدومة

¹ L.c.: ベエル ベンスス , ヴ ー 2 L.c. add.: とい とこれ ー 3 L.c. add.: とし とこれ ー 4 L.c. omitt.

יהשהם, מסא איש הלם לב ונא הבתלבה לא הכבים הפוסם : כן כלסללא בין סוסעה מהיבה. בללחה الم هما بالنام المعادة المسالة الما عدة المهما المسالم الماماء معسم ملق فعن : معديما ما مهسم معنوب دهداده و د د المحمد من المحمد المل مورسيمه . حد لية شه مخة سهم : الحلا : مديم لي مليوس من مصري محني مليوس المادي ا عام برها بده بعد عمدان : منه معادم معامرة مدهد خنن المهول مد مصمد دد غنه المهدم מ מים בבלוא * "דּוֹמִני מעבערא מרביא האבין * אבין 10 מים 10 _ and but but surs _ air _ t [& wailous &] לש המים, האשלישם : במשליא אב אסמיא אלי اسم عدام دنندی و بر مرسم مرام در مرسم אעולא מו, ציו שלא האהמ המן אוצא אל צבל . ריז עקייה ייז שיים בין אר איז עסיי בייז עסיי בייז עסיי בייז עסיי בייז עסיי בייז עסיי בייז עסיי המכנל . כן 100 בין ביו אשולא הן המס הכן حنيح ، حر دلممالم ليه دلسه ، حديم صحيل م به دفه ده به مصمح مله له : مانهم دمه لجل حر ۱۲۲۸ : مانه، ۱۲۸ه عصمه حر ۱۲۸ : مانه م ور و و مرحمه و مرحمه مرحمه مورد المرحم المرحم المرحم المرحم المرحمة ا رمين، و مرموري مرموري مرموري مرموري مرموري المرموري المرموري المرموري المرموري المرموري المرموري المرموري المرموري سوعه والمنتحد و المالية والموموني علا ما علا ما בנמם ב במ כונא בלשון. בזק הן מובא. صمه: له علمم منه صمه حلله لحصة من وسع صلع ومله ومله وم محفود : له حلل ولحلم سفاعه المسلم المن المستعدد المسلم الم

قه مهمدن هسدسه الله مه محاله الم محاله المحالم الله معلى الماله الماله

و مناع به بعد ممنامه مديمه من مبدكم ورود الا שא באוז הומש: הומש השלה הלשו הומש " S 7 vo b ماسمعه : محسعه عد محسم : معاسمة الماسمة المعاسمة المعاسمة المستقدم المستقد تسلم: حد دنم عملام. حراد لنه دمه حد دمه حد عدم مور ند (مدلمه ما سد کنه موه حد مه ال مريد ما د الله عليه المالاه مريد مي الم though cary IT etimpy. The vamper له مداله ف، دحدم : بمه ملده مد ده دهماله. סה הלבל השו הבושה שיה ישה ישים ישים سدمهم و مهمد دهمدنه دنسر و سرل سدمهم والمناع بالمام بالمام بمالمة بمالمة مام بالناء والم [• مصلح بغ جمعت : به هت جهمهمی [• مصامه ب : היוש הל ביותו הלש הלא הלמיום יהיושי בבניצה א הבינה הבינה א בנו עוד בינה בינה مة المسم بخده حدافيم المدان عدد المام الما מי אנום אונם בי מים, במשמנולא בל בלוח. מים, יים nlandon ela deboci. ocio ela cescu حسم : دهقه دلیه ملت تالم نول شه و و محمد تنلهم ندد: مسمه نه نه د ملک لفتیم احدکه: الم المعدد مام دين « مدخل مهميس مداه المتاسك المتناس المراب المالية المرابع ल् कांकिकन ह्राष्ट्रक र्

Lab in, in which weadon: raft resulen

شه سعيل بخوال لعجيميل أصاف متيم

دمة سيملم لم تحطمحة بخول عجم איא בא זובת שלבא בעבלה יו סבבנים איא متالمه. حديم من لنة بسلم بخطه حدي عد העבהנום או ובנין שביא .. אים הין אכשה, ا تهد له لغه تحدد بدنه حدديهه، حلك השבת הנשות : הואה שהנים הלמוזש הבשל דבובת אלאתבי שבין : מים וחבא מבבגוא. מן مونه، من : من شام العص صمياميه من المانه ا * 8 7 vo a hal ביבוז הואמא : האממוז הפשפעה شمام مهماند مهمده المعمل بدله علمه مرهمام الاللم : دخلم الدغ دديم : ١٠٠٥ كالكرة . . השמום זו . הנוש זו ,madir הלה [* waila. *] سب حدد، ده می وزیره داره مارهم داره י דגיבר . עדא האישים אל מרדי מושע בי בי מוסים יים מוסים יים מרדי מושע מידי מושע מידי מושע מידי מושע מידי מושע מ בצבונא. שלי וים ומילל לצבו אים מא ואמין: صح الم محقسلهم المالم ومر : سالم محدم سه حدث تماسم حالم وحدين والله حد والم אבונן האשמין. אפן שלין בין אישישין פאש عدة حدة مهد ، ملع به به بياه . مهد دها دا عد مصم عب بعد دهستنده دهامل مدقع ملة

معلم الله دلمة سيمه ما معلمالسله : معلم حمر هنته محدقه به مهتلهم المهدم حسم معمم وردون والم درونه معم معلم والم היו דעה בעוד התבשו האלמה מלואה מההא . مستمهم الم حلالهم خلف لم حفة حضر وبدء جمع مردة في برك مرك المعلم المعلم בעולא הבווא העומם ב עד מציעאי. מי, הן הואכי وح المترام ويرام ومريد المرام المرام المواحد exist. "acht a, ala indi. Timb. Licas تحيلك تضر تردلسعد ترسلم في بروعه حليلهم و בר האסומש מה האמשבמה בו יהשבמבן المراع و مرال مرا مراع مراع المراع و المراع مراع المراع ال "הנאטשבה" מכן עמומאא כובב: אם כן אמבכהאא: . مراس بعبر محامه ما صدر بعد «مرام مرام 15 tor 10 krain karal pa kina _ 0 min klk ومفرد دور المرام ومرام المحدة لقع " ەقدىسى، تەمدىسى كى دىكى مەنىكى مديى. אשונואים היים אירוואיי אין אינואייל لهة من والمام من المقام حدقه والمام محتمام المنا سمام والمسام والمام والمام المنام المن : האמצב שא מצועי . באר האנדע אש א S 7 ro b סבלשונוסאה סבים אלסאה ישה האששה בצבבה . त्रिक क्षेत्र KI: KALLIA KILD KIRLK PIA KLLSAO حمسنه مه د کم حمل عدمه که و و در مور در مور در

Exphenty fracy or crosses rinkoly subserved the servery served of the servery served s

תושא . שאו הוצ . הושם מהוה הל שמב הלה Lit renth reers chury hop hlan indetir. محدد قبل عمدل لماسم مدن مدنة من محدد خم مخن : علم المن مدله . لولمنه مم مماحم وهدون الم الما الماديم عل الخديم و فد والمم الماد الما תשמשו אמשה . השואה היה השים ומשום המשמעה ומשמשה ומשום או המשום המ תות זשה ביז תות . זשהם השלה תולומצם لاءمة بعد مويد مله حدام محلة محلة حما مخن حدنه . تحدمه ، بحنه افل حفر مه : ەسلىم حد لحد دلل شى دىكىك لحددندىدەكى. ماماء مدءهم مدمده مامعصده مدممهم المعاه י וואיני ואיני וא בבובריט אין בשברי בשביל בשולי בשביל י بحد حدة حمل معربته مهدت عول مر عدد المداد ال هده لم وعدد حده حدلك مدور دو حدمه فر hals riser haves: resear klip rober תבב אל משתם מם אבא מש באו לשור: אבא י אבאב ממים משם אבא ,ממטיאזם . אזבב

[احدم شه دهها له لعصمه د مدمتم عندم

* S 7 ro a

¹ Lege — 2 Lacuna trium, ut videtur, foliorum in codice.

المحدث المالم وله قلم: حد شر المعدد حد באים אלא ארשיקא ביים באים אי ביים ביים ביים سجة عد حمله ولعان لعان نسم وجه على برصاها نعر بن مسمه به ماه نخر لنه لا لمامه ب ים האובשה המשלשה ששמה בביולה ממל ישואי בלשבע איא מים המשע איא מים ההמיאי. مدهوم حدونه حمله لعدلهم ولل صديه مستحركه عرب به من المربعة المربعة المربعة פתו המול נית ביד עם מסט ששבם ישן ביו ביד حد أسم بعدد هدم المركب سابل المة لمسمر عد 10 حصم دلی حلولین سموس، شه سه مهه حد به معلماء فه وحالم من معلماء معلماء ושש שימות שימשות שמינשי סשי יצוים בסש «سا مهدتاه، مهد ععدمام، باسعه مدعه ورساله : به ومحمد مرام مرسم بالمعام المرسم المرسم والمرسم المرسم نه, ینهٔ الله فهنده فله مدیم مدید نفل. ه ه ۱۵ ه برودنی کون کا محتای پی محتای سن ش در برای کا دورنی کا دورنی کردنی کر תלשבוז, הי הישלה היושל ביו הליישים היו וכש פבדנומא נמעצע. בבון אלא הכלמא מס האלבשו कारे कार्य व्यवित्तरायियः स्थाप क्षित्र प्राप्त क्षे . האשם ששש הן האשוה הזש עיר השלה

¹ Lege: ペレンス

לבעודה. העד מס בי מס הבבבד : מנס הן מס מה יאוא העבשו . מעד וסא יסערבינאי שם تهممهم محددهم. معسلم مم صلم مخمحد. . בבר עירו . האם בבבונה לא בא משם בין משם نه, بورزيمه مل مزيم دهلي مسامع: معينهم m, in, الم المناه المالة مراكب المحتومة ملك المحتومة ملك المالة مرم زسم : روره مروره ، درنه المربة ا دل ويمن الماليم. ملم سد مه حالم بمادعة: י המבדים ברבו שי הי השישי וסב ברבינה ומ بسرته من محدد مله حلل بحقسلم سلم المحدد: حيل هدم لهذم عندم المهلم ومحددم אכלים. עד ביד איבוא האכלים כלאא אלמא تهمدونه هجة لمةلمس مسدم والم مديد تخول ال محلم من معنى ، معنى ملى محقة به مام معنى الم स्टा इंग्यित काम दारं भार्यकान क्यार विभिन्न. صلم دم منعمله. سد دم حلله شه دملحصند. تهد شدم مصلم ححلا. عمل عن قدل قله : ראש עד ראסמאר אמילם לאים עד הם על היים אים אים הם 20 تحصمه کمدیمه کی شر دست کند محدد حسسان درکانده مل حدم د محسه تحصف فه مرهمه ملهم مل حدود م لحلم. ملصلم ملم عد عدم مداس ورواله للمام ق مه نوند. وله مع له معمد لم مدله الاسمال : حديدة مهمد الم حد الم معسم حال بمهدهن. teperations it in assiss exemply. مله حد له دحمتده، حلحدم مهم لمه همه.

¹ Lege : ححديث — 2 Lege : معدرة

محدیده هم ماه مله به مه و درد ده ماه مهم درد و درد و

AR WEY WATH HAIRING ONTERNY ORRY.

ENDING ENGLES ON EACE OND OND ENGLAND CEECES OF THE CONTROL OR AND CEECES OR CEECES.

THE CARREST ORGO ENGLASE: NO ORGENY ORGO, FILLY OND EACES.

THE CARREST CEECES ORGO ENGLAND ORGO, FILLY ONG.

THE CARREST CEECES CEECES ORGO ONG.

THE CARREST CEECES CEECES ORGO ONG.

TOTHER CARRY CHOIR THE ONG.

TOTHER CARRY CHOIR THE ORGO.

TOTHER CARRY CHOIR THE ORGO.

والمعتم حل طسه من المتاهم المتاهم المتاهم المتاهم الله المتاهم المتا

ه الله حصيحي فينه مده كن دفيه ومصميم ירטיישרטשי הן הטמיי ישי הטשריישי שן سلمن وسعده در مام عدد مل وسد مع المام בסהינן למי.

محلل محقیدمهم لهمد: حبر لمه قدم قلم بعديهم التعم الساعم المالم المرابع المرابع حلمه. شه لغ زدم مسعده دهلم ملشمه طعاماء حعدته معممه منتهما ومالمه אסנבנס בבב ממי ממי השולות : בלב שמשוחת ال محدد والمرابع المرابع المرا نسمي دم شده، شه کنه دخند منهه، شه הלסא הר דובבה ובהק באאוב. בבבהנהאא היי 8 5 יי 8 5 יי ער בארה סטט : באדשרא ברסוז בא מיני 'ש בלבלע הולו. הבעדא בללוב. בבבדנהלא זין بهنك عنه محعم المالك مطلكم ممالك محدد المرابع مدلم مدم هه. سلم دم دهمکتد ی هلم دهم صمع مقعلم مقبح. مع لابة عمله ممسمه אבי מסא: המס בי הבלבבה: מלם לגא האכא س ممله دیم : سعیم حصیلیه دی هدههد مه المقاعدة والمامة والمقاعة والمامة والم خلطه محدول له مخن مرمه ومحدو مرهمه دنه مید ملمی : حدم معدد مهد دنا וכל בבו. אוא מס וכן בבבונולא בבלכלא: בר בול החלשה בן אכא המחסה, חלם החדים. אב היו האבבו לי אכא משלבל. מבבונהלא היי וס השושת בים השלבה הין שמעלו מס דמן ומבא. אמין דים מבוא. ודם בין דבים בובלא سعمر لتخلم وهملمه و معملهه و مديم ا L.c.: الاسلام الاعدمون مرام مرام ما

سموسوب - 2 L. c. : موموسوب

حب دم در در دور دور العمام، دراس خدم حلص شلع تعلقه : حد لحد "حديم" دلم جمع سموس، : سعدت معد مع لعل سموس، به محر عديم: ش, وحر لعل بمراه المه مدهد منهد معد י ייאלאיע לא לאך ישבא ברשט לאע. עדוע בי עסש شه، صحید تناسخ نخ دهای، صلح عدم مصدر المراسع ماء والم د مراسع مام والم المراسع المر سد کنه سحت حضه و محتم احتم درعه بدر אכל, מבול הכעול בנו ליונה באכין לבכומאל له م حقيم حمل سعيمه، محكم دهليم ما متنا محد مد نصحاء مراسا شاء ما . ملاته به محقده من و المال المعالم المسلم معادم المحاد الم האם ישה ישה הא הלא הלה האושה בשלו שהנשה له م حتيع: ١٥٠ موم له م مام حدقه دهم مراص متنالمه و با مرابع و و و و و و و و و و و و و و و و و ביוא הלפלץ. הבה ואמי שון הבה לא ואמי. علاء برمه عدد : ممه منامله حل مرء * غير ماح * 5 8 ro a له حر مةم حتيم به لحديمهدد عصر مراهم مراهم מה שבלא הבוצא . משא הין בה אכילינן כק לודים عند : ومد محدد المالية من المراجعة ما المراجعة ١٥٥٠ الم KALILIA KI KAONINO: ANKIALUARA KI سعتدم دبهمان و مدرياد مديم و موتم معدد עקידי ידיושע עששט : דיעטישד בטשושי השתבות היא הרב העוצא המצבחה عدل حدته بعض بنحة اقدم صريح بن عد الله عد مراعه مرعه محمد محمد به ماه، وحدم محمد مرعه مرام المراعمة المراعمة المراعمة المراعمة المراعمة المراعمة المراعمة

Ly ceity Lui FLORY Souley. Ly Export how how how, Ex in Field Capitaby, Exim has example the army that when he with the hearty examples and the examples and e

omly bley how object waither city alm conide of the conider the conider of the object of the conider of the conider of the conider conider of the conider of th

[حر] سائم صحبه بهمهمت علممتحم كرايمه وورد המשה בעולה הישלה ובללה האובן אולסשה. عجة كنة حلوبه: يميه حلمه به، يميدم ممامسه: ستندله شامر ملم بهدناهم مراكم وتخدم Liery exec april wer oranges ordery مستنده و المناع و المناع المنا عمدين الم محلسفيس والمسام و به وي المحمد تحصيمة حمله حسله، وله شر تحتضمه الموسر، محديثه ماية حل سب محديم لمصمة عملمنه. حفاد Lit aria capitas carias is والمراجع : حضه وسد مه حديث عود مالي و [* مه زمامه *] لم الم سحم المحدد ال لسنونيه والمناهم والمراهم والماميم والمراهم المراهم ال مصحدها، والم دم درسهم مهدنهم محسده Luraba in coperas. con Li charul حصنه : مه حنه مله ممس ب

¹ L. c. : 4 12 20 - 2 Lege : 12 22 24 25

erop. orejesto cionad rejürr inna oza sanled cr. de epiet reel ojunada. Dred. Ruga eroj de epiet reel ojunada. Dred. Ruga ero relita or erodicald in esta ero reelesto reindo erodo erodo reelesto reelesto reelesto reelesto reelesto reelesto reelesto erodo erodo.

בגין נבבי מהא. הלשה לאהוא הבבנהאל: Les James al : Khaziko Khomiki Kashio حسلام : ملم منسس سلم حم شدته محدوديم. בד זין עדים או אום של שלים בי אים י שמים י שים י له وحدد دودد ده و در دوده المحادد المعدد الم حملی، مسر له دهدم دهنجمله خله سدسم مهزمله و حله دهة والمعدل المهدم realist (* asilas *) . variatous <u> معاسمعة : بديد عد بديد عيف بهمهايدة و 10</u> 8 4 ro a in khuiink . Krias ok , moduk kkiso * قدمن ملم بمعامده: مهم حلمه ف، تممم אולימין. הדאפלא בבנת הבין לנוגדא. בד אלא רא בין לבקבאה האוה בכבבים : בלאה בער בעובים ל « لا لحديم خر لعماله، محمد من العماله». תלת . תנוש אל נשבא סת תוזש שב תשש וש מל حد لحصام مدها معمده حدامه بمارمه : سد שבה אב שרבו בין בשמבר טבבים של שכן المر عدد المحمد المصدا عدد علما مرامدهم

¹ Verba sequentia: Kiial di Kaul 77
1. 28 - p. 78, 1. 3, laudantur infra, S 51 vo a. — 2 L. c. : Liam

בא מבע על מודא הסונלא מליקלא במינבוסלא: त्ये प्रत राष्ट्र वर्ष १ वर्ष कर्मकार्यक त्रिकारिय י בים השוני הל הצישה ישה ישה ישה המסמי המסמי مراعم المحمد ال المناعب فه و و و المحمد المال i riter chainsa chadada cus cara: buc בשל האם בינשא האבסל אכיים האשמחה: works the the subbas carled some הידב לאה. יב בל הבל הבל הבל מו מם ביוא המנהבא. 10 Kanden also kadam Kinkan kaan alas حلملهم : محام محادم ولم موحم مدم احديم فر حمه المراح علم المراح נגב : מפלא ליסבבא המנה מלפינא מיצי en : walian kura isin il kusa . Khaw حل المهمزيم وحديمهمالية : حد يوف حدومهم المه 15 nerinou expert enough coelson eplan. [* מסוֹם *] דלה מולא מי, דין דבל מסמא: מי, ورد کے اللہ دیمیزنہ مور حدیث ورام حمزی، לבו כן כלאה הם וכן אנמא משבה אינושה אינושה אינושה בו وم بن ما سام مرام و الله و و الله مرم الله ما و الله و ا الله و ا وروح سالم و وروا معرف معرف معرف معرف معرف الم ٥٥، وم مود ددده د دد ما مام دخالي Las ma dur reduce : relita rus: mider : raul - * Keluar ala . Kurlita las dal * 83 vo b ملک محمنیک، نسمبر کین سلم حر تبدی کھ 🗈 בתצמוב בהומה הבנה כמי התפובן ביסעם

¹ Lege: — 2 Verba quae sequentur, usque ad lin. 15: Lacara, laudantur a Sergio infra, S 51 ro b-vo a; iuxta illam accuratiorem versionem textum hic emendamus. — 3 Lege: — 5 L. c. legitur: — iakh hala — Lege: — 5 L. c. legitur: — iakh hala — Lacara

دمه لسع : محم له صوره حد جه حدد مه : سعده مرسام بعد ملك مل ملك مديد عند عند عند عند مله حام مله جمعه مله معدم صلة م تدونه. سه ديم دنه محسس محني بهدد حلم تهم دهم به محمل المستدم الما مد من مدا العف code omly. [asilow) all the un main: האיש ובלא ההלומלא: אעונ בנוא איינים בל Kolk , was while hal . Kies waish האום בוס הולם מסא בעהומא הלא משאהםא. משואה השפע א שוחה הלוש שרה הנושה וס ראבו וובא האכומק וצלמש כבשון. בה מונים la lory creingy, ocases of cial al דנשמא אולמש, מהם מש האולמש,. * בג אלשא בי א מי ה B 3 יי ל מי ב B 3 יי . תבודו מום של היונה המם : תושה מסלה הלם תושתו הל : השתם המלהו הנש ,madura 15 مام ما ما من من من مام معد الم באונה באו עריטאה

ENE NIA OCH Sei SNIA: OTITA ENE ULA LA OTITA ENE ULA LA CAL EL EL ELOSAL CALO ELOSAL E

Ex med Fig. Fredrich court Fields Feith Felmo

us exams toth. To end ashed endeady. The

chook. The end as animous reference of the endeady of the assert end asternation of the endeady of the endead of the endeady of the endead of the end of

RED EL PARIS ELECTOR EN ELECTOR ELECTO

nor, elem reldy play recast. Dies rel ur ermo erlich in, recas echt paur 30

ەمجىمەمد.

¹ Supple v. gr. : Kalaa Klai

حمل منع میں میں میں دور در اندر حقالہ دھائے ہوں کہ کہ کہ دور میں مدل کے دور میں المورد کی اللہ کی میں کہ دور کے دور کے دور کہ دور کی اللہ کے مورد کی اللہ کے مورد کی اللہ کی مورد کی مورد کی اللہ کی مورد کی کرد کی کرد کی مورد کی مورد کی مورد کی مورد کی مورد کی کرد کی مورد کی مور

* stad n sich asabn sais sa siatapa.

Abd assan anoin eficien*

« هسته تمرینه موده همانه همانه همانه الله المحتوده معانه المحتوده معانه المحتوده معانه المحتوده محتوده محلك محلك محلك محلك معانه المحتودية المحتو

round licephy when there sourths KEN MIK GIKTIN KAITKO , PRINCHAKI محدسلل مالمه. حرامل دمد حلله بدسلم فر בע הלשא המשא : בע מין הלשמא אשניא בבע 15 בתה הבעם הישה בה אכין מבים העובה לונים خدی سر مدر ملمه دید مخلف در ددن صمت سنم سلويه د سلوم مهند سندهم תואה עם "זשואהסי. הוגל המפששאש הלוז ביו بن لحمحه له در له لخاله مراده و احمحه المرادة المرادة المرادة المرادة المرادة المرادة المرادة المرادة المرادة ا الم المحمد المام المعالم المحمد المحمد المحمد الم مستنفيرة بسلم معناء دحقه مرابعة قه أهر تما المناه ده معدم وفع دو مخانه المناع المن Loons mein. unam rieta lerences. تهوغم مريم ويه عديم المتحمد محنه ما مدميم

¹ Lege: מאוב של אלה — ² Lege: מוב אלה ב ³ Lege: מוב אלה ב

موسع مداء مع در العامل المعالم معالم المعالم المالمة محمدة من المحلم فرد المتدم معليم ماضه را بعده مالهسه حدمه مل مضنه ومحاء محاميده مناميهاء، مناهمه، ومحامه وود معالم المحتوده مع متنه و معمله و والم rio, muiton: La relland main. men mal מן בסוֹמלא האיף מיבוא וביוסם: אווה בעוד העוד בעוד المرام، المحصرة حلوب حلة سيمهم. عي صه والم عديد المام والمام المعسم عديد المعسم عديد المام מבוא מעדא הנועא כן לודלין האלמא העבמון 10 بودل دشه دراسات خر مذل حلل دهنجه الم. حدة when the state of مم مديل عل هتم. دو لم حرفريد مم حر בסבא הכשוא לבסתםא היבא. מבה לבבין שמם מבדא. לא בללבף מסא. מלוצא האעודין הובלם בנ cellon les mon los cols.

Ex med real of the toles toles reliable rest and the time to the toles of the toles

حديم كينة. لهة لهم ويالمه محنوم مين محديم 10 بالعده المعدد عقميه دارج : در دهانم هيمامدل KIO KIK. KISASUI KON KI KOOMIKO KIRS وركن موسع مرماين مله على ويالمه مراسم كرية הבשבי אושים בי ביונים בי באולא הין לאלמא: 15 محلفندل. کے دم نکحه دخمم دتلمی کمدنک حد لمل معمدة من خديم معدسين مايي. كالم Lis of eleson Eliba: in, Ela octala or in Les ron ducernous route ele estato mich مهر دنندی مهنور. مناسس، יצ סעוסה * לא כנים וורבים לי כן בעל אנצא. מה מים 20 s האולחם, בן בוצגול. מח הבבבן חעון. האנדון تعم حلل حلم وستم. ملم مولمه وحصفه: ور مورم مرام دیمورده دورد و دور مرد مردم احرا مهمله حد بطندل مدم وم سالم لحصنه وسته محد ق لنة وحديث مل من دغيت. مد لنه الما لنة معد هدی مرادید طونی مرحدت دوم مدنی. مر شاخه. حلل دله مهم فر دللمه درصانه مادلد: ملم دهنه سه سدلم . دل در دلدم ددرم دسم سمنه. مم فقلم سحدنم سم متلامه : المقم

¹ Lege : جومة

معصبات مهتزم] معصبات معزنه، [معمانه معنائه منامحه،

Lety with and cook : outsing the fours : or the cook of the cook o

¹ Sic. Probabilius legendum est : بتكامة . — 2 Vide notam ad h. l.

¹ Sic! Forsitan legendum : 🔨 🌣 🗆 🗘

الله هول منه آسم المنقحة على هسته مخن على السم المنقحة على المنه المنه

۳ 26 M * * علم حکمت تاه تا باله * سوی الموه توبیک معمونی حکمت تی المومیک : حدوم معرف المردی معرف کادری دوری معرفی کادری دوری معرفی کادری دوری معرفی کادری دوری معرفی کادری کا

rith carty round are return arity of the rith arith rolls return. The rate of cart rate arith arith the return of the cart of the letter of th

¹ Lege: __aml, -- 2 Voces omissae in apographo. -- 3 Lege:

دسلم تخلع تخده لشده وسيمه من لك معدد ما بسته معدد ما معندس ما ، مدم حله بهخدم بهلاسيه مغدسم لهام حقيم. ك صمدال سرم سلله مزدم سعنس مرم الم « تحدم موري ماه علم المحمد المام على المن المام manaha . Kearu an Kush zuda Kinda an کنه دله سدمه ش مده مده دهم دهم مادم کند المخام : دین دید دید سیمادادی سیماد ١١٠ تالمه و مع الماري معلم المعلم الم فنهموسه به مهديق هر مالهمه فر محددهه . حر سالمنه * ور ما سالمنه در به دممالمن م בין בבסלח ל סלסב ל "אב" סשניאש ביו בבבי عمد حدسه : ۱۳ المهم مدحزدی سه مهمه، صه حدید مهم ید مام محدید مه העדים בעל אוה ליד שמים בישים ב alo hir meden ciones racios daziones فترموس معلىده.

¹ Lege : عام

באר אבא המה מה אולם שנו אולם מה מהם בג מם מבלן همعنده وسوسه في من عنده و مام عسور muin celyand acress also. Talm or, eleinos المصمة من ورود و مرود في ورود و الم والم المرود و الم المرود و ال י איזיע אינדישע נישטע עישע יישונה עישער אינדיש משיע יישער יישריים מישיע יישריים מישריים מישריים מישריים מישריי תוזשתם : יושבם הם השבשם , המחות הות المعالم بعدة من مطلع : عمل ماسكاء مسعم תבוש בשו תנוש מנותם תלומיני לובש יש תבית ala ansa φ.κ. το : κωτες _ ark * μ τ δ _ κ * M 25 r δ בשלבל בלעד בן לוישה במכלאביו. בדין אבן 10 حة كذاب لصم وغيرموى معديةمه مسلم سم حعسم مخنى . بغصره حدم حل درات حدانم حدنه : حدمه لمحمر حسينم مدمه حدد لمةدهم معصندم . هفسه هر يدن لحنهه 15 KAAABEDO KAEAFO KL KAOLOLO 22 ANKLIA « سنماقعه سا معدقسه مناسه، مداه : با مدم ♦סססכ בדפם כיוסעה המס הצמוף א אכל, reducts by eflips entable in, reg easien: dished harei eurem rein rlad. Im, Li س من من من من من من من المام حجين حلله ب دعم منعمل مدديم والمرحمة الملم بدلك . أبيل حدد في الم الدهدة من الم الدهدة م Le see son flor entit whe solor some الماعام بعاد الماغ. الماء بعن الماء 25 . Kal, Lifal * Kijömi _ am_zai hazalia * M 25 vo a Khalimala Kisik pikak Jusipka jakpa مله بنيلا. قحمله ملاحقهه خنود منديم بهم lippy were experience more persection דמום הלו שורה לותן "דושה ליהות ביהה ermins. 4499 en epo en passo

¹ Legendum videtur: , 4 - 2 Omissa supplevi.

Deinh is alnin hain reemine con con chart se con con charton. Ea ioun asse and chart

لمه سام سحدل مخذ مذبح مماناه ماما و حجوم حزوسه درونجه شه مهزحه لمل حقدلمه، האסהסונלסש: [+ מסונסש + בדי ביני אני הכת * M 24 vo b שבים הגשבים הבשבים ל אם שלם אל אל הלמשגים * حدم منهده لمسهد بديم هر دلم ، لحديم eren action exertor soundin resetuds: ١٥ دو له مدلودهم لدنه ما عدد المعمر الدنه ما عدد المعمر ال عمدهم وحقله وحلال حددندهم عب ولدنم سع مهر مربعت مهمعيا مسمياء مانسم تصدم مخنم سعملم المنده . بلد الم هدلم ف, دره حلام خر دمنه، حر در دره انت ده تهده ده . 15 سبك به دام المعلمة المسلمة المارية لدند بن حلمه دعهماد دوفسه دم مخن المد مترات مملمنه معمنة ملامه مالونه والمناد عدم التله قلع صلع منتسلام له لعنهم مستنم حلم دا readed thing ocer of cin: freely ٥٠ تعديم مه ولهم حديد لعمدن. دله من وم حلم الحمعتم وملم وملامه. ודם מסא למי בבה דעומה המלחה, אבענה محند تحديث و بعد المناه و المناه و معاون م معاون المناه و المناه احدة المه دوم مر الم دوم الم دوم المدادة من من معنا محنيه محنيه معنا الله عد الله عد الله عد الله ص، تعلمه محسده محنوبه : حبل حديم خول مد . من حماسح من دهمه من داه ، مام حد به منهمه النه دميه الم محمد مه المحمد. ٥٥ من الما المالية المنام المنام المناكل المالية المناكل من المناكل ال شه ترحمنة دسمدهم : متماسم سلم ندح سملم

المعدلة: عدمة لمحمد مسلغم مدلمه عل معالمة المانية معالمة عمامة معالمة عمامة عمامة المانية المانية المانية المانية المانية المانية المانية المانية המשבה אמן הנוחם ב משן ישמאה המחו הואשבהם سلمله ورور بدار معدنه والمرابع celegad cers: 0100 cies cremples of بخم ودفوته المفرمه مديم يعن وولي ودوس La referen no celma noruba : al حدم حر حذبه ٥ مراد لشحمله مخذ لصر اصليم ב מומה במשו למצים ולבים בי הבינם ממים دنیک، بود کیز بود مال میر دیده، المحتمی ۱۵ وسوره الماتم والماد سرد مروس الماتم الماتم من مرامع دستعم مدنت ، لغمام ممرقع הכינבונו אלא במה בו במה בבבונא העדבא. . תשום מה תשונה מלומב התווא לשה ושה [* אוגוֹא *] בלבא ניי בו ברש בישטונים אוֹס יוּי حر هغی د حد خصر ۱۹۵۰ لی این دیماند د محد nzenom, aico asiem rlinen, olino resuntel مانه و محمود من مع مد من محمد الله و مناه ква_= . эіь кв. * калк кік . кіæ_: * м 24 vo a سمم وروزه ومعمد د معمد د دوهم د ماديم الحدة محديه مل ملم دبيد عي صحيد مالم حلمه جه جه عند دخته در ملع ملم دبع،

٥٥ حصم مع معلم ساله به الم شه محم ١٥٥ یم میم بر میمادد میم برا برور میم میم میم میم 25 . مراجع دعمة المارسة من من المارسة wit al male. [& boardiflow &] in with مراحة المراحة المراجة المراج محجم، ش، معلم ملع معنم ممل حضه احلم، حصر بدال من من المعامل من المعامل من المعامل ا مه من مهمد مه حد مه حدود من عمه منه منه مهد مهدم وها مهدم الم ar pla per [* barrorifaco *] ex men inc

عحد درم مو للهمدهزيله وحديم مخدز essentinh elbe iles wires in ablas. יים (לאסגסוֹלְסש לי) דעד ולי בין באי מים שבסף וועד ווי לאסגסוֹלָסש לי מבוא מבינוא נמהא הצפנים העולה הי. הלדין במוה מוב שב מר תשמום במור זשתו ביו «ماه مابع بعد مام مونه من مونه فونه « * M 24 roa [* wat-iozorok *] . Kxxxxx om Ktac - acho * ما منعما مماها بسا معني به ما مامه المعساء اله مه خر وددهم حور مدلنه المبدهم شر ساءمت من عد من عمور في الاستعدد ما مدر ET KILL [& BADEOFILE & &] . KLIET OFI ים אבל היכם הלא הי, העבדא ביד הכם אלא הי הל מזום משלות הלאמוש בז בו בו המלה Karly par wharm The pow Kypares حلمه : شه حمه الله ممه الله بعيدة ١

> منه محل بدم من المان، حلل بهنام و لفه لعبده ما معلانسلام منعلام ما معلانسلام مداحلم م دهوب محت حدمه حله علانسلام بهخاب لاتر مح حلان سبده من معمدلس حمد تهذا محتال المترسم حت محت به حمد بهد عدمه مماله مماله محن حدم حامسه و تساحه شه بحدام له حدامه بهنامه من بهنامه ما المهادة حدم لفهاد حدم المهادة حدم المهادة حدم المهادة مدر المهادة

سيسه في سيد ميد د المالم وهده دام د الم notion on Lis observation on minutes سبرمله بدنته بمخذم همه ومحوليم له لنهريم ومما بدند دراه . موم بدره مهم مخند المهم حبل سه برسل ووري المال بهدي دم در الم מה משונה משומש המוזוא נשה מש בשונם השבי , מה השבי בה הין שהנה לא הי, ולשבילה مرامه به المرامة المر المكت محام حنه مص عد مصم على * مضم ملماء * 23 وه م سلم وحماست . لعمه سلسم وم وحتدم شده و ا المسده عديم وبه لشحم له لنهه سه دنه الملاء נשמע מת אמשומבו ואם . א ב זשמאשה KLIS ojds KRIEK KI RST. KALUR Acinars مستدمه له محمولاته محمودي واسع منتم اقدم قلح لعمل سلمي مختب شاح الماسية אים בש מסג בים בים בים מש מו בים מו malal kus su dal al KlK: Kusso Kisso حدیدیم * مهرحم مردیم دی لم حولهم مخز لنه لسیمه می مختنی د مجملی در ش و بی دی سة ديناء معدل محن بنعم المعدد . الاناء ١٠٠٠ تق، عد به مملف فه دونه حسند مه الم حقالا נאבי מעד בבשוא. מלמב מים בד מים בבמולמי העולה מים בשמוא. [ארלוזוא] מי ביו הכבי 25 بعد من تعديم. لما ينغ مومه وونعه هر 25 « سيده المام عند المام الم han kris kl kiess, märus sk il klk man rides robers at its indomir, m ومحمدته موم ومع دهنه مربع دهمتم المالمه. المنتام المانه المانه ما يع المناع ماناء المتدا

ححدالی کی دو سیده فی دیراهی د

مامه بمعقع ساسرا مطلع مالما لمعصم با ممن ماهم المام الحرحمة مع محمدهم محمدهام ورم المرادم مش من حمل معدد لم شدم منحر موه دمقر ور محمد المعربين من محمد المعربين من محمد المعربين المعر تنصلمة مه مه مه مدير حد مخدن مهمه د دلم הבישור האוששה ב מושום שמונשביו זם שמולושביו لحتعر كالصه مملم ووجه المولم وضوء بالمتعبر الماساء ווו, ביו הבוא בולב סביבא מסויום למל אספים المعلولية و حديد المانية و المعاونية و المعارض والمانية فدم مددسه. داه مام مربت مام مام האסהסוסש: דלא לב אבי שלי יישר אלישיים سلم بنه وحل المعددون مالم عد شده المام היש בד מלבי באכים מסם בשלים ישלים בד מים

ELEIN REAL MOTHORESSEN COO: OFFILE SELEIN REALS COO. OFFILE SELEIN REALS COO. OFFILE SELEIN COO. OFFILE SELEIN COO.

ده مربه المربعة مواهره بر المربعة الم

حة صلم صحب خلص هنام منهم حتم مهةمم عمد منه تهمجنوس، لهيم حيا مهيم تحقيم إليه من حمد محسم، من حمو بحميم منهم

¹ Lege: µlæl - 2 Lege: a= ḥa: oaxiaxx

EN REMED TOOM, ETOLOGO, AFA.

OUR MADOM, ETOLOGO, AR REMOD ROOM, ETOLOGO, AFA MELLEN MORENTE OFLEND

AFY LA REAL MELDEN ON, LA RESPICIONA

ENGLA LA RESPICIONA ON, LA RESPICIONA

ENGLA LA RESPICIONA ON AND CONTROLOGO

ENDLA LA RESPICIONA ON AND CONTROLOGO

ETOLOGO

حسنجدم صحد لفدم دسدمهم كر مخند. لصلع من مماسعه سعه احم المقام المهد محني لصم و المحسدة الله لسيمه الله سحل الماسم 15 من حديد مديده خلك ديميه * صلع . بعد له كنة 15 من moroitas demon Leren asidos. of m. ما بنغم ماسا معني معني الماسم مخزر الم لحديد دم دم مع مع دم دلسه، مدامة مهة م odba "Andion " Lieza cauloa: Exej caixa Leix 20, ADR alo acies lea la monte of alo malal المستدم ماع مر ماع مدم مادم المحديد حمالی م حمود تعامله دهرای سه مر حده composition of anemary the comment حسنحس سلم. للغيدمنمه في بمخن مه م 25 wailail & kaizig Kalaz ba ak: kgin kiflan דין הבולב: דעד מה בין מקים בין מה דעה בילבה בין in the in exist. In at stable conin line والم يعمر : منه ليه مدلم ش مدلم ش وركم

¹ Lego: לובים ביים ביים - 3 Videtur legendum : ימים אולים ביים ביים - 3 videtur legendum :

hya irpaki un hanga katrau Kark הבשולה. משאפל הין אירוא האיביא ובבשולא سلم بعد محد لحد لع بع دعاسه مهد دريم حدم بهم منه. مخدسل خم مل سلم برلمسقدهم . הומשם מש השוש הוא בול מושא בש בשושם Klisa: Kitaas ala Khufa pas Kaplia له محم محم مر مالم ومعم مبعه : المه فه ا הוכל בלושה שבול מבל הביול מבל הביולה אם תובא אושה : אזם שירו האליח הןסם 10 حقمه من حصدات الله عن منداء الله الله عنه منداء الله لعلم د من عن من من من من المركبة من المحلد من عن من والم حمدلم نح بهر مدامه العمروب حامده الم مه محدم عدين درونه در شه دهنه د מבוא בכא השלבל אפי אכה ליבה הבים הרובה ١٥ ش, دردهن بع به دنه د دخالهه هم له بعد. در من خر مرديم به منه به منه المنه به المنه الم خمصل لصمي ومر حصم حصم المل مندملاه _amelou Kla _aml and Kla plok! Kiter لدمنتد ممتها

الحمعقمة بمنعمله، مصبه فيم منه، نحياسل. عد الحدة المحمد א מש אר האמוצום בשל מש מוז המש זה حنه بخ حدم به، به به حدم به حملهم، מסף. קביש מטא כש נים בחוטא מט מדשץ. Kial Kono an Kiala al Klark Kona معمد: مرا در الماسكة معالمة الما مراكبة المسابعة الماسة مص محمص , مصملح هام . منعصا ملياء مامص 10: Kith masaf bishir Ks yh Kitsaa न्द्रभवस्य त्रिक्ष्यक्षेत्र द्रिक्ष्यक्षेत्र त्रिक्ष्यक्षेत्र . תותשאש תו . תביר סים בש האושה תישות שוישו mo la sis ap ala exa. * = * ali ne fil mo בהלובן דמלין השהן נהובם. לא בהלחודה ocern cours

¹ Lege : الاغتا — 2 Lege : نمویل

mithid: * rusiodh in, reg dëg eith us eith dell M * ecostr rettor exection.

حجد صدل حد مدن مديه مدنه مدنه عمد מם הכלל מה העד מם מבנושה: המום לם בארום נ ספסנו פל בבא : בד סדים שום פדים מס דלדין: [* apt alaland wan went was ! * waltas ! סעד ביד שסם מבישה שלי ירי ישה בשום בשום בשום inous Kink: Kail Klo Karia Komi بهم مع حديده وها المام المام مع والمامه תששמבה מה תונם תישם מה שבה מת : תמה 10 لفه والله وهالها له معلمهم مر المن دور עד בוא אבינון למ האולסמה, מעד מס בונמי : אם משאבל נישטה בנשיבה האמשוא ובשוא ואיא לח ופצא ور مرام ما باع برء علمصع . مربعام 15 ישם א הצונים השבה השלה יהוו הומם מם احدة تمام . في م في المناه في من سدا . مادة م * M 21 vo a סמות : ממה הלומשם * הלשל משם זאלה מה לשל المرامات حدم سه دست المدني المحتصة حدم معتنه بعديدهم لحلسمسه معتنه خر لبحديم مليهم حصيديم لم يحميم. אלייבבט אוביא אינא בלא ביים בוחובטנים. ונים مر کنه ورو ما 2º دوس حر تماسه. مي دم حصدنم لصم مادف ومراك والم مدوم مداهم، وينم ودوريم لعما تهديم صده عديد مدد مده مديد صلسه منهد مسلم منه مدا بعد . ممامه ٥٥ تكليم لك ين ممامنه صمل الله محلميديده لملهم زنيع لحدملم: وحصوردنه سوم توعم

י הביזששלאה השמחששה שמושחהל הדובה: حر مه والمعلم والمحديمة والمجادة والمرادة לדבא השנםל עואסמה, סדלם: מבבדלא הכל לענהלמ ف، وجهر بعد المادم عند المادم معلم المادم ال حميم محد محن وزامه الموسود المام المعمور المام الم עו שבענה מסה האב לכבן כבלעון מסה. מהאב בע لسمة محصنه ووقعه سملم وسلم لعيمل לי שישים בים אלים אוש הים למש למדים אים למדים אים למדים אים הים הים אים אים הים אים הים הים אים אים הים אים הי יה המניאה מסונה אבשמחם האלבשנה לא המי מלי ברטטבד אאסנסנסט א ובמואא משאביא לא 10 نضد مصام ساء منعد من سا بن صدء مضا אנה האשממה: ענן הין משמבננון הכוץ מם al. Is rasso his kisis. Kalka biriis ينغ حفيلت ملح : مدلك مه محديث في השושב אי שם מל . על האמשה השובא השלה אמוצה مدمديم والمحمة : حد مهلسد له وم حدم سرم المنتمال المراقع المناسم المالي ا حصمة ١٩٥٥ حصمه : بن مجة حجه مر حدد سميم حدل همیک هلی محتیهها : دو بخدیک معدمسه ۱۵۰ * calas

my elmo selein rethy: May reemi rethy to loo lerry years of the certy years of the lerry years entry erry of the lerry years entry erry erry we entry erry of the history of the cert is someth that they are the cert is cert in lers entry where the lers error of the cert is done to lers entry error the cert is lers of the cert in lers of the certain i

¹ Lege : تمسع

Eight of min & Respira Riph is ind hish:

of the Respiration as certae; and the term:

of the tract respiration of the term:

child with the term is a single of the term of t

¹ Lege: ベスニュー 2 Lege: iをコカコー 3 Lege: べらごとコー 4 Lege: ベムコ ー 5 Videtur legendum: ぬよごれ

سعد عد دنت محتمد * سهم عدد عد دنت عدد المعدد المعد ماه : مام عدم مدند عدم مهمدة مام نعمد دنعيمه حديد منه لمه عصه. مدد دل حسدهم دهاند حد دعم محم معم معنا معادد ה אם מת . הבשבשה שלה אול מול הבשבשה אם מק אובבה לאה אם בן ועבל אבור האומה האלמה הלומה מה المرامد عط عدم العلن دعييم والمع مداوم دنه, عدلام . منهد دفعه لكملم بنادم بدحومهده, مستعمر في والم مع والما مع محمداله 10 Kinks به ترمناه ماها، بع محمدنه 10 مرمدنه 10 مرمدنه 10 مرم والمحديمة حد حديم وم ممخوم مهمه عليهم شدم لے معدیہ مستنفیا محمصر مدد حجدہ دعده دشه دخه داد. احداد د دهه د دهه ماده ملم محمير ده. ملم دنم مده ملم مخنم מסס מפושון מסס למס . סבד מבדון מסס דמנם ב בן המושה בח במשלבה משובה בן הכשומה רשמ הבים שבשלה ביז ממי המשלה במשלה حر ماه زید معدد معدة والم دور والم و معرفه به شه رية لع المحاللة : شه الم حدانية : شه ١٥٠ Khuazeha an : Kistaha Kl an : Kumba Kl أحدث معدد : مد المن مداء ملمن المناء ملمن ישלפת : בונאר : המה הצואם : במשאר , המשהר ةحه حقع سع ◊

* Andrew Andrew Constitues to the contraction of th

¹ Lege : ¬Ыл — ² Lege : Кыкл

המלשה ככן עוצא הכנלםפשא ככן מה העצים. صد مد مع ميام علماء مد صيام نع مده הנמם לבלובאי ללפש כש הן אישי מא האמוה ف, دیل . سی کین میمام سمی فدد معدسی سمه م مديع : ميليم ملونومه مديم مملونومه risks es als se als . . . craze cls acar תנשוח ובל אישמשת לבו ממש ממש שבו הנושבש תשם בעם המש מה בעבש המסה השלחה شه ملكه مته من مديد ملكم من منه منعنه منه والمعددة والمرابع والمعام والمعام المرابع المر صحدحدين مدد حنهيم حج دههنا شه دهبه حطله. منحب عجم في وعدم د . دوله عد والم ك في د لنه مريالد. يهمه " سنح مدلوه و ١٩٠٠ ١٠٠ ١٠٠ ١٠٠ ١٠٠ 15 حمر قبله ماهم ف. ف ماه مع معاهد مع ومورم ومرسم در مرسم المرب ومرب المرب . לות בחב האמשם הצים המלא הבשות המשה היושש עית שיעשות הן עששם מטים הן Jask Jas Klao zwas Kla Kla : Koolka مع معمل، وحد، بالمن وزير من من المعمد المناع المنا * risks; are are are ali תושות לוגשם ומשלשה המשלה שב משוליםה השב בבה הנילהבה הנילהבה. בבבה בעל המואן במה אשלכעון במה הלל החבון و عده . مرتب مه، دم محتهم دهه احتب . אלמא המשלוב. שמצא השצי מכהלובים בק הוצ.: اتف همہ کی تہد دید کے سلم سے حج دیدمیں پ · corres contratoros cosas como corres. בן בשובוא הללא בל בשנם לא אכל, « Lui rhuism, Lain rrau sand: olemin ومعمر حد ودسم محركم والمدام وحصافتهم

بسملم بمليع سهه. حمله فعيم سهه شده بحديد . محطم منح من منحم منحم منحم مديد منحم مديدهم . محمسعم مم مم مد مدادهم المام المادهم موم ويتم محمود مم شم وفي لمم ممت حنة ددم همه كتحه و محله لدم همه سكتهم . مغدميم ممم ستعه : مندم ممم محتم : محلمه and resting oluitor leady release, line سنخزيم مضا * ما ممت مخدليم من من المن من المن من المن المن المنازيم المناز مرابع بديمه بديهمين عمه عليه بديمامه المعتنب احدة مل بالمرب حلل دهنه من و المرادل في المام دهنه من ممرح دم . حم للتعر لمنده من المتلام . لمل 15 Krazus podia _ aió dal : Kitus Kisz عصعه دادمه من حيل يلدم هه د د معمد . معمد the chara : cinal lave : cin chara क वार्वाच र वाक्

אשולא השת . אבו השלמש ביום או הש השל השל سنمی سمل شر در درده سمی کی سدم *M 18 vo b ישבה בבר בבלה מישוא מל בה ההם ארלשישר לאם אי א הבש המסלהר ממף عبه بحديده بغمة مهم لم لصدلمني مبد מה משלה המשומב מחד הנבבה: מוא מש حنت : موه ممدر له . مدر حصد مهم له بمستد لم الحدسم دحمه به مه حلم مهسمه בשאר מבה מצארמו מחא הלבונצא בובן. הוליהב ١١ ٦١٥ منع معده معدن المعنى المعنى المعاملة عدله ١٥١٠ عدله ١٥١٠ المعاملة ال .م. فيأورد مدعد . خلب مدنه . معمصه ماعامه معلقه معد دلية لمقدين وعدل مجده. هم rala wie als : kmal com pres mon المنافعة من من من المن ولانه ولانه والمرابع الم شدم مناع مهم مخنع مهم . معنع مهم ראושם האשם בנו מבוא ממושה > _ ambis asso : aubebr

* المادعة المادة المعمودة المعناة المودادمة المعمودة المادة المادة المادة المادة المحمودة المعمودة ا

¹ Adde: buckaru ~1

* FOR EXY YOUR DE DE EX EXTENTION :

REALLY WOO EN ERT THEY & ANDERS RY LIE TO THE STATE OF THE

Orio rypar at an exapinate of real and the series and the series of the careapa to the and caraba relation of the series and caraba relation of the series and caraba

ETHE ELMO THE MERCH LETT LAWN: NAW

REAL OF CATA WHEN ELMON CATA

ORDER LETT WELL ENCIRTURES: CE LA

EXECUTA CALED : ONE LA CE EXAMPLE AND A CALON A C

المادر به الماد

* دیمادین کی معمومی دیمادینی نقی دیمادی کی دیمادی کی دیمادی دیمادی دیمادی دیمادی دیمادی دیمادی دیمادی دیمادی کی دیمادی کی مدیم شدی کی مدیم شدی کی مدیم شدی کی دیمادی دیما

תלם * . תשבא בולה הואם עד בולה בולה א 17 vo a inda ceral cour manie لمةم من حديم عمر . ملك سة معسم معملال ی مقامیمی پ مماد دیمدمی سندهی در درن و الم سدمه لم معليم لمه مر شددم لحتيم ا مام به معنا ما معموم حتب بالما لامام سعده : بدنته منه حنه محدد الاسمومه האלשה הלומשש הנוש בנוש הלומשה הלומשה ٥٥٥٥ منديم وشور لم وديل بخر دهمه و ١٥٥٥ rusions, parame opoc. of character לבינה כן כאן עדיטקצי טברדם וש כש די כש دحمدنه لنهر وحديم هر فهر ولم دفيك دو محدة. הرح سة صحيك هغي معمد بالمماحة على من المنا من المام والمام من المام من ال בעה יבבשוא בשמבל כן כאו עדיטא שים ניוש ودرامه، به حجةم عاموت وم دوسك عد التم alam, reisen noti. [* eisenow] مصدر وهم به معروبه ما والم المحتمد المعروب المحتمدة الاسلمان وفهر له احسم لفهر ولمسلم احساء is regulation or the property between the property of שו אנון בנצגון לא לא מלמב בנצאבי היא היא א المدهم وحديدي دوم وم مارسه عمر دهندهم، سة حر ميه در موده در دمه در مه دم مه وه معيمهم بمنعمة المعرف المعرف المعرف المعرف المعرف المعرف المعرف المعرفة שמה השם בי הרשבו אולם ב הושבה של משלם השלם השבים منه الم مراه الم المحدد الم المحدد الم المحدد المح معملعه به حدله مام مديد مام مده معالمحه

¹ Lege: Khaw — 2 Lege: Kharu ida ,a Laham ida ,a Laham ada ada — 3 Lege: pais

محد كه ديس علم مندس لنعيم مناهد لعلد. ملعب من محمد المادة المادة المادة האלשה אם במשל הנואה ולהוא למחם בה הבשלאה لص للهةم حتب لنهه سد معسم. دحللهم لمنة : תנשמתם _{בל} תמבז מה תישם בשם אתו מה תמלת 5 د من من حمد مل مام من مام من مام مام مام مام _aim rhawias ,aber kurs rhieis wir raus : oil dur ruso rama . rile rislo מים בין מים עביות יסמן בים מים בים ממים אבים ממים rdaslo da! : pam par bud! : od rdast! ~! نه, مجلده محر دا تخلده مامدر حجع مده لعديم. مستر موزميم شه مداديم. مديم شه בו לבל בי ביוסב שלב השמה אלב מזה מודא ביוסב ביו יאלי אב ה, אעולא כמ בג כמ בתאמוא: דֹעון הין דין אבי שבוש למשפבין שחין אפין מן מוא זיים אנצא: אומן ופצח מציעא س دهم على المراق من المراق من المراق המלהו מם הגובנים זיין ולים יקינים שלם סובנונדא : מכן לוין בונא כן לממלא ביל מכן אנצוא עד מם בדנמאל. ובי למ לביוא אנצוא منه مدمدا : مراسم مرسا ماما مرسام مامه . K. 32 237 25

فدن حدة هذه تربي دوشه دراحه دراحه دراحه المام المراه المر

ودهوم وحددي رفع : على دوودهوم دوم RI _ K pustos KI . Kuskfusa Kuana سمعامد المخالم المكافعة المادم המושים הכלהם, השלעה : הואים מה הכבביום ה ، ماماء ،م ماناكر مي مصا معامله مارد ליבובום המולה הידרם טם נחיו ישי השולא הצידודום מים ביות دندیم معمد حسسه فرمن شر ولمه حدید. · Kimana Kara * ashadira Killi. Iram Ila * M 16 vo b \$ בשם בד השם שמטמדע עמשבם שם טש שע الم المرة على مديدة من المراح المراه المراح حصة من الم بي حر مخة . [المسلم الم الم الم الم الحدر اله جه مه معمده المه المحدد المعدد الم מישין גן ייד רעם ילש מישיב מישה גלת meet to bin eith wariam, time un weren. _ מול ששו תלל אי, מסליע עונייעט עונייע בע لماد المعرفة عدم عدم عدم الماد الما الدحم حر مملم الجهوموم حر دموندم حراين وه مانسه سنه کنی مسانه و محله ۱۵ سانه محله ۱۵ משלה כמה זו : הלמשימים ביל הלמיזים . הנשמהם Klaan or Khorek is al . meson khla مرمسالعماء مرا معتم مرام ميس مرام ويمومر οίν αποκατικόν ο τος τος είνοτος τη έρ

[*, t] was the remains [*, t] and [*, t] and [*, t]

¹ Lego: KhiuK

במצמא שליא גבוצא יאפי לין טחל בין ליות אמד دتيه * سخني لحصمه لحسيس. محديدهم 4 m 16 m t הבוש העום ביו האם ביוש הבושו הבושו הבושו المحدد المعدد الم معدد عدد عدمه الما محدد عدمه لصم للمتر مدسمم مسلم من المتر مدم المتر علم المتر المت משמלא כן לוימה בוֹהבא: איא כל הל Let arent mayorib. exa me la Lespalace rlab Frank meis. [*espalae *] skin kish un ١١ صعبا عج داة المنصب قبله قلك حانداله المستسبع : התים בשול הנשב העם אל הבבא. המולה מינים حد حدمنه ماله حقمه دا ١٠٠١ دوه زمد מסטן לן. בנד לן בי לא המסאי לא מדיםם אמי rusia to the capital care souls in their قا ين "دلسيمه ك الم حموليم المؤلم المهتمه الم in, les redella lale. La ceel adin ram zuz ama kism: kharith klk kharanl دسيمهم محلمه لم محمل منهولد للهتم. فه. * M 16 vo a محديد * * عدم معاسلم محديم محديم معربة الماد محديم معربة الماد محديم معربة الماد معربة ال מי גאלמא מבלאא.

¹ Lege : Калашіл — 2 Adde : Кілья

الم سويم محصة الله في الله والم محليمية لهمهم عبه صعبمه قدة قلمه، وبصلمة ومهما صرب مسائم معناهما محنام لين وحدمه KLILO KI : KILIHOKOO KILI HOLORIO KIDIK مه م ماسم حلمه دنسه محبن ده مدر و he exist with long themis with ex עובשה בדע סובלא ל האפי נמשון דואמן سدسه مديم لمورم حديد حديد درون سدي درمون بغذم لين ليبيمهم مهدين عبد ممد ليم دي ام لمربع ممزلم وحديم بخذ حدوم حزميم העול כל הוא השלא הלמה במה ההאחה הלאחה ביל בשי. and but isin mutica han meant [* walian *] ממל בר : משלא " מה מה המוד בוסים אולם המל " M 16 ro a דמן וובח דדמיד בלעמדמה, ימבילה לבמכיומא. בגוס שש י אלא עוד הבלעסדוסה, בן אדולינהים حصفاد معسم. کلت مر مدل وصفادمر مر ווירים עלידים בעד בודיע בנייע בשיים מיומשן resulty. Edies ny navendo in, neg Lei م المسلم : با مري مري مري مري د ي موسور على المري الم KLEGH RELLEN CIR FOUTH

poe vaid with the etalos we result the service we result the series were canaditional vaid the service were the service service service the service service services. The service of the services of the servi

¹ Lego : ה, ה — 2 Lego : מור בין 3 Vox corrupta; graece ἐργαστήριον. — 4 Adde : אנו אב

באסלתה שובה הבות בשות בלו הבוח האלמה سلم فيل مسام منعا ما . سنعه مه معمد اعديده في مراه من منه منه منه منه منه والمناه لفه ومودد بخونع به لهم م لحتيم حميد נ במצוא: בפנה או במוא הפניא: באלוא « M 15 vo a waliaa * مر مدنته الم المناه من مدنته المناه من من المناه מלוז שאמלו אלין אבי מים ליצאים מם אלים reafision er siet. [apilo a) rient as maiatoris Lis Jupom, Lerez wo ur ochuprom, ezruz : كم معر من من من من من المناهدة ראו באפלריו איא בשערן יאים ביא בא ביאר ביורד حم بعد محم ولين محمد مل ماله معدم مه in a rloat Laream, rilm er rilm reafaira. المعمل دهما به الما به الما به المعمد له يدن حلل دهد عول دهنه حلمه شه دحر משל בין המבול מבונה המש יהבולה המלה ٥٥ حالمه ١٩٠٠ حوروم نعلاده ♦

¹ Lege: べっぱの — 2 Lege: いって , ci

المود مخدم صلم المودك، وصم لع المود مخدة ١٥ م حد من المناعد معامل من مع من המשש . הצונם של הלו בי והאצהו בפוםא مسكم عدة بدام محنة بدام مدمة בפופאי בד כן לדלין שלא דנונהוהה, למה עד. ₪ איא עא נטט נפדם והדש כינים כינים עיע نعیده که در مقالم دلمهدای در دهنه סבן וֹסעה : משל המוא השלה בא האוא היים היים של הלומש אם טע : מף איז מין ומש אם טע ישן האר אים משם : משם המשם ,שם שבת משם : משם של האכוזה: הים הל באבינה האביה ל מהמובהא Les ruidos ricis la listação recen المعسم : من من المان المان ، مدمعدم muigh catoiros opugo aca ous cons nici. [* cafaiao *] cin Li Enlan Lià

the relieves the pri ruse: we ready ready ration reasing the property was allowed to the property of the property of the ready of the r

לסכ אכין . דמא במ בד כמ בבאכין הלוא ده و به به من من من من المنه منه دونه منه المنه האה היש האכל, הכולפונים בינה כבינה באהדבהאה حلفلكم حجمه عديه عديه عجد מה השובש שבו בישה המולה הנבור : ישה השבבה הלשבבה השבשה לי אומבבה הלשבבה הכא 20 הין אבא . אבן ביו השנאמפהל מיוח הין 20 . Kens al Klor : an . u _ amit harus ددسته مام بن مدنه مدام به مهمست صمم ملم وحجمم لحدمه : ورحمهم ورف الم תא השלבה: האתל, הבנוא תלפושה כתניברלא. מ מס בין המהא אלין: עם, העה אמסמה בבין אי oly cett in recurredy clust abelf. י משל השובשה ממ ממשלה ששובה לוש ממי בשולבל הכיה, השביא הניהה הניהה ביניא: علفه : بخد معدد مصام ما منف مرس

¹ Lege: am Kasim

مرسم المرابع المرابع

ماه سعت سعدد سيما ماء . مام عين العم مع سود مذیخه کی مینمی دی مینمی دین مین ۱۵ ونعمد علم لنه معدده والنه والمعلون مضام : برماع برمام ماهده نعامه مالك המשבע אול למ האלין במאמיד הלוין המעל دنه مدیه : عندی به مه لم لحصد حلل نه. radear oufi eaarin. ormly racing la desi 100 ددارد. مود در حلل عمدادم وزودددد و مدلك نه، والعنه مر سالم وبد لحدم المعادد والمام المعام rhainles : Kisjan sjana rhainas * * M 14 vo a ملاحدهم درمه برحم دروزه مدمه ور محمله در وعدون منات كرم كران المراقة المراقة المراقة المراقة erica où dala : don relle rela rel alr : on حقدام عديم مريد مريد ملاء مام مام مام منك martaleta cita es uza. La haciamo حم مالم ومحونه مدونه مدلمين منهد

¹ Lege : Times

سلم. حمليم سلام لصر لسلم بسمهدة صحدت من ومحمود و المحمد من مدام المحمد المحم مدهم حسلط لمتح في بيام كملم تدر مد دميد ميل معتدم مي بديمام ليه بديمام و له سودم دفع لهم حرامهم دو مخزو. (* كمام من بن بن بنة ودوم مرسم مدلان مدل الم مند در منطق مره مده مده المارية من مركم : مرعبياه «دسجع کی می دهده محمد مردی محمد الم منعم لعدد به دنه سته مدنه دده و معنه ום מסה לים הלא הלא המא בה היים אים ההיים, כלן ورسالم عل سم ورحم مد لم محتر آدم ترامه، دنند دم اعدوه المسم و الله مع مدامه حص * משלא: הישיא מימים של י הלמדים אים אים יצו ٥٥٥٥ صلم دم دهنهمله جنع حد محدة : ١٩٤٠ 15 كر محددله مهم والمدام مالم وورنه. حدلهم שביא. מנא הן מפיץ בההביוהא א

معمة معل مدد على عدد مام معمل المعرب معمليم تبحدة لحيمه له فه ولم عديد كنيد מבנא. [* בי בי בי בי בי מים דבי בי מים דבת « مراس مرم ، سرمل مردن : مردن من ، مردن 2 KIDALO MARIDI KAROTO KARA LAODO הלבם אמות שלש משא בי משאם אלמא. מואם אנים בי ביותו الحليلة فه به مهمهم مسدد دله شام المليلة مر تراسا المر المرابعية المرابعية عند المرابع حلمه. مصلم مجة مه مديم دردف درفاح لديم لمر حع حلمه فه وحمدنددهه و مومع ריז אבש יבידה עסונש שמן גים טש אלאיזי عورنهمده مجن و دراهم وم حصدهم مرام وحداقهم Kzu Kla plm. Khaisesho Ito mhal erli مر ترجة له محمد من المال عند المناه المال خط مه : مالم لحلم مه مماده حلله . عجد لانه هديم بمخذ دلمسمله فه, وحدالهدم αιερ_. [* Li γρίσο *] σει τη κελολ ίπο حندته : ملامه مهمانم حلله بدر مراه عديم المحمدة والمعادية الما المعالم ال acture line expense to expense hereix. عند در الم مده ماه عد ماه عن ما عن درام در حنی ما و مریت میلی رسیم مهناه مده : בד אלי מבנא. [﴿ בַּיֹּצְמֹוֹמְשׁ ﴿] מוֹא בַּיִּלְ מֹחַ בּיִ משא בלכשא לאי. איף אבלי יאה בל בשי יים בל באי יים א בובה * השביה המבשה י מו השביה א א 13 vo b תא מה ישה אחם מחם בשלי הא מה אמם دیم درسه می دهد. ب

שנין לין המהיצא שלין. שלין הין הולבם האיץ

¹ Lege : حملت — 2 Lege : 서om

מו תות : תבשבה שית ימם בשבת האמשלם הממו : משב שב להם מאל בבו ארם הישמתם: صعبه مر محددهم فر مدمازهم ملم دم سهم بخلی مر ش, معمدلمه ، مهمد. ی کاد « المراه معادة "المحدة المراه المراع المراه المراع المراه المراع י שותצומ תושות שותשלת מש שבן אתו מל ماسمه خر حلل "بعله ، حر لحنه ، مرسام הן בלל הכובסשא הכלוא: כים כגבסשא זלא הו rould dilli al xir _ r . sada + am ould اعمر لعر ملك جه مه حد جه لغيده المحاسمة בבאמוא מדמיא מים נבלד ביא : נישלי מי تحمله فغد لمالمهماد ماديه شه وبخدا مر ال سقه معله مالم وم أحقهه المنه هنددي . المنه معنددي . المنه معند المنه معند المنه סלמה האשלום בלולף האלבשו. בא בגב הין M 13 ro b al lism * resirt * * ritiohran' torral 'relle' لمةم وين محام بن محد الصعب المحدد المام المحدد المام المحدد المحد במ בז השוא לי בשאם: המוא לי מנוחם سلم ملم حجوم متدم مام بالمناسم مام ملم דדם בדלים שליוא שבי בובם בי ביצובים ביי al romanta men rico, ente la mondon: la תלת : ישאר בובים אר מא האמים בי ישאר בי בער הלמים ו ده مارم به سة. له مدم حدمد: بعلم دعم معدم بعد دعم معدم المعمد معمد عدم معدم المعمد ال سموس لحن حر دهنه مورج خلحه عملم وورج

ماسر بتام معصمه ديسر مربع ممرمسم مريسه لماله

¹ Lege: сал — 2 Lege: ユール 3 In margine: Дотат — 4 In margine: ユーニュ — 5 Lege: ユールコ — 6 Lege: スカニスコ — 7 In margine: スカースコール 8 In margine: エスカベスロ

سل عد : مديم بنه المنه ماء مديم بدير . היול מה השבמן ביול השבמן זוו היולה " המשלה". המשבמע הלא המבדילש מהר " היוהר האוא פנסבת: סופצא סובלא ממסום הומים مريع خبره ، ممرحر علم الله ؛ ممرح الله و בונות מומי עולו . תציום השילו הישלו הבונות Kla dikizias Kli Khiishidis jus ه سلام و محمد المعالم مرلل بهد قدله قالم مولتهم حدادتم السبه ١٥ ocimoba choimmba. er la mis romina حملها من مردزدر مر شدده ، مل بوند «אה בשמשא בשם בשם בשה אמים השוב בים אה איזה בים ארים אין سم دسنهده شهر: دمددد هداست شه دلی ۱۵ . KARAY dirillado Klo dirillo Kl Dary: . سرامه مد سرامه مه داعامه مداه بن : برميلم بريس مين مريد بريدي وي بريدي م سدانامه بالمدادله مدامدا که مدار بعدد دلمه تندیم منعمه حر متنم حتهد.

¹ Lege: ベン ベン — 2 Lege: いっぱ — 3 In margine:

مره الماديم : سد هه محسم من المؤلمي : الماديم الماديم

دليم كنة لهضون علمص دلمةم محنة . ممل مد خلع مسانع دهاد دهم بده مسانه د ده مسانه د ده المدهم المانه עד בנצמו אין בד שבי הנווא במון אינו מודי שונים או ن، زعدمد . لم ين مجل نه ديم هدن عم يس הלש שם בא הלשלים, מסה. משה בגם ומן בה باشد: . تعدده معدده مرتب مرتب وحدم حنت بنامه من جه من حدرت بن حل من موتم را لمحنده، محموده معنا المحدد مدحصمه وحديد العادي معدد مهماءممهدءهم ראבי בשבי בשנים: ואם בק לוימום בחלים is a craze of the column of the ستنمله فهر منمحنه مريل بهد حد اعتجده دنع مدم دمدد دمدد در الم على الم على الم على الم سنزع سا من سيما بتدعم باله عم سام . مدفعه معمدلين لي ولغيم بعديم مدهمدير سر وه المعالية المعالم و المعالم היים בישטעי שרים בידים שיבים שיבים שינים ישי مراعة به مريع بريع المريع من علمه المريع ال choard line Elem.

¹ Lege : غمدنا

مر المرابعة عند من ما من المرابع المساء المن المرابعة ا

וז סעוותוז סה שמיומעייוע המה היאה בבי האר المجنة. وحديم بخر لمنة المويم مراسم محديد بديك بديك سام سام ما سام سام دنیم مرابع ماده المنته بالم محمور المور من المحدر المدام الماء المناه المن المناهدة المناهد المناهد المناهدة المناهدة وحموسه : ون ون الله احدام لنه ولمسلم احدام احدام ا in the major oparity by passer by al עד כבבון: בין האמלה לא המלה בי הלעומים זיי سديم مجن سالم دحدسم وزمم : ماه سالم دحسم هنهم. سم کمن هم لهتم حتد محندم له سلم * سلم د ماد . ماده د ماد با سلم * سلم * سلم * سلم * سلم الماد الماد الماد با سلم * سلم * سلم * سلم * سلم الماد الما : השפטה, שיונה בין בין השפטה, אונים אונים אינים

¹ Verba in margine addita.

* M 11 vo a مناهع مقد مناهم مناهم المناهم الم reaction in fine fine con water that we want in the contract of the contract o Kaida Khaine 'Khairwa' Kl sk : Kjanka ב למושש . אילו בו בבאכוא מם האכן באבשמש ard walarow: in, rarbon Liafaraw. [* prosofox *] rice in seet la lesur. . _ ITK ml , is Kne haver on ask סתשושה לן עד אלי ולון דון מאת י למוא לן المعدد المالم والماد المالم في والمالم المالم المال پهمهند شه حد شه رحم حجاجه به دحه علامه דבבשו הבצותא: אבל מבוא לי מים בין האלעות لم حديل لهةم مركم سي معملاهم . مي دم حدال ور مرم مود دهستدمی: مرحل سد هددمی دراسم in sis sub 'Loo' our Lusuble. And wie سلمسيسلم مر لية سيسهم مدنية سيملم. معراحاتع و معراج على ما بريام عن معراج و المراجع و و کاک دهستده دلسه، مخن خوند مدیر دورو cò ar cò creuxch na lurinhn rich. còn en Lis theisiam, Lina nuita en union: ida Lisa Kisl daga Khaisul ak Kim hud excitably expands: as essible hud من منام المستدمة بالمام منام علي منام عد ما مه محمله عن محمد محمد معامم مهنمه הנפשחם בים לאוים לאוים הכביבו המוחם אלי שניי בו בשבי הומבי אובי בה כבו אולי דאחמול אחוצוש הינסאשו יהי מה האחוצה מה

¹ Lege: べわぶょルコー 2 Lege: ユュー 3 Lege: ペコススコー 4 Lege: ぬ ー 5 Lege: ユルススの

אם מה האבענהאי מה הם הלדים אם אפ הילידאי. مله دسة حدده محدنه لله دحديم عهمدهم. ساساس عدم کے کہ نکام سر : ہے مردہ נפצח הבינצא בת פליא הלחי אוא החס عموني درسمي من بين دشه و من دوست دوسي יצות ושתו בת משבחת : בחלה בש ישמלה al . oils rile as oils ribin relia. La حم ملعةم المتم دستديم حملك لص لضه سد. حمسه وم حلم علي داء علي وملم ومرسوم מנמן אסבים ביבב בינאים. אכש, די דאכין 10 הבלדום בענדה בעלבה בשל החודה אינים שמין אינים م 11 ro b المراجع ولم المراجع מבעל הי, דבק אם הי, דאבעדא : בססדבא דעד אנץ حقد _ . لم ينه حماده فلغمه عم مهدر مملم וו . במשיקה האל המונה בינו באושה אלו הבישה . בו لحديم صديل حي لدين لص لعننه: حد خواليم لص لم ملاهمه للمةم حميسم ليه م مد

¹ Lege: ml. 7 - 2 In margine: __om.d.~

لاساء برمان بضاء العمول من المراب بن محمد الم · سيس باغام در سيدي ، مردون مان در الم * M 10 vo b \$ بىنغىد * مىسلىرى _ مىش كىنى _ مىلا بىتلى alks: Kim xhalo kill kl know at sao و بند سهم ومحرب من من من من مرب مرب من و با مرب من و حر دلمة سيدهم : محنة مه الما دحم : مراع المعام المراجع ה, הבודא ה, השתביה : אות הכתצפום לה לה לה בת בלאה: בשבבונה הנישם הבנה בבנה: ו להל בנמונהלא הבשהנהלא המה הביב שוב. ومعند كمن سوسه لم المر والمحدد المام و بهم الم κάρη τλίθη εφέρη εφοριασού: επ בממו לא מבול במוחה לדין לא מבול לן נמחם לאלי אם הוא הדין בנד ב הדישה הין עד א שנה שלה היא שנה א حمل المرد . من من من المرد من المرد الحدم حذدد عهم الحل لموم ممحدته لخلاً. له مةم خدمه له وبعملا لفه سور عبد حديم אמן כבפת כיוחש העודא מה האבנים באה وعداء و مارزد بالمرز بالمرزد * M 11 ro a KDOLD dusor Kuso * KDOLE us. 44 75 75.7 12. עד מבחבא בולא לאון דאולסטי מנוחין אסבול حندد ديسه و منافع في وحم من في ومديد יל לה את מבוא למס המצאחהב מה, העד נמחא ق مملقه, مزوده. وله المزم حديم الم حدالا مداده. محمر الم المد حفاهم حولام منهجم المام. ملمه فر درون الما المام المام المام مرابع مرابع مرابع المام المام

¹ Legendum videtur: ベルシベ、iガベ — 2 In margine notatur:

- 3 Lege: 山口 — 4 Vox delenda.

ددنه بمنه لم . مدن ده دم حدد دم ده سدمه م ده سدمه م . و المعمود عدم حدم المعمود مراء בניצח המות המו המו המו במוא במואח במואח באומים حلهم النف المحنز . من فر الحمور حيب حسيد ىلماسىم معسى. خدام اصديك دران ولم يتك سايم مماه هستده در مدر مليل صلم. عصبته در در La relia duando con cara. catalas cur, e مرا : مرا مرا مر شدیم است مرا به است 10. presents elo presiones par: robomle alo , moder rims in rims בא האם באבי היה הים באבשאה לישם יא בגר הלשם יא הים באבים היה הים באבים היה הים באבים באבים היה באבים היה באבים היה היה באבים حديه لحصنه حددنسه عدل مط بحلنس ١٥ هماء حلمة لمصمعا بسف محمد الاءمام ١٥ سدنه که د در ماتم حتدی سخندر دوه ک دخر حم دمة سيمهم : لم حولايم لهم لعنم حم ♦ ₹37.4

¹ In margine notatur : יוני −² Lege : עונה −³ Lege : אונה −³ Lege : רונה −³ Lege : אונה חוויה חוו

الم معلاية ورويه فر مالهم معدور الم במס זין אוציא לא נבבנס. א. בין כבההאם الما مهامي من الله على المالية المالي משלה השבתה השבה : הצמצה שומששום המדמדה * M 10 ro a برم مام پر جمع ملامه * مدنيم شهميم ه בבמבוא איבו הוהם הנסהא שה בעוא: אלא כן حيد معتدله نيد ليه ليه مي حديمهل عجد [* coalas . [* coada nuita. [* coloo *] ind mich rues exicuston LL chr. יום האמו על בלא האאפין. האוא הלא מצבע מאמים ולא מצבע وروح دمالم معتقافه وبالمورون ووحدي من والمهم تملية حيم عبات حصمة المام الما نول. سمن الم المحدد المالية ال of leave to the other paragraph of the or שא מבו עוד בעד מולא למו לבובעהאל. יון ב . Khazu hal adubbki _ aini _ amaluar ola rilda racada larenda ción olón cello. · horala moderala sook realad dires ula ala Is mhamles: Klas Is mhauisses Kle 00 مملم ملم وللمحتر مراح لسحمه سر ١٥٥٠ کنهٔ محسک مر مؤلمس . باک بادغیم مود سلیم مهنار مع نضم سمانهم مديره مسر : ماعمماء ים, פגובילא הלמל שמפנשמש: הנונין הלדין " בנוא ל יו 10 m. وع المحل الم حدة معلم المحدثة المحدة بسمه معسم ب مادنه مدام بدسعم معمدم دهلم وحر لعلد عد دخلهم والم ومهوالمه المستسل عدم مدام المراجع المرا הבנושה הבנו או באמינו שובסה הנושה האמצום

¹ Lege : AKT

ב מומי שמו : זאר משיע שינישישי מדשאת دمةم حقدة محفوم صحفه حصمولم : فده ملم مجة معونة مخذم : ملم مصديم حصاملم المحدث المعالم المعامدة المام تحصمه حليه بفلم . حد ين سدمه لم حمله مديد . كم حديد حموزيم حم شدده سلم مماسده. مرك עד מם מביד ביא מתו מם ביומו: איא בי ואף בשו له حلمه، محمر خر کنه بمخدم ماتم حدید. אמא, דין דיבים יונים אאי באאאין דיוד בינא יו مدعنه بدلاله محدير محديد عب بدستهد حديم حنه الماملي دروسي : م لابنه المام تدلمسعده مرح مرسد مسعاء شامما معدساسة careary pals in white is ison carla 15 p. 7. rabichow. [* coleso *] rates ray 15 לא ישאעי הייטא עראדם עשקי טיי עמקעי dowe M * endodon * our motion, ex casim: asiano النسر در له خله المعدم المناس الموس المانم کند، ست مرد مور ماه عد بنخد دست بنک

into the rio, red rue to an interest:

oding hor eith that a chi rear ue:

rioto relian osiss, leann racit that a continue, load tesmo cancelead alamo is into achi or and interest of a continue of a continue and a continue a continue of the math and a continue of the math racin and a continue of the ach racin racin and racin and racin racin racin and racin racin racin and racin rac

* 3

ea jour ale chudioba in, rlob crimin: لفر بمحدثه م فرن دون د مدن مدن مولم سدىمى، سعب معم مدهم ديمه ديم ، مهم بريم مرم ، دره ترم תנו או ב מואה הא המשום ומחלות תנוב و مدهنه بداله معلمدا بر سدمهم. مه صدل an waren hala mhilks isk kus * M 9 ro & religion (on island) (realization of on 0 M) المر الترام والم المرام التر ما التر ما المرام المر حعلمه حفير لنه، وبعله منتم مه ولدنه سرمه در المالم فه و الماليم مرام الماليم مرام الماليم المدانعة مود لسمامه وحصوم دنه و به و به אנים מוב ליבוד בשל הבנאש בעם הביץ. אנים הביץ. יד בין דת המבשו המבינו ל הבה לב מנא את سعدة باتماء ماله العاهدة على حامة محامة محمد במה מששא. הדין בין בינא משודא אום בו مجدعهم لسمد حم مدلم بملاء بدلة محمد حصديد ، بنهه הכעוד עד אולסס, סלם לדין. בים בגובסלא אפ Krizo où varjalor hals, i mbil Ko . Kisa sps : mientoasko Kiriestki 20 [* מסגום אין אבינה שבה בר וא מסגום מונהם א הרבשוד המופץ "יהסבלנאים" אילים ההמדולאי معد شده من مخنع لمتع حديم محمد مديم حصمدلير. בוֹם אכל, העונים לא כללסהיא. לא כביל כלפוצין מעד מם בעומי: " איש בין דאלבשו למ בעומי: " איש בין דאלבשו למי מיש אומים בין מיש בין איש בין איש בין איש בין איש שלין אחרום שום בערושה אפן אלעיצב ב מוש מוזמר ניש لعصيعه

¹ Lege: 2 — 2 Lege: 000 — 3 Duae ultimae litterae in margine additae sunt,

مديعم معم سمح بعدم معمد محمد محمد العديدة والم العدد محصور فالم المراجعة תאוש תופש מסים ליתוניםם ב סשם עסש שיע הם השובה במשמום הלמשוח . המולה בים מהים הם ह राष्ट्रिय राव राष्ट्रीय राष्ट्रीया : राष्ट्रीय राष्ट्रिया राष्ट्रीय حر صل حقله. خصلم صهه دم مد لعمله دقيل قلم سلم وحل حدنه، ممستسلم وم سلم אשה מחא במחם בע מלבן : דנסבדים לין לודב علتسه : حقام مع لحقحمه متناه . صلم مم 10 Khillian Kamaf hairer: Kem mlheri حسرة _ . ماسم لن معدله مدنعه معدد حبردور دسر حدر معد معدد مرام دام als . while our consultance . rules . rules . rules . محالعمه ما مام محامعه مم مرامعه اء بتد لانبا بعد سلامه مهم مدساه ممسرهم لاسلم بن مص معمعه ماءه . منتعم مصالمتاء relater the refer son relation of reason with a و M 9 المحملة. بعر مود دساله تمالهة شه تممسة " له. מו לה מנים שו בין בין מו מו ביו בין מו מו מון מון דים בב השמתם מש דים בא שיר י דים لهزيره بديد حصر حدمتدله : ٥٠همقدلم مهم המן האמלום באותו האלבלב מן בהום מן حده معدس متر : عدس الله والقدم وحليليم 25 مرعمة المما : محسس مرا مرعمة الماء : محمد * almes KKNO

סרק כאל שהנהאא א מרפצם הרנא מה, מה, הלא بول من المعنى عمل دلانم («مه المه ») سهر الم المعروب المالية والمالية עד עין בשמבל האישמה, בעא בן כאן עדים איי سدمهم : محم حمن مديم متم حتس عد Lorition expression was a street with the man mudir is alr. _ inones _ inden man لهم حدست مديع مهزمه ما من الماد مهمه در المادم 10 لح حتب جوه سيمها الم الم الم الم المام * M 8 vo a רבבא הבבשו אים א בניבא במהא הכובא במהא מים א M 8 vo a רבבא سمِنه لم . سمد ملك مديد دلمحرم ملاتم משנה בן כשו עדים אים שמשם שמם בין אים בין مه نهر. دلقده قائم دم مميلاتمهم معلقسمهم ومحلك 10 حذيم : بدخيم لصم للحديم حجلل ماستمه . المام بخم حفام لهم كمنتهم مه العلم سد وغيره د لصلم وم حولهم لصم عمين وحل لموم دنيم : مدلسلم خر معتد لماسم مخبلحم لسم عل ماهمه ومعسم، الهام وم محكم عل ساد ممل علمه مخدر مدمد مرسد، دس המלה [* patiosoup) . השמידות השמם שב מם הבלתהם עביתאים מבינם: חיים האחם מח العباكم المحتد عمل لحديم المعاوميم العنديدي ا ق محدد دلهمد محسدم متقلح لسدتم بمه له المتحدد و وعلى مع لعد معم مستم حكمه لمدهدهم سالم احديقه المفحد المفرد ال منتم لصلم بمعملس حم محم. بتقلحم لصلم بملم. 01 Les de conclir léisait * aclar : role 6 or 8 M *

¹ Lege : ๙๑๘५५ — 2 Lege : ๑๘๙๑๘๗ы

LA CUES RUCERO. THE URLAND OCCURADA UR دید محدها درونه علحم لم دوددد. ایم دن nut by thusiam, h expy larum asilas האתיו בובב לבים השונה והיים אים בישרים לישלה ه دستما ، مناس هنت ب قلة ، كنت، لامتناءه מוג בענה השהלא ה הבישה א הבים הוא השה השה בעל * M 8 ro a المله ، مه نحم المهادهة به العلم ، مم كنه مه مخن دهمدلتم. هممدل ام حلم عسانه erusion & rab, edica. Lapuler in cluss reum הבלשה ההליבו השבים בשלים ול אינינים אל בשלים. 10 سه دم معسم معملال مر مدمدم به ممد المةمم عةسلم حدحه لص لحسم اله مه خر تراقم دست حلم مهمهم درام مربع من دسة سه مر مانمر مر سالههم حدم محر سدمهم luraby in, reg eins soly resules mos سهمه حصمال مل خدیم له لفه سه داهیم حدم نصملان عب دهه مدعه مها معلمه عجد Lot zörlam, ránoroi fau exea cioun ruix شه ده ده دم دم لم مد مر دل مده ده ده דנב א ב לבב: האשולא מה לין בשוא אין حديث الله لحة حر حلله فه العمد حر مالية סים משבים האלש מית שטם היו עוניה בינהע א א 8 to 9 with the or tite of the treff sie لتنك حر دله سيمه مناسخ فر بر بداء يولي الا سا مد متسته به دهةم ما دستم مام حقله نهجه من حدة سيمه مندنه. אלא היי דעד נאבי איף דבן לבל הדבון עסיון. سم كنة حد مجنة بوه حصائم دلمصدا كقدومه، ٥٥ منعها مكلعماء مع علم حم ملحمله لحتك

حبر سالم طقه من مخوط قده علتهم . . مهنام حبر مختب مهنام من مختب حبر در در مهنام من مختب حال مهنام من مهنام من مناهم من مناهم مناهم

¹ Lege : べんのかコ — 2 Lege : ベンルカコ

بضة بدانية ويوري بالمراجعة بالمراجعة والمراجعة والمراجعة הלמבילה הלשב הלמשישה הנששה הלבשב בילבה אנה אבן מכשבות המן הדין בהמ אלבוץ ته سد. صدیم کین مجن علا متعم مهمیسم extito in the neuron x safe . [* אלאנשנסט *] בני בביים לא הרשובנהלא : שבאה אם בבים הבים מנים אישנים. בה מבו 10. Klaco Kl Khapad * Kharro Khardid * M 7 ro b בבלפוס האפ בה כשבינא האכא : אבלסלפ م در به در الم من مسدم حصلم درام . ممهماد حر הים זו האלמאם משא ביוש נשם מציום המסו אישטשי אה שרוא דע ושיבטאן ביציבונים דער הוא בעוד בעוד בעוד בעוד בעוד א בעוד א בעוד א בעוד א حلمه، محسبه درعفه حدمته محلطه، حسبه دهائم حدويم محلك تماهم حلمه. ده له ry variation the entire of a partition of تخطفه مربع مالم دمهدهد المعدم المدم المدم المربع ا סם דב סם משש מסם בזימם . להמשל מינים סם حددناسه دنه. در که که در در که کمی سه مه ناده ماسم. به، مدعمه حديد ه

¹ Lege: べっすの , コー 2 Lege: のめる1 - 3 Forsan: べめのかコ

مدر خر له سدمه محمدهادها وعبيل بهم به حلمه مله حدمنه. دد دم عبد له הנשמא בשוא איש באכאי מים הין הנלשו לבשוא who has exp expressed in the serve section sections سام مستسانه سا : بل، سعمنا ملله حمحللتمه مميه حم ترمه دلسهده، ندد. لم کن جمعین جنی بریم مین مرس ددهم سعلقيم معقله ، مسمعه حمونه مستله ala, on Kian Lis Kin . Kala Kalk 15 באכשונה : המשבים למאל האכשום : האמין בשבים א مله دونعه لديد لماسه بعدد معسه . محدر خر בי הבסנואים בלכבינן עון: יגבינן האעונא ביבע LILE STER STER STER STER STER SELE ש מוני בי הביצו אבל, הי הבינהלא אלמילא תשוש השפני אים השכשי אשונים בשונים אישיםע אנצמאא המצבלנאה אים מים : אפרו אמרוא בעונים לא כלפשבעלא. ממודא מי, האכיניא ده لمعتب مهنامه. تعلم حم تالحمالات العنب حم حامة שהים אי שום ביל בישו ואיבים מנים אי. dish osfoids on, fe rlino radur un ום לוץ נאת באז הא שיר ..ממיזאת ביו

حر دله ددید حمدحه شه وحدید در داد

¹ Videtur legendum: 🎝 ന — 2 Lege: 🛪

لحديم صحيل حدسلم منهم لصلم وعيلم حد سلغ عمامت معسم معربه مهاماه مع غلس لمعلون مرية دهم بخ برعشامه من منه منه منه المعلم 10 _adur udina: rhita in, atita in chan alla ariahra מבעל שלי ומן לבבם בו אמין אולם. ביום أتم وتعمدنا من . شه لنه غمه ولمسلح مانة 15 איז המפצם נפצח האמי : * העד הין מצעט הכוא 15 M 6 vo a محنه حصمحل حر متمدهم. له مه خر KIK Khair Its Kiis Comeluar sihhki ومالاهم عن مديم لمن سد مدمالمنام دمصه. حسامر خر کنه حتن شده وحدیهه عه سه on men in all al win who were to Lamina: Kyaran arizaki Taini Tamafrasi حذود عجنهمال حرعه لانغ بهم حلوبه و العلم حم rlkello leila et chi uroba : it, ru rla ولا المال المنام. له في والمام حستوم المحنة والم . شملم حملا بنخد حملاء مح مهد حماد תא עוד ואתו הנפשא הנוג זוא הלוד דיים אילי רש על השם בעל ז'ישר האם הא لحل هندسس، بهذه. مهر بحر سه صحا कंनुविक एकिन्दाँ क्रिया. यह क्रियं क्यां क्यां क्यां تهمامه، حر حله سيمه : شه بيله بحلهم

דער בשני . עי הי בי היי איף دند و روزانهم حدوق الحديد المام حراديم בינים ל למים עד מנסכבה. א ביי עד עד מנו מנוסכבה מים حوامة من مد مند من حدي تصد ما تعددنا mound. It must be sid city almos epuis * M 6 ro a ביול אלום מוש ביול * מלא : אלהם אוד א מאר ב مدافع کره سی کره سرن یه من سیون کری ساحة من عدد لقنه لله حلسحه لمن الاتنامع سلمقه بهده الماء همته سهده ال er Leanewa m. rhiheme seden sunrah محصلسلم، مو محمصه مانهم حلا فقحم لم حمادت في درام، والمرام والم والمرام المرام بعدية و والمرام المحدية المحدية المناسمة محصور الم المنه حديد مستريد. لم المناسبة אלים מסא עבו מה לבע המח אלים מח אלים Lesur recell con: cit als in, macin escin معمددله. ملم مخذ همه دهن ملم دهاعمده دند محقله المالم ماتم مستدم .

CERCADO FIL TONY LOLLODO NE

LILATION LE DINGON NOTE CANCIN OD

RELITA DILON LE CANCIN OD

RELITA TOLON LE CANCIN OD

RELITA TOLON LE CANCIN OD

RELITA TOLON LE CANCIN LE CANCIN

RELITA TOLON DALON LE LO MENTE

RELITA DALON DALON LE LONICA

RELITA LA LONICA TOLON DELITA

DALON OFINA OLE NELLON COLETA

ROLLON OFINA OLE NELLON

ROLLON OFINA CELEN OLE COLENNO

ROLLON OLE COL

¹ Lege : ๙๖ฦฉม๙ — 2 Videtur demendum.

constant in the contract of the side of the contract of the co

ملم غهزم طه عدلم بامد خلم האכיון העורטא הי המנטבא. לון מנובא השב מות ישתון ל במשש עיווש מום שישמע IL KIM hal KIK DIE KL KLK . Khairu iha حمن معاملة والمام المام לא ממתחשה. הבנוצמאה "המנסה לה הבעוצה הי הבעוד בנושא : עד סוטבא בבשוא בדיסום : האנוא شه والم ودناء . بمجز أمن بالمناه وحواله والله الله الله الله دخصتمص و حقمم لص دله منه محند ا יארם באה בשא היה מודבא היה מודבא ביארם . משה השה השה בבן מלאה מה הכן מלים ١٥ جليمه دالمه ديم ديم ديم ديم مريم ١٥ موم נמבו אנו האלכשע האלהוש: ההכלל ההא אב תילו מה עד שבם תושה . השצם משלבה ه مع 5 m * سالم بداه . العد عدمت * محديد حد كالم م العدم العدم عدم العدم العد Lein: erain lie eurh huraba in, mlonda :

¹ Verba in margine addita. — 2 Lege : محمدلم

במין בג כמין כבלא המוא אלא אב מגיא ١١ مه المه المخا لعن حدم الماتم المهمدل * Laream, reafaira. [asidav *] xl, c, o 10 M الحوله لتنك حر دله سيمله الماكم حلسه دز عدام عدمه حالم مد ممندز. دهم شر ودول منه حدم دلمه سعمه خله منه عبر ماء مستدم مخذ مام المما عبد ملم العبد حدر المام عريه مراحة بواعدر ما بحرام بيمبر مرابة بحينا الحديم حمليع المدين في ولي المده لحديد. פָּגַּמָ מעל דישה בנ כמ פנ לאר בארבוא האר הבן سه صعب عنهم بهم دهم عدة المعرب سه المنة و حصامل بمداهم ودنه حر حان سدهام فه دام rallos recent : 120 mon la ment rando لحسمدة. وهور كعن حييه مسوي محصومات م בשו השו השמיזיין שו הדי הקע ל השמיזיי ומים حصيته سمنه لر. شه سله سحله، "سهور شه حلء حسعما من عد من ما نغط حممه به عد यदीय का राधाय. बर्वेट दारं टक्टीयक रामिय דעוֹ כמה, מבוא. [מסוֹנוֹם מֹן אב אנז מבולב مص لمنقحه دحدسه دم دلم سدهم د در M 5 vo a: Killars, in Tauls * 2 Khasin Canl sac

¹ Lege : ふべぇ — 2 Lege : べんのかむコ

בננה השל המס בצבה בנולה. בוכן "הקי המנה. בוכן הק המס. בוכן הן המנה סהמס +

سدمهم به مدهدمه مصفحلة مجنفة لاينة ट्रिकाट के स्थापन के उसके स्थापन विद्यास्थ्य के स्थापन विद्यास्थ्य के स्थापन विद्यास्थ्य के स्थापन विद्यास्थ्य هاه مدلياء سا سيته بهمه سيسه سيعه experience of a service of a scholary. er old crop Abbier soulemon rein will ستنمه. دو معموده و مراهم والمه والمسود مر مة مصمر حقله منشهر بكرسه وغرموم 10 مرموم plot combal , or Kall Klot & Konor , and المناص محدنين معر بعدنيمه ددركيد تعمية مل المام، والمعدلة من والمحنة المقيم بخر خنب حل شه سر محسل : سر ميه حل شه کين זעד מנסכא אלי כל אונסא מעד בעלא ואכל. 15. حجد لمنه معمد عمد بعد حدى فد restor in the exist. Experience in the האמושה הל אמל . האמשים הציגים הנו הניגים ne oly. oule execusion archi. 10 alua * . معلام « معلم من معدد الله الله عليه معلم « M 5 ro a עד מנסבא דוכן באסה באושא אוין מנואר oeinoen. oule blubaba aresta icezano معان عدمة المعان المع med september 12 met weigh see of the man. 4 Lower to Leto enter on thouse and chan ملقم مده محمد مر محمد دحمة دسه له محلته م منع مله مهنمه سل. سمده وحله عليه شه مرسام مع مخز و وحد وم

¹ Lege: 😝 — 2 Lege: ムホかホ

حبه در شده مده مده در م معند دردن معند معند : معند عند و عند دردن عند ه سه منهوه، عني دعي دام تحديم ددولم حديد علمه المحالم على المعالم المعالم المعالم الم المعالم ا תאחשלת בה תוגבמש ביול בה הלושמום האמיזיי תשו המם "הצין יוש מלה : האמצוהם הנות ישות ١١٠ مهم حد مه سمه لر ف ن م حمل مه عد مهم ١٥ Lis rei _ es e cerum ur modom, et modom משבר משל מש בי מש י האמצור שם האולשבש ספונבא. ה, בון האפון : הכבון בסב. בבונא עה נו לם את השלחה השלוא הם בינאה. הנו בינאה. مرسد مصنع فه و المعسم عفة للمؤسم من مرسم בא האפ נשלבונהש אליו . בלומוא אפ מבינא حعمده من مرامه دامه : حل بهمام من معملات محسلهم فه والمه محسم به مد ين به حمد به « حدم من الله من المالية الله المالية אלי לח האלסח, מצבה אובה האב להם דבביר . המיזה לומו ליהוא המים הלישה הלושה ورسهم مقرم محتسم مهوم مرتم مهوم دسم. متطسة حر مة يهم فهد عدست حلك بصدهم. ق مخن بر صدیم. [* دهاهنمه *] محله، صدیل השנשה מאסהול מה ושתוז : המלה השלם הלבו ים, הכן למבעלא כלמלא אם מבמלח. בהם עם, הכן באשוא המאמ הה המארו המוצא הי המצמא העולה ב מתויאה שלם במתואלה של הליאה מל הלים מה

לאם הכן ווצח ההמנה. אם לאם הכן ווצח ההמנה دلسه دهد نبوده لدهد نده الله عند عند الله جه سلم به مصمد بنه ما مدامدیه به صحیل الحنیم بخ محدیک الحمای سامه در و نهرم وريد معدم مقدم ومدر وعدلهم حمة عدم تعدمه من وحم لحة مستنم نفر Kimle aus respar hrappe is in our בנד וסומראו : שור ושור ושבר הלר א השוםו ווים בראבי הם וכש וובש דומיבי באנאים שבל בדלאי 10 תלת: תמם שישה תפסק בשה האמנה אי מקה שלי אל בי הם כא דבן וובח דדם אבי אבי ده دم دم مد به مدیک مه ده د ده کارد عمل جنب وهبر مالم حلك حبية وعب وعبد سدي مربع الم معامله في الما مع المعامد الم المام على المام المام المام المام المام المام المام المام المام الم הנו בשמולה המה בשנובה לוח : ממה מלה הוה הלו תומלם : בישו היבול הביד בישר : ofair ribit og FI cooft rest upon t

¹ Lege : ما ما العامل - 2 Lege : با العامل العامل

حفز دسيمه في مده مدهده في ديمه مهده in, rectanton spakin. Tit wer. [* לאסהסונלסט *] והם הנוללפים הין לוכילא הכנוסא ساعم منعة . سيم في الما يتمد عم معية لم ب، سر دما ما مام محمد محمد ماماماه م Klo. Komlik ides Komlik Klo. Kom Klias صعارة فيك مراه مراه مراعه مراعه مراعه حلمه وحداله محر مونه محن حد المعدد بعزه صدل من مالمالم بقحم تحميم حميم له. באם אמה המבון או מנות מסא הכבובלא. من مساهام من من سلعما مس من مده reard for this or, or est using * alocady . 4 or 8 M * ה, דעלב במון אובוא המבי אנא בשינין לה 15 لم. هدم مر مداهد سدمه فر مهد مدانده rein ours "flux" ours ole house oboc canclind alpo rain mis mon son מבא המה מבל (* הלאונסותל ל) אלא מה מבא המב וובמ ההסה השבי בשם . מוש בשואה הוחה מביו malm dala adara The myana wirnam with شه ورهده . شه وهالم حداثه دمامهم ممجع لمه سلعديم با سرخه ندع سديه . سعم معبد بسم त्वेवरंज्य केवरांत कंपव क्ष्म त्या त्र त्वेवरू कंपि ≥25 ميم لحصم بدرادم ÷

¹ Lege : **3.22**0

¹ Lege : أحدة

محمد من سيس من برساح، سنت بسمهم مق ،قص بسك ،مه ،دعك حسم، من ، محاسل من سبه دستهم متقدمه ممهديمة ممهدند. شده الم where teas reex my la celebor oroxher. אס מבינה השום בי האשמנהם האינים האשם حمده اله حدادم مليه ماده ماده مدام مدير مسد مدهمه eer rele et volent op toeste is et ale eer لر لدتع مضاه . مليحة ماتمحه مصاها بعتما لم ملم حذمد دنه، وحصامل ماسم. نوعم له مد 10 בוצה כים, המסח כונצה. בה בין כן להים בונה سدر بغد مهمسام مي رمسا مدم مدياعدي סבן אנצמאא בשיבעון לש לבבנאול. סלש בד לש لماسم حلمه بمهديمة : ندحيم سد دنه : سد הו בלו אים השטונים שי הבבשינים שי הבבשינים וה ۳۵ مر مترانعه * حدين در معدن شر براع محاله من ۱۵ م

¹ Lege : <나 자고고요하였

mly his aid issam themph. chi mly
itth selty. meth sentul. meth selty.

Ad mth mistiph son, timan theigh tulty it
historic son, timan their cession issae

Signification ascum lych ag four airs.

Letter ascum lych ag four airsh.

* sla concin accin caran anoin efficant confider of the conclusion and and and and confider of the concepts and the concepts and the concepts are as a concept of the concepts and the concepts are as a concept of the concepts are as a concept of the concept of t

* האמן אלבא א

سب تعنی مصاحب به محمد میر قبع با المام المدنین میر عنین المام الم

1 Lege: ユュー4 Lege: ベベンかんか。 — 3 Videtur legendum: レス — 4 Lege: ベベンかんかる

rhapiron. olegan "siis" "rel escipar" ديهلمه ني ملي در له ميهليك حلايد لي at wee cious. ole consched alds. se لم ين المعتدمل بلتك لمه "عدمر " بع ١٥٠ كلتها ما על העם מר הבוש בין השבה הלושמשו Kanalo Kalaodi ulki : dikian Isas حصمورة بالده محلم له والم والمرابع المرابع الم الا المنه من محدثاء المنه من ممانماناء بعد مدي حديد لحديم لا بدوم مدليات بهتريده. ٨٠٠١ ١١٥ مديم دحمدنم دهالمم "دحيسم". « الا الماده « معدد مل فر ، مولم دهدم هر خليم سلمنة على مستويه ملية ملك ما منه ماه ماه . رة محرد خر "مُلك قيمة بحده بحده المن عليك همة. الم בל בער השלים ביו הוח : הים האמנים הלם حصمدنه علحمه مدمد محدة ما محمد مناهما حتامه بدغ عد مديم حميس والمادة لدلقه. ه وحدم حدة للمهم مدم سابقه. له دم حلسهد. و المرتبع وهد المرابع لتعليدت سيدر : ملك ليه مفيد لعقمليد. "אסנס אבי . לבי בי של מסא אב עלים מסא אב עלים malma. Khiza siz mbazil muzil. muazi 55 Kizo Klago Kango: penduk Kla plak po המונות שמש אין המלאמים. לבוא المعملة لعملة لام معافده سر الحلم مستحسر

¹ Lege cum fragm.: ベエュ — 2 Fragm.: めなうなしのコスプス — 3 Lege: たいロエー 4 Lege: ベルンエエアス — 5 Lege: ベール 6 Lege: ないので

KILIK: KOO KLION OK DIN KLALON IS al در لحد محدد محدد احددمه موده מת . תושה שבי הנים בשום הכוצה . אוא المب معمله مدهده الم الماد الماد المادية مهر مدن دسمه دراس، بهم مهان مر لدناء حسند سه مدام راعه مه دلام . مر المعروب المعروب المعروب من المعروب ، مراه معمار مه محاه ، محمد محدة الماء عده الماء عدم دنند و بر معداء معموم مرام معندم به معموم درام دم در مام مقر : علم علمهم دعنهم علم 10 אמנהא עני בינילא שנותו מחן: ען דבביולא بيلم. در مر مر مردونه المرام معسم معفوس : べいのは9 ペエル 4ペス 0分コ * : ペましき 0分コ ペコ * M 39 re b مان بع مدله عدن کسن محلسه مر شدم raciom. neln Lis lin, redain uso dan .. حنه زيم محد بدخد دلم مصه دل د بدهدد . הכבשו עד הבים המשבחשלה. אבן בין הלש הפניא Krazu Kl am Kalo KlK: zwa, m midik הבל א א לפעלא מס העבן מסא הנעץ * 1 העוד ° סעל ההלם מסא א בי העוד א א בי מעל ההלם 20 p. 7 Klk: "Kena" incho als : Kila "Kam" 5 KAREND KIK. KIOM KIR KIO KEEN KIR KIO יסתשסנלא מתבובלא ילתלבונינוםלש. לסם בשינון . סבעו בין בין ושביוסא האסלטא בארטוטיי 10 Kian hajimila . KiiiK> Kizila oaifilaza

Lesseitzenson reina, thoars in reli citas:

ols szen lesans in ribir, i oluruntus risti can can cano, in ala can si can cano in ala can radom, i in fa seurs i luruntus cantos cautos i

15 > has octolly celled celled at a constant to a selly cated the cated the

تى ھةىمەم « – لعضم» بالمةىم عجم د – بىد سى د

afi of utipy. It as the colors.

EDERZY WHY. WY YICH ORTH CHY ORTH CHY

WE WE ELE CONTY SE ENT CHY ERPORTED

PETER CONTY OF THE CHY CHY

PETER CONTY OF THE CHY

ONE WON ELY SOSTER CONTY OF CHY

OUT WON ELY SOSTER CONTY ELW: GREAT

EREEX CLEXY GOSTER CONTY

EREEX CLEXY GOSTER CONTY

EREEX CLEXY GOSTER

EREEX CLEXY GOST

بت حليمه دليد لر هندله لين المسملم مر ים ליהו ווי בילא ביל במניא מסוילם ייי בילא איי בילא ייי בילא ייי בילא ייי בילא دنه صلم. * ممة المع * مله الله خر ينه مه بمخه الم . מיזייי סשי אלאש אביאם אמלאז יהים מאביים בלל הין הנישב כשוד מהלש בבהים למנד : מחלמו, سام نغه مل : مامعد مرموه مرعام، هانا بهمامن لدنه حر المله : مانهما در حر به النامه 15 ם, הושה : השלבה בבשו בים לשלה : הושה יש روعه دوزيم حاليم عمر ولانه درانه دميه سد בשניא השליות בי לבי בביוני אולים בי שליני בי مران حدمه مرد مناكم بدر مناهده مردم ماع فلم سر لحمدن و برمامنه بن محم وعلم المده دهنه و مله لهمد ملهله نعيم . ملقهم حجلله لحد . ملهلان لايميم برعدي دد بديد مريد بدومي بدير حم لک دخم لشده محم له من خم . دور سه دوریک . حد حصمه حل سد حديمه بي محدم دمرهمه. יים לויים היין לעדיט איים בידוקאי בידוקאי בידו בידו בידו בידו בידו لسبته. فه بهدي تاله مدل همل لك سه تحديده ٠٠٠ a ro a 38 m * بدي ش, بدي لشلم هندله: * صديم ممضوه في منام אנה הכן ההן אשות וובשהלבות ומם עד :. בד הכינה

¹ Lege: Krock — 2 Paulo infra (M 38 ro b) Severus iterum laudat eundem textum cum sequentibus leett. var. : — 3 Kridun um acid

سبع صمنامه ساه ساء : سمسته ستعم هالما משל אין אין הבובים למשובים העלה ביש ماه یمر ملاس مختلی د مرابع مرم، اعلی د ماه Kldas res ces Kldas Kesa Kesak Kes سعمقه، بد لمرحله تها مل مل بدام و بدام المام به بدانه من منام المام الما معدم والمال المالي شهر مفقیع ، محلفه سله حد سله سعمدونه ، حبل حدودها وحابه المجن المحالة المحالة 01 شهر: دلم دحر المسلمان ورد سدته : لسدته خر خدامه הוסבשה השהבי הבאמבא : בי הי הי השלשא הבצסוח hel: neur elia arison cella. herompoura in. تهاتم حتلك لهخمات حيل تهد حد تحده تمند حلهم الموحل شده حصمه علان عممه المعنى الم 15 شدم ـ وخدا كم الحصة وواحد محدث محدث معدلكم . תשמשוז היה זיים יהוש אד משוא בשורי היה שיים בי بجم. ش, دنه هذبه مقتم شده لسد هدست : يخذ دی سمیدی مهزله میدد. «مهزله» دیم ه الله عديم المالم بعمه : دسنة مل مادن حبه : لممدل ديمل مقصم مندهد : حبل المدن בני בשם למ לידוד הכבונומא י

property: any fix has the mifus to the transport of transport of the transport of t

ه ۱31 ro b * لصلم وحمد حماية بكامل * * لصلم وحماية من المالم الم خصمع مدمدهم ومر مدر مدر دره در ۵۰ په مملعت ۱۹۵۸ بیلیم پی بخدنه د هملی ۱۵۰ د در ۱۵۰ م waits whoke feel franch with _002 * Kan Klusar . 000 probadis Khaist * A 131 vo a سلم ملله مستعد مديكة ساء، مديده مراحم براك د براك د مراك سيم دراكم مراكم المراكم المر حبل سه به مهدنه سمه سدم. حصمه وم مخخ ور سم بدر سدم حلمه مه مقام : له دورد علمم ובל איז במוחה בשלה יאיבוא ניטום זיר דוע ופון הגוסוסש סלאהסוסש בבהס. אלא הבה בבלא הלשמבלא כמ בו כום מוכא מסמל: האש יים אלמים או בשלים בישמולים : שמולהם שמילאה : אובים مله همهم هوللم لسه هم حقم. بملم وهم مل תשליות אות היה שוני שום בבאסושא الخلص أأمر . مسر و لا في مأمه وحد لل ملهمه . באשאת האסמות שבו במימו השום הישתאם מש אוני לו בובונסט דואונוס באולים שם ماء بدیم ، حضه الماء مضاء محدنه الم ملحنه ملامسه مديعه. حد خر لدلته محفوعيم سم: حسيديم برم لكالمهمام. ولم لسد للملكم سحييم: الم حدون الله المحمد المونية والم بحولها ووالم الم

مدر ملل مجن : حد نعم دم مرسم حر نصحه دهده دهده دهاد در المدهد دهاد دهاد دهاده دهاد المدهدة الم

« حر ولزنز مه دامه معدمه « در دان معمه قدم قلمس ويعمله ومعرفه عدم حل شو שמה משבה י המלש המלה שפט הצולה זשהות * A 112 vo a wampam hali khizir khizir walian * Kiiz عدد دورم دوره برمه دوره دو مرد مرد دهد من مانمكنا بالم عبد المرابع عبد المعاملهاء مرم nduzu en erthn. er Lis lagel nealusias شه دبع عدم حلف مر خالم مناع محمد عبد من מסמה אלי האלסמה, כשום הכילא : בה אכם من عصد بدلام بالم مرام و بالم بالم 15 אלמא כללא: מבנא אפיל . * ביבור המאר הנאונום * לספרת ובי לם כונצא: אלא אלמא סכוא בלעסרסמי, ممدم حلته الم سلطم دولانم مدداهم صلم relin. luiton ry ocium rypume ule eniary הלן * המה, הן האלומה משלפה יו בסולבה הלא יוד שמעופא ∞ قدم مرم برحد سعدم : لدلاء ١٠٠٠ م

^{*} er unelina Lit wo if no man remo is as 181 A *

antion: er maninam relation herit * rim, a or 181 A *

antion: er machan laget ettain holden:

chit remo etti ambi ambi tim laget ettain remo etti ettain e

איר א אין המשלם * A 115 ro b monders action of services chi exam reafaira hud anfix > rhin: ش, ونامدنوس لحيسا عددا دشه مجزن تعدم خر حديه. حده المنه در لسهدم دلا mrx met: oapitam extima rlab ustaina : سلم به خدن : « معانامه « در ماسه به الله على الله ملته للهةم عقيموس محديديد. لله يديغ سممهم צפיבא הם עד סבלמסדיםה, מצינוא: אפן כן להין ه مسته بعد سد د المنهده : مد المترسم مهرمه ماه ممدد حقمدت سلم الممحل كقادمس الم י שמבומם * * הנשלהומש בלהבשא הלוין אלי. * מהולבש * له كنه حرك دحد نفد حصبه حراكه بهه دحر عراصه ١٥٠ נפם כווא אבסלבי כלל מהא משלמה חבפיפא 🌣 בוֹק בלשה בוֹנונום מה המונונו בבאבוֹא כוֹק menge of the exercise of the conference spore בה בבלא האבי ל ביצהומט הנאועום אשהה ילן. אלא אישי כוּ אנצא. בפופא מוס בייף 🔅 בז 🕫

mandin ratition of its random random [sould bala

[תאתוא מגמא]

* حنم محر سلم بهد بهدله حقمص لم : ه مه 109 A خدمال ... دحر عدم مخم مدم ... دمدم دب صحب ، بتعلف خدم هم مام به در معلمه ه ملم مدد ممحن لر وددلم فر وموم حديم . אובות כן אכמהלא אלעבעה. לא ביו אלעבעה المعامد عدم عدم عدم الما المالم عدميم. remina ... : walita razza 10 racions in alm realistas exists must mod: calinor m, who was in the see it בלו במידמו שום באכאי. לא האין ימבולי منع حرا : بحايسر «بره شعير مرية ما ي 15 סמבאלבעץ : איא גרמדדדעטאא גיי שטר _נשאים בי بمخن بدلممحل مجمعه مهزمله وبدلاتهم rhand and the result of the service ים, די די היבי אבל יאר יאר הוא המהיום תומומם זב : תומוש השר צורה ממור יום 20 حمديد حدنه لحديده خليه دن. لحدمه المحديم بعد من من المراجع المر

¹ Quae sequuntur (l. 13-19) iterum, tanquam ex orationibus ad Nephalium, a Severo laudantur A 126 ro a cum lectionibus variis, quas hic notamus.

- 2 μ2 mπ - 3 κδιάσκη - 4 μ2 διέσ Δικη οφικ - 5 Omit. - 6 διαθές του - 7 Omit. - 8 καραπουση

Kiaka Keses Kiaka Keses Kiaka Keses Kiaka Kasa

سمعنی سرنمه ممصلی خرامه ممصلی فرامه